

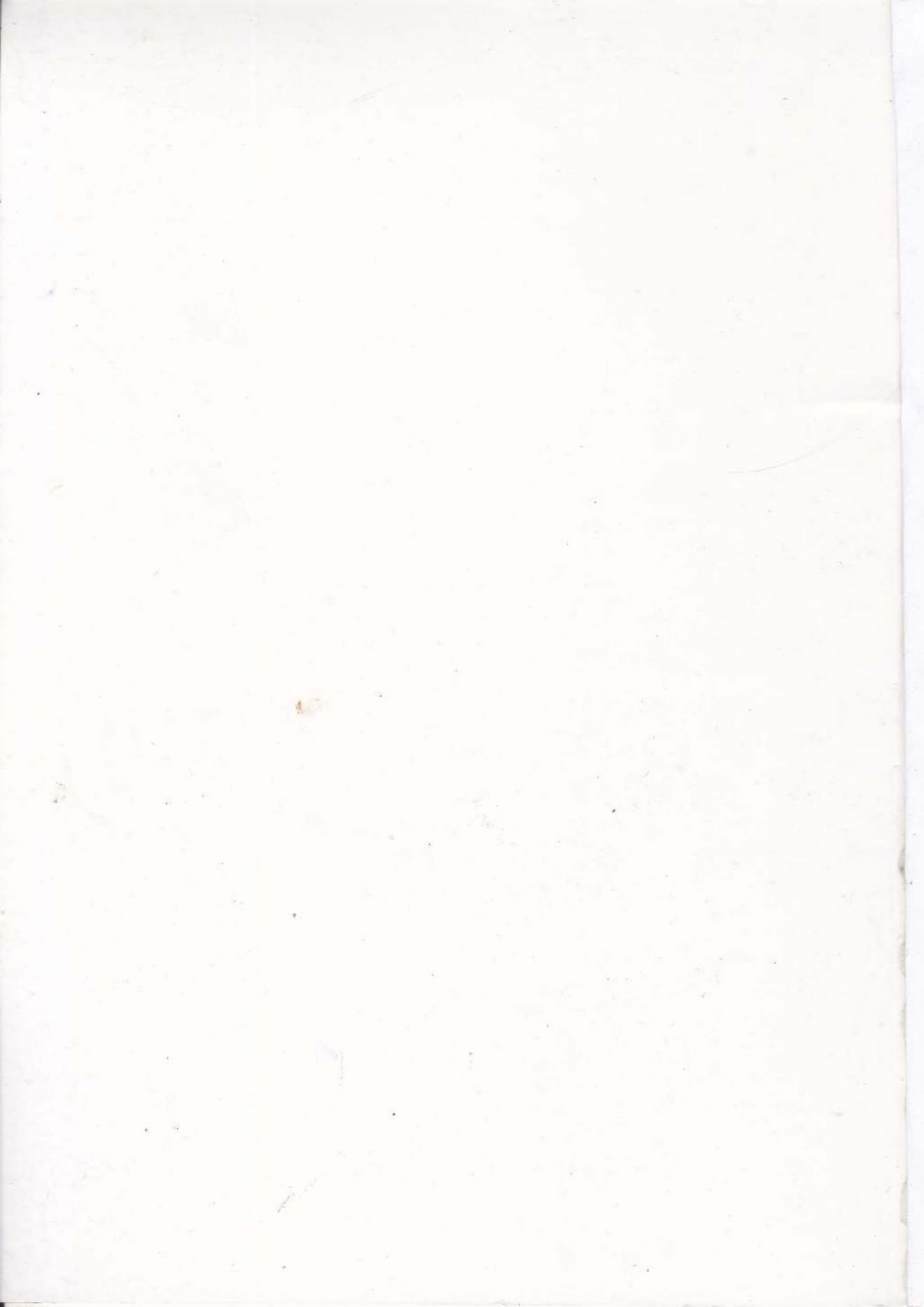
-KALAA POOSHANAM-
 K. S. SIVAGNAJANARAJ
 RETIRED VICE PRINCIPAL
 ADYAPATEEAM ROAD
 KOKUVIL, WEST

இசைப்பாவும் மந்திரமும்

ஆய்வரங்கச் சிறப்புமலர்

கீர்தி சய்ய, கலாசார அலுவலகம் தினைக்களம்

"KALAA POOSHAM"
K. S. SIVAGNANAM, MAH
RETIRED VICE PRINCIPAL
ADIVAPATHAM ROAD
KOKUVIL WEST

இசைப்பாவும் மந்திரமும்

ஆய்வரங்கச் சிறப்புமலர் - 2015

இசைப்பாவும் மந்திரமும்

ஆய்வரங்கச் சிறப்புமலர் - 2015

பதிப்பாசிரியர்
திருமதி சாந்தி நாவுக்கரசன்

உதவிப் பதிப்பாசிரியர்
திருமதி தேவகுமாரி ஹரன்

"KALAA POOSHAM"
K.S.SIVAGNANARAJAH
RETIRED VICE PRINCIPAL
ADITYAPATHAM ROAD
KOKUVIL WEST

இந்துசமய கலாசார அலுவல்கள் தினைக்களம்

நாவின் பெயர்:

இசைப்பாவும் மந்திரமும்

பதிப்பாசிறியர்:

திருமதி சாந்தி நாவுக்காசன்
திருமதி தேவகுமாரி ஹரன்

முதற் பதிப்பு: 2015

வெளியீடு:

இந்துசமய கலாசார அலுவல்கள் தினணக்களம்
248, 1/1, காவி வீதி, கொழும்பு 4, இலங்கை

அச்சு:

குமரன் அச்சகம்
39, 3வது ஒழுங்கை, கொழும்பு 6

விலை: 300.00

Title:

Isaiappaavum Manthiramum

Editors:

Mrs. Shanthi Navukarasan
Mrs. Devakumari Haran

First Edition: 2015

Published by:

Dept. of Hindu Religious & Cultural Affairs
248, 1/1, Galle Road, Colombo 4, Sri Lanka

Printed by:

Kumaran Press (Pvt) Ltd
39, 36th lane, Colombo 6

ISBN 978-955-9233-38-1

வாழ்த்துரை

இந்துசமய கலாசார அலுவல்கள் திணைக்களம், பல வருட காலமாக இலங்கைவாழ் இந்துக்களின் தேவைகளை அறிந்து செயற்படும் ஓர் முக்கிய அரச நிறுவனமாக விளங்கி வருகின்றது. இந்துசமய மக்களின் அறிவு மேம்பாட்டை மேலோங்கச் செய்வதும் அதன் பிரதான குறிக்கோள்களுள் ஒன்றாகும். அவ்வகையில் ஆய்வுக் கருத்தரங்குகளை ஏற்பாடு செய்தல், அவற்றோடு தொடர்புடைய நூல்களையும், கிடைத்தற்கரிய பிற நூல்களையும் அச்சிடல் முதலான பணிகளை நல்ல முறையிலே நிறைவேற்றி வருகின்றது. அவ்வகையில் திணைக்களம் ஏற்பாடு செய்துள்ள இவ்வாண்டுக்கான திருமுறை மாநாட்டில் 'திருமுறையும் சைவத் திருநெறியும்' என்ற தலைப்புடன் அமைந்த ஆய்வரங்கின் சிறப்பு மலருக்கு எனது வாழ்த்துச் செப்தியை வழங்குவதில் பெருமகிழ்ச்சி அடைகின்றேன்.

இந்த ஆய்வரங்கில் இந்து நாகரிகம், தமிழ்த்துறை, நுண்கலைத்துறை போன்ற வற்றிலிருந்து பேராளர்கள் நிபுணத்துவர்களின் கருத்துரைகள் எமது அறிவை வளர்க்க அடிகோலும் என்பது எனது திடமான நம்பிக்கையாகும். இந்த மாநாட்டில் கலந்து கொண்டு தங்கள் சிறப்புக் கருத்துக்களை வழங்குவதற்காக தமிழ்நாட்டில் இருந்தும் உள்ளுரிலிருந்தும் வந்துள்ள பேரவினர்களை வரவேற்று நன்றி தெரிவிப்பதில் பூரிப்படைகின்றேன். திருமுறை நமது சமயத்தைப் பொறுத்த வரையிலும் மொழியைப் பொறுத்த வரையிலும் முக்கியமான வாழ்வியல் களஞ்சியமாகும். ஆகையால் திருமுறைகளைப் பொருளாகக் கொண்டு சிந்திக்கவும் கருத்து வெளியிடவும் ஏற்ற வகையில் அறிவுபூர்வமான மாநாடு ஒன்றினை இந்துசமய கலாசார அலுவல்கள் திணைக்களம் ஏற்பாடு செய்திருப்பது போற்றுதற்குரிய விடயமாகும். புதிய அரசாங்கத்தில், இந்து சமயத்துக்குப் பொறுப்பான தனி அமைச்சைப் பொறுப்பேற்றுக் கொண்டவன் என்ற வகையில் இம்மாநாடும் அது தொடர்பாக வெளியிடப்படும் நூல்களும் சிறப்புற அமைய எனது மனப் பூர்வமான வாழ்த்துக்களை தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன்.

டி.எம். சுவாமிநாதன்
மீன்குடியேற்றம், புனர்நிர்மாணம்
மற்றும் இந்துமத அலுவல்கள் அமைச்சர்

வாழ்த்துரை

இந்துசமய கலாசார அலுவல்கள் தினைக்களாம் தனது ஆய்வுப் பிரிவின் செயல் திட்டங்களில் ஒன்றாக வருடாந்தம் பல்வேறு கருப்பொருட்களின் அடிப்படையில் இந்துசமய ஆய்வரங்கு ஒன்றினை நடத்தி வருகின்றது. அவ்வகையில் கடந்த சில வருடங்களாக சைவத்திருமுறைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு ஆய்வரங்குகள் நடைபெற்று வருகின்றன. இவ்வருடம் 9 ஆம், 10 ஆம் திருமுறைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு ‘திருமுறையும் சைவத்திருநெறியும்’ என்னும் தலைப்பில் ஆய்வரங்கு நடைபெறவுள்ளது. இவ்வாய்வரங்கு தொடர்பாக பல்வேறு நூல்களி விருந்து மிகச் சிறந்த கட்டுரைகள் சேர்க்கப்பட்டு ‘இசைப்பாவும் மந்திரமும்’ சிறப்புமலர் ஒன்று வெளியீடு செய்து வைக்கப்படுகின்றது. இச்சிறப்பு மலருக்கு வாழ்த்துச் செய்தி வழங்குவதில் மிகவும் மகிழ்ச்சியடைகின்றேன்.

‘இசைப்பாவும் மந்திரமும்’ எனும் சிறப்புமலர் மாணவர்களின் கல்விப் பயன் பாட்டிற்கு பெரிதும் உதவுமென கருதுகின்றேன். இம்மலர் தொடர்பான பணிகளில் ஈடுபட்ட தினைக்களப் பணிப்பாளர், உதவிப் பணிப்பாளர்கள், உத்தியோகத்தர்கள் அனைவருக்கும் எனது பாராட்டுக்கள்.

திருமதி ரஞ்சினி நடராஜபிள்ளை
செயலாளர்

மீள்குடியேற்றம், புனர்நிர்மாணம் மற்றும் இந்துமத அலுவல்கள் அமைச்சு

வெளியீட்டுரை

இந்துசமய கலாசார அலுவல்கள் திணைக்களத்தின் பிரதான பிரிவுகளுள் ஒன்றாக ஆராய்ச்சிப் பிரிவு விளங்குகின்றது. அப்பிரிவினாடாக திணைக்களம் இரண்டு தசாப்தங்களுக்கு மேலாக ஆய்வுக் கருத்தரங்குகளை நடத்தி வருகின்றது. கருத்தரங்குகளிற் சமர்ப்பிக்கப்படும் ஆய்வுக் கட்டுரைகளைத் தொகுத்து நூலாக வெளியிட்டும் வருகின்றது. அவற்றுக்கு மேலாக, ஆய்வுக் கருத்தரங்குகளின்போது அக்கருத்தரங்குகளின் மையப்பொருளுக்கு அமைவாக, துறைசார் அறிஞர்களால் ஏவே எழுதப்பெற்ற கட்டுரைகளைத் தொகுத்து கருத்தரங்கச் சிறப்பு மலர் ஒன்றையும் வெளியிட்டு வருகின்றது. அவ்வகையில் 2013 ஆம் ஆண்டிலிருந்து திருமுறை தொடர்பாக நடாத்தப்படும் தொடர் ஆய்வரங்கின் மூன்றாவது பகுதியாக, இந்த ஆண்டில் இடம்பெறும் ஆய்வரங்கின் மையப்பொருளாக அமையும் திருவிசைப்பா, திருப்பல்லாண்டு, திருமந்திரம் என்பன தொடர்பான ஆய்வுபூர்வமான கட்டுரைகள் சில தொகுக்கப்பெற்று இச்சிறப்பு மலர் வெளியிடப்படுகிறது. இதனை மாணவர்கள் உட்பட சுகல தரப்பினரும் படித்துப் பயன்பெறுவார்கள் என்று நம்புகிறோம். திணைக்களப் பணிகளுக்கு ஒத்துழைக்கும் அனைவருக்கும் நன்றி!

திருமதி. சாந்தி நாவுக்கரசன்
பணிப்பாளர்
இந்துசமய கலாசார அலுவல்கள் திணைக்களம்

உள்ளடக்கம்

1.	ஓன்பதாந் திருமுறை	1
	- வித்துவான் க. வெள்ளைவாரணன்	
2.	திருவிசைப்பா ஆசிரியர்கள்	4
	- சோ.ந. கந்தசாமி	
3.	திருமூலர் வாழ்க்கை வரலாறு	12
	- பா. கண்ணப்ப முதலியார்	
4.	திருமூலர் காலம்	15
	- பா. கண்ணப்ப முதலியார்	
5.	திருமூலரின் சிறப்பு	17
	- பா. கண்ணப்ப முதலியார்	
6.	திருமந்திரம்	18
	- தேவ. பேரிஸ்பன்	
7.	திருமந்திரம் அமைந்துள்ள முறை	25
	- பா. கண்ணப்ப முதலியார்	
8.	திருமந்திரத்தின் பெருமை	27
	- சம்பந்தம்	
9.	திருமந்திரம் பற்றிய சில அரிய குறிப்புக்கள்	39
	- பா. கண்ணப்ப முதலியார்	

10. திருமூலரின் சமயம் - கரு. ஆறுமுகத்தமிழன்	41
11. திருமூலரின் சுத்த சைவம் - அருணன்	66
12. திருமூலர் கண்ட சிவம் - பேராசிரியர் சி. தில்லைநாதன்	73
13. திருமூலரின் மெய்யியல் - கரு. ஆறுமுகத்தமிழன்	78
14. திருமூலரின் சமூகநல நோக்கு - கரு. ஆறுமுகத்தமிழன்	93
15. திருமந்திரமும் தம்மபதமும் - சித்தாந்தச் சுடரொளி சைவநன்மணி நா. செல்லப்பா	112
16. திருமந்திரமும் சித்தர் சிந்தனைகளும் - நா. சுப்பிரமணியன், கெளசல்யா சுப்பிரமணியன்	139
17. திருமந்திரமும் சிவஞானபோதமும் - சித்தாந்தச் சுடரொளி சைவநன்மணி நா. செல்லப்பா	143

ஓன்பதாந் திருமுறை

வித்துவான் க. வெள்ளௌவாரணன்

திருமாளிகைத் தேவர் முதல் சேதிராயர் ஈறாகவுள்ள அருளாசிரியர் ஓன்பதின்மரும் திருவாய் மலர்ந்தருளிய இருபத்தெட்டடுத் திருப்பதிகங்களைத் திருவிசைப்பா என்றும் சேந்தனார் பாடிய பல்லாண்டிசையினைத் திருப்பல்லாண்டென்றும் வழங்குதல் மரபு. இவற்றைத் திருவிசைப்பாமாலையென ஒன்றாக வழங்குவர் திருமுறை கண்ட புராண ஆசிரியர். சைவத் திருமுறை பன்னிரண்டினுள் எட்டாந் திருமுறையாகத் திகழும் திருவாசகம் திருச்சிற்றம்பலக்கோவை யென்பவற்றையுடுத்து ஓன்பதாந் திருமுறை யென முறை செய்து போற்றுஞ் சிறப்பியல்பு திருவிசைப்பா, திருப்பல்லாண்டு ஆசிய இத் திருப்பதிகங்களுக்கு உரியதாகும். ஓன்பதாந் திருமுறையில் இருபத்தொன்பது திருப்பதிகங்கள் போன்று இசைநலம் வாய்ந்தன இத் திருப்பதிகங்களாதவின் இவை திருவிசைப்பா என வழங்கப் பெறு வனவாயின. இத் திருமுறையின் இறுதியிலுள்ள இருபத்தொன்பதாந் திருப்பதிகம், எங்கும் நீக்கமறக் கலந்து விளங்கும் எல்லாம் வல்ல இறைவனுக்குப் பல்லாண்டிசை கூறி வாழ்த்துவதாகவின் திருப்பல்லாண்டு என்னும் சிறப்புப் பெயரைப் பெறுவதாயிற்று. இவ்வொன்பதாந் திருமுறை முந்நாற் றொரு பாடல்களை

யுடையதாய் அளவிற் சிறியதாயினும் திருக்கோயில் வழிபாட்டிற் பஞ்சபுராணமென ஒதப் பெறும் திருமுறைப் பாடல்கள் ஜந்தினுள் திருவிசைப்பாவில் ஓன்றும் திருப்பல்லண்டில் ஓன்றுமாக இரண்டு திருப்பாடல்களை இத்திருமுறையிலிருந்து ஒதிவருகின்றனர். இவ்வழக்கம். இத்திருமுறையில் மக்களுக்குள்ள ஈடுபாட்டினை நன்கு புலப்படுத்துவதாகும்.

திருவிசைப்பா, திருப்பல்லாண்டு என்னும் இத்திருப்பதிகங்களைப் பாடிய ஆசிரியப் பெருமக்கள் வாழ்ந்தகாலம் முதல் ஆதித்த சோழன் முதல் கங்கை கொண்ட சோழன் இறுதியாகவுள்ள சோழ மன்னர்களின் ஆட்சிக்காலம் என்பது, இவற்றின் பொருளமைதியால் இனிது விளங்கும். தேவார ஆசிரியர்கள் அருளிய பதிகப்பெருவழியைக் கடைப்பிடித்துச் சிவபரம் பொருளை வழிபட்டுப் போற்றுமுகமாகத் தாம் பெற்ற உள்ளத் திண்மையால் தமிழ்நாட்டில் அயலாரது ஆட்சியை அகற்றி மீண்டும் சோழர் பேரரசை நிறுவியபெருமை பிற்காலச் சோழர்களுக்குரியதாகும். இங்ஙனம் கி.பி. ஓன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் தஞ்சையைத் தலைநகராக்கொண்டு தோன்றிய சோழர் பேரரசு, கங்கைநதி பாயும் வடநாட்டிலும் கடல் கடந்த கடாரம் முதலிய

பிற நாடுகளிலும் புகழுடன் பரவி நிலை பெற்ற காலம் கி.பி. பத்தாம் நூற்றாண்டும் பதினெண்றாம் நூற்றாண்டும் என்பது சரித் திரம் வல்லார் அறிந்ததொன்றாகும். இங்ஙனம் பிற்காலச் சோழ மன்னர்கள் இவ்வுலகிறப்பெற்றகரும் வெற்றியைப் பெற்றுச் சிறப்புடன் ஆட்சி புரிந்த பொற்காலமே இத்திருவிசைப்பாத் திருமுறை தோன்றிய நற்காலமாகும். இத்திருமுறையானது தெய்வங்கொள்கையாகிய சிவனெறியினால் தமிழ் வேந்தர் பெற்ற வெற்றியையும் அவ்வெற்றியின் விளைவாகத் தமிழகத்தார் பெற்ற அமைதி நிலையையும் அவ்வமைதியை அடிப்படையாகக் கொண்டு வளர்ந்தோங்கிய சைவ சமயத்தின் உயர்ச்சியையும் நன்கு விளக்குந் திருவருளிலக்கியமாகத் திகழ்கின்றது.

தஞ்சைப் பெருவுடையார் திருக்கோயிலைக் கட்டிய முதலாம் இராசராச சோழனால் அத்திருக்கோயிலின் கண்ணே ஆடல் பாடல் நிகழ்த்துவதற்கென நியமிக்கப்பெற்ற தளிச்சேரிப் பெண்டுகளிற் சிலர் நீறணி பவளக்குன்றம். எடுத்த பாதம், மழுலைச் சிலம்பு என இத் திருவிசைப்பாப் பாடல் களில் அமைந்த சொற்றெராட்களையே தமக்குரிய பெயராகப் பெற்றுள்ளனர். இவ்வாறே தருணேந்து சேகரன் முதலிய திருவிசைப்பாத் தொடர்களும் மக்களுக்குரிய பெயராக வழங்கப் பெற்றுள்ளன. இப்பெயர் வழக்கத்தை யூன்றி நோக்குமிடத்து முதலாம் இராசராசனது ஆட்சிக்காலத்து இத்திருவிசைப்பாவுக்கு அமைந்த தனிச் சிறப்பு இனிது புலனாகின்றது.

திருவிசைப்பாப் பெற்ற திருத்தலங்கள் தில்லைச் சிற்றம்பலம், திருவீழிமிழலை, திருவாவடுதறை, திருவிடைக்கழி, திருக்களந்தையாதித்தேச்சரம், திருக்கீழ்க்கோட்டேர்

மணியம்பலம், திருமுகத்தலை, திரைலோக்கியசுந்தரம், கங்கைகாண்ட சோழேசரம், திருப்பூவணம், திருச்சாட்டியக்குடி, தஞ்சை இராசராசேச்சரம், திருவிடைமருது, திருவாளர் எனப் பதினான்கு தலங்களாகும். இவற்றுள் தில்லைச் சிற்றம்பலத்திற்கு மட்டும் பதினாறு திருப்பதிகங்கள் அமைந்துள்ளன. ஏனைப் பதின்மூன்று திருத்தலங்களும் ஒவ்வொரு திருப்பதிகமே பெற்றுள்ளன. இங்ஙனம் இவ்வொன்பதாந் திருமுறையிற் பாதிக்கு மேலுள்ள பதிகங்கள் தில்லையில் அருளிச் செய்யப் பெற்றனவாகத் தெரிதலால் இவ்வொன்பதாந் திருமுறையைத் தில்லை திருமுறையென்றே கூறுதல் பொருந்தும்.

திருவிசைப்பா மாலையை அருளிச் செய்த ஆசிரியர்கள் திருமாளிகைத் தேவர், சேந்தனார், கருவூர்த்தேவர், நம்பிகாடுநம்பி, கண்டராதித்தர், வேணாட்டடிகள், திருவாலியமுதர், புருடோத்தமர், சேதிராயர் ஆக இவர் ஒன்பதின்மர் என்பது,

செம்பொன்மணி யம்பலத்துநிருத்த னார்க்குத் திருவிசைப்பா வரைத்தவர்தந்

திருப்பேர் சொல்லிற்

பம்பு புகழ் செறிமாளிகைமெய்த் தேவர்

பரிவுடைய சேந்தனார் கருவூர்த்தேவர்

நம்பிகாடவர் கோன் நற்கண்ட ராதித்தர்

நன்குயர் வேணாட்டடிகள்

திருவாலியமுதர்

அம்புவியோர் புகழ் புருடோத்தமர் சேதிராயர்

ஆகஇவர் ஒன்பதின்மர் தாம்முறைகண்

டடைவே.

எனவரும் பழைய பாடலில் நன்கு விளக்கப் பெற்றது. இவ்வொன்பதின்மர்களுள் திருமாளிகைத் தேவர் பாடிய பதிகங்கள் நான்கும், சேந்தனார் பதிகங்கள் நான்கும், கருவூர்த்தேவர் பதிகங்கள் பத்தும், நம்பிகாடுநம்பி பாடிய பதிகங்கள் இரண்டும்,

கண்டராதித்தர் பதிகம் ஒன்றும், வேணாட்டடிகள் பதிகம் ஒன்றும், திருவாலியமுதனார் பதிகங்கள் நான்கும், புருடோத்தமர் பதிகங்கள் இரண்டும், சேதிராயர் பதிகம் ஒன்றும் ஆக இருபத்தொன்பது பதிகங்கள் இவ் வொன்பாதந் திருமுறையிற் சேர்க்கப் பெற்றுள்ளன. இப்பதிகங்களிலுள்ள பாடல்கள் முந்நூற்று அறுபத்தைந்தாகுமென்பர்.

அடைவு மாளிகைத் தேவர் நான்கு, சேந்தர் அன்புறுபல் லாண்டொன்றோ டிசைப்பா மூன்று திடமுடைய கருஹுரர் பக்து, வீறிற் சிறந்த காடவர் ரிரண்டு, கண்டர் வேணாட்டபடி புகழூால் வொன்று, திருவாலி நான்கு, பன்னு புருடோத்தமனா ரிரண்டு, சேதிராயர் உடையதிருக் கடைக்காப் பொன்றாக விருப்பத்தொன்பான் ஒது செய்யுள் முந்நூற் றறுபதினோ டைந்தே.

எனவரும் பழைய பாடல் திருவிசைப் பாத் திருப்பதிக வகையினைக் குறிப்பிடுதல் காணலாம். இப்பாடலின் கண் ஒன்பதாந் திருமுறையிலுள்ள பாடல்கள் 365 எனத் தொகை கூறப்படின் இப்பொழுதுள்ளவை 301 பாடல் களோயாம். எஞ்சிய அறுபத்து நான்கு பாடல் களும் ஏடுகளிற் சிதைந்தி ருத்தல் வேண்டும். அல்லது இப்பாடலிற் குறித்த ‘முந்நூற்று பதினோடைந்தே’ என்ற தொகை ஏடைமுது வோராற் சிறிது மாறுபட்டி ருத்தல் வேண்டும். பூந்துருத்தி நம்பிகாடும்பி பாடிய திரு வாரூர்த் திருவிசைப்பாப் பதிகத் தில் இப்பொழுது இரண்டு பாடல்களே காணப்படுகின்றன. இதனை நோக்குங்கால் இத்திரு முறையிற் சில பாடல்கள் மறைந்து போயின என்பது விளங்கும்.

திருமாளிகைத் தேவர் பாடிய ‘இணங்கி லாவீசன்’ என்ற பதிகம் காந்தாரத்திலும், கருஹுர்த்தேவர் பாடிய ‘கணம் விரி’, ‘கலைகள் தம் பொருளும்’ என வரும் இரண்டு பதிகங்களும் புறநீர்மையிலும், ‘நீரோங்கி வளர்க

மலம்’ என்பது காந்தாரத்திலும், நம்பிகாடு நம்பி பாடிய ‘முத்து வயிரமணி’ என்பது சாளரபாணியிலும், வேணாட்டடிகள் பாடிய ‘துச்சான்’ என்ற முதற் குறிப்புடைய பதிகம் புறநீர்மையிலும், திருவாலியமுதனார் ‘பாடிய பவளமால் வரை’ என்பது நட்டராகத்திலும், ‘அல்லாய்ப்பகலாய்’ என்பது இந்தாத்திலும் ஏனைய இருபத்தொருபதிகங்களும் பஞ்சமப்பண்ணிலும் இசையமைக்கப் பெற்றுள்ளன. இவ்விசையமைதி,

ஐந்துடனால் வருமுறைத்த திருக்கடைக் காப்பிற்பன்

அறையின் மாளிகைத் தேவர்

நான்கிலொன்று காந்தாரம் முத்து கருஹுரர் பதத்தின் இரண்டு புறநீர்மை மொழிந்திடு காந்தாரமென்று,

கோனிரண்டின்,

நந்தலில் சாளரபணியொன்று, வேணாட்டடிகள் நவின்றதொன்று புறநீர்மை,

திருவாலியமுதர் பந்தமறச் சொன்னான்கி னொன்று நட்டராகம், பகர்ந்திடி னொன்றிந்தளம்,

மற்றெவையும் பஞ்சமமே.

என்ற பழைய பாடலிற் குறிக்கப் பெற்றமை காண்க. எனவே திருவிசைப்பாவிலமைந்த பண்கள் காந்தாரம், புறநீர்மை, சாளரபணி, நட்டராகம், இந்தளம், பஞ்சமம் என்ற ஆறு பண்களேயென்பதும் இவற்றுள் சாளரபணி யொழிந்த ஐந்தும் தேவாரத் திருப்பதிகளிற் பயின்ற பண்களென்பதும் பதிகங்களுள் இருபத்தொரு பதிகங்கள் பஞ்சமம் பண்ணிற் பாடப்பெற்றிருத்தலை உற்று நோக்குங்கால் இப்பண் சிந்தை தெளிந்து செம்பொருளாகிய இறைவனைப் போற்றுதற்குப் பெரிதும் ஏற்புடையதென்பது இனிது புலனாகும். ‘பஞ்சமம் பாடியாடுந், தெள்ளியார் கள்ளாந் தீர்ப்பார் திருச்செம்பொன் பள்ளியாரே’ (4.29.3) என்பது திருநாவுக்கரசர் வாய்மொழி.

திருவிசைப்பா ஆசிரியர்கள்

சோ.ந. கந்தசாமி

ஒன்பதாம் திருமுறையில் திருவிசைப்பாவும் திருப்பல்லாண்டும் தொகுக்கப் பெற்றுள்ளன. இதனுள் 29 பதிகங்களும் 303 பாடல்களும் அடங்கி உள்ளன. எனின் 365 பாடல்கள் முதலில் இருந்தன என்று ஒரு பாடல் உணர்த்துகின்றது. ஆதலின், ஒரு சில பாடல்கள் கிடைக்கவில்லை என்று கருதுதல் பொருந்தும். இவற்றைப் பாடியவர்கள் திருமாளிகைத் தேவர் முதல் சேதிராயர் முடிய ஒன்பதின்மார் ஆவர்

இவர்கள் வாழ்ந்த காலம் முதல் ஆதித்த சோழன் (கி.பி.871-907) முதலாக முதலாம் இராசசேந்திரன் (கி.பி.1012-1044) இறுதி யாகவுள்ள சோழ வேந்தர்களின் ஆட்சிக் காலம் ஆகும்.

இவர்களின் வரலாற்றினைச் சுருக்க மாகக் காண்போம்.

1. திருமாளிகைத் தேவர்

திருவிசைப்பாவின் முதல் ஆசிரியராகக் கருதப்பெறும் திருமாளிகைத் தேவரின் இயற் பெயர், பிறப்பிடம், பெற்றோர் பற்றிய வரலாறு அறிய முடியவில்லை. இவர் பாடிய நான்கு பதிகங்களும் தில்லைத் தலத்தைப் பற்றியிருத்தலின் இவர் அப்பதியுடன் நெருங்கிய தொடர்புடையவர் எனக் கருத

லாம். மாளிகை என்ற சொல் மாடவீடுகளைக் குறிப்பதுடன் திருமடத்தையும் குறிக்கும். ஆதலின் திருமடத்தில் தங்கித்தவ வாழ்வு மேற்கொண்டவர் என்று என்னுதற்கு இடம் உண்டு. கி.பி. 13 ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த பெரும்பற்றப் புலியுர் நம்பி தம் ஆசிரியரைப் பற்றிக் கூறும் பாடலில் தில்லையில் மாளிகை மடம் ஒன்று இருந்ததைக் குறித்துள்ளார். அம்மடத்தில் வாழ்ந்த திரு வெண்காடர் என்ற தவ முனிவரின் மாணவருள் ஒருவர் விநாயகர் என்ற பெயருடையவர் என்பதும் அவரே பெரும்பற்றப் புலியுர் நம்பியின் ஆசிரியர் என்பதும்,

“வரந்தரும் தொல்லைத் தில்லை மாளிகை
மடத்து மன்னும்
அருந்தவ முனிவெண் காடன் அருள்
விநாயகன் மனத்தால்
பரிந்தெனை ஆண்டு கொண்ட படர்ச்சடைக்
கடவுள் நீதி
திருந்திய பரம ஞான சிவனடி சென்னி
சேர்ப்பாம்”

என்று தாம் பாடிய திருவாலயுடையார் திருவிளையாடற் புராணத்தின் கடவுள் வாழ்த்தில் கூறியுள்ளதால் புலனாகும். ஆதலின், திருமாளிகை மடம் கி.பி. 13ஆம் நூற்றாண்டிற்குச் சில நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பாகவாவது தில்லையில் இருந்திருத்தல் வேண்டும் என்பதும் திருமாளிகைத் தேவர்

இம்மடத்தில் தங்கி தவவாழ்க்கை மேற் கொண்டு தில்லை நடராசரைப் பற்றிய நான்கு பதிகங்களையும் பாடினார் என்று கருதுதல் தகும் என்பதும் என்னற்பாலன.

திருமாளிகைத் தேவரைச் சித்தராகக் கருதும் மரபும் உள்ளது. திருவாவடுதுறையில் யோகசித்தருடன் தங்கியிருந்தார் என்றும் கருவூர்த்தேவர் என்ற சித்தரும் உடன் உறைந்தனர் என்றும் ஒரு வரலாறு உண்டு. கி.பி.ஐந்தாம் நூற்றாண்டில் தோன்றிய திருமந்திரத்தில் (102) திருமூலரின் மரபில் வந்த சித்தருள் மாளிகைத் தேவரும் ஒருவரே என்பதை உறுதி செய்தற்குப் போதிய ஆதாவு இல்லை. முதலாம் இராசராசனின் கல்வெட்டில் குறிக்கப்பெறும் தளிச்சேரிப் பெண்டுகளில் ஒருத்தி நீறணி பவளக்குன்றம் என்ற பெயர் உடையவன். இப்பெயர் திருமாளிகைத்தேவர் பாடிய முதல் பதிகத்தில்,

“நீறணி பவளக் குன்றமே நின்ற நெற்றிக்கண் உடையதோர் நெருப்பே” (6)

என்று வருதவின், முதலாம் இராசராசன் காலத்திற்கு (கி.பி. 985-1014) முற்பட்டவர் திருமாளிகைத் தேவர் என்று துணியலாம். இவர் பாடிய பதிகங்கள் நான்கு. இவை திருவிசைப்பாவின் தொடக்கத்தில் வைக்கப் பெற்றுள்ளன. இவை யாவும் தில்லைத் திருக்கோயிலைப் பற்றிப் பாடப் பெற்றவை. இவற்றுள் முதல் மூன்று பதிகங்களும் பஞ்சம் பண்ணிலும், நான்காம் பதிகம் காந்தாரப் பண்ணிலும் அமைந்தவை. இவற்றில் 45 பாடல்கள் உள்ளன. “உயர்கொடி யாடை எனத் தொடங்கும் இரண்டாம் பதிகம் இறைவனின் உருவப் பேரழகினை அடி முதல் முடி வரை புனைந்து பாடும் பாதாதிகேசம் என்ற பிரபந்த அமைப்புக்கு உரியது.

2. சேந்தனார்

கி.பி. 9ஆம் நூற்றாண்டில் திவாகர நிகண்டினைச் செய்வித்த புரவலன் சேந்தனும் திருவிசைப்பாப் பாடிய சேந்தனும் ஒருவரா என்பது புலப்படவில்லை. முன்னவன் அம்பர் என்ற ஊரில் வாழ்ந்தவன். பின்னவர் தில்லைப் பதியுடன் தொடர்புடையவர். காவிரிப் பூம்பட்டினத்தைச் சார்ந்த திருநாங்கூரில் வாழ்ந்த சேந்தனும் திருவிசைப்பாப் பாடிய சேந்தனும் ஒருவரே என்பது சிலர் கருத்து. இவர் திருவெண்காடராகிய பட்டினத்திகளின் கணக்கராக இருந்தவர் என்று ஒரு வரலாறு வழங்கி வருகிறது.

இவர் தில்லையில் வாழ்ந்த போது அடியார் வடிவத்தில் வந்த ஈசன் இவர் அன்பினால் வழங்கிய களியமுதை உண்டு மகிழ்ந்ததாக ஒரு செய்தி உண்டு. இதற்கு ஆதாரமாக, “ஆம்தன் பழைய அவிழை அன் பாகிய பண்டைப்பறைச்

சேந்தன் கொடுக்க அதுவும் திருவமிர்து ஆகியதே” (26)

என்று நம்பியாண்டார் நம்பி கோயில் திருப்பணியர் விருத்தத்தில் பாடியிருத்தலைக் கூறுவர். எனவே, சேந்தனார் நந்தனார் மரபினர் என்பதும், நம்பியாண்டார் நம்பியின் காலத்திற்குச் சற்று முற்பட்டவர் என்பதும் புலனாகும். கண்டராதித்த சோழனின் (கி.பி. 947-957) கல்வெட்டில், கலிவிசயன் தருணேந்து சேகரணேன்” என்று ஒருவன் குறிக்கப் பெறுகிறான் இப்பெயர், சேந்தனார் பாடிய திருவாவடுதுறைத் திருவிசைப்பாப் பதிகத்தில்,

“தருணேந்து சேகரணே எனும் தடம்பொன்னித் தென்கரைச் சாந்தையூர்ப் பொருள்நேர்ந்த சிந்தையவர் தொழுப் புகழ்செல்வம் மல்குபொற் கோயிலுள்....”

எனவரும் பாடவில் இடம்பெறும் தொடரை அடிப்படையாகக் கொண்டு தோன்றுதலால் கண்டாரதித்தனின் காலத்திற்குச் சற்று முற்பட்டவராகச் சேர்ந்தனாரைக் கருதலாம். தில்லையில் சற்று முற்பட்டவராகச் சேந்தனாரைக் கருதலாம். தில்லையில் மார்கழித் திருவாதிரைப் பெருவிழா நாளில் ஓடாமல் நின்ற திருத்தேரினைத் திருப்பல்லாண்டு பாடி ஓடச் செய்தார் என்று ஒரு செய்தி நெடுங்காலமாகவே வழங்கி வருகின்றது.

சேந்தனார் பாடிய பதிகங்கள் திருப்பல்லாண்டினையும் சேர்த்து நான்காகும். திருவீழிமிழலை (12 பாடல்கள்), திருவாவடுதுறை (11 பாடல்கள்), திருவிடைக்கழி (11 பாடல்கள்) திருப்பல்லாண்டு (13 பாடல்கள்) ஆகிய பதிகங்களில் 47 பாடல்கள் உள்ளன. இவை யாவும் பஞ்சமம் என்ற பண்ணில் பாடப் பெற்றவை. இவற்றுள் திருவிடைக்கழிப் பதிகம் அகத்தினை மரபில் அமைந்துள்ளது. திருவிடைக்கழி முருகனிடம் மையல்கொண்ட மங்கையின் மன்னிலையினை எடுத்துரைக்கும் செவிவிசூற்றாக இப்பாடல்களை அந்தாதித் தொடையில் அமைத்து மண்டலித்து முடியும் பாங்கில் பாடியுள்ளார். சேந்தன் என்பது முருகனுக்கு ஒரு பெயர். அப்பெயர் தாங்கிய இவர் முருகப்பெருமானிடம் கொண்ட முற்றிய அன்பினால் மொழிந்தது இத்திருப்பதிகம். இவ்வாறே பதினேராராம் திருமுறையில் முருகனைப் பரவும் சங்க இலக்கிய மாகிய திருமுருகாற்றுப்படை தொகுக்கப்பட்டிருத்தல் இயைபு கருதி இங்கு சுட்டுதற்குரியது.

3. கருவூர்த்தேவர்

திருவிசைப்பாப் பாடிய கருவூர்த் தேவரும் சித்தராகிய கருவூர்த் தேவரும் ஒருவரான்பது பற்றி ஆராய்ச்சி அறிஞர்களிடையே கருத்து வேறுபாடு உள்ளது. தம் பெயருக்கு ஏற்ப இவர் கொங்கு நாட்டில் உள்ள கருவூரில் தோன்றியவர் என்பது,

“கருவூரேன் உரைத்த பாவணத் தமிழ்கள் பத்தும்” (9.14.10)

என்றும்,

கருவூரன் கழறசொல் மாலை ஈரைந்தும்” (9.15.10)

சிதம்பரம், அண்ணாமலை, மதுரை, குற்றாலம், காசி, சிவகாசி, பத்துமலை, தண்ணீர்மலை என்ற தலப் பெயர்களையே இயற்பெயர்களாகச் சைவ நன்மக்கள் தம் பிள்ளைகளுக்குச் சுட்டுதல் மரபு. இம்மரபிற்கேற்ப, இவரும் “கருவூர் என்றே தலப் பெயரைத் தம் பெயராகக் கொண்டவர் என்பதற்கு,

“கருவூர்த் துறைவளர் தீந்தமிழ்மாலை” (9.8.11)

“கலைபயில் கருவூர்” (9.9.10)

“கருவூர் அமுதுறழ் தீந்தமிழ் மாலை” (9.11.10)

“கருவூர் அறைந்தசொல் மாலை ஈரைந்தின் பொருள்” (9.13.11)

“கருவூர் அறைந்தசொல் மாலை ஈரைந்தின் பொருள்” (9.16.11)

“கருவூர் தரும் கரும்பனைய தீந்தமிழ் மாலை” (9.17.10)

எனவரும் அவர்தம் பாடற் பகுதிகள் சான்றாக எண்ணுதற் குரியன. பின்னர்க் கருவூரன், கருவூர்த்தேவர் என்றும் இவர் சுட்டப்பெற்றனராதல் வேண்டும். இவர்

வேதம் ஒதும் அந்தனர் மரபில் தோன்றியவர் என்பதற்கு, “கருலூர் ஆரணம் மொழிந்த பவளவாய் சரந்த அமுதம் ஊறிய தமிழ்மாலை” (9.9.10) என்ற பகுதி சான் றாகும். நான்மறை ஒதும் நாவினர் அமுதத் திற்கு ஒப்பான தமிழ்ப் பாமாலையினைப் பாடிப் பரமனுக்குச் சூட்டியவர்.

கருலூர்த் தேவரைப் போகசித்தரின் சீடர் எனக் கூறும் மரபு உண்டு. கருலூர்ச்சித்தர் பல சித்திகள் கைவரப்பெற்றவர் என்பர். இவர் பாடிய திருவிசைப்பாப் பதிகங்கள் பத்தாகும். அவற்றுள் திருக்களாந்தை ஆதித் தேச்சரம், தஞ்சை இராசராசேக்கரம், திரை லோக்கிய சுந்தரம், கங்கை கொண்ட சோழேச்சரம் என்பன நான்கும் வரலாற்று முக்கியத்துவம் வாய்ந்தவை. தஞ்சை மாவட்டத்தில் திருத்துறைப்பூண்டி வட்டத்தில் உள்ள களப்பாழ் (-களப்பாள்) என்ற ஊர் களாந்தை என்று மருவிற்று என்பதற்கு, அவ்வூரின் அழகிய நாதசாமி கோயில்களில் பொறிக்கப்பட்ட பாண்டியன் திரிபுவனச் சக்கரவர்த்தி குலசேகர தேவரின் கல் வெட்டில், “களப்பால் உடையார் திரு ஆதித் தேச்சர முடையார்” என்று குறிக்கப்பெறுதல் சான்றாக அமைகின்றது.(தெ.இ.க தொகுதி ஏஜை எண். 262). அழகிய நாதரின் திருக்கோயிலை முதலாம் ஆதித்த சோழன் (கி.பி.871-907) எடுப்பித்தான். திரு நாவுக்கரசரின் திருத்தாண்டகத்தில் வைப்புத்தலமாகக் குறிக்கப்பெறும் “தஞ்சைத் தளிக்குளத்தை” முதலாம் இராசராசன் (கி.பி. 895-கி.பி.1014) விரிவு படுத்தி எடுத்த பெருங்கோயில் இராசராசேச்சரம் என்று போற்றப்படுகிறது. இம்மாமன்னனின் பெருந்தேவியருள் ஒருவராகிய திரை லோக்கிய மாதேவி திருப்பனந்தாஞ்கு அருகில் உள்ள திரைலோக்கி என்ற ஊரில்

எடுத்த பெருங்கோயில் திரைலோக்கிய மாதேவீச்சரம் என்று பெயர் பெற்றது. தேவா ரத்தில் வைப்புத் தலமாகப் போற்றப் பட்டுள்ள ஏழநல்லூர், பெருந்தேவி கோயில் எடுப்பித்தபின் அவள் பெயரினால் திரைலோக்கி என்று வழங்கப்பெற்றது. முதலாம் இராசேந்திரன் (கி.பி. 1012 -கி.பி.1044) வடநாட்டில் படையெடுத்துக் கங்கைக்கரை வரை வெற்றி பெற்ற வரலாற்றுச் சிறப்பினைக் குறிப்பதாக அவள் தலைநகரில் கட்டிய பெருங்கோயில் கங்கை கொண்ட சோழேச்சரம் என்று வழங்குவதாயிற்று.

பிற்காலச் சோழப் பெருவேந்தர்கள் கட்டிய மேற்கூட்டப் பெற்ற நான்கு தலங்களைத் தவிர எஞ்சிய ஆறு தலங்களில் தில்லை, (கோயில்), திருப்பூவனம், திருவிடைமருதூர் என்பன மூன்றும் தேவாரம் பாடல் பெற்ற பதிகள் ஆகும். ஏனைய மூன்று தலங்கள் திருக்கீழ்க்கோட்டேர் மணியம்பலம், திருமுகத்தலை, திருச்சாட்டியக்குடி என்பனவாகும். இவற்றுள் திருக்கீழ்க்கோட்டூர் என்பது திருத்துறைப்பூண்டிக்கு வடமேற்கில் 9 கல் தொலைவில் உள்ளது. இங்குள்ள ஈசன் கோயில் மணியம்பலம் ஆகும். திருத்துறைப்பூண்டியி விருந்து நாகைப் பட்டினம் செல்லும் சாலையில் 3 கல் தொலைவில் உள்ள கொக்காலடியில் இறங்கி வடக்கே மானாச்சேரிக்குப் போகும் வழியில் ஒரு கல் அளவில் திருமுகத்தலை என்ற தலம் உள்ளது. திருக்கீழ்வேரிலிருந்து கச்சினம் வழியாகத் திருத்துறைப்பூண்டி போகும் வழியில் திருச்சாட்டியக்குடி என்ற தலம் உள்ளது.

இங்குள்ள திருக்கோயில், “ஏழிருக்கை” என்ற பெயர் கொண்டது. இப்புதிய தலங்கள் பிற்காலச் சோழர் காலத்தில் அமைக்கப் பெற்றவை.

எனவே, கருவூர்த்தேவர் பழைய கோயில்கள் மூன்றினையும் பிற்காலச் சோழர் காலத்தில் எழுந்த புதிய கோயில் களில் ஏழினையும் பத்துப் பதிகங்களில் பாடியுள்ளார். இப்பதிகங்களில் உள்ள பாடல் களின் எண்ணிக்கை 105, இப் பதிகங்களில் அமைந்த பண்கள் புறநீர்மை (8,9), பஞ்சமம் (10,11,13,14,15,16,17) காந்தாரம் (12) என்ற மூன்றுமாகும். திருவிசைப்பாவில் மிகுதியான பதிகங் களைப் பாடிய சிறப்புக் குரியவர் கருவூர்த் தேவர் ஆவர். பிற்காலச் சோழர்களுக்கும் தெலுங்கராகிய கீழைச் சாஞ்சுக்கியர்க்கும் முதற் பாராந்தகள் காலத் திலிருந்தே திருமண உறவு நிலவியது. தமிழர்களும் தெலுங்கர்களும் கலந்து பழகினர். எனவேதான், கருவூர்த் தேவரின் பாடலில், “அக்கடா” (9.7) என்ற தெலுங்குச் சொல் காணப்படுகின்றது. கூடக் குறைய இவர் காலத்தில் வாழுந்தவராக எண்ணப் பெறும் கவிச்சக்கரவர்த்தி கம்பரும், “அக்கட இராவணர்கு அமைந்த ஆற்றலே” (6.2.32) என்று இச்சொல்லினை ஆண்டுள்ளார். அக்கடா - கவலையின்மை வியப்பு.

4. மூந்துருத்தி நம்பிகாட நம்பி

இவர் திருவையாற்றுக்கு அருகில் காவிரி யின் தென்கரைத்தலமாக விளங்கும் திருப் பூந்துருத்தியில் தோன்றியவர் என்பதால் தம் பெயர்க்கு முன்னர் ஊர்ப் பெரைக்க கொண்டனர். நம்பிகடான் என்பது இவர்தம் இயற்பெயர். கண்ணப்பரின் நண்பர்களில் ஒருவன் காடன் (89) என்று குறிக்கப் பெறுதலால், காடன் என்று பிள்ளை

களுக்குப் பெயரிடுதல் அக்காலத்து மரபு என்று கருதலாம். “பூந்துருத்திக் காடன் என்று தம்மைக் குறித்தல் (19.10) காணத்தக்கது. ஆதலின், பல்லவரின் பட்டப் பெயர்களில் ஒன்றாகிய காடவன் என்பது காடன் என்று திரிந்தது எனச்சிலர் கூறுதல் நேரிதன்று.

நம்பிஆளூரன் என்பது சுந்தரர்க்குப் பெற்றோர் சுட்டிய பெயராதல் போல், இத்திருவிசைப்பா ஆசிரியரின் பெற்றோர் நம்பிகாடன் என்று இவர்க்குப் பெயர்ச் சுட்டினர் எனலாம். பின்னரும் ஒரு “நம்பி என்ற பெயர் வருதல் ஆடவருள் சிறந்தார்க்கு அச்சொல் வழங்கப்பெறும் வழக்கத்தை ஒட்டியே என்று கருதலாம்.

நம்பிகாட நம்பி பாடிய பதிகங்கள் இரண்டாகும் அவற்றுள் ஒன்று திருவாளுர்த் தலத்தையும் மற்றொன்று தில்லைச் சிற்றம் பலத்தையும் பற்றியவை ஆகும். திருவாளுர் வீதிவிடங்கப் பெருமான் திருவுலா வரும் சிறப்பினை முதற் பதிகம் சுட்டுகின்றது. பஞ்சமப் பண்ணில் அமைந்த இப்பதிகத்தில் இரண்டு பாடல்கள் உள்ளன. எஞ்சியவை கிடைக்கவில்லை. சாளரபாணி என்ற புதுப் பண்ணில் அமைந்த கோயில் திருப்பதிகத் தில் பத்துப் பாடல்கள் உள்ளன. இரண்டாம் பாடலில் கணம்புல்லர், கண்ணப்பர் என்ற அடியார்களையும், மூன்றாம் பாடலில் திருநாவுக்கரசரையும் நான்காம் பாடலில் திருஞான சம்பந்தரையும் ஜந்தாம் பாடலில் சேரமான பெருமான், நம்பி ஆளூரன் ஆகிய இருவரையும் அம்பலவாணார் கண்டு கொண்ட திறத்தினை உருகிப் பாடியுள்ளார். இவர் பதிகங்கள் இரண்டும் கண்டராதித்த சோழனின் பதிகத்திற்கு முன் வைக்கப் பெற்றமையாய் இவர் அவ்வேந்தன் காலத் தினன் (கி.பி.950-கி.பி.957) என்று கருதலாம். கி.பி.9ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியில்

தோன்றிய பஞ்ச மரபில் சாளரபாணி என்ற புதுப்பண் சுட்டப்பெறுதலால், நம்பிகாட நம்பியின் காலம் கி.பி.9ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியும், கி.பி. 10ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியும் ஆகும் என்று எண்ணுதல் பொருத்தம் உடையது.

5. கண்டராதித்தர்

இவர் முதற் பராந்தக சோழனின் (கி.பி.907-கி.பி.953) இரண்டாம் மகன். இவர் காவலரும் பாவலரும் ஆவர். சோழப் பெருநாட்டினை கி.பி.950-கி.பி.957 என்ற காலப் பகுதியில் ஆட்சி புரிந்தவர். தில்லை நடராசப் பெருமானிடம் எல்லை இல்லாத பத்தி பூண்டவர். அப்பெருமான் பேரில் கோயில் பதிகம் பாடியுள்ளார். தம் தந்தை முதற் பராந்தக சோழன் பாண்டிய நாட்டையும் ஈழ நாட்டையும் வென்று கொண்டு வந்த பொற்கட்டிகளைக் கொண்டு தில்லைச் சிற்றம் பலத்திற்குப் பொன் வேய்ந்தான் என்ற வரலாற்றுச் செய்தியை, “வெங்கோல் வேந்தன் தென்னன் நாடும் ஈழமும் கொண்டதிறல் செங்கோற் சோழன் கோழி வேந்தன்

செம்பியன் பொன்னணிந்த

அங்கோல் வளையார் பாடி ஆடும்

அணிதில்லை அம்பலத்துள்

எங்கோன் ஈசன் எம்மிறையை என்றுகொல்
எய்துவதே” (8)

எனவரும் பாடவில் பொறித்துள்ளார். இவர்தம் மிகுந்த சிவபத்தியின் காரணமாக இவர்க்குச் சிவஞான கண்டராதித்தர் என்ற பெயரும் உண்டு. இவருடைய துணைவியார் செம்பியன் மாதேவி. இவர்தம் ஒரே மகன் மதுராந்தக தேவரான உத்தம சோழன். திரு நல்லம் என்ற தலத்தில், அங்குள்ள ஈசனைத் தொழும் நிலையில் கண்டராதித்த தேவரின்

படிமச்சிலையினைச் செம்பியன் மாதேவி எடுப்பித்த செய்தி கல்வெட்டினால் அறியப்படுகின்றது. புறச் சமயங்களையும் கண்டராதித்த சோழன் ஆதரித்தார். கண்டராதித்த விண்ணகரம் என்ற திருமால் கோயிலும் கண்டராதித்தப் பெரும்பள்ளி என்ற சமணப்பள்ளியும் இவர் பெயரால் அமைந்துள்ளன.

6. வேணாட்டிகள்

இவர்தம் இயற்பெயர் தெரியவில்லை. அடிகள். என்ற சொல் பெரும்பாலும் சமயத் துறையில் துறவு நிலையில் உள்ளவரைக் குறிக்கும். இவர் வேணாட்டைச் சேர்ந்தவர். தமிழகத்தின் பன்னிரு வட்டாரங்களில் வேணாடு என்பதும் ஒன்றாகும். இப்பகுதி சேர நாட்டிற்கும் தென்பாண்டி நாட்டிற்கும் இடை உள்ளது. இது தென் திருவாங்கூர்ப் பகுதியை குறிக்கும் என்பர். இவர் அரசராக இருந்து துறவு மேற்கொண்டவர் என்று எண்ண இடமுண்டு. இளங்கோ வடிகள் சேரநாட்டு இளவரசராக இருந்து துறவி யானவர். அவ்வாறே வேணாட்டடிகளும் அப்பகுதிக்குரியராய் விளங்கித் துறவி ஆளவர் எனலாம்.

இவர் பாடிய திருவிசைப்பாப் பதிகம் ஒன்றுதான். புநீர்மைப் பண்ணில் அமைந்த பத்துப்பாக்கள் இப்பதிகத்தில் உள்ளன. இப்பதிகம் தில்லைக் கோயிலைப் பற்றிப் பாடப் பெற்றது. இதன் தனிச்சிறப்பு இதனுள் பழமொழிகளை வைத்துப் பாடியிருப்பதான். சான்றாக, “கைச்சாலும் சிறுகதலி இலை வேம்பும் கறிகொள்வார்” (1) “தம்பானை சாய்ப்பற்றார்” (2) “பொசியாதோ கீழ்க்கொம்பு நிறைகுளம்” (3) இடுவது புல் ஓர் ஏருதுக்கு, ஒன்றினுக்கு வையிடுதல்” (6) எனவரும் பழமொழிகளைக் கூறலாம்.

6. திருவாலியமுதனார்

சோழநாட்டில் சீகாழிக்குக் கிழக்கில் மூன்று கல் தொலைவில் உள்ளது திருவாலி என்ற ஊர். திருமங்கை ஆழ்வார் தோன்றிய திவ்விய தேசம் ஆகும். இந்நாளில் இவ்வூர் திருவாலி திருநகரி என்று வழங்கிவருகிறது.

இதே ஊரில் தோன்றிய சௌவர் ஆகிய அமுதனார் திருவாலியமுதனார் எனப் பெயர் பெற்றார். அமுதன் என்ற சொல் சிவபிரானைக் குறிக்கும் என்பது, “அத்தன் ஆனந்தன் அமுதன்” எனவரும் திருவாசகத்தினால் அறியலாம். இவர் தில்லைக் கோயிலைப் பற்றிப் பாடிய பதிகங்கள் நான்காகும். இவற்றுள் பாதாதிகேசமாக அமைந்தது ஒரு பதிகம் (22). இரண்டு பதிகங்கள் அந்தாதி அமைப்பு உடையவை (23,25). பஞ்சமப் பண்ணில் இரு பதிகங்களும் (22,25), நட்டராகப் பண்ணில் ஒரு பதிகமும் (23). இந்தளப் பண்ணில் ஒரு பதிகமும் (24), பாடப்பெற்றுள்ளன. இவற்றின் பாடல் தொகை 42.

திருவாலி அமுதனார் தம் பதிகங்களில், தம்மைத் திருவாலி என்றும் மயிலையர் மன்னவன் என்றும் மறைவல்லவன் என்றும் குறித்துள்ளார்:

- “திருவாலி சொல்லிவை” (22.11)
- “வரரெசம் மாமதில் மயிலையர் மன்னவன் மறைவல திருவாலி” (23.10)
- “தூநான் மறையான் அமுதவாலி சொன்ன தமிழ்மாலை” (24.11)
- “அறைந்செந்நெல் வான்கரும்பின் அணி ஆலைகள் சம்மயிலை மறைவல வாலி சொல்லை மகிழ்ந்து ஏத்துக்” (25.10)

இப்பாடற் பகுதிகளினால் திருவாலி என்பது அவர் பிறப்பிடம் என்பதும் மயிலை என்பது அவர் அரசு செலுத்திய நகர் என்ப

தும் புலனாகும். மயிலை எந்நகரைக் குறிப்பது? ஆராய்தற்குரியது. செந்நெல்லும் ஓங்கிய கரும்பும் அணி செய்யும் ஆலைகள் சுழ்ந்த மயிலை என்பது மயிலாடுதுறைக்குப் பொருந்துமே தவிர, சென்னைப் பகுதியில் உள்ள மயிலாப்பூர்க்குப் பொருந்துவதில்லை. மேலும், இவர் பிறந்த திருவாயிலிருந்து மயிலாடுதுறை அணிமையில் உள்ளமையும் எண்ணத்தக்கது மயிலாடுதுறையினைத்தான் மயிலை எனக் குறித்துள்ளார். சோழப் பெருவேந்தனின் ஆணை பெற்று அப்பகு திக்குக் குறுநிலத் தலைவனாகத் திருவாலிய முதனார் திகழ்ந்தனர் எனலாம். “நான்மறையான் என்று தன்னைச் சொல்லிக் கொள்வதால் பிரமராயன், பிரமமாராயன் என்று பிற்காலச் சோழர்கள் அந்தணப் படைத்தலைவர்க்குப் பட்டங்கள் வழங்கிச் சிறு நிலப்பகுதிக்கு ஆட்சிப் பொறுப்பு வழங்கியிருப்பதால், இவரும் அவ்வாறு உயர்நிலையில் இருந்தபடியே இறைவனையும் போற்றிப் பாடினார் என்று எண்ண வேண்டியுள்ளது.

தஞ்சைப் பெருவுடையார் கோயில் பணியில் ஈடுபட்டிருந்த தளிக்சேரிப் பெண்டு களில் சிலர் “எடுத்தபாதம் மழலைச் சிலம்பு” என்ற பெயர் பெற்றிருந்த செய்தி முதல் இராசராசனின் கல்வெட்டினால் அறியப் படுகின்றது. இப்பெயர்கள் திருவாலிய முதனாரின் பாடலில் (24.57) காணப்படுதலினால், இவர் காலம் இப்பெருவேந்தன் காலத்திற்குச் சிறிது முற்பட்டது எனலாம். கருவர்த்தேவரின் திருவிசைப் பாவிலும் மலைச்சிலம்பு (10.8,9) என்ற தொடர் பயின்றுள்ளமை இங்குக் குறிப்பிடத்தக்கது. இவர் காலம் கி.பி.10-ஆம் நூற்றாண்டு எனக் கருதுதல் பொருந்தும்.

8. புருடோத்தமநம்பி

நம்பி காடநம்பியைப் போல, இவர் புருடோத்தம நம்பி என்று அழைக்கப் பெற்றார். ஆடவருள் சிறந்தவரை நம்பி எனல் மரபு. நம்பியாண்டார் நம்பி என்ற பெயரும் எண்ணத்தக்கது. புருடோத்தமன் என்பது திருமால் பெயராக இருப்பதால் இவரை வைணவராக இருந்து சைவராக மாறியவர் எனச் சிலர் கருதினர். இதற்குச் சான்று இல்லை. இவர் தில்லைக் கோயிலைப் பற்றி இரு பதிகங்கள் பாடியுள்ளார். இவையிரண்டும் அந்நாதி அமைப்பு உடையவை. பஞ்சமப் பண்ணில் அமைந்தவை. ஓவ்வொரு பதிகத்திலும் 11 பாடல்கள் இருப்பதால், இவர் பாடியவை 22 பாடல்கள் ஆகும். இவர் தன்னைப் புருடோத்தமன் என்றே சொல்லிக் கொள்ளுதலை,

“வண்புருடோத்தமன் கண்டுரைத்த வாசக மலர்கள்” (26.11)

“புருடோத்தமன் சொன்ன பண்ணுதலைப் பத்தும்” (27.11)

எனவரும் பாடற் பகுதிகளால் அறியலாகும்.

9. சேதிராயர்

சேதி நாட்டின் அரசர் என்பது சேதிராயர் என்ற பெயரின் பொருளாகும். இவர் இயற் பெயர் தெரியவில்லை. திருமுனைப் பாடி நாட்டினை ஒட்டிய ஒரு பகுதியாகச் சேதி நாடு விளங்கியது. இதன் தலைநகர் திருக் கோவலூர். மெய்ப்பொருள் நாயனாரும் சேதி நாட்டின் அரசர் என்பது எண்ணத்தக்கது. ராசன் என்ற சொல் ராயன் எனவரும். சு-ய மாறி ஒலித்ததற்குப் பசலை - பயலை என்பது சான்று.

சேதிராயர் தில்லைக் கோயிலைப் பற்றி ஒரு பதிகம் பாடியுள்ளார். இது பஞ்சமப் பண்ணில் அமைந்தது. அந்தாதித் தொடையில் இயன்றது. இதில் காணப்படும் பத்துப் பாடல்களும் ஒரு புதுவகை யாப்பி னால் புனையப்பெற்றவை. முதல் மூன்றடி களும் ஈரசைச்சீர் நான்கினால் அமைந்த அளவடியாகவும் இறுதிச்சீர் சிறந்தடியாகவும் வந்தன. தமிழ் யாப்பியின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும் என்ற நம் நூலின் முதற்பாகம் இரண்டாம் பகுதியில் இப்புதிய யாப்பினைப் பற்றிக் கூறப்பட்டது.

திருமூலர் வாழ்க்கை வரலாறு

பா. கண்ணப்ப முதலியார்

திருமூலர் நந்தியம் பெருமான் திருவருள் பெற்ற நான்கு மறைகளை அறிந்த யோகி யருள் ஒருவர். இவர் அணிமா, மகிமா, லகிமா, கரிமா, பிராத்தி, பிராகமியம், ஈசத் துவம், வசித்துவம் ஆகிய எண்வகைச் சித்திகளையும் கைவரப் பெற்றவர். (இவற் றின் விளக்கத்தை நால் விளக்கத்தில் காண்க). இவர் பொதிகை மலையில் உள்ள அகத்திய முனிவருடன் சின்னாள் தங்குதற்குக் கயிலையினின்றும் புறப்பட்டனர்.

இங்ஙனம் புறப்பட்ட திருமூலர், வரும் வழியில் திருக்கேதாரம் வழிபட்டு வணங்கி, நேபாள தலத்தையும் பணிந்து, கங்கைக்கரை வழியே வந்து, அக்கங்கையில் நீராடிப் பின் காசிப்பதியை வந்தித்து வணங்கி, பூசை வைத்தையும் போற்றிப் புகழ்ந்து, திருக்காளத்தித் திருமலையை வந்து அண்மினார். அங்கு அத்தலப் பெருமானைப் பணிந்து, அதன்பின் திருவாலங்காட்டை அடைந்து, அதனையும் வணங்கிக் காஞ்சியம்பதியை உற்று, அங்குச் சிலநாள் தங்கி ஏகாம்பர நாதனைப் பணிந்து வரும் நாட்களில், அங்கு இருந்த யோக முனிவர்களோடு அளவளாவித் திருவதிகை வீரட்டானத்தை அடைந்தனர்.

அங்கிருந்து சிதம்பரம் வந்து சேர்ந்தனர். தில்லையம்பதியில் திருக்கூத்தாடும் கூத்துப்

பெருமானாரது குஞ்சித் பாதத்தைப் போற்றிப் பணிந்து, அத்தலத்தைவிட்டுப் பிரியமனம் இன்றி அங்கு தங்கி இருந்தார். என்றாலும், பொதிகை மலையை அடைய வேண்டுமென்ற குறிக்கோளினால் அத்தலத்தை அரிதின் நீங்கிக் காவிரியாற்றின் கரையினை அண்மினார்: அண்மியவர் அவ்வாற்றில் நீராடினார்: பின் திருவாவடு துறையை அடைந்தனர். இத்தலத்தை அடைந்த திருமூலர், திருத்தலத்தை வலங்கொண்டு, அத்தலத்துப் பெருமானார் மீது விருப்பம் மிகக் கொண்டனர்.

திருவாவடுதுறையினை வந்தடைந்த திருமூலர் அத்தலத்தை விட்டு நீங்காத நிலைமைத்தான் ஒரு குறிப்பினால் இருந்தாரானாலும், அத்தலத்தையும் விட்டுப் புறப்பட்டுச் சென்றவர் கணமுன், காவிரிக் கரையின் கண்ணே பசுக்கூட்டங்கள் புலம்பு வதைக் கண்ணுற்றனர். பசுக்கூட்டங்கள் அழுவதைமட்டும் காணாமல், அவ் ஆன் நிரைகளை மேய்க்கும் இடையன் வாழ்நாள் முடிந்த காரணத்தால் அக் காவிரிக்கரையின் மீதே இறந்துபட்டு இருப்பதையும் கண்ணுற்றனர். அவ்விடையன் மூலன் என்னும் பெயருடையன். அவன் சாத்தனூர் அந்தனர் களின் பசுக்கூட்டங்களை மேய்க்கும் குடியில் தோன்றியவன். இடையன் வழக்கம் போல்

பசக்கூட்டங்களை மேய்க்க வந்தவன் அன்று இறந்துவிட்டான்.

பசக்களை தம்மைப் பசம்புல் தரையில் மேயவிட்டு, நன்னீர் பருகச் செய்து, மாலை நேரத்தில் தம் தம் இடத்திற்கு அழைத்துச் செல்லும் ஆயன் கீழே விழுந்து கிடப்பதைக் கண்டதும், அவனைச் சுற்றிக் கொண்டு கதறினா; சுற்றிச்சுற்றி வந்தன; மோந்து மோந்து பார்த்தன. இந்த நிலையினை யோகியரான திருமூலர் கண்டனர். கண்டதும் அவரது உள்ளத்தில் இறைவன் திருவருளால் இப்பசக் கூட்டங்களுக்கு நேர்ந்த துன்பத்தை ஒழிப்பேன் என்னும் உறுதி பிறந்தது. அதற்கு என் செய்தால் இப்பசக்களின் துயர் நீங்கும் என்று சிறிது சிந்தித்து, இவ்விடையன் உயிர் பெற்று எழுந்தால் தான் அக்கோக்குலங்கள் துன்பம் நீங்கும் என்று முடிவு கட்டினார். இங்ஙனம் முடிவு கட்டிய திருமூலர், தமது உடம்பை ஓர் இடத்தில் பத்திரப்படுத்தி, இறந்து பட்ட மூலன் உடலில் தம் உயிரைத் செலுத்தினார். இதுவே கூடுவிட்டுக் கூடு பாய்தல் எனப்படும். இவ்வாறு செய்வதும் ஒரு சித்தே. இங்ஙனம் தம் உயிர் செலுத்தப் பட்டதும் மூலன் என்னும் இடையன் உயிருடன் எழுந்தனன். உண்மையில் மூலன் எழவில்லை. யோகியே. எழுந்தனர். உடம்பு மூலன் உடம்பு; உயிர் யோகியர் உயிர் தம்மை மேய்க்கும் இடையன் உயிருடன் எழுந்ததும் பசக்கள் கொண்ட மகிழ்ச்சிக்கு அளவே இல்லை. அவைகள் தம் நாக்குத் தழும்பு ஏறும் வண்ணம், அம்மூலனாம் இடையனை நக்கின; மோந்தன; அணைந்தன; களைந்தன; தமக்கு ஏற்பட்ட மகிழ்ச்சியினால் வாலைத் தூக்கிக் கொண்டு துள்ளி ஓடிப் பசியாறப் புல்லை மேயலாயின. பசக்கூட்டங்கள் மகிழ்வுற்றுப் புல்லை மேயத் தொடங்கியதைக் கண்டு யோகிராம் திருமூலர் உளம்

களித்து அவற்றின் முன் சென்றனர். அவை தம் வயிறாரப் புல்லை மேய்ந்து காவிரியின் நீரை அருந்திக் கரை ஏறின; பின் திருமூலர் அவற்றை மரநிழலில் கூட்டி இளைப்பாறச் செய்தனர்; இதற்கிடையில் குரியனும் மறையத் தொடங்கினான். அது போது பசக்கூட்டங்கள் மென்மெலத் தம் கன்றை நினைந்து சாத்த ஊருக்குச் செல்லும் வழியில் நடக்கையில், திருமூலரும் அவற்றின் பின் போயினர். அங்ஙனம் போனவர், பசக்கள் தாம் தாம் சேரவேண்டிய இல்லங்களில் புகுவதைப் பார்த்து நின்றார்.

இந்நிலையில், இடையனாம் மூலனது மனையாள், பொழுது சாய்ந்தும் தன் கணவனார் வந்திலரே என்ற ஏக்கத்தால் வெளியே வந்து பார்த்த போது, யோகியாம் திருமூலர் நிற்பதைக் கண்டாள். கண்டவள், இவர் என் வீட்டிற்கு வரத்தயங்குகின்றார்? இவருக்கு என்ன தீட்டு நேர்ந்தது? என்று சிந்தித்து, அவரைத் தீண்ட நெருங்கினாள். ஆனால், திருமூலர் அதற்கு இடம் கொடுத் திலர். மூலனாம் இடையனது மனைவிதன் பதடி தவிர்த்து வேறு சுற்றமும் மக்களும் இல்லாதவள். தம்மைத் தீண்டக் கூடாது எனத் தன் கணவன் வடிவில் நிற்கும் திருமூலர் கூறியது, அவருக்கு வியப்பை உண்டாக்கியது. அவள் மயங்கினாள். நான் உங்களைத் தீண்டக் கூடாதா? என்ன இப்படிச் செய்து விட்டாரே? என்று வருந்திக் கூறினாள். அதுபோது திருமூலராம் யோகி யார், என் உடல் உன்னுடன் அணைதற்கு உரியது அன்று என்று கூறி, அங்குள்ள ஒரு பொது மடத்தை அடைந்தனர்.

இடையன் மனைவிக்கு இன்னது செய் வது என்பது புரியவில்லை. தன் கணவனது மனத்தன்மை மாறினதைக் கண்டு இரவெல்லாம் பேசிலள்: யோகியரிடமும்

சென்றிலன்: உறங்கிலள், பொழுது விடிந்த தும் அவள் நேரே சாத்தனூர்ப் பெரியோர் களிடமும் நடந்த நிகழ்ச்சியினைக் கூறினாள். அவர்கள் இரக்கங் கொண்டு யோகியர் இருந்த இடத்திற்குச் சென்றனர். யோகியர் யோகநிலையில் இருப்பதைக் கண்டனர். அவரையாதொன்றும் விளவிலர். ஒருவர்க் கொருவர். இவரை நோக்கும்போது இவர் பித்த மயக்கினால் இவ்வாறு இருக்கிறார் என்ற கருதுதற்கு இல்லை. வேறு சார்பினால் ஏற்பட்ட நிலை என்று கூறுதற்கும் இல்லை. இவர் மனச்சேட்டைகளின் வேறுபாட்டை நீக்கித் தெளிந்த சிவயோகத்தில் அமர்ந்துள்ளார். இவரது நிலைமையினை அளவிட்டுச் சொல்ல இயலாது என்று பேசிக் கொண்டனர். பின்னர் அந்த இடையர்குலமாதினை நோக்கி, அம்மா இவர் பற்று நீங்கியவர் போல் காணப்படுகிறார். உபதேசம் பெற்ற யோகியர் போல் தோன்றுகின்றார். இறைவன் திருவடி இன்புத்தில் ஆழ்ந்தவர் போல் காடசியளிக்கின்றார். எல்லாம் அறிந்த சித்தர்போலப் பொலிகின்றார். முன்போல உறவுமுறை கொண்டாடத் தக்க இயல்பினர் அல்லர். உனக்கு அவர் கணவராக அமையார் என்று கூறினார். யோகியாரது தோற்றப் பொலிவையும் பெரியவர்கள் கூறிய மொழி களையும் கேட்ட இடையர் குல மாது வருந் தினாள். அவளை அங்கு வந்தவர்கள் அழைத்துச் சென்றனர்.

யோகியராம் திருமூலர், தம்மைக் காண வந்தவர்கள் யாவரும் சென்ற பின்பு, தம் யோக நிலையினைக் கலைத்துக் கொண்டு பசுக் கூட்டங்கள் வந்த வழியே நடந்துவந்து, தமது உடலைச் சேமமுறவைத்த இடத்தில் தம் உடலைத் தேடியபோது, அவ்வுடல் அங்கு இல்லாமையினை அறிந்தார். அறிந்த அவர், தமது மெய்ஞ்ஞான உணர்ச்சியினால்,

இறைவர் தாம் அருளிச் செய்த ஆகம சாத்திர நுண்பொருள்களைத் தம்மால் நில உலகில் தமிழ் மொழியின் மூலம் பரவச் செய்யத் தம் உடலை மறைத்தார் போலும் என்று உணர்ந்தார். இது ஈசன் அருள்போலும் என்றும் அறிந்து கொண்டனர்.

பல யாதவக்குல மக்கள் யோகியரைத் தொடர்ந்து வந்தனர். அவர்களை நோக்கி, நீங்கள் என்னைத் தொடர்வது வீண், உங்கட்கும் எனக்கும் தொடர்பு இல்லை எனக்கூறி, விட்டுத் திருவாவடு துறையினை அடைந்தார். அப்படி அடைந்தவர், திருவாவடுதுறைச் செம்பொன் தியாகரை வணங்கி, வெளியே மேற்குத் திசையில் அரசமரத் தடியில் இறைவனைத் தம் உள்ளக்கமலத் தில் கொண்டு சிவயோக நிலையில் அமர்ந்திருந்தார். அப்படி அமர்ந்து, ஊன் உடம்பில் இருந்து கொண்டே பிறவித் துன்பத்தைப் போக்கலாம் என்பதை உலகத்தார் அறியச் செய்து, சரியை கிரியை யோகம் ஞானம் ஆகிய நான்கும் தெரியவரும் முறையில், ஆண்டுக்கு ஒரு மந்திரமாக, மூவாயிரம் மந்திரங்கள் அடங்கிய திருமந்திர மாலை என்னும் நூலைச் செய்தருளினர். அம் மூவாயிர மந்திரங்களில் முதல் மந்திரத்தின் தொடக்கமாக,

ஓன்றவன் தானே இரண்டவன் இன்அருள் நின்றனன் மூன்றினுள் நான்குணர்ந் தான்ஜூந்து வென்றனன் ஆறு விரித்தனன் ஏழுபார் சென்றனன் தான்இருந் தான்உணர்ந் தெட்டே

என்று பாடி, மூவாயிரம் ஆண்டுகள் இந்நில உலகில் வாழ்ந்து, அதன் பின் திருக்கயிலை அடைந்தனர். இந்த வரலாறு சேக்கிழார் பாடிய பெரிய புராணத்தைத் தழுவி எழுதப்பட்டது.

திருமூலர் காலம்

பா. கண்ணப்ப முதலியார்

திருமூலர் வாழ்ந்த காலம் யாது என்பதை யும் ஒருவாறு உணர்தல் இன்றி அமையாதது. சுந்தரர் வாழ்ந்த காலம் கி.பி.இன்பதாம் நூற்றாண்டு. அவர்தம் வாக்கில் நம்பிரான் திருமூலர் என்று திருமூலரைப் பாடிப் போற்றி யுள்ளனர். ஆகவே சுந்தரருக்கு முற்பட்டவர் திருமூலர் என்பது எனிதில் புலனாகிறது.

திருஞானசம்பந்தர் சிறுத்தொண்டரைச் சந்தித்ததாகப் பெரியபுராணம் கூறுகிறது. சிறுத்தொண்டரின் இயற்பெயர் பரஞ்சோதியர் என்பது. அப்பெயர் பெற்றிருந்த போது முதலாம் நரசிம்மவர்ம பல்லவன்கு படைத் தலைவராக இருந்தார் என்றும், அதுபோது அரசாண்ட இரண்டாம் புலிகேசியுடன் போரிட்டு வெற்றி பெற்றார் என்றும் சேக்கிழார் கூறுவர். முதலாம் புலிகேசி பரஞ்சோதியாருடன் எதிர்த்தைதைப் புலிகேசியின் வாதாபி நகரத்துக் கல்வெட்டும் சான்றாக நின்று மொழிந்து கொண்டிருக்கிறது. அப்புலிகேசியின் காலம் கி.பி. ஏழாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதி என்பது வரலாற்றா சிரியர்களின் முடிந்த முடிபு. நரசிம்மவர்ம பல்லவன் மகேந்திரவர்ம பல்லவன் மகன். அம் மகேந்திரவர்ம பல்லவன் திருநாவுக்கரசர் காலத்தவன். அதாவது கி.பி ஏழாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதி. அவன் காலத்தவரான திருநாவுக்கரசரைத் திருஞானசம்பந்தர் சந்தித்தார் என்று பெரியபுராணம் பேசுகிறது.

இக்காரணங்களால் திருஞானசம்பந்தர் காலம் கி.பி. ஏழாம் நூற்றாண்டு என்பது உறுதி ஆகிறது.

திருஞான சம்பந்தர் திருவாவடு துறைக் குச் சவாமியின் வழிபாட்டிற்கு வந்தி ருந்த போது, திருக்கோயிலின் பலிபீடத்தின் அருகில் வணங்கி வரும்போது, இங்கு தமிழ் மணம் கமழ்கின்றது. தோண்டிப் பாருங்கள் என்ற கட்டளையிட, அவ்வாறே தோண்டிப் பார்க்கும் போது, திருமூலரின் திருமந்திரப் பாடல்கள் கண்டெடுக்கப்பட்டனவாக ஒரு செவிமரபு வரலாறு கேட்கப்படுகிறது. இதனை உற்று நோக்கும் போது, கி.பி.ஏழாம் நூற்றாண்டினரான திருஞானசம்பந்தருக்கு முற்பட்டவர் திருமூலர் என்பது பெறப்படுகிறது.

கி.பி.ஏழாம் நூற்றாண்டினரான திருநாவுக்கரசர் தமக்கு முன்னிருந்த மாணிக்க வாசகர் வாழ்க்கை வரலாற்றைப் பற்றிய குறிப்புக்களில் ஒன்றான, நரிகள் குதிரைகள் ஆனதை நரியைக் குதிரை செய்வானும் என்று குறிப்பிடுகின்றனர். ஆகவே, திருநாவுக்கரசருக்கு முன்பு மாணிக்கவாசகர் இருந்தார் என்பது தெரிகிறது. மாணிக்க வாசகர் காலத்தில் விநாயகர் வணக்கம் குறிக்கப்படவில்லை. மேலும், அவர் பாட்டில் சண்டேசர் நாயனார் குறிப்பும், கண்ணப் பர் குறிப்பும் மட்டும் காணப்படுகின்றன. ஏனைய நாயன்மார்களைப் பற்றிய

குறிப்புக்கள் காணப்பட்டில். மேலும் கி.பி ஏழாம் நூற்றாண்டினரான அப்பர், சம்பந்தர் வாழ்க்கை வரலாற்றில் பல்லவர்களைப் பற்றிய தொடர்பு உள்ளது. பல்லவர்களின் குறிப்பு மாணிக்கவாசகர் வாக்கில் யாண்டும் இல்லை. பல்லவர்களைப் பற்றிய செய்தியே கி.பி. நான்காம் நூற்றாண்டில் தொடங்கியது என்பது வரலாற்று உண்மை. சங்க நூற்களிலும் பல்லவர்களைப் பற்றிய குறிப்புக்கள் காணப்படவில்லை. எனவே, மாணிக்கவாசகர் கி.பி நாலாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் வாழ்ந்தவர் ஆதல் வேண்டும். மாணிக்கவாசகர் காலத்தைப் பல தடை விடைகளால் அறிய அவாவுவோர் யான் எழுதியுள்ள பொய்யடிமை இல்லாத புலவர் யார்? என்னும் நூலில் பரக்கக் காண்பாராக. கி.பி. நான்காம் நூற்றாண்டு மணிமொழியார் குறிப்பிட்ட பழம் பெரும் அடியார்களான கண்ணப்பர், சண்டேசரவர் இருவர்களுள், திருமூலர் சண்டேசரரை மட்டும் குறிப்பிட்டுக் கண்ணப்பரைக் குறிப்பிடாததை உற்று நோக்கும்போது, கண்ணப்பருக்கு முற்பட்டவர் திருமூலர் என்பது பெறப்படுகிறது. அதாவது கி.பி நான்காம் நூற்றாண்டு திருவாதலூரருக்கும் முற்பட்டவர் திருமூலர் என்பது புலப்படுகின்றது.

திருமூலர் சண்டேசவரரைக் குறிப்பிட்ட திருமந்திரப் பாடல்,

உறுவ தறிதண்டி ஒன்மணல் கூட்டி
அறுவகை அளைந்தும் ஆட்டத்தன் தாதை
செறுவகை செய்து சிதைப்ப முனிந்து
மறுமறு வால்வெட்டி மாலைபெற் றானே.

என்பது,

சங்க காலத்தில் புலவர்கள் பலவகை யாப்பு முறைகளைக் கையாளாமல் தாம் பாடப்புகுங் காலத்து ஒரே வகையான யாப்பையே கையாண்டனர். விருத்தபேதங்கள் அப்போது காணப்படவில்லை. அக்

காலப் புலவர்களைப் போலவே திருமூலரும் கவிப்பாவின் உறுப்புக்களில் ஒரு பிரிவினையே மேற்கொண்டு அப்பாவின் மூலம் தாம் நூல் முழுமையும் பாடி முடித்துள்ளனர். அதாவது நான்கடிகளைக் கொண்டு ஒர் அடிக்கு நான்கு சீர்கள் அமைந்த பாடல்களாகும். இதனை இக்காலத்தில் கவிவிருத்தம் என்பர். ஆனால் சங்க காலத்தில் இது கவித்தாழிசையாகக் கருதப்பட்டது. இப்பெயர் கொடுத்துப் பேசி இருப்பதைக் கவித்தொகைக்கு உரை கண்ட நச்சினார்க்கினியார் வாக்கால் தெளியவும்.

ஆகவே, திருமூலர் சங்ககாலத்துப் போக்கினை உடையவர் என்பதை உற்று நோக்கும் போது, சங்க காலத்துப் புலவர் என்பது தெரிய வருகிறது.

சங்ககாலம் என்னும் போது மூன்று சங்ககாலங்கள் பெறப்படுகின்றன. முச் சங்கங்களைப் பற்றிய குறிப்பினை இறையனார் களவியல் உரையில் காண்கின்றோம். அவ்வரையில் கடைச்சங்கம் இருந்து தமிழை ஆய்ந்த காலத்தை ஆயிரத்து எண்ணாற் றைப்பது ஆண்டுகள் என்றும், இடைச் சங்கம் மூவாயிரத்து எழுநூறு ஆண்டுகள் தமிழை ஆய்ந்தது என்றும், தலைச்சங்கம் நாலாயிரத்து நானுற்று நாற்பது ஆண்டுகள் நின்று தமிழ் ஆய்ந்தது என்றும் காண்கின்றோம். ஆக மொத்தம் முச்சங்கம் இருந்து தமிழ் ஆய்ந்த காலம் ஒன்பதினாயிரத்துத் தொளாயிரத்துத் தொண்ணாறு ஆண்டுகள் என்பது தெரிகிறது.

ஆகவே திருமூலரும் தலைச்சங்கக் காலத்தவராகக் கருதப்பட்டால், 9990 - ஆண்டுகட்கு முற்பட்டவர் என்பது தெரிகிறது. மற்றும் பல சான்றுகளைக் காட்டியும் திருமூலர் பற்பல ஆயிரங்கட்கு முற்பட்டவர் என்பதை நிறுவலாம் என்றாலும், இத்துடன் இது நிறுத்தப்பட்டது.

திருமூலரின் சிறப்பு

பா. கண்ணப்ப முதலியார்

சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் நம்பிரான் திருமூலர், என்று பாடி, இவரை நம்பிரான் என்று உரிமை கொண்டாடினர். நம்பியாண்டார் நம்பிகள், முழுத் தமிழின்படி மன்னுவேதத் தின் சொற்படியே பரவிட்டு என் உச்சி அடிமன்ன வைத்த பிரான் மூலன் ஆகின்ற அங்கணனே என்ற மொழிந்து, அவரது திருவுடிகளைத் தம் சிரமேல் வைத்துப் போற்றினர்.

பாடியவர் இன்னார் என்று அறியக் கூடாத புலவர் ஒருவர், திருமூல தேவனையே சிந்தை செய்வார்க்குக் கருமூலம் இல்லையே காண் என்று பாடித் திருமூலரைச் சந்தித்து வந்தாலே பிறவிக்கு ஏதுவில்லை என்பதை வற்புறுத்திச் சென்றிருக்கின்றனர். தாயுமான சுவாமிகள், சக்கரவர்த்தி தவராசா யோகி எனும் மிக்க திருமூலன் அருள்மேவுநாள் எந்நாளோ என்று பாடி, அவரைச் சக்கரவர்த்தி தவராசா யோகி மிக்க திருமூலன் என்று போற்றிய தோடன்றி, அவரது அருளை மேவும் நாள் எந்நாளோ என்று பாடித் தம் அவாவினையும் கூறிப் போற்றி யுள்ளனர். மூலர் மரபு தனிச்சிறப்புடையது என்பதைத் தாயுமானவரின் மாணவராகிய அருளையர் என்பவர், பெருமித்ததுடன், மூலன் மரபில் முளைத்த மெளனிதன் பாலன் யான் எனவும் பரிவோடும் பகர்ந்தோன் என்று பகர்ந்துள்ளனர்.

சேக்கிழார் பெருமானார் திருமூலரை, நந்தி அருள்பெற்ற நான்மறை யோகிகள் என்றும், அணிமாதி வரும் சித்தி பெற்று டையார் என்றும், அருள் புரியும் தவ முனிவர் என்றும் சைவ நெறி, மெய் யுணர்ந்தோர் என்றும், பொங்கு தவத்தோர் என்றும், எண் நிறைந்த உணர்வுடையார் என்றும், பெருகு ஆர்வச் செற்ற முதல் தடிந்தவர் என்றும், நலம் சிறந்த ஞானயோகக் கிரியா சரியா எலாம் மலர்ந்த மொழித் திருமூலத் தேவர் என்றும், உள் உணர்வை ஞானம் முதலிய ஒரு நான்குண்மை தெள்ளே தீந்தமிழால் கூறும் திருமூலர் என்றும் கூறித் திருமூலர் சிறப்பினைப் போற்றியுள்ளனர். சேக்கிழார் திருவாய் மூலம், திருமூலர் நந்தி அருள் பெற்றவர், நான்கு வேதங்களை உணர்ந்த யோகிகள், எண்வகைச் சித்திகள் கைவரப் பெற்றவர், தவமுனிவர், அருள் உள்ளம் படைத்தவர், சைவநெறியின் உண்மையினை உணர்ந்தவர், மேல் மேல் ஓங்கும் தவச் சிரேட்டர், நல்லெண்ணமும் மதிப்பும் நிறைந்த உணர்ச்சியுடையவர், ஆர்வம் கோபம் முதலானவற்றை ஒழித்தவர், சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் ஆகியவற்றைத் தம் திருமந்திரம் மூலம் மொழிந்தவர். அந்நால் நெறிகளைத் தெளிந்த தமிழ் மொழியால் மொழிந்தவர் என்பன போன்ற கருத்துக்கள் வெளியாகின்றன.

திருமந்திரம்

தேவ. பேரின்பன்

திருமூலர் இயற்றிய திருமந்திரம் சைவ சமயத்தாரால் திருமுறைகளுள் பத்தாம் திரு முறையாக மதிக்கப்படுகிறது.

திருமந்திரம் ஒன்பது பகுதிகளைக் கொண்டது. ஒவ்வொரு பகுதியும் தந்திரம் என பெயர்பெறும்.

1. முதல் தந்திரத்தில் - யாக்கை நிலை யாமை, செல்வநிலையாமை, புலால் உண்ணாமை, அறம், அன்பு வளர்த்தல் போன்றவை உரைக்கப்படுகிறது.
  2. இரண்டாம் தந்திரத்தில் - சிவனின் செயல்கள், பிரளையம் பற்றிய புராணக் கதைகள், கோயில்களை பாதுகாத்தல் ஆகியவற்றோடு பொறையுடைமை, பெரியாரைத் துணை கோடல் சொல்லப் படுகிறது.
  3. மூன்றாம் தந்திரம் - முழுதும் யோகம் பற்றியது.
  4. நான்காம் தந்திரம் - மந்திரசாத்திரம் உரைப்பது, பல்வேறு சக்கரங்கள் விளக்கப்படுகின்றன.
  5. ஐந்தாம் தந்திரத்தில் - சைவம் விளக்கப் படுகிறது. பிற சமயங்கள் கண்டிக்கப் படுகின்றன.
  6. ஆறாம் தந்திரத்தில் - சிவகுரு தரிசனம், துறவு, தவம், திருநீற்றின் பெருமை முதலியன பேசப்படுகின்றன.
  7. எழாம் தந்திரத்தில் - ஆறு ஆதாரங்கள், இடகலை, பிங்கலை நாடிகள், குருவின் வர்ணங்கள், கூடா ஒழுக்கம் போன்றவை விளக்கப்படுகின்றன.
  8. எட்டாம் தந்திரத்தில் - சைவதத்துவம் சொல்லப்படுகிறது.
  9. ஒன்பதாம் தந்திரத்தில் - குரு, குருமடம், குருதரிசனம், இறை நடனம், ஞானத் தின் சிறப்பு விளக்கப்படுகின்றன.
- திருமந்திரப் பாடல்களில் மூன்று போக்குகள் காண கிடக்கின்றன. அவை:
1. சமணரின் நெறிகள் போற்றப்படுகின்றன. கொல்லாமை, புலால் உண்ணாமை, பிறன்மனை நயவாமை, அன்புடைமை, கல்வி, கேள்வி, கள்ளுண்ணாமை, பொறையுடைமை, பெரியாரைத் துணைகோடல், வாய்மை, புறங்கூறாமை, அவாவறுத்தல், ஊழ் போன்றவை 1,2,4,7,8,9 தந்திரங்களில் சொல்லப்படுகின்றன.
  2. திருமூலர் காலத்துச் சைவநெறி விளக்கப் படுகிறது.

- 2, 5, 6, 8, 9 தந்திரங்களில் சைவநெறி விளக்கம் பெறுகிறது: ஆகம நிலைகளும் விளக்கப்படுகின்றன.
3. தாந்ரீகமும், யோகமும் சொல்லப்படுகின்றன.

3, 4, 7 தந்திரங்கள் இவற்றை விளக்குகின்றன.

திருமந்திரத்தில் காணப்படும் இந்த மூன்று போக்குகளும் வேறு வேறானவை: தத்துவர்தி யில் மாறுபட்டவை. சமணநெறியைச் சொல்லும் திருமந்திரத்தில் சமணநெறிக்கு மாறான சைவ கருத்துகள் சொல்லப்பட்டுள்ளன. இந்த இரண்டு போக்குகளுக்கும் பொதுவான நடைமுறையான அமைந்த யோகம் சொல்லப்படுகிறது. யோகத்தோடு தாந்ரீகமும் பேசப்படுகிறது.

திருமூலர் சித்தராகவே போற்றப்படுவார். அவரது நூல் மந்திரம் என பெயர் பெற்று இருப்பதால் திருமந்திரத்தின் கேந்திரமான பகுதி தாந்திரிகமும் - யோகமும் ஆகும் என கொள்ள இடமிருக்கிறது. ஏனெனில் சித்தர்களின் தத்துவக் கோட்டாடு தாந்ரீக யோகத்தின் அடிப்படையில் உருவாக்கப்பட்டதுதான்.

தந்திரம் என்ற சொல் சிலப்பதிகாரத்தில் உத்தி என்ற பொருளிலும், பெருங்கதையில் உபாயம் என்ற பொருளிலும், சீவக சிந்தாமணியில் தொழில் என்ற பொருளிலும் பயன்படுத்தப்படுகிறது.

தனு தர (தனு - உடல், தர - விடுவித்தல்) உடலை அழிவில் இருந்து காத்தலே தந்திரம் என பொருள் கொள்வாருண்டு.

இதேபோல மந்திரம் என்ற சொல்லை மன் தர (மன் 0 மனம், தர - விடுவித்தல்) என பொருள் கொள்வாரும் உண்டு.

தேவி பிரசாத் சட்டோபாத்தியாயா தந்திரம் என்ற சொல்லை தன் ஸ்த்ரன் (tan + Stran) என பிரித்து பொருள் கொள்கிறார். தன் எனில் விஸ்தரித்தல்: பெருக்குதல்.

எதை விஸ்தரிப்பது?

குடும்பத்தை பெருக்குதல்: குழந்தை களை பெருக்குதல்.

வேளாண்மை என்பதே பெண்ணின் கண்டுபிடிப்பாகும். வேளாண்மைச் சடங்குகளில் இருந்தே பண்டைய மதங்கள் தோன்றின. இந்த வேளாண்மைச் சடங்குகளை பெண்களே செய்தனர். நிலத்தில் வளம் பெருக்கிட வளமைச் சடங்குகள் (Fertility rituals) செய்யப்பட்டன.

ஆடு மாடு மேய்க்கும் இனக்குழு வாழ்விலிருந்தே வேளாண்மை உருப்பெற்றது. ஆற்றங்கரை வேளாண்மையும், இரும்புக்கருவிகளும் வேளாண்மை மூலமான வருவாயைப் பன்மடங்கு பெருக்கியதும் வேளாண் குலங்களுக்கு செல்வம் குவிய ஆரம்பித்தது. சேர்ந்த செல்வம் சொந்த குலத்திலேயே தங்க வேண்டி ஒருவனுக்கு ஒருத்தி என்ற குடும்பமுறையும் - ஆண் வழி சொத்து கணக்கிடப்படும் மரபும் உருவாக்கப் பட்டது. வேளாண் குலங்கள் ஆண் ஆதிக்க குடும்பங்களாகப் பிரிந்தன.

இப்படி ஆணாதிக்க சமூகம் மலர்ந்த போது வேளாண் சமயச் சடங்குகளையும் ஆண்களே மேற்கொண்டனர். ஆணால், வளமை பெண்மையோடு தொடர்புடையதாக அமைந்ததால் ஆண் பூசாரிகள் ஆண்களாக இருந்து இந்தச் சடங்குகளைச் செய்ய முடியாது. அவர்கள் பெண் தன்மை பெற்றதாக வேண்டும். தென்னிந்திய மாரியம்மன் - சக்தி வழிபாடுகளில் ஆண்

பூசாரிகள் பூசை புரியும்போது பெண் போல உடையணிந்தே வழிபாடு செய்யும் மரபு இருந்ததை டி.டி.கோசாம்பி விளக்கியுள்ளார்.

பூமித்தாயின் - இயற்கையின் உற்பத் தித்திறனை மேம்படுத்துவதற்காக இத்தகைய வேளாண்மைச் சடங்குகள் செய்யப்பட்டன.

தாந்ரீகம் தேகவாதத்தை (Dehavada) அடிப்படையாகக் கொண்டது. மனித உடலுடன் இயற்கையும் ஒரே கோட்பாட்டில் - ஒரே மாதிரியான பொருட்களால் ஆளுவை. மனித உடலில் உள்ள சக்தியினை வளர்ப்பதன் மூலம் இயற்கையை வெல்லலாம். இயற்கை அழியாமல் இருப்பது போலவே தேகமும் அழியாதது. யோக சாதனையின் மூலம் பெண்மை சக்தியை முழுமையாக அடைந்து மனிதன் சாகாமல் வாழ முடியும்.

தேகத்துக்கு என்றும் சிதைவில்லை (581) என்னும் திருமூலர்.

உடம்பார் அழியில் உயிரார் அழிவர் திடம்பட மெய்ஞ்ஞானம் சேரவும் மாட்டார் உடம்பை வளர்க்கும் உபாயம் அறிந்தே உடம்பை வளர்த்தேன், உயிர் வளர்த்தேனே

தன்னில் தன்னை அறியும் தலைமகன் (2315) என்ற பாடவில் தன்னை அறிவதே முதல் கடமை என வலியுறுத்தப்படுகிறது.

உடம்போடுதான் உயிர் (ஆள்மா) வினைபுரிகிறது என்பதே சமணர்களின் கொள்கை. உயிரைச் சமணர்கள் சீவன் என அழைக்கின்றனர்.

உயிர் எந்த உடலில் உள்ளதோ அந்த உடல் அளவு பரந்திருப்பது: வினையைச் செய்வது என்பது சமணர் கொள்கை.

உடம்பினை முன்னம் இழுக்கொன்றி ருந்தேன்

உடம்பி னுக்குள்ளே உறுபொருள் கண்டேன்

என்னும் திருமூலர் பொருள் எப் போதும் இயக்கத்தில் இருப்பதுதான் என உரைக்கிறார். தோன்றுகிற பொருள் பல்வேறு இயல்புகளில் இயங்குகின்றன என்கிறார். சமணத்தில் இது அனேகாந்தவாதம் என அழைக்கப்படுகிறது. இது தோற்றம் அதன் சாரம் பற்றிய பிரச்சினையை எழுப்புகிறது. பொன்னை மறைத்தது பொன்னணி புடனம் பொன்னில் மறைந்தது பொன்னணி புடனம் தன்னை மறைத்தது தன் கரணங்களாம் தன்னில் மறைந்தது தன் கரணங்களோ. மரத்தை மறைத்தது மாமத யானை மரத்தில் மறைந்தது மாமத யானை பரத்தை மறைத்தது பார்முதற் பூதம் பரத்தில் மறைந்தது பார்முதற் பூதமே

உடலின் - பஞ்சபுதங்களின் கரணமே (செயலை அல்லது வினையே) உயிர் என்ற அடிப்படையை திருமூலர் தெளிவுபடுத்துகிறார். இந்த உயிர் என்பது அறிவு அல் லது உணர்வு என்ற அர்த்தத்திலேயே உணர்ப்படுகிறது.

ஓன்றிவதுவே உற்றிவதுவே
இரண்டிவதுவே அதனொடுநாவே
மூன்றிவதுவே அவற்றொடு மூக்கே
நான்கிவதுவே அவற்றொடு கண்ணே
ஐந்திவதுவே அவற்றொடு செவியே
ஆற்றிவதுவே அவற்றொடு மனனே.

ஓவ்வொரு அறிவுக்கும் சொந்தமான உயிரினங்களைச் சொல்லும் தொல்காப்பியம் மக்கள் தாமே ஆற்றிவடையவர். என மனிதர்களை ஆற்றிவடையவராக - அதாவது மனம் என்ற உயிரின் தன்மை உடையவராக சுட்டுகிறது.

உயிரின் தன்மையை மனம் என்பதற்கு அப்பால் தொல்காப்பியம் செல்லவில்லை.

தொல்காப்பியரை அடியொற்றி உடலை ஆதாரமாகக் கொண்ட உயிர் இயக்கத்தையே திருமந்திரமும் உரைக்கிறது.

இங்கே கடவுள் - ஆன்மா போன்ற வற்றுக்கு இடமில்லை: பரமாத்மாவிடம் சரணாடதல் இல்லை.

ஹன்பற்றி நின்ற உணர்வுறு மந்திரம் தான் பற்றப் பற்றத் தலைப்படும் தானே.

தாந்ரீகத்தில் கூறப்படும் மந்திரங்கள் எதுவும் தோத்திரப் பாடல்களோ - துதியோ - வேண்டுதல்களோ இல்லை. இவை மந்திரங்கள் இயற்கையின் வளம் பெற இயற்கையது மனிதர்கள் இடும் கட்டளைகளோ மந்திரங்கள்.

மந்திரம் என்பது மனத்தை விடுவிப்பது என்று பொருள் கொள்வது பிற்கால மதத் தவர் செய்து கொண்ட விளக்கமே ஆகும்.

நிறைமொழி மாந்தர் ஆணையிற் கிளந்த மறைமொழி தானே மந்திரம் என்பது.

என்ற தொல்காப்பிய சூத்திரத்தில் மந்திரம் என்பது நிறைமொழி மாந்தரின் ஆணை (கட்டளை) என்றே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

உலகெங்கும் ஆதிவேளான் சமூகத்தில் தோன்றிய சமயங்களின் மந்திரங்கள் அனைத்தும் ஆணைகளே. இயற்கை என்னும் பெண் சக்தியை மானுட பெண் சக்தி மூலம் கட்டுப்படுத்த முடியும் என்ற அடிப்படையிலேயே தாந்ரீக முறைகள் வகுக்கப்பட்டன.

ஆதிவேளான் சமூகத்துக்கு இரண்டு நடவடிக்கைகள் அவசியமானதாகும் அவை:

1. வேளான் உற்பத்தி பற்றிய மனித உழைப்பு நடவடிக்கை.
2. மனித இனப் பெருக்க நடவடிக்கை.

ஆதிவேளான் சமூகத்தின் இந்த இரண்டு அவசியங்களும் அச்சமூகங்களின் தத்துவ சிந்தனையில் வெளிப்படுகிறது.

முதலாவதாக, வேளான் உற்பத்தி பற்றிய மனித உழைப்பு நடவடிக்கையை - அதாவது வினையை - தனிமனிதனாய் யாரும் செய்துவிட முடியாது அதற்கான அவசியமான கூறுகள் இருந்தாக வேண்டும்.

செய்வன், கருவி, நிலம், செயல், காலம் செய்பொருள் ஆறும் தருவது வினையே.

வேளான் வினையாற்றுவதற்கு இத்தகைய கூறுகள் இன்றி உற்பத்தி நடை பெறாது. இவை சமூகத்தின் கூட்டு நடவடிக்கை மூலமாகவே சாத்தியமாகும். இதன் வினைவாகப் பெறும் இன்பங்களையும் உலகே பெற்ற தகுதியடையது.

யான் பெற்ற இன்பம் பெருக இவ்வையகம்.

இரண்டாவதாக சுட்டப்பட்ட மனித இனப்பெருக்க நடவடிக்கை வேளான்மை சமுதாயத்தில் தொடர்ச்சிக்கும் வளர்ச்சிக்கும் ஒர் அவசியத் தேவையாகும்.

இங்கே, குழந்தைகளை ஈனும் பெண் மையே வளமையின் ஆதாரம். ஆண் - பெண் சேர்க்கையின் மூலமாகவே வளமையைப் பெற முடியும். வாமகாரம் என்பது தாந்ரீகத்தில் ஆண் - பெண் சேர்க்கையின் மூலமாக வளமையை பெருக்குவதை முன்வைக்கிறது.

தாந்ரீகத்தில் ஆண் - பெண் சேர்க்கை என்பது ஆண் பெண்ணோடு சேர்வது: தந்தை தாயோடு சேர்வது. இங்கே தந்தை தாயிடம் அடக்கமாகிவிடுதலே தலையாயது. தாய்தான் வளமையின் சின்னம். எனவே, தாயிடம் தந்தை ஓடுங்குதல் தாந்ரீகத்தில் கட்டாயமாகும்.

பஞ்ச பூதங்களில் ஆகாயம், வாயு, தேயு என்னும் மூன்றும் ஆண் (தந்தை) தன்மையுடையது. பிருதிவி, அப்பு என்ற இரண்டும் பெண் (தாய் தன்மையுடையது). பஞ்ச பூதங்களின் சேர்க்கையில் தாய் தன்மையுடைய பூதங்களுடன் எத்தகைய அளவு தந்தை தன்மையுடைய பூதங்கள் சேர்ந்துகொள்கிறது என்பதை ஒட்டியே அப்பொருளின் அளவு இயல்பு - குணங்கள் தீர்மானமாகின்றன என்பதே சித்தமருத்து வத்தின் அடிப்படை.

உலகில் உள்ள எல்லாப் பொருள்களையும் தாய்பொருள் தந்தை பொருள் என பிரித்து சித்த மருத்துவம் ஆராய்கிறது. தாய் சரக்கில் தந்தை சரக்கு மடிவதே மருத்து வத்தில் முதல்படி. தந்தை சரக்கை தாய் சரக்கு கொண்டு மடியச் செய்ய வைத்த பின்னரே அந்தச் சரக்கை மருந்தாக மாற்ற முடியும்.

உதாரணமாக - கந்தகம் தாய் சரக்கு: பாதரசம், தந்தை சரக்கு. பாதரசத்தை செந்துரமாகவோ பஸ்பமாகவோ மாற்று வதற்கு முன் அதனை அதன் தாய் சரக்காகிய கந்தகத்தோடு சேர்த்து அரைத்து பாதரசத்தை மடியச் செய்ய வேண்டும். பாதரசத்தை கந்தகத்தோடு சேர்த்து கலந்து தீமையற்ற பாதரசமாய் மாறிவிடுகிறது. அதன் பிறகே பாதரசனம் மருந்தாக மாற்றப்படுவதற்கான தகுதியைப் பெறுகிறது.

சித்த மருத்துவ அமைப்பில் தாய் சரக்கு மித்ரு என்றும் தந்தை சரக்கு சத்ரு என்றும் கூறப்பட்டுள்ளது. சத்ரு - எதிர்நிலைத்தன்மை கொண்டது; மித்ரு நன்மை பயக்கக்கூடியது. மித்ருவைக் கொண்டு சத்ருவை மடியச் செய்ய வேண்டும். நமது உதாரணத்தில் தாய் சரக்கான கந்தகம் - மித்ரு. தந்தை சரக்கான பாதரசம் - சத்ரு.

வேளாண்மைச் சமுதாயத்தில் உணவு அளிக்கும் நிலம் தாய்: குழந்தைகளைப் பெற்றுத்தரும் பெண் தாய், தாய் நன்மை தருபவள், தாய் வளமை தருபவள். தாய் எனும் சக்தி முன் தந்தை என்னும் சிவம் ஒடுங்கியே வாழ வேண்டும். இதுவே ஆதி வேளாண் சமூகத்தின் நிலை. மன்னராட்சி நிலைநாட்டப்பட்ட பின்னர் உருவான நிலை மானிய வேளாண் அமைப்பில் அதாவது, ஆணாதிக்க வேளாண் வாழ்க்கை முறையில் சிவத்துக்குள் சக்தி ஒடுங்கியே வாழ வேண்டும். இதையே சைவசித்தாந்தம் - ஆன்மிக்க சைவம் - வெளிப்படுத்துகிறது.

தாந்ரீகம் ஆதி வேளாண் சமூகத்தில் தத்துவம் என்ற வகையில் உலகம் முழுதும் உள்ள பொருட்களை எதிர்நிலைகளில் வைத்து இரண்டின் ஒற்றுமையும் முரண்பாடும் கொண்ட இயக்கமாக இயக்கத்தைக் காண்கிறது.

கி.மு 3ஆம் நூற்றாண்டு காலத்தில் தமிழர் தத்துவ சிந்தனைக்கு ரோமானிய - மெளரிய வணிகத் தொடர்பு பெரும் பங்களிப்பு அளித்தது போல வரலாற்றின் இடைக்காலத்தில் சீன வர்க்கத்தின் தொடர்பும், தென்கிழக்காசிய தொடர்பும் தமிழரின் தத்துவ சிந்தனையின் மிகப்பெரும் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது.

கி.மு 142 முதல் கி.பி 1252 வரையிலுமான காலத்தில் தஞ்சை மாவட்டத்தின் பட்டுக்கோட்டை தாலுகாவில் சீன தாமிரகாக்கள் கிடைக்கப்பெற்றுள்ளன. முதலாம் ராஜேந்திர சோழனும், முதலாம் குலோத்துங்க சோழனும் சீனாவுக்கு தூதுவர்களை அனுப்பியுள்ளனர். சோழ மன்னர்களின் தென்கிழக்காசிய படையெடுப்பு அந்த நாடுகளின் மூலமாக கலாசாரத் தொடர்புகளைப் பலப்படுத்தியது.

அசோகர் காலம் தொடர்கியே பெளத்தம் சீனத்துக்குள் பரவியதை ஒட்டி சங்ககாலத் திலேயே தென்னிந்திய பெளத்த நகரமான காஞ்சிபுரத்துக்கும் சீன யாத்ரீகர்களுக்கும் இடையிலான தொடர்பு வலுவாகவே இருந்தது.

சீன தத்துவங்கள் இந்திய சிந்தனையைப் பாதிப்பதும், இந்திய தத்துவங்கள் சீன சிந்தனையைப் பாதித்ததும் வரலாற்றில் தவிர்க்கவியலாத விளைவாகும்.

சீனா கி.பி 6-9 ஆம் நூற்றாண்டுகளில் சூயி, தியங் (Suei, Tang) தலைமையின் கீழ் ஒரே பேரரசாக மலர்ந்த காலத்தில் இந்தியா ஏக்கும் சீனத்துக்குமான தொடர்புகள் பலமடைந்தது. சீன - இந்திய பெளத்த அறிஞர்கள் இரண்டு நாடுகளுக்கும் பயணம் மேற்கொள்வது அதிகரித்தது.

இதன் விளைவாக, இந்திய மருத்துவம், கணிதம், வானவியல் முதலிய அறிவியல் அறிவும் - சீன மருத்துவம், வானவியல் முதலிய அறிவியல் அறிவும் கலந்துரையாடுவதில் பெரும் முன்னேற்றம் காணப்பட்டது.

சித்த மருத்துவத்தின் மூலவர்களில் ஒருவராக கருதப்படும் போகர் சீனத்தி விருந்து வந்து சென்றவர் என்ற செய்தி பல சித்தர் பாடல்களில் காண கிடைக்கிறது.

சீன மருத்துவம் சீன தத்துவமான தாவோயிசத்தின் (Taoism) அடிப்படையில் அமைந்தது. சீன தாவோயிசம் பெளத்த தாந்ரீகத்தோடு இணைந்து புதிய வடிவம் அடைந்த காலத்தில் அதன் அடிப்படைகளை தமிழ் சித்தர்கள் தமது தத்துவ விளக்கங்களில் சேர்த்தனர்.

எதிர் எதிர் நிலைகளைக் கொண்ட, ஒன்றை ஒன்று சார்ந்த இரண்டு எதிர்மறைகள்

எல்லா பொருளிலும், மனித உடலிலும் இருப்பதாக சீன மருத்துவம் சொல்கிறது.

நேர்நிலைப் பொருளை (Positive) யாங் (Yank) என்றும் எதிர் நிலைப் பொருளை (Negative) யின் (yin) என்றும் தாவோயிசம் அழைக்கிறது. இந்த இரண்டின் கூட்டுறவில் சிக்கல் ஏற்படும்போது நோய் வருகிறது. பொருளின் இயக்கமும், வளர்ச்சியும் எதிர் மறைகளின் ஒற்றுமை, மோதல்களின் தன்மை யுடையதாக தாவோயிசம் பார்த்தது.

தாவோயிசத்தின் இந்த அம்சம் சித்தர் களின் தாய் சரக்கு - தந்தை சரக்கு அணுகு முறையில் தெளிவாக காணப்படுகிறது. தாய் - தந்தை என்ற எதிர்மறைகளின் கூட்டுறவு காரணமாகவே அனைத்தும் விளைகிறது என்கிறது சித்தமருத்துவம்.

தாவோயிசம், சித்தர் தத்துவம் போன்ற அனைத்து முன்னிலை உலகாயத தத்துவங்களின் ஆதி வேளாண் வாழ்க்கை சார்பின் விளைவே இது.

இந்திய தாந்ரீகத்தில் புருஷன் என சொல்லப்படும் தந்தை சீனதாவோ மரபுப்படி யாங் என வழங்கப்படுகிறது: பிரகிருதி என வழங்கப்படும் தாய் இங்கே யின் என அழைக்கப்படுகிறது. தாவோ தத்துவப் படியும் - சித்தர் தத்துவப் படியும் தாய் மேலானது: தீர்மானகரமானது என்ற அடிப்படையே துலங்குகிறது.

சித்தர்கள் தந்தை இயல்பை விந்து எனவும், தாய் இயல்பை நாதம் எனவும் கூறுவர்.

நாதவிந்து சேர்வதால் உயிர் தோன்றுகிறது என்பது சித்தர் கொள்கை.

ஞாலமுள்ள தேகமெல்லாம் நாதவிந்தின் கூறு நாதவிந்தால் எழுந்த உயிர்.

நாதமதில் விந்தே பிண்டம் என்ற சித்தர்மொழி நாதத்தை (தாய்மையை) முதன் மைபடுத்துகிறது. தாய்மையை வழிபடுவது என்பது வளமையைப் பெருக்குவதோடு தொடர்புடையது.

வளமையை அடையாளப்படுத்தும் சின்னமாக பெண் இன உறுப்பு வழிபடப்பட்டது. பெண் இன உறுப்பை கட்டுப்படுத்திக் கொள்வதன் மூலமாக வளமையைத் தன் ணோடு வைத்துக்கொள்ள ஆதிவேளான் சமூக மக்கள் முயன்றனர்.

தாந்ரீகத்தில் குறிப்பிடப்படும் யந்திரம் இதையே அடையாளப்படுத்துகிறது.

முக்கோண வடிவத்திலோ அல்லது தாமரை மலர் வடிவத்திலோ பெண்ணின் இன உறுப்பை அடையாளக் குறியீடாக வரைந்து அதனை சதுரகட்டத்துக்குள் கட்டும் யந்திரங்கள் மூலமாக வளமையைத் தமது கட்டுப்பாட்டுக்குள் கொண்டுவர தாந்ரீகம் முயன்றது.

திருமந்திரத்தில் இத்தகைய யந்திரங்களைச் சக்கரங்கள் என்று அழைக்கப்படுகின்றன. யந்திரத்துக்கு சக்கரங்கள் என்ற மற்றொரு பெயரும் உண்டு.

ஓவ்வொரு மனிதனிடமும் பெண் சக்தி உண்டு. அந்த பெண் சக்தியை தலை உச்

சிக்கு கொண்டு வருவதன் மூலமாக மனிதன் அளப்பெரும் சக்தியை பெற முடியும். வளமையை வழங்கும் பெண்மை போல அழியாமல் வாழுமுடியும் என்பர் சித்தர்கள்.

பெண்மையை வாலை, புரணம், குண்ட வினி என பல பெயர்களில் சித்தர் பாடல்கள் அழைக்கின்றன.

மனித உடலில் உள்ள பெண்சக்தியான குண்டவினியை மேலேழுப்பச் செய்யும் யோக சாதனம் சித்தர்களின் முக்கிய சாதன முறையாகும்.

யோகம் அனைத்து மதங்களாலும் சாதனமாக எடுத்துக் கொள்ளப்பட்ட உடல் பயிற்சியே ஆகும். யோகத்துக்கு ஆன்மீக அடிப்படையைச் சைவ வைணவ மதங்கள் பிற்காலத்தில் அளித்தன.

தாந்ரீகம், யோகத்துக்குப் பொருள் முதல் வழி அடிப்படையை அளித்தது.

பெளத்த தாந்ராயணம் தமிழகத்தில் சித்தர்களின் யோக முறைக்கு ஆதாரமாய் அமைந்தது. சீனதாவோயிசம் சித்தர்களின் பொருள் முதல் வாத நிலைகளைப் பலப் படுத்துகிறது.

திருமந்திரம் அமைந்துள்ள முறை

பா. கண்ணப்ப முதலியார்

திருமந்திர நூல் பாயிரம் என்னும் ஒருதனிப் பகுதியையும், முதல் தந்திரம், இரண்டாம் தந்திரம், மூன்றாம் தந்திரம், நான்காம் தந்திரம், ஐந்தாம் தந்திரம், ஆறாம் தந்திரம், ஏழாம் தந்திரம், எட்டாம் தந்திரம், ஓன்பதாம் தந்திரம் என்று ஒன்பது பிரிவுகளையும் கொண்டுள்ளது.

பாயிரத்தில் அமைந்துள்ள தலைப்புக்கள் பதிப்புக்கள் தோறும் வேறுபட்டுள்ளன. பாயிரத்தில் உள்ள சில தலைப்புக்கள் முதல் தந்திரத்தில் அமைந்துள்ளன. முதல் தந்திரத்தில் உள்ளவை சில பாயிரத்தில் உள்ளன.

தந்திரம் என்பது ஆகமமாகும். ஆகவே ஒன்பது ஆகமங்களின் கருத்துத் திருமூலர் திருமந்திர நூலில் உள் என்னாம். அவ் வொன்பது ஆகமங்கள்:

பெற்றநல் ஆகமம் காரணம், காமிகம்,
உற்றநல் வீரம், உயர்சிந்தம், வாதுளம்,
மற்றவ் வியாமளம், ஆசும்கா லோத்தரம்,
துற்றநல் சுப்பிரம் சொல்லும் மகுடமே.

இவற்றுள் முதல் தந்திரம் காரணாகமத் தின் சாரத்தையும், இரண்டாம் தந்திரம் காமிகாகமத்தின் சாரத்தையும், மூன்றாம் தந்திரம் வீராகமத்தின் சாரத்தையும், நாலாம் தந்திரம் சித்தாகமத்தின் சாரத்தையும், ஐந்தாம் தந்திரம் வாதுளாகமத்தின் சாரத்தையும்,

ஆறாம் தந்திரம் வியாமளாகமத்தின் சாரத்தையும், ஏழாம் தந்திரம் கலோத்தராகமத்தின் சாரத்தையும், எட்டாம் தந்திரம் சுப்பிர ஆகமத்தின் சாரத்தையும், ஓன்பதாம் தந்திரம் மகுடாகமத்தின் சாரத்தையும் அறி விக்கின்றன. இதனைப் பாயிரச் செய்யுள், வந்த மட்டஞ்சூ மன்னுஞ்சன் மார்க்கத்தின் முந்தி உதிக்கின்ற மூலன் மடவரை தந்திரம் ஒன்பது சார்வ மூவாயிரம் சுந்தரன் ஆகமச் சொல்மொழிந் தானே.

என்று கூறுதல் காண்க.

திருமூலர் தாம் பாடிய ஒன்பது தந்திரங்களிலும் எவ்வெவற்றைச் சுருக்கமாக விளக்கிவிட்டனர் என்பதை அவரே, ஞேயத்தை ஞானத்தை ஞாதுரு வத்தினை மாயத்தை மாமாயை தன்னில் வரும்பரை ஆயத்தை அச்சிவன் தன்னை அகோசர வீயத்தை முற்றும்வி எக்கியிட்டானே.

என்று கூறியுள்ளனர்.

ஞேயமாவது அறியப்படும் பொருள். ஞானமாவது அறிவு. ஞாதுருவும் என்பது அறிவுவன். மாயை மாயைகள், அவை உலகத் தோற்றத்திற்கு முதற்காரணமாகிய சுத்தமாயை, அசுத்தமாயை, பிரகிருதிமாயை என்பன. மாமாயை தன்னில் வரும்பரை என்பது சுத்தமாயையில் வசிக்கும்பரை.

ஆயமாவது ஆதிசக்தி, திரோதாயிசக்தி, இச்சாசக்தி, ஞானசக்தி, கிரியா சக்தி முதலான சக்திகளின் கூட்டம். சிவமாவது அப்பரம்பொருளாய சிவம். தன்னையாவது சீவான்மா. வீயமாவது பீஜாட்சரம்.

திருமந்திர நூலில் பல சக்கரங்களும், பீஜாட்சர மந்திரங்களும் கூறப்பட்டனும், அவற்றிற்கெல்லாம் மூலமாய் வித்தாய் இருப்பது பஞ்சாட்சர மந்திரம் என்பது அறுதியிட்டு உறுதியாகக் கூறப்பட்டுள்ளன.

முதல் தந்திரத்தில் மக்கள் கடைப்பிடிக்க வேண்டிய ஒழுக்கங்கள் பலவும் கூறப்பட்டுள்ளன. இத்தந்திரத்தை உற்று நோக்கினால் திருக்குறட் கருத்துக்கள் பலவற்றை அறிந்து கொள்ளலாம். உதாரணமாகப் பிறர் மனை நயவாமை புலால் மறுத்தல் முதலான தலைப்புக்களைக் கொண்டு உணரலாம். இத்தந்திரத்தில் இருபத்துநான்கு தலைப்புக்கள் உள்ளன.

இரண்டாம் தந்திரத்தில் இருபத்தைந்து தலைப்புக்கள் உள். இதில் சிற்சில புராண வரலாற்றுக் குறிப்புக்களும், கரு எப்படி உண்டாகிறது என்பதும், இறைவனது படைத்தல் முதலான ஜவகைத் தொழில்கள் இன்ன என்பனவும் பேசப்பட்டுள்ளன.

மூன்றாம் தந்திரத்தில் இருபத்தொரு தலைப்புக்கள் உள்ளன. இதில் அட்டமா சித்தி, அட்டாங்கயோகம், பிரணாயாமம், யோகம், ஆயுள் பர்த்சை முதலான பல் வகைச் செய்திகள் அடங்கியுள்ளன.

நான்காம் தந்திரத்தில் பதின்மூன்று தலைப்புக்கள் உள்ளன. இதில் பல சக்கர அமைப்புக்களும், வயிரவி மந்திரம் போன்ற பல மந்திரங்களுக்கான மார்க்கமும் குறிக்கப்பட்டுள்ளன.

ஐந்தாம் தந்திரம் இருபது தலைப்புக்களைக் கொண்டது. இதில் சரியை, கிரியை, ஞானம், யோகம் பற்றியும், சத்புத்திர மார்க்கம், தாச மார்க்கம், சகமார்க்கம், ஞான மார்க்கம் பற்றியும், சாலோக சாமீப, சாருப, சாயுச்சிய நிலைகளைப் பற்றியும், சைவத் தின் வகைகள் பற்றியும் கூறப்பட்டுள்ளன.

ஆறாம் தந்திரத்தில் சீடனது இலக்கணம், சிவவேடம், அவவேடம், தவவேடம், திரு நீற்று மாண்பு, துறவு, பக்குவன் முதலான பல செய்திகள் குறிக்கப்பட்டுள்ளன. இதில் பதினான்கு தலைப்புக்கள் உள்.

எழாம் தந்திரத்தில் முப்பத்தெட்டுத் தலைப்புக்கள் உள்ளன. இதில் அடியார் பெருமை, சற்குருவாக அமையாதவர், விங்க வகைகள், பசுவின் இலக்கணம், அடியார்க்கட்டு அன்னம் இடலின் சிறப்பு, சமாதி அமைய வேண்டிய முறை, குருபூசை விதி முதலான பல குறிப்புக்கள் பேசப்பட்டுள்ளன.

எட்டாம் தந்திரத்தில் நாற்பத்து மூன்று தலைப்புக்கள் உள்ளன. இது எல்லாத் தந்திரங்களைக் காட்டிலும் மிகுதியான தலைப்புக்களைக் கொண்ட தந்திரம் ஆகும். தத்துவமசி வாக்கியம், ஞானி செயல், பதி பசு விளக்கம், முக்குற்றம், முக்கரணம், முப்பரம், முப்பாழ், வாய்மை, பக்தி முதலானவை இதில் கூறப்பட்டுள்ளன.

ஒன்பதாம் தந்திரத்தில் இருபத்து மூன்று தலைப்புக்கள் உள்ளன. அதிகுக்கும் பஞ்சாட்சரம், சிவதரிசனம், சிவசொருப தரிசனம், சூக்கும பஞ்சாட்சரம், ஞானோதயம், ஞானகுரு தரிசனம், தூல பஞ்சாட்சரம், திருக்கூத்துத் தரிசனம் முதலானவை பேசப்பட்டுள்ளன.

திருமந்திரத்தின் பெருமை

சம்பந்தம்

திருமூலர் பாடியருளிய தமிழ் மூவாயிரம் என்னும் நூலே திருமந்திரம் ஆயிற்று. இதைக் கொடியில் மந்திரம் என்றும் சொல்வர்.

திருமூலரைப் பற்றிய புராண வரலாற்றிலும், ஜதிகங்களிலும் நாம் உணரவேண்டிய உண்மை என்னவென்றால், மோனத்தில் இருந்து எழுந்து வந்த தவமொழிகளே திருமந்திரப்பாடல்கள். பேரின்பத்தைக் கண்ட முனிவர் அந்த இன்பத்தை வையகழும் பெற வேண்டும் என்ற கருணையில் தோய்ந்து ஞானத்தை வழங்குகிறார்.

இதனால் திருமூலர் அவதாரபுருஷர் ஆகிறார். தாம் இம்மண்ணுலகில் பிறந்ததன் நோக்கம் என்னவென்பதை தெளிவாக உணர்ந்தவர் அவர். முன்னை வினையின் முடிச்சை அவிழ்த்தவர். பின்னை வினையைப் பிடித்துப் பிசைந்தவர். ஆகவே வினைப் பயனை அனுபவிப்பதற்காக அவர் பிறவி எடுக்கவில்லை.

இறையுணர்வைத் தாம் தமிழகத்தில் பரப்புவதற்காகவே தாம் பிறந்ததாக அவர் பறைசாற்றுகிறார்.

என்னை நன்றாக இறைவன் படைத்தனன் தன்னை நன்றாக தமிழ் செய்யுமாறே

என்கிறது திருமந்திரம்.

நீடுழிக் காலம் இம்மண்ணுலகில் வாழ்வதற்கேற்ற திவ்விய உடலையும் பல திறப்பட்ட ஞான அனுபவங்களை நவில வல்ல உணர்வையும் அவ்வனுபவங்களின் தன்மையை ஆராய்ச்சிக்கூடத்தில் ஆய்ந்துணரும் அறிவையும், அவ்வாறு ஆய்ந்து பெற்ற அறிவை ஆற்றல் மிக்க தமிழ்க் கவிதையில் எடுத்துச் சொல்லும் சதுரப் பாட்டையும் இறைவன் எனக்கு அருளியிருக்கிறானே எதற்காக?

தன்னை (இறைவனை) நன்றாக தமிழில் எடுத்து விளம்ப வேண்டும் என்ற நோக்கத் தோடல்லவா? என்று தன்னுடைய அவதாரகசியத்தை உணர்ந்து பெருமிதமும் வியப்பும் கொள்ளுகிறார் திருமூலர்.

தவத்தின் பெருமையையெல்லாம் உணர்ந்த தவச் சக்கரவர்த்தி அவர். சிவபெருமானே அவருக்குத் தவப்பெருமான் என்ற பட்டத்தையளித்துள்ளார்.

சிவபெருமான் என்று நான் அழைத்து ஏத்தத் தவப்பெருமான். என்றுதான் வந்து நின்றான்.

என்று திருமூலரே அறிவிக்கின்றார்.

திருமூலருடைய அருளைக் குருவழியாகப் பெறலாம். குருகிடைக்கவில்லையென்றால் அருளைப் பெறுவதற்கு வேறு ஒரு வழிதான் இருக்கிறது. திருமந்திரப்பாடல்கள் ஒவ்வொரு வழிதான் இருக்கிறது.

வொன்றையும் தியானப் பொருளாகக் கொண்டு தியானிக்க வேண்டும். அருளின் அளவு தியானத்தின் ஆழத்தைப் பொறுத்தே.

திருமூலர் ஒன்பது ஆகமங்களின் சாரங்களை ஒன்பது தந்திரங்களாகப் பாடினார். இதனை

நந்தி திருவடி நான் தலை மேற்கொண்டு
புந்தியி னுள்ளே புகப்பெய்து போற்றிசெய்து
அந்தி மதிபுனை அரன்அடி நாடெடாறும்
சிந்தைசெய்து ஆகமஞ் செப்பலுற்றேன்.

என்ற பாயிரச் செய்யுளால் அறியலாம்.

தமிழ் மொழியில் வேதம் சூத்திரமும்,
ஆகமம் அதன் நாடியும்போன்றவை. வேதம்
பொது ஆகமம் சிறப்பு இதனை

வேதமோடாகமம் மெய்யாம் இறைவனுால்
ஒதும் சிறப்பும் பொதுவும்என் றுன்னுக
நாதன் உரையவை நாடிய இரண்டந்தம்
பேதம் தென்பர்.....

என்ற தமிழ் மூவாயிரச் செய்யுளால்
அறியலாம். ஆரிய வேதம் ஆகமத்தை
ஒப்புக்கொள்ளவில்லை.

தற்காலம் கிரந்த எழுத்துக்களிலும்
நாகரியிலும் உள்ள ஆகமங்கள் எல்லாம்,
தமிழ் ஆகமங்களினின்றுமே மொழி பெயர்த்
தலையாகும்.

வட மொழி பயின்ற தமிழர், தமிழ்
ஆகமங்களின் சாரங்களை வடமொழி
யாளர்க்கும் அறிவுறுத்துவான் கருதி
எழுதப்பட்டவையே தவிர வேறு இல்லை.

இவ்வண்மையைக் காமிகம் முதலிய
ஆகமங்கள் பவுஷ்கரம் முதலிய உப ஆக
மங்கள் முதலியவற்றின் முகவுரையிலிருந்து
அறியலாம்.

மற்றும், தமிழ் முறைகளை வகுத்த
நம்பியாண்டார் நம்பிகள் முழுத் தமிழின்படி

மன்னும் வேதத்தின்சொற்படியே நம்
திருமூலர் பாடினதாகக் தம் அந்தாதியில்
கூறியுள்ளதையேனும் அனைவரும் கூர்ந்து
நோக்கினால் உண்மை விளங்கும்.

திருமந்திரம் அநுபவ ஞானத் திருநூல்,
திருஞானசம்பந்த சுவாமிகளின் திரு
வுள்ளத்தையும் கவர்ந்த பெருநூல். செந்தமிழ்
சிறக்க எழுந்த ஒரு நூல், மூவாயிரம் பாடல்
கொண்டு மக்களை நல்வழிப்படுத்துகிற
யோக நூல், தமிழ் மக்கள் அணைவருமே
உணர்ந்து ஒழுக உயர்வளிக்கும் ஒரு
தனிநூல்.

மனம் உயர மனிதன் உயர்கிறான்.
மனம் பொறிகளின் வழியாக விஷயங்களில்
ஈடுபட்டு இன்ப துன்பங்களை நுகருகின்ற
போது, ஆகாமிய வினைகளுக்கு வழி தேடிக்
கொள்கிறது.

அதனால் மனிதன் தனது நிலையில்
நிற்கமாட்டாமல் இழிந்த பிறப்பு ஆகிறான்.

இதனையே வள்ளுவர் பெருமான்
ஓழுக்கமுடைமை குடிமை இழுக்கம் இழிந்த
பிறப்பாய்விடும் என்கிறார்.

ஆகவே மனிதனைத் தன் நிலையில்
நிறுத்துவதும் தன் நிலையில் இருந்து கீழே
இறக்குவதும் மேலே உயர்த்துவதும் ஆகிய
எல்லாம் வல்லது மனமே.

மனிதன் மனத்தை உடைமையினால்
தான். மனிதன் என்ற பெயரை அடைகின்
ரான். ஆகவே ஒவ்வொருவரும் மனத்தை
உயர்த்த முயற்சிப்பது இன்றியமையாது
வேண்டப்படுவதாம்.

இறைவன் எல்லா நன்மைகளும்
இன்பங்களும் ஆற்றல்களும் இயைந்த ஓர்
தனிப் பரம்பராங்கள். நம்முடைய மனம்
உய்ய வேண்டுமானால் இறைவனுக்கும்
நமக்கும் ஓர் இணைப்பு வேண்டும்.

அந்த இணைப்பே மந்திரம் எனப் படுவது ஆகும்.

மந்திரங்கள் நிறைமொழி மாந்தராகிய பெரியோர்கள் நமக்காக உதவிய ஒரு பெரிய - ஆளால் எளிய - ஏணியாகும். அதன் துணை கொண்டே இறைவன் எழுந்தருளி யுள்ள இன்ப மாளிகையை நாம் எய்தல் வேண்டும்.

மந்திரம் என்ற சொல்லே நினை, இடை விடாது நினை. உன்னை எங்கும் என்றும் காப்பாற்றுவேன் என்கிறது.

ஆகவே இத்திருமந்திரம் திரு மூலருடைய தூய சிந்தையிலிருந்து உலகை உய்விக்கத் தோன்றிய ஒரு ஞானக் கருவுலம்.

திருமூலநாயனார் அருளிய இத்திருமந்திரம் தமிழ் ஆகமமாகத் திகழ்கின்றது. சிவாகமங்கள் தந்திரம், மந்திரம், உபதேசம் என்றும் மூவகை உரைகளையும் அங்கமாகக் கொண்டன.

அவற்றுள் தந்திரக்கலை என்பது, வேத ஆகமங்களின் வகைகளாகிய கருமகாண்டம், ஞானகாண்டம், உபாசனகாண்டம் என்றும் மூன்றினுள் கருமகாண்டம் பற்றி முன்னோடு பின் முரண்பாடின்றி மேற்கொள்ளும் செயல் முறைகளை அறிவுறுத்துவது.

மந்திரக்கலை என்பது உபாசன காண்டம் பற்றி மனம் முதலியன அடக்கிக் கொட்டுவத்தைத் தியானித்து வழிபடும் முறையினை விரித்துரைப்பது.

உபதேசக்கலை என்பது ஞானகாண்டம் பற்றித் தனக்குத் தோற்றமும் ஈறுமில்லாத இறைவனுடைய தன்மைகளைத் தான் உணருமாறும் பிறர்க்கு உணர்த்துமாறும் அறிவுறுத்துவது.

மேற்கூறித்த மூவகை உரைத்திறன்களும் ஒருங்கமைந்த செந்தமிழ்ச் சிவாகமமாக விளங்குவது திருமூலர் திருமந்திரமாகும்.

தந்திரம், மந்திரம், உபதேசம் என்னும் மூன்றினுள் நடுவே நின்ற மந்திரம் என்பது மூன்றுள்ள தந்திரப்பகுதியோடும், பின்னுள்ள உபதேசப் பகுதியோடும் நெருங்கிய தொடர்புடையதாம்.

சித்தாந்த சைவ நெறியினை அறிந் தொழுகற்கு ஆதரவாக உள்ளவை சாத்திரங்களும் தோத்திரங்களுமாம். இவைகளில் சாத்திரங்களை மெய்கண்ட நூல் எனவும், தோத்திரங்களை பன்னிரு திருமூறைகள் எனவும் பொதுவாக வழங்குவர்.

இவற்றிலே பன்னிரு திருமூறைகள் வரிசையில் பத்தாவதாக இருப்பது திருமந்திர நூல். எடுத்துள்ள ஒவ்வொரு பிறவியிலேயே சிவகதி அடைவதற்கான வழிவகைகளை இந்நால் அனுபவமுறையில் எடுத்துரைக்கின்றது.

ஓழுக்க நெறியே பேரின்ப வீடளிக்கும் பெற்றினையுடையது. நம்மை இந்தக் குறு வாழ்வினின்றும் நெடுவாழ்வுக்கு வழி கோலுவது ஓழுக்கநெறியே. ஐம்புலன் அடக்கமே ஓழுக்கநெறிக்கு உறுதுணை யாவது.

பொறிவாயில் ஜந்து அவித்தான் பொய்தீர் ஓழுக்க நெறி நின்றார் நீடுவாழ்வார் என்ற திருவள்ளுவரும் கூறிக்காட்டி யுள்ளாரே.

பொய் தீர..... பாசம் அகல.... ஓழுக்க நெறியே தக்க மார்க்கமும் உபாயமும் ஆகும்.

இதலாலேயே எந்நாலுக்கும் எம்மதக் கொள்கைக்கும் உடன்பாடாகும் வண்ணம்

திருமூலர்பிரான் சீரிய ஒழுக்கநெறியினை வற்புறுத்திக் கூறியுள்ளார் என கொண்டு அவ்வழி செவ்விதின் ஒழுகுதல் ஏற்படுத்தை தாரும்.

அப்பனை நந்தியை ஆரா வமுதனை ஒப்பிலி வள்ளலை ஊழி முதல்வனை எப்பரிசாயினும் ஏத்துமின் ஏத்தினால் அப்பரி சீசன் அருள்பெற வாமே.

என்கிறார் திருமூலர்.

தோத்திரத்திற்குத் திருவாசகம்: சாத் திரத்திற்குத் திருமந்திரம்: என்பர் புலவர்.

நமது நாட்டின் அருட்சுரங்கம் என்ற விலை காணா மாணிக்கம் திருமந்திரமே. மூலர் உரைத்த மூவாயிரம் தமிழும், உள்ளனு பவக் கடலில் ஆழந்தெடுத்த ஆணி முத்துக் களாம்.

திருமந்திரத்தில் அடங்காத வேதப் பொருளில்லை: ஆகம ரகசியமில்லை. இது காறும் உலகிற்போந்த சமயப் பெரியார் உள்ளம். ஞானிகள் கருத்து, யோகியர் அனு பவம், ஜீவன்முக்தர் இயல்பு, அருட்புலவர் கண்ட தத்துவங்கள், அறிஞர் அறிந்த அறிவு.... இவையளைத்தும் திருமந்திரத்தில் அடங்கியுள்ளன.

வேதம், ஆகமம் இரண்டிற்கும் அரிய விளக்கமாகப் பொலிகிறது. நமது நாட்டின் தொல்பெருஞ் சமயமான சைவ சித்தாந் தத்தை இந்நால் விரிவாக விளக்குகிறது.

திருக்குறளைப் போலவே இந்நாலும் முப்பொருளை விளக்கி, அப்பொருளால் கூட்டோடு வீட்டின்பம் பெற்று மானிட வாழ்வை அமர வாழ்வாக்க வழி காட்டுகிறது.

ஜீவன் முக்தி ரகசியத்தையும் தூரி யானுபவ ரகசியங்களையும் விளக்குவதில் இந்நால் தலைசிறந்து விளங்குகிறது.

நம சிவாய என்று ஆண்டவனை அடைந்து, அவனன்பிற்கே ஊணாகி, அவன ரூளால் எங்கும் சிவமயம் கண்டு, அவனிவு முற்றி, சிவோஹம் பாவணையில் இரண்டறக் கலக்கும் பூரணயோக ரகசியத்தை இந்நால் விரிவாக - அழகாக - விளக்குகிறது.

மற்றும், நம் நாட்டின் முன்னேற்றத்தைத் தடை செய்யும் சாதி சமய வேறுபாடுகளை அறவே களைந்து, அனைவரும் அன்பு கொண்டு அருள் வெளியில் ஆன்மநேயம் பூண்டு வாழ இந்நால் வழி காட்டுகிறது.

திருமூலநாயனார் ஒன்பது ஆகமங்களின் கருத்தைத்தான் ஒன்பது தந்திரங்களாகப் பாடினார் என்பது,

அந்தி மதிபுனை அரணடி நாடொறும் சிந்தைசெய்து ஆகமம் செப்பலுற் றேனே

என்னும் பாயிரச் செய்யுளால் விளங்கும்.

ஆகமங்களை இருபத்தெட்டு ஆயிற்றே நாயனார் என்பது ஆகமங்களைப் பற்றி மாத்திரம் ஏன் பாடவேண்டும் என்பர் சிலர்.

சதாசிவநாயனார் வெளியிட்டது இருபத் தெட்டு ஆகமங்கள் என்றும், அவைகளில் நந்தி என்ற பேர் பெற்ற கண்ட உருத்திராக்கே ஒன்பது ஆகமங்கள் தாம் கிட்டின என்றும், அவ்வொன்பது ஆகமங்களையே நந்தி யெம் பெருமான் திருமூலர் முதலிய தம்முடைய எட்டுச் சீடர்களுக்கு அருளினார் என்றும், ஆகையால் இப்பூவுலகிற்குக் கிட்டியதே ஒன்பது ஆகமங்கள் தாம் என்பர்.

ஆதியில் கல்லால் நீழலிலும், மகேந்திர மலையிலும், திருப்புறம் பயத்திலும் ஒவ்வொரு காலங்களில் வெளியிடப்பட்ட ஆகமங்கள் எல்லாம் மறைந்து போகவே, இறைவனுடைய ஆணையால் அவ்வொன்பது ஆமகங்களின் கருத்துக்களை ஒன்பது

தந்திரங்களாக நம் நாயனார் பாடி உலகர்க்கு உபசரித்து உள்ளார் என்பர்.

முதற்தந்திரம் காரண ஆகமத்தின் சாரமாகவும், இரண்டாம் தந்திரம் காமிக ஆகமத்தின் சாரமாகவும், மூன்றாம் தந்திரம் வீர ஆகமத்தின் சாரமாகவும், நான்காம் தந்திரம் சிந்தியாகமத்தின் சாரமாகவும், ஐந்தாம் தந்திரம் மாதுள ஆகமத்தின் சாரமாகவும், ஆறாம் தந்திரம் வியாமள ஆகமத்தின் சாரமாகவும், ஏழாம் தந்திரம் காலோத்தர ஆகமத்தின் சாரமாகவும், எட்டாம் தந்திரம் சுப்பிரதே ஆகமத்தின் சாரமாகவும், ஒன்பதாம் தந்திரம் மகுட ஆகமத்தின் சாரமாகவும், அமைந்திருப்பது விளங்கும்.

திருமூலர் திருமந்திரம் பொதுப்பாயிரம், தற்சிறப்புப் பாயிரம் என்னும் இருக்கு கொண்ட பாயிரப் பகுதியும் அதனையடுத்து ஒன்பது மூலாகமங்களின் உட்கருத்துக் களையும் முறையே விளக்கும் ஒன்பது தந்திரப் பகுதிகளும் வாய்ந்து அவற்றை மூவாயிரம் மந்திரப் பாடல்களால் பலப்பல தலைப்புக்களில் விளக்கும் அருமைப் பாடுடையதாய் விளங்குகிறது.

பொதுப்பாயிரம் கடவுள் வாழ்த்து, வேதாமகச் சிறப்பு, வான்சிறப்பு, அந்தனர் நிலை, அறன் வலியுறுத்தல் முதலியனவும்.

தற்சிறப்புப் பாயிரம் குரு பரம்பரை, தம் வரலாறு முதலியனவும் அறிவுறுத்துவன்.

முதற்தந்திரம்: பொது வகையான ஞான மெய்ப்பொருள் அறிவுறுத்தப்பட்டு, உலக நிலையாமையும் அதனால் அனைவரும் கடைப்பிடித் தொழுக வேண்டும் நல் லொழுக்க நிலைகளும் தெரிவிக்கின்றது.

இரண்டாம் தந்திரம் : அந்நல்லொழுக்க நெறி நின்றார்க்கு, உலகில் வழங்கும் புரா

ணக்கதைகள் மூலமாக அவற்றுள் சிலவற்றின் உண்மைப் பொருள் விளக்கமும், இறைவன் செய்யும் ஜந்தொழில்களின் வழியாக உலகுயிர்கள் பல வகைப்பட்டு இயங்கி நிகழுமாறும், அவ்வியற்கை நிகழ்ச்சிக்கேற்ப அருள் வழி நின்று ஒழுக வேண்டும் ஒழுக லாறும் அறிவிக்கின்றது.

மூன்றாம் தந்திரம்: அப்படி ஒழுக லாறுடைய உள்ளத்தைப் புலன்களினின்று நீக்கி, உள்முகப்படுத்தி அவ்வுள்ளத்தையும் உடம்பையும் உரம்பெறச் செய்வதற்கான இயற்கை அகப்பழக்கங்களை இனிதிசைக் கின்றது.

நான்காம் தந்திரம்: இயற்கை அகப்பழக்கங்களால் உரமேறி வரும் உள்ளம், மிகச்சிறந்த ஒலி நுட்பங்களின் உதவியால் உணர்வினாலேயே ஆட்சி நடத்துவதற்கான வாயில்களை வகுத்து ஒதுக்கின்றது.

ஐந்தாம் தந்திரம்: ஞான நெறியறிவுறுத்தி அவ்வறிவுறுத்தவின் வழியே அகப்பறத் தகுதிகளடைந்து வந்த நல்லோர்க்கு, இனிச் சிறப்பு வகையால் நுண்ணிய அருள் உண்மைகள் உணர்த்தத் தொடங்கி, முதலில் சைவ சமய நிலைகளையும், சரியை முதலிய அதன் படிகள், முறைகள், நெறிகள், தீக்கைத் தகுதிகள் முதலியவற்றையும் விளக்கித் தருகின்றது.

ஆறாம் தந்திரம்: அச்சமய நெறி நிற்க முந்துவோர் கருவின் திருவருள் எய்திப் பிற பற்றுக்கள் அற்று தவநெறி கடைப் பிடித்தற்கான தெளிவு முதலியவற்றையும் விளக்கித் தருகின்றது.

எழாம் தந்திரம்: தெளிவுபெற்ற சீர்மையாளரை அகவழிபாடு, புறவழிபாடுகளாகிய அருட் பழக்கத்தில் நேரே இறக்கிப் பழக்கசெய்து, அதனால் அவர் பெறுகின்ற தகுதி

களையும், அவர் தாமே உணருமாறு அவ்வருள் நிலையில் இருத்தி, ஆண்டிருந்து அந்நிலையில் ஏற்படும் இடையூறுகளைக் களைந்து தன் நிலை நிற்கும் ஆற்றலையும் அமைவிக்கின்றது.

எட்டாம் தந்திரம்: அவ்வருள் நிலைக் கண் சென்று அமையும் தூயோர், அதன் விழுமிய மேன்மேற் காட்சிகளில் உயர்ந்து பல்வேறு உள்ளுடம்புகளிலும், உலகு களிலும் எளிதினில் உலவும் தெளிவுக் காட்சியும் இனிதின் இருக்கும் திருவருட பேறும் உடையவராய் வீட்டின்ப அனுக் கரயாய் வயங்கும் உண்மையை உணர்த்து கின்றது.

ஒன்பதாம் தந்திரம் : இறுதியாக பேரருள் பெருவிளக்க நிலையிலும் அந்நிலை நின்றார் தந்நிலை வழாமைப் பொருட்டு, ஆண்டெண்ணுதற்கரிய ஜந்தெழுத்தின் உண்மைகளும், அவ்வழி வழாராய் உரையுணர்வு கடந்த நிலைத்த பெருநிலை நோக்கியே கிடந்தார் முன் - ஆங்கு நிகழும் செம்பொன் அம்பலவன் திருக்கூத்து இயல்புகளும் அக்கூத்தின் பரந்த இயக்கமாம் வீட்டின்ப மாட்சியும், அவர் வீடுபேறும் தெளிவா கின்றது.

மாயா தத்துவம், மனோதத்துவம், ஆன்ம தத்துவம் முதலியவற்றை அறி வறுத்தும் சித்தர் நூல்கள் பல இருப்பினும் இப்பொழுது ஆட்சியில் இருப்பன மிகச் சிலவே அச்சிலவற்றுள் தலையாயது இத் திருமூலர் திருமந்திரமே

தந்திரம் என்பது ஆகமத்தின் மற்றொரு பெயர். ஆகமங்களில் ஆகமத் தோற்றத்தைக் கூறும் பகுதி தந்திராவதாரப் படலம் என அழைக்கப்படுவதும் இக்கருத்தை நன்கு விளக்கும்.

ஆகவே இந்நாலின் ஒவ்வொரு பகுதியும், ஒவ்வொரு ஆகமங்களின் பிழி தேனாக இருப்பதால் தந்திரம் என்று அழைக்கப்படுவதாயிற்று.

இம் மந்திரங்கள் ஒன்றுக்கொன்று தொடர்புடைய தாய், ஒன்றையொன்று விளக்குவதாய் உள்ளன. அது மட்டுமல்ல. ஒரு அதிகாரத்துக்கும் மற்றொர் அதிகாரத்துக்கும் தொடர்பு காணப்படுவதோடு, ஒரு தந்திரத்துக்கும் மற்றொரு தந்திரத்துக்கும் உள்ள தொடர்பும் நுணுகி ஆராய்வோர்க்குப் புலனாகும்.

திருமூலர் பலகாலும் யோக நிலையிலிருந்து நம்மனோர் உய்யும் பொருட்டு அருளிச் செய்தபோதிலும் அதனுள் ஓர் ஒழுங்கும் தெளிவும் இருக்கவே செய்கிறது.

திருமந்திரத்தில் - ஆரம்பத்தில் மக்களுக்கு இன்றியமையாத அறவாழ்க்கையைக் கூறுகிறார்.

அடுத்து இறை நிலையை விளக்கி இறைவனை அடைவதற்குரிய யோக நெறிகள் பலவற்றைக் கூறுகிறார்.

இறுதியாக யோகத்தின் வேராகிய ஞானத்தை உணர்த்துகிறார். அது நான் உடம் பல்ல நான் அதுவானேன் என்பதாகும்.

இது கற்றார்க்கும் கல்லாதார்க்கும் களிப்பினை அருளவல்லது.
இல்லறத்தார் இன்பத் துய்ப்பிலே பேரின்பம் காணலாம்.

முதியோர் பெறுகின்ற பயனை இளைஞரும் பெறலாம்.

கல்லாதார் கற்றாரைப் பின்பற்றி நலமுறலாம்.

இவ்வாறு வாழ்வில் பல்நிலையில் உள்ளவரும் மேற்கொள்ளத்தக்க நெறி இத் திருமந்திர நெறியாகும்.

இறுதியாக, திருமந்திரம் இக்காலத்திற் கேற்ப அமைந்த நெறியாகும். குடும்பக் கட்டுப்பாடு பற்றிப் பேசிவரும் இந்நாளில், அதற்குரிய பயனுள்ள குறிப்புகள் இந்நாலில் நிரம்பவுள்ளன. இவ்வண்ணம் இது பல் வகையிலும் மிகவும் பயனுள்ள நூலாக அமைந்துள்ளது.

அடுத்தாற்போல் வேறொரு வகையாக வும் திருமந்திர அடைவினை நாம் கருதிப் பார்க்கலாம். இந்த வகையானது நாஸ்தி கார்களையும் ஆஸ்திகர்களாக்கி உய்தி பெறச் செய்யும் தகைமை வாய்ந்ததாகும்.

சமுதாய, நலத்துக்கானாலும் தனிப்பட்ட வர் நலத்துக்கானாலும், அவர்கள் தெய்வ நம்பிக்கை இல்லாதவராயினும் அன்றி உடையவராயினும், யாவரும் நல் ஒழுக் கத்தை மேற்கொண்டு நடத்தல் வேண்டும்.

உயிரைவிட ஒழுக்கம் சிறந்ததென்பது மூலின் கருத்தாகும். ஆதலால் அத்தகைய விழுப்பம் வாய்ந்த ஒழுக்கத்தை முதல் தந்திரத்திலேயே திருமூலர் யாவர்க்கும் பொதுவாகப் பொருந்தும் முறையில் புகன் றுள்ளாராவர்.

ஒழுக்க நெறியில் தலை நின்றவர்கட்கு, நம்பிக்கை உதயமாகும். ஆதலால் கடவுள் உண்மை என்பது பற்றி இரண்டாந் தந்திரத் திலேயே திருமூலர் பேசலுறுகின்றார்.

கடவுள் ஒருவர் உண்டு. அவரை நாம் இப்பிறப்பிலேயே அடைந்ததாக வேண்டும் என்று தீவிரப்பட்டவர்கட்கு, மரணத்தைத் தள்ளிப்போடும் ஆற்றல் விளைய வேண்ட மாதலால், அதற்கான யோக நெறியினை நம் திருமூலர் மூன்றாந் தந்திரத்திலே மொழிந்து அருளுகின்றாராயினர்.

தேகம் வழிபட்ட பின்னர் கடவுளை அடையப் பெறுவதற்கு மனம் வழிப்பட-

வேண்டும். அதற்கான வழிவகைகளை நான் காம் தந்திரத்திலே திருமூலர் கூறியுள்ளார்.

இங்வனம் சித்த விகாரக் கலக்கம் அற்ற பிறகு உண்டாகும் தெளிவறிவே, சித்தாந்த சைவ நெறி புகுவோர்க்கு அடிப்படையாகும்.

ஆதலின், ஜந்தாம் தந்திரத்திலே சைவ நெறி பற்றி செப்பலுறுகின்றார்.

எவராயிருப்பினும், குரு திருவருளால் அன்றி சிவத்தை அடைய ஒண்ணாது என்ற உறுதி பூண் வேண்டும். ஆனது பற்றியே ஆறாந் திருமறையில் குருவருள் பற்றி கூற வீற்றார்.

குரு அருளிச் செய்த நெறியில் நிற்றலே சித்தாந்த சைவ நெறியாதலாலும், அதுவே சம்பிரதாயம் எனப்படுவதாலும், இந்த விஷயங்களைத் திருமூலர் ஏழாந் தந்திரத்திலே எடுத்தரைக்கலாயினர்.

இல்வாறு சம்பிரதாய முறையில் நிற்கை யிலேதான் சுய அனுபவ அறிவை அடைய நேரும். ஆகையால் எட்டாந் தந்திரத்தில் யாவும் அனுபவத்தாலறியப்படுவனவாம்.

இறுதியாகிய ஒன்பதாம் தந்திரமே ஜீவன் முக்கிப் பேறும், பரமுத்திப் பேறும் எனப்படும் சிவப்பேறு எய்துவதைப் பற்றி உரைத்து முடிவுகட்டுகின்றதாகும்.

இவ்வண்ணம் அள்ள அள்ள வற்றாத சுரங்கம் போன்று திகழ்கிறது திருமந்திரம். சிவனொடாக் கும்தெய்வம் தேடினும் இல்லை அவனொடொப் பார்த்துக்கு யாவரும் இல்லை புவனம் கடந்தன்று பொன்னொளி மின்னும் தவணச் சடைமுடித் தாமரை யானே

என்கிறார் திருமூலர்.

சிவபெருமானுக்கு மந்திரம் தூலசீரம். ஆன்மா சூக்கும சரீரம். சக்தி அதிகூக்கும் சரீரமாகும் எனச் சிவாகமங்கள் கூறுகின்றன.

மந்திர வடிவமாகிய வேதங்களிலும், அவற்றின் வேறாகாத திருமுறைகளிலும், பெருமான் விசேட சாந்தித்தியமுற்றிருப்பார்.

பதியினது விளக்கம் அறிவு ஒரு சிறிதும் இல்லாத சடப் பொருளாகிய கல், வெள்ளி, செம்புகளில் மந்திர நியாசத்துக்குப் பின் ணன்றி முன்னில்லை.

அப்பதியினது இலக்கணத்தையும், பிறவற்றையும் உண்மையாகவே அறி விக்கும் பேரறிவு வடிவாகிய அத்திருமுறை கள் தோன்றிய காலந்தொட்டு என்றென்றும் அளவில்லாத சாந்தித்தியம் பெற்று விளங்குவன்.

பஞ்சாட்சர மந்திரத்தையும் அப்பஞ்சாட்சரம் முதலிய சகல மந்திரப் பொருள் களையும் உண்டாக்கி நின்று சித்தி முத்தி களைப் பயப்பிக்கும் மகாமந்திர வடிவமே திருமுறைகள் ஆதவின், அவைகளிலே பதியினது விளக்கம் நித்தியம் என்பது சத்திய மேயாம்.

தமிழ் வேதம் பாடினார் தாளம் பெற்றார்

எனவும்

மிக்க சொற்றமிழினால் வேதமும் பாடினார்
எனவும்

விருப்புடன் பாடல் இசைத்தார் வேதம்
தமிழால் விரித்தார்.

எனவும் அருண்மொழித்தேவர் கூறிய ருளினதும் இக்கருத்தைப் பற்றியதென்க.

இத்திருமந்திரத்தில் தொகுக்கப்படும் தந்திரம் ஓவ்வொன்றிற்கும் அத்தியாயங்கள் அநேகம் உள். இவ்வத்தியாயங்களில் ஓவ்வொன்றும், ஓவ்வொரு விஷயத்தை விளக்க அமைந்ததாயினும், அவ்விஷய வரம்பு மீறாது அவ்வத்தியாயம் முடிவு பெறுதல் மிகவும் அரிது.

காரணம் என்னவெனில், திருமூலர், துறையற்ற திருவருட் பெருஞ்ஜோதியை அக்ககண் கொண்டு கண்டு பேரினப் பீட்டு வெள்ளத்தில் மூழ்கியவராதலாலும், சாதன முறைகளிலும் சோதனை நெறிகளிலும் இடையறாப் பயிற்சியினால் எள்ளளவேனும் குழப்பமின்றி உழந்து முப்பதார்த்தங்களின் இயற்கைகளை நன்வு, கனவு, துயில் என்னும் மூன்று நிலைகளிலும் ஒருங்கே உற்று நோக்கி, உணர்ந்தவர்.

மெய்யுணர்வு மேலீட்டினால் பொய்யுணர்வின் வெறுமையினின்றும் அகன்றவர். அவர் தாம் பகரப்புகும் ஓவ்வோர் அத்தியாய விஷயத்தையும் உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோல உரைக்க வேண்டி வெள்ளெனச் சுருக்கமாய்க் கூறிமுடிப்பதுமன்றி, அவ் விஷயத்தின் இறுதிப் பயணையும் அவ் விஷயத்தைச் சார்ந்து ஒழுகும் ஏனைய விஷயங்களின் தொகுதியையும் பயணையும் சொல்லாமல் விடுவதில்லை.

இக்காரணம் பற்றியே திருமந்திரத்தைப் படிக்க முயல்வோர்க்கு எவ்வெவ்விடத்தம் எவ்வெவ் விஷயங்களும் அமைந்து விளங்குவன்போலும் தோன்றும். விளக்கமின்றி குழப்புவன் போலும் தோன்றும். இத்தகைய ஏக்கத்தை மாற்ற பொருட்டே அத்தியாயங்களை யாவும் தலைக்குறிப்பு வாய்ந்து விளங்குகின்றன.

அத்தலைக் குறிப்பினால் திருமூலர் சொல்லப்புகும் அத்தியாயங்களின் நோக்கம் நன்கு விளங்கும். ஆதலால் ஊக்கத்தோடும், அன்போடும் திருமந்திரத்தைக் கற்றுணர முயல்வோருக்கு விஷயத்தின் வரம்பு கடக்கும் இறுதிப் பயன் முதலியவற்றின் விளக்கத்தினாலாவது அவ்விஷயத்தைச் சார்ந்த ஏனைய சில்லறை விஷயங்களின்

வெளிப்பாட்டினாலாவது, ஒருகாலும் அயர்வு நேரிடாது.

திருமந்திரம் என்பது நிறைமொழி மாந்தர் ஆணையில் கிளந்த மறைமொழி ஆகும். அஃது இலைமறை காய் போன்று, அரிதில் காணும் அரும்பொருளைத் தன் எகத்தே கொண்ட சக்தி வாய்ந்ததாகும்.

பொதுவாக இது தோத்திர நூலாகக் கருதப்பட்டனும், சாஸ்திர நூலாகவும் விளங்கும் பெருமையுடையது.

ஞானவான்கள் பலகாலும் ஞான நிஷ்டையிலிருந்து, எதைச் சொல்ல வேண்டுமோ, எவ்வாறு சொல்ல வேண்டுமோ அதை மட்டுமே சொல்பவர்கள் ஆவார்கள்.

அவர்கள் கூறுவது உலக வாழ்க்கைக்கும் உறுதுணையாக அமையக்கூடும். எனினும், அவர்கள் நோக்கம், மக்கள் நிலையான இன்பத்தைப் பெறச் செய்வதாகும்.

ஆகையால், மக்கள் சிந்தித்துப் பார்க்கும் வகையில் அவர்களுடைய என்னத்தைத் தூண்டி, அவர்களைப் படிப்படியாக உயர் நிலைக்கு அழைத்துச் செல்லும் வகையில், ஞானவான்களின் அறிவுரைகள் அமைந்திருக்கின்றன.

வெளிமுகமாகச் செல்லும் ஆன்மாவை உள்முகப்படுத்தி அங்கே இன்ப ஊற்றைக் காணச் செய்வது திருமூலர் போன்ற மகான்களின் உபதேசமாகும்.

உடம்பினை முன்னம் இழுக்கென் றிருந்தேன் உடம்பினுக் குள்ளே உறுபொருள் கண்டேன் உடம்பே உத்தமன் கோயில்கொண் டான்னன்று உடம்பினை யானிருந் தோம்புகின் ரேனே

என்கிறார் திருமூலர்.

உண்ணாது.... பட்டினி .... கிடந்தால் ஆயிர் உடலைவிட்டு நீங்குமேயன்றி, ஆன்மலாபம் கிட்டாது.

ஆகையால் உடம்பை ஓம்ப வேண்டும். எனினும் உடம்பை ஓம்புவதன் உத்தேசம், அதனுள் உறுபொருளைக் காண்பதாகும். இந்தச்சிறந்த உண்மையை உலகியலை ஒட்டிச் செல்கையில் திருமூலர் உணர்த்துகிறார்.

திருமூலர் ஓழுக்கத்தை வற்புறுத்திச் செய்ய வேண்டுவன் எவை, தவிர்க்க வேண்டியவை எவை என்றெல்லாம் விளக்கிச் சொல்கிறார். ஆன்மீக வாழ்க்கைக்குப் பெரியோர்களின் துணை இன்றியமையாதது என்பது மகான்கள் அனைவர்க்கும் உடன்பாடு ஆகும்.

இத்திருமந்திரமாவது சாதாரண கவிதைகளைப் போல் இலக்கிய இன்பத்தை வழங்குவதற்காகச் செய்யப்பட்ட காவிய நூலன்று.

நம்முடைய பாரத நாட்டில் பல்லாயிரம் ஆண்டுகளாக ஞானிகளின் அனுபவ உணர்வில் நிலவி வந்துள்ள தத்துவங்களை உபதேசிப்பதற்காக எழுந்த மறை நூல் இது.

தவத்திலிருந்து பிறந்த சொற்களான படியால் அவற்றின் ஒலியிலும் நடையிலும் இலக்கியப் பண்பாடு ஒரு தனியான சக்தியை இணைந்திருக்கிறது.

நம் சரீரத்தில் நிற்கும்... உறைந் திருக்கும்... மெய்பொருளை நேரிலே கண்டவர் திருமூலர்.

தாம் அடைந்த பேரின்பத்தை, உலக மக்கள் யாவரும் பெற்று உய்ய வேண்டும் என்பது திருமூலருடைய இலட்சியம். இதற்கு வேண்டிய பல இரகசியமுறைகள் திருமந்திரப் பாடல்களிலே பொதிந்துள்ளன.

நான் பெற்ற இன்பம் பெறுகினில் வையகம்
வான் பற்றிநின்ற மறைப்பொருள் சொல்லிடின்
ஊன்பற்றி நின்ற உணர்வுறு மந்திரம்
தான்பற்றப் பற்றத் தலைப்படுந்தானே

என்கிறார் திருமூலர்.

இந்த வையகத்தில் உள்ள அனைவரும்
தம்மைப் போலவே, அந்தப் பேரின்பத்தை
அடையவேண்டும் என்பது முனிவரின்
ஆசை மட்டுமல்ல: அவருடைய ஆசீர்வாத
மும் ஆகும்.

இந்த உடம்பினுள் உணர்வாக நிற்கிற
தத்துவமே வானமெங்கும் நிற்கும் பரம்
பொருள். அதைக் காட்டும் மந்திரமும் அந்த
உணர்வே.

அந்த உணர்வான மந்திரத்தைப்
பற்றப்பற்ற தரிசனப் பேரின்பம் தானாகவே
வந்து எய்தும், வானில் வியாபித்துள்ள
பரம்பொருளே ஊனிலும் மறைந்து நிற்கிறது.
உணர்விலே கலந்து உறைகிறது. தலைப்
படுதல் என்ற சொல்லுக்கு மாமணிச் சோதி
யனாக உயிரில் வெளிப்பட்டு நின்றருளால்
என்பது பொருளாகும்.

இது குறித்து உபநிஷதமும்....

ததந்ரஸ்ய ஸர்வஸ்ய
தது ஸர்வஸ்யாஸ்ய யாஹுயத

என்கிறது.

வெளியே பரவியுள்ள பொருளே
உடம்புக்குள்ளேயும் மறைந்து நிற்கிறது.
இதைக் கண்டு அனுபவிப்பதற்கு உரிய
வழி.. இந்த உடம்பின் உணர்வைக் கொண்டு..
உள்ளும் புறமும் இரண்டற்ற பாவளையில்
தியானிப்பதே ஆகும்.

இதுவே தவயோகி கண்ட பேரின்பம்.
அந்தப் பேரின்பத்தை நாம் கண்டு அனுபவிப்
போமாக. இறைவன் திருமூலரை நில

உலகில் வேத ஆகமங்களின் கருத்தை தமிழ்
மொழியில் ஆக்கச் செய்யவே படைத்தனன்.
இக்கருத்தை அவரது வாக்கைக் கொண்டே
நன்கு அறியலாம்.

என்னைநன் நாக இறைவன் படைத்தனன்
தன்னைநன் நாகத் தமிழ்செய்யுமாறே
என்பதைக் காண்க.

இதை உய்த்து உணர்ந்துதான் சேக்கிமாரும்....
தண்ணிலார் சடையார்தாம் தந்த ஆகமப்
பொருளை
மண்ணின்மிசைத் திருமூலர் வாக்கினால்
தமிழ.....

என்று உணர்த்தினார்.

திருமந்திரம் வேதத்தின் பிழிவு என்பது
நம்பி ஆண்டார் நம்பிகளின் கருத்து.

பிறப்பாகிய கடலைக் கடத்தற்குத் திரு
மூலர் திருமந்திரம் தெப்பமாக உதவ வல்லது
என்ற கருத்தில் .....

திருமூலர் மாலை என்னும் தெப்பத்தைப்
பற்றிக் கருவலையைக் கடப்போம் காண்
என்று கூறுகிறது சித்தாந்த தரிசனம்
தேவர் குறஞம் திருநான் மறைமுடியும்
மூலர் தமிழும் முனிமொழியும் ..... கோவை
திருவாசகமும் திருமூலர் சொல்லும்
ஒருவாசகம் என்றஞர்.

என்கிறார் ஓளவையார்.

திரை அற்றநீர் போல், தெளிய எனத் தேர்ந்த
உரைப்பறி உற்றங் கொடுக்கும் நாள் எந்நாளோ
என்று போற்றிப்பாடியுள்ளார் தாயு
மானவர். இக்கருத்தை வைத்து பாடச்
செய்தது.....

திரை அற்ற நீர்போலச் சிந்தை தெளிவார்க்குப்
புரையற் றிருந்தான் புரிசடையோனே

என்ற திருமூலரின் திருமந்திரமாகும்.

இத்திரு மந்திரத் திருநூலில், பல சக்க
ரங்களும், பீஜாட்சர மந்திரங்களும் கூறப்

படினும், அவற்றிற்கெல்லாம் மூலமாய், வித்தாய் இருப்பது பஞ்சாட்சர மந்திரமே என்பதை அறுதியிட்டு உறுதியாய்க் கூறி யுள்ளார் திருமூலர்.

சிலர் பக்தியாவது நிர்க்குணப் பிரம்மச் சாதகமாக பிரம்மா,விள்ளு, உருத்திரன் என்னும் சகுண மூர்த்திகளிடத்து வைக்கப் படும் அன்பு என்று மயங்குவர்.

மாயாவாதிகள் நிர்க்குணப் பிரம நிலையையே ஜீவன் முக்தர் நிலை என்பர்.

இந்தச் சீவன் முக்தி நிலைக்கு மேற்ப பட்டது அதிகார முக்தி நிலை.

இதற்கு மேற்பட்டது போகமுக்கி நிலை.

இதற்கு மேற்பட்டது லயமுக்கிலை.

இதற்கு மேற்பட்டது பரமமுக்கிநிலை.

இப்பரமமுக்தி நிலையையே சீவன் முக்தர் நிலை என்பர் சித்தாந்த சைவர்கள்.

இப்பர முக்தி நிலையில் இச்சையாகிய அன்பு திகழாத இடத்துச் சிவானந்த அனுபவம் ஒருபோதும் சித்திக்காது.

குரியன் காலைப் பொழுதில் மேகப் படலத்துள் மறைந்துள்ளான். அப்படலம் சிறிது நீங்கியதும், ஓளி சற்று விளங்குகிறது. பின் மேகப்படலம் முழுவதும் காற்றால் அடியண்டு சிதறிப் போகும்பொழுது குரிய வொளி எங்கும் வியாபித்து விளங்கும்.

அதுபோல ஆன்மாவும் கேவலாவத்தை மலத்தினால் மறைப்புண்டு சகலா வத்தையில் தன்னரிவு சிறிது விளங்கிப் பிரபஞ்ச விஷயங்களை அறிந்து அதனுள் அமுந்தும்.

பின்பு சிவபிரான் திருவருளால் அம்மல சக்தியற்றுக் களைத்து அடக்கப்பட்டபோது, அவ்வறிவானது சுத்த அவத்தையில் வியாபகமாய் வியங்கிப் பிரிவின்றிச் சிவானந்

தத்தைத் தலைப்பட்டு, அந்த நேய இன்ப சிவத்தில் அமுந்தும்.

பகல் எனப்படும் சகலாவத்தையில் சிவனை வழிபடற்க, இரவு எனப்படும் கேவலா வத்தையில் அவரை வழிபடற்க

பின் கேவல சகலம் ஒழிந்து எஞ்ஞான்றும் சுத்தா வித்தையில் அவரை வழிபடுக,, என்று சிவாகமம் கூறுகிறது.

ஓம் புர்புவ ஸ்வ,
தத் சவிதுர்வரேண்யம்,
பர்கோ தேவஸ்ய தீமஹி,
தியோ யோ ந: ப்ரசோதயாத்.

என்பது காயத்ரி மந்திரம்.

எந்தச் சிவ குரியனது சக்தியாகிய ஓளி யானது எங்கள் ஞான, இச்சா, கிரியா சக்தி களைச் செலுத்துகின்றதோ, அதற்குரிய பொருளை.... அந்தப் பால சக்தி ஓளியாகத் தியானிப்போமாக என்பதே ஆன்ற வேதங்களின் சாரமாகிய மகாமந்திர காயத்திரியின் பொருளாகும்.

வாழ்க்கை என்பது கடலினும் விரிந்தது. அதில் எத்தனையோ துறைகள் உண்டு. உடலான படகில் உயிரான ஓன்று இந்தக் கடலில் செல்கிறது. இந்தப் படகை ஒட்டு கிறவர் அந்தராத்மா.... அந்தராத்மா சிவன், உயிர் சீவன், சீவன் மனத்தில் சிக்குண்ட மனம் புறத்தே சென்று புலன் வழியே திரிந்து உலக அனுபவங்களை உள்ளே கொண்டு வந்து குவிக்கிறது.

அந்த அனுபவங்கள் சித்தத்தில் பதிவாகிச் சமூல்கின்றன. அகங்காரத்தில் எனது நான் என்று கிளம்புகின்றன. புத்தியில் பகுத்தறிகின்றன.

வாழ்க்கை உலகமான வெள்ளித் திரையில் ஒடுக்கிறது. ஜீவாத்மா திரை ஓளிவிளக்குப்

போலும், பரமாத்மா மின்சாரம் போலும், ஒரு வான் ஓளிப்பிழம்பு மின்சாரம் போலும் சுத்த சக்தி பரமாத்மா. அது பேசுவதில்லை அதன் சக்தியால் ஓவிய அலைகளை வீசிப் பேசுகின்றன. பாடுகின்றன. இவ்வாறு விளையாடும் ஓசைஒலிகள் அவற்றை இயக்கும் மின்சக்கியை அறிந்து அடங்குதலே பேரின்ப மாகும். கடல் அலைகள் எழுந்தும் விழுந்தும் கடலிலேயே விளையாடுகின்றன. அது போல உலக வாழ்வும் சுத்த சக்தி பரமாத்மா வின் அருளில் எழுந்து விளையாடி அடங்குதலே சுத்த சக்தி இன்பம். அதையே பேரின்பம் என்கிறோம்.

உடலாலும், மனதாலும் நுகரும் இன்பம் மாறும். ஆனால் உள்ளின்பமான சிவ சிவக்

கலப்பின்பம் என்றும் இனிக்கும். இந்த உடல் போனாலும் அந்த இன்பத்தில் ஆத்மா கலந்து இன்பறும்.

இந்த இன்பத்தைப் பெறுவதற்கு வழி யோகமே. யோகம் என்றால் உகுதல்..... உயிர், மன மயக்கமின்றி உள்ளத்தானாகிய இறைவனை... சிவனை.... சூடி அடையும் வழிகளை இத்திருமந்திரத்தில் விளக்குகின்றார். திருமூலர்.

ஒன்றினை ஒன்றலே யோகம்:

அலைமனத்தை

வென்றிடின் ஒன்றாம் விரைந்து

என்பது ஆன்றோர் வாக்கு.

திருமந்திரம் பற்றிய சில அரிய குறிப்புக்கள்

பா. கண்ணப்ப முதலியார்

திருமூலர் செய்த திருமந்திரத்தின் உண்மைப் பெயர் யாது என்பதையும் அறிதல் இன்றி யமையாதது. திருமந்திரம் திருமந்திரமாலை, மூவாயிரம் தமிழ், தமிழ் மூவாயிரம் என்பன திருமந்திர நூலைக் குறிப்பன. இதற்குச் சான்றாகத் திருமூலர் வாக்குகளான மந்திரமாலை உறைப்பொடுங் கூடிநின் ரோதலும் ஆமே என்றும், மூலன் உரைசெய்த மூவாயிரம் தமிழ் என்றும், முத்தி முடிவது மூவாயிரத்திலே என்றும் வருதல் காண்க. சேக்கிழார் வாக்கில் திருமந்திரம் திருமந்திரமாலை என்றும், தமிழ் மூவாயிரம் என்றும் கூறப்பட்டுள்ளன. ஞாலம் முதல் நான்கும் மலர் நல் திருமந்திரமாலை என்றும், தமிழ் மூவாயிரம் சாத்தி சாத்தி என்றும் வருவதைக் கவனிக்கவும். பதிப்பாச விளக்கம் என்னும் நூல், மையல் தீர் திருமந்திரம் என்று பகர்கிறது.

இப்போதுள்ள திருமந்திர நூல் வெளி யீடுகள் பலவற்றில் முதல் பாடல் விநாயகர் வணக்கமாக,

ஐந்து கரத்தனை யானை முகத்தனை
இந்தின் இளம்பிறை போலும் எயிற்றனை
நந்திம கன்தனை ஞானக் கொழுந்தினை
புந்தியில் வைத்தடி போற்றுகின் ரேனே.

என்று உளது. சேக்கிழார் கருத்து, முதற் பாட்டு ஐந்து கரத்தனை என்பது அன்று. அவரது கருத்தின்படி,

ஒன்றவன் தானே இரண்டவன் இன்னருள் நின்றனன் மூன்றினுள் நான்குணர்ந் தான்ஜூந்து வென்றனன் ஆஹ விரிந்தனன் ஏழும்பார்ச் சென்றனன் தானிருந் தான்சனர்ந் தெட்டே என்பது,

இதனை அவர் அறுதி இட்டு உறுதியாகக் கூறுபவராய் பரம்பொருளாம் என எயிறு அணிந்தாரை ஒன்றவன்தான் என எடுத்து மூன்னிய அப்பொருள் மாலைத்தமிழ் மூவாயிரம் சாத்தி என்று பாடியுள்ளனர். இதற்குக் காரணம் திருமூலர் காலத்தில் விநாயகர் வணக்கம் தமிழ் நாட்டில் இல்லாமையே ஆகும். இக்கருத்தைச் சங்க நூற்களின் துணைகொண்டும், மாணிக்கவாசகர் வாக்கைக் கொண்டும் நிலை நாட்டலாம். சங்க நூற்களி லும் திருவாசகத்துக்கும் விநாயகப் பெரு மானைப் பற்றிய பாடல்களோ தொடர்களோ பெயரோ இல்லாமை அப்பாடல்களை ஊன்றிப் படிக்குங்கால் உணரவரும் உண்மையாகும்.

இனித் திருமந்திரங்களை எம்முறையில் பாடனார் என்பதையும் சிறிது ஆராய் வோமாக. சேக்கிழார் பெருமானார் திருமூலர் திருமந்திர மூவாயிரம் பாடல்களையும் ஒவ்வோர் ஆண்டுக்கு ஒவ்வோர் மந்திரமாக மூவாயிரம் மந்திரப் பாடல்களைப் பாடினார் என்பர். இதனை,

பான்மைமுறை ஒர் ஆண்டுக் கொள்றானப்
பரம்பொருளாம்
ஏனெயி றணிந்துரை ஒன்றவள்தான் என்னடுத்து
என்றும்

முன்னியதுப் பொருள்மாலைத் தமிழ்மூலியிரம்சாத்தி
மன்னியமு ஆயிரத்தான் டிப்புவிமேல் மகிழ்ந்திருந்து
என்றும் கூறுதல் காண்க.

இவ்வாறு சேக்கிழார் கூறுதற்குத்
திருமூலர் வாக்கு இடந்தருகிறதா என்பதை
ஆராய்வோமாக. சேக்கிழார் கூறுவது போல
ஆண்டுக்கு ஒரு மந்திரமாக மூவாயிரம்
மந்திரங்களைப் பாடனார் திருமூலர்
என்பதற்கு அவர் வாக்கில் சான்றில்லை.
ஆகமப் பொருளைத் தமிழில் செய்தார்
என்றதற்கு அவர் வாக்கில் சான்று உண்டு.
அதனை முன்னே கண்டோம். ஆனால், பல்
லாயிரம் ஆண்டு நில உலகில் இருந்தார் என்
பதற்கு அவர் வாக்கில் பல சான்றுகள் உள்ளன.

இதனை இருந்தேன் இக்காயத்தே
எண்ணிலிகோடி என்றும், ஒப்பில் ஒருகோடி
யுகம் இருந்தேனே என்றும்,

ஞானத் தலைதன் நந்தி நகர்புக்கு
ஊனமில் ஒன்பது கோடி உகம்தனுள்
ஞானப்பால் ஊட்டினன் நாதனை அர்ச்சித்து
நானும் இருந்தேன் கோதியின் கீழே

என்றும் அவர் கூறுதல் காண்க. எண்டு
எண்ணிலிகோடி, எழுகோடி, ஒன்பதுகோடி
என்னும் எண்கள் உயர்வுநிலிற்சி அனி
என்னும் அலங்காரத்தில் அடங்குவதாயினும்,
பற்பல ஆண்டுகள் வாழ்ந்தார் என்பதை
அறிவித்து நிற்கின்றன என்று கூறுவதில்
ஐயம் இல்லை: ஒரு சிலர் எப்படிப் பற்பல
ஆண்டுகள் உயிருடன் வாழுலாம் என்று
வினவக்கூடும். அதற்குரிய வழிவகை
களையும் அவரே கூறியுள்ளனர். இக்கருத்
தினை ஆணையிட்டும் அவர் வற்புறுத்தி
மொழிகின்றனர்.

ஞாலம் அறிய நரைதிரை மாறிடும்
பாலனும் ஆவர் பராநந்தி ஆணையே

என்று ஆணையுடன் கூறுதல் காணவும்.
பல்லாயிர ஆண்டுகள் உயிருடன் இருக்க
உபாயம் யாது எனக் கூறுமிடத்து,
நாட்டம் இரண்டும் நடுமூக்கில் வைத்திடில்
வாட்டம் இல்லை மனைக்கும் அழிவில்லை.

என்றும்

காற்றைப் பிடிக்கும் கணக்கறி வாளர்க்குக்
கூற்றை உதைக்கும் குறிஅது ஆமே

என்றும்

வளியிடை வாங்கி வயத்தில் அடக்கில்
பளிங்கொத்துக் காயம் பழுக்கினும் பிஞ்சாம்

என்றும்

சராரு கால்கொண்டு எழுந்த புரவியைப்
பேராமல் கட்டிப் பெரிதுண வல்லீரேல்
நீரா யிரமும் நிலம் ஆயிரத் தாண்டும்
பேராது காயம் பிரான்நந்தி ஆணை

என்றும் கூறுதலை உணரவும். இப்படிப்
பல மந்திரங்களைத் திருமூலர் பாடியுள்ளார்.
ஆகவே அவர் பல்லாயிரம் ஆண்டுகள்
நிலஉலகில் வாழ்ந்தார் என்பதில் ஐயம்
வேண்டா.

திருமூலர் மூவாயிரம் மந்திரங்களைச்
செய்ததோடு இன்றி, முந்நாறு மந்திரம்,
முப்பது உபதேசம் என்னும் நூல்களைச்
செய்திருப்பதாகவும் அறிகின்றோம். இதற்குச் சான்று,

மூலன் உரைசெய்த மூவா யிரம்தமிழ்
மூலன் உரைசெய்த முந்நாற மந்திரம்
மூலன் உரைசெய்த முப்பது பதேசம்
மூலன்உரை செய்த மூன்றும் ஒன்றாமே.

என்னும் பாடல் ஆகும். இந்நூல்களோடு
இன்றி, வைத்தியம் பற்றியும் ஒரு நூல்
செய்துள்ளனர்.

திருமூலரின் சமயம்

கரு. ஆறுமுகத்தமிழன்

தேர்ந்த அரனை அடைந்த சிவநெறி
பேர்ந்தவர் உண்ணிப் பெயர்ந்த பெருவழி
ஆர்ந்தவர் அண்டத்துப் புக்க அருள்நெறி
போந்து புனைந்து புனர்நெறி யாமே.

திருமந். 1563.

“சித்தர்கள் மெய்ஞ்ஞானம் பெறு வதற்குப் பக்தியை ஒரு வழிமுறையாகக் கொள்வதில்லை ஏனென்றால் அவர்கள் உருவ வழிபாட்டை வெளிப்படையாக எதிர்ப்பவர்கள். உருவ வழிபாட்டாளன் மூன்று தவறுகள் செய்கிறான்: உருவமில்லாத ஒன்றை உருவங்களில் வடிப்பதன் மூலமும், சொல்லிறந்த ஒன்றைப் புகழ்ந்தேத்துவதன் மூலமும், அளவிறந்த ஒன்றைக் கோயில் களில் அமைப்பதன் மூலமும் அதை அவன் மட்டுப்படுத்துகிறான் என்பது சித்தர்கள் கருத்து. அவர்களைப் பொறுத்தவரை கடவுளைக் கோயிலில் வழிபடுவதும் புகழ் பாடுவதும் சடங்காற்றுவதும் தேவையற்றன.” இக்கருத்துப்படி சித்தர்கள் சமயங்களுக்கு அப்பாற்பட்டவர்கள் என்பதோடு எதிர்ப்பாளர்களும் ஆவர். சித்தர் என்ற அடிப்படையில் திருமூலரும் இதற்கு உட்படுத்தப்படுகிறார்.

இந்தக் கருத்துரைக்குத் திருமூலர் என்ற சித்தரை உட்படுத்துவதைத் திருமந்திரம் உடன்படுகின்றதா?

திருமூலர் ஒரு கோட்பாட்டு மெய்யியலுக் கான (systematic philosophy) முன்னெடுப் புக்காரர் என்றாலும் அவர் ஒரு கோட்பாட்டு மெய்யியல் கட்டுநர் (philosophical system builder) மட்டுமே என்று அவரைத் தள்ளி விட முடியாது. சமயத்தின் உள்ளீடே மெய்யியல். திருமூலரின் கோட்பாட்டு மெய்யியல் இறைவன் சிவன்பால் அவர் கொண்டிருந்த அளவற்ற அன்பு, பக்தி ஆகியவற்றிலிருந்து கிளைத்தெழுந்த ஒன்றேயாகும். அந்த வகையில் அவர்தம் சமயம் சைவம் ஆகும்.

சைவசமயம்

சைவசமயம் மிகப் பழைமயானது என்றும் வரலாற்றுக்கு முந்தையது என்றும் பேசப்படுகிறது. அது கற்பனைக்கு எட்டாத எல்லையில் வேர்விட்டிருப்பதாக அறிஞர்கள் வியக்கிறார்கள். அதனுடைய தடயங்கள் மொகஞ்சதாரோ, அரப்பா அகழ்வுகளில் கண்டறியப்பட்டிருக்கின்றன. இந்த அகழ்வாய்வுகள் வெளிப்படுத்திய பல்வேறு செய்திகளில், சைவசமயம் பழங்கற்காலத்தை ஓட்டியதாக அல்லது அதற்கும் முந்தைய தாக்கூட இருக்கலாம் என்பதும் உலகச் சமயங்கள் எல்லாவற்றிலும் தொன்மையான சமயம் சைவசமயமே என்பதும் தான்

மிகவும் குறிப்பிடத்தக்க செய்திகள் என்கிறார் சர் ஜோான் மார்சல் (Sir John Marshall).

சைவசமயம் மிகவும் பழமையானது என்பதோ அல்லது சமயங்கள் எல்லா வற்றிலும் அதுவே தொன்மையானது என்பதோ அல்ல பெருமை அது இன்னும் வாழ்கிற சமயமாக இருக்கிறது என்பது.

சைவம் வேதச்சமயமா அல்லவா என்பது பற்றி அறிஞர்களிடையே கருத்து வேறுபாடுகள் நிலவுகின்றன. சான் மார்சல், போப்பையர், சிலேட்டர், மறைமலையடிகள் போன்றோர் சைவம் வேதத்துக்கும் ஆரிய வருகைக்கும் முந்தையது என்று கருத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். நீலகண்ட சாத்திரியார் போன்றோர் சைவம் வேதத்தின் வெளிப்பாடு என்று கருதுகிறார்கள். மராட்டியச் சைவ அறிஞரான தகாரே போன்றோர் இந்த மாதிரியான உரையாடல்களைத் தவிர்க்க விருப்பம் தெரிவிக்கிறார்கள். அவர்களது நிலையும் வேதச் சார்பு நிலைதான் என்றாலும் அதை உரையாடற் பொருளாக்க அவர்கள் அணியமாக இல்லை.

வேதத்திலிருந்து தான் சைவம் முளைத்தது என்று பேசுகிறவர்கள் அதற்குச் சான்றாக 'சிவ' என்ற சொல் வேதத்தில் இடம்பெறுவதைச் சுட்டிக் காட்டுகிறார்கள். வேதத்தில் இடம்பெறுகிற சிவ என்ற சொல் ஒரு மங்கலம் என்று பொருள். இந்தச் சொல் ஒரு பெயர்ச் சொல்லாக அன்றி ஓர் அடைமொழியாக உருத்திரன் உள்ளிட்ட பல்வேறு கடவுளர்க்குப் பயன்படுத்தப் பட்டிருக்கிறது என்பது குறித்துக் கொள்ளத் தக்கது. சிவம் என்ற சொல் தீராவிடமொழிச் சொல் என்றும் பின்னால் அது சமஸ்கிருதத் தால் கடன் பெற்றுக் கொள்ளப்பட்டது என்றும் ஆய்வாளர்கள் சொல்கிறார்கள்.

"உருத்திரன், சிவன் என்னும் இரு சொற் களின் மூலப்பொருளும் "நிறமுடைமை" என்பதிலிருந்து பெறப்பட்டது. இச்சொற் களைச் சிதைக்காமலே ஓன்றை "உரு" என்னும் வேர்ச் சொல்லிலிருந்தும், மற் றொன்றைச் 'சிவன்' என்பதிலிருந்தும் பெறலாம்" என்கிறார் மறைமலையடிகள்.

தொல்காப்பியத்தில் இறைப்பொருள் 'கடவுள்' என்ற பெயரால் சுட்டப்படுகிறது. 'கடவுதல்' என்ற சொல்லில் இருந்து பெறப் பட்ட சொல் கடவுள் என்பர். கடவுதல் என்பதற்கு இயக்குதல் என்று பொருள். எவன் ஒருவன் எல்லாவற்றையும் இயக்குகின்றானோ அவன் கடவுள் என்பது கருத்து.

'இறைவன்' என்பது கடவுளைக் குறிக்கத் தமிழில் பயன்படுத்தப்படும் மற்றொரு சொல். திருவள்ளுவர் திருக்குறட் கடவுள் வாழ்த்தில் இரண்டு முறை இறைவன் என்ற சொல்லைப் பயன்படுத்துகிறார். இறைவன் என்பதற்குத் தலைவன் என்று பொருள்.

தமிழர்கள் கடவுளைக் குறிக்கப் பயன்படுத்தும் சொற்களே அவர்களது கடவுட் கொள்கையைத் தெளிவாக எடுத்து ரைப்பதைக் காணலாம். 'இயக்கி' என்று பொருள்படுகிற கடவுள் கடவுள் என்ற சொல்லைப் பயன்படுத்தும்போது இந்த இயக்கி இயக்குவதற்குச் சில இயங்கிகளும் இருக்கிறார்கள் என்று புலனாகிறதல்லவா! அதாவது கடவுள் மட்டுமே இல்லை, கடவுளை அல்லாமல் வேறு சிலவும் இருக்கின்றன என்பது பெறப்படுகிறது. அவ்வாறே இறைவன் என்ற சொல்லுக்கும்! இறைவன் தலைவன் என்றால் அவனது தலைமைக்குக் கீழ் இயங்கும் தொண்டர்கள் சிலர் இருக்கிறார்கள் என்பது பெறப்படுகிறது.

எனவே வேதங்களில் சொல்லப்படுவது போல, வேதங்களின் அந்தம் என்று பட்டம் கட்டிக் கொண்டிருக்கிற அத்துவைவத்தில் சொல்லப்படுவது போல, 'ஏகம் சத்து' (ekam sat) - ஒன்று மட்டுமே இருக்கிறது அதைத் தவிர வேறு எதுவுமே இல்லை. இருப்பதாகத் தோன்றினால் அது மாயை. அவற்றை உண்மை என்று நம்பவேண்டாம் என்கிற மாயக்கொள்கை தமிழனுக்கு உடன்பாடான கொள்கையன்று.

அத்துவைதமும் வேதமும் ஒருமையைப் போற்றிப் பன்மையை அழிக்க முயல் கின்றன. அவரவர் சொந்த முகங்களின் மீது தாங்கள் விரும்புகிற ஒரு பொது முகத்தை ஒட்ட வைத்து முகம் அழிக்கவும், சமூகத்தைத் தனி அடையாளங்கள் அற்ற ஒரு பிண்ட மாகப் பிடிக்கவும் அவை விரும்புகின்றன.

தமிழனின் மெய்யியலும் சமயமும் ஒருமையைச் சரடாக்கிப் பன்மையை மணிகளாகக் கோக்க விழைகின்றன. அவனது மெய்யியற் கொள்கைப்படி தலைவனும் தொண்டர்களில் ஓவ்வொருவரும் தனித்தனி அடையாளங்கள் உள்ளவர்கள். தலைவனின் அன்புக்குப் பாத்திரமாக வேண்டும் என்கிற நோக்கம் ஒன்று மட்டுமே தொண்டர்கள் நடுவில் பொது. தலைவனுக்குத் தனித்தனி அடையாளங்கள் கொண்ட தொண்டர்கள் பற்றி எந்தப் பாகுபாடும் கிடையாது. அவன் ஒளியையும் மழையையும் காற்றையும் மண்ணையும் விண்ணையும் போல எல்லோருக்கும் பொதுவானவன் முயற்சி யைப் பொறுத்து கிட்டத்திலோ எட்டத்திலோ இருக்கிறவன்.

கடவுளைக் குறிக்கச் செம்பொருள் என்ற சொல்லையும் திருவள்ளுவர் பயன் படுத்துகிறார் (குறள். 358). செம்பொருள் என்பதற்குப் பரிமேலழகர் உரை எழுது

கிறார்: 'தோற்றுக்கேடுகள் இன்மையின் நித்தமாய், நோன்மையால் தன்னை யொன்றும் கலத்தல் இன்மையின் தூய்தாய், தான் எல்லாவற்றையும் கலந்து நிற்கின்ற முதற்பொருள் விகாரமின்றி எஞ்ஞான்றும் ஒரு தன்மைத்தாதல் பற்றி அதனைச் செம்பொருள் என்றார்.'

செம்பொருள் என்ற சொல் இரு கூறுகள் உடையது செம்மை + பொருள். செம்மை என்பதற்கு இரண்டு பொருள்கள். 1. சிவப்பு நிறம் 2. நேர்மை, மனக்கோட்டமின்மை.

சிவப்புநிறம் தாய்த்தெய்வ வழிபாட்டில் மிகவும் தூயதாகவும் தெய்வச் சிறப்புடைய தாகவும் போற்றப்பட்ட ஒன்று. சிவப்புநிறம் இரத்தத்தின் நிறம். கத்தியின்றிக் காயமின்றி மனித உடலில் வெளிப்படும் இரத்தம் பெண் களின் மாதவிடாய்க் குருதி (menstrual blood). அது உயிரை உருவாக்கும் ஆற்றல் படைத்தது. ஆதலின் அது தந்திர இலக்கியங்களில் செம்புவாகக் கா-புட்பம் (kha-pushpa) என்ற பெயரில் மிகவும் போற்றப்படுகிறது.

இரத்தத்தின் நிறமான சிவப்பு இவ்வாறு நிறங்களில் பேறுபெற்றதாகிறது. அசாம் மாநிலத்தின் காமாக்கியா பகுதியிலுள்ள ஒரு கோயிலில் இரத்தம் போலச் சிவப்பு நிறத்தில் தயாரிக்கப்பட்ட ஒரு நீர்மம் பக்தர் களுக்குத் தேவியின் இரத்தமாக, படையல் எச்சமாகப் (பிரசாதம்) பரிமாறப்படுகிறது.

ஈ. மக்கே (E. Mackay) என்பவர் தனது “மொகஞ்சதாரோவில் மேலும் சில அகழ் வாய்வுகள்” (Further Excavations in Mahenjodoro) என்ற நூலில் மொகஞ்சதாரோவில் கண்டறியப்பட்ட தாய்த் தெய்வ உருவங்கள் எல்லாமே செந்திறம் கொண்டிருந்ததாகவும் கண்டறியப்பட்ட தாய்த்

தெய்வச் சிலைகள் எல்லாவற்றிலும் பழை மையானதாகிய வில்லென்டிராப் - வீனஸ் (Venus of Willendorf) சிலை செந்நிற வண்ணம் பூசப்பட்டிருந்ததாகவும் சொல்கிறார்.

தந்திர நூல்களில் ஒரு கன்னியின் மாதவிடாய்க் குருதி இரத்த சந்தனம் என்று அழைக்கப் பெறுகிறது. இந்த இரத்த சந்தனம் சிவனுக்கும் அவன் தேவிக்கும் படைக்கப்படும் மிகச் சிறந்த பூசைப்பொருளாக மதிக்கப்படுகிறது. இரத்த சந்தனம் கிடைக்காத நிலையில் அதற்கு மாற்றாக ஒரு சண்டாளியின் (சாதித்தட்டுகளின் அடிவாரத் திலிருக்கிற சாதியைச் சேர்ந்த பெண்) மாதவிடாய்க் குருதியைப் பூசைக்குப் பயன்படுத்தலாம். இதற்குத் திரிகுலப்பூ, வச்சிரப்பூ என்றெல்லாம் தந்திரங்கள் பெயர்கள் வழங்குகின்றன. திரிகுலப்பூவும் கிடைக்காத நிலையில் செஞ்சந்தனத்தைப் பூசைக்குப் பயன்படுத்தலாம்.

இந்தச் செய்திகள் பழங்குடிச் சமயத்தில் மாதவிடாய்க் குருதியும் அதன் நிறமான சிவப்பும் பெற்றிருந்த இன்றியமையாமையைக் காட்டுகின்றன. ஆனால் சமயங்களின் பிற்கால வளர்ச்சி நிலைகளில் மாதவிடாய்க் குருதி மிகவும் இழிவானதாகவும் தூய்மையற்றாகவும் கருதப்பட்டது மாதவிடாய்ப் பெண்டுகள் சமயச் சடங்குகளில் பங்குபெற அனுமதி மறுக்கப்பட்டது. ஏறத்தாழ எல்லாச் சமய நூல்களும் மாதவிடாய்க் குருதி மற்றும் பெண்டுகளின் தூய்மையின்மையைப் பற்றி ஏதேனும் ஒரு குறிப்பைத் தம்மில் கொண்டிருந்தன.

தமிழில் இந்த மாதவிடாய்க் குருதிக்கு மக்கள் வழக்குப் பெயர் தூமை என்பது. தூமை என்பதற்குத் தூய்தன்மை (தூய்து அன்மை, அதாவது தூய்மையற்றது) என்று பொருள் தருகிறது சென்னைப் பல்கலைக்

கழக பேர்கராதி. இந்தத் தூய்தன்மை தான் பின்னாளில் தூமை என்று மருவிவிட்டதாக அது குறிப்பிடுகிறது. ஆனால் தூமை என்ற சொல் தூய்தன்மை என்ற சொல்லின் திரிபாக இருப்பதற்கு வாய்ப்புகள் மிகுதி.

தூமையைத் தூய்மையற்றது என்று சொல்வதையும் தூமைப் பெண்களை ஒதுக்கு வதையும் சித்தர்கள் கடுமையாகச் சாடு சிறார்கள். சவுக்கடிச் சித்தர் சிவவாக்கியர் கேட்கிறார்: “தூமையைத் தீட்டு என்று தள்ளுகிறீர்களே, தூமைக்கு ஆளான பெண்ணிடத்தில் இன்பத்தைத் தள்ளி ஸீர்களா? தூமையைத் தீட்டு என்று தப்பாகப் பாடம் சொல்லிக் கொடுக்கிற உங்களுடைய குருமார்கள் அத்தனை பேரும் அந்தத் தூமையின் திரட்சிகளே அல்லவா? இந்தத் தூமைத் திரட்சிகள்தாமே மக்களைப் பேதப்படுத்துகிற வேதங்களையும் சாதி திரங்களையும் செய்தன? தூமைக்காகச் சீறுகின்ற மூடர்களே! முழுக்கு நின்று போன பெண்களால் விளைவு ஏதேனும் உண்டா? அவர்களை விரும்பிக் கொண்டாடுகிறவர்கள் உண்டா?” (பாடல்கள் 47-49, 129-134).

மாதவிடாய்க் குருதியைத் தூய்மை என்றும் பூசைப்பூ என்றும் கொண்டாடிய தாய்த்தெய்வ வழிபாடு ஒரு கட்டத்தில் ஓரங்கட்டப்பட்டு, அதனுடைய இடத்தைத் தந்தைத் தெய்வ வழிபாடு பிடித்துக் கொண்டது. பழைய தாய்த்தெய்வ வழிபாட்டு நம்பிக்கைகளை இறாமல் அவற்றையும் தனதாக்கிக் கொண்டு புதிய தந்தைத் தெய்வ வழிபாடு காலான்றியது. பெண்ணுக்கு உரியதாகிய மாதவிடாய்க் குருதி ஆண் தெய்வத்திற்குச் சாட்டப்பட முடியாதாகையால் அதனுடைய செந்நிறம் சாட்டப்பட்டது. இந்தப் புதிய ஆண்கடவுள் சிவப்புக் கடவுள் ஆனார். சிவப்புக் கடவுள் சிவனாக ஆனார்.

சேம்மை, சிவப்பு, சேயோன், சிவன் ஆகிய சொற்கள் எல்லாமே 'சல் - சள்' என்ற வேரிலிருந்து கிளைத்தவை என்கிறார் தேவநேயப் பாவாணர். சல்-சல்லி-அடுப்பு. குட்டின் தீவிரத்தைக் குறிப்பதற்குச் 'சுள் என்று சுட்டது' என்று சொல்வதுண்டு. குடு என்பது தீயின் இயல்பு. தீ நிறத்தால் சிவப்பு. 'கருப்பும் சிவப்பும் வெகுளிப் பொருள்' என்பது தொல்காப்பியர் இலக்கணம் (தொல்., சொல். 372).

சிவன் கோவக்காரக் கடவுள். அழித்தலும் ஆக்கலும் போன்ற தொழில்களைச் செய்கிற கடவுள். அந்தத் தொழில்களைப் பாகுபாடு பார்க்காமல் செய்கிற, வேண்டுதல் வேண்டாமை இல்லாத கடவுள். தீயைப் போன்ற கடவுள் - நிறத்தாலும் இயல்பாலும் வேண்டியவர்களுக்குக் குளிர்தலும் வேண்டாதார்க்குச் சுடுதலும் போன்ற பாகுபாடு கள் தீக்கு இல்லை. செம்மையான அதா வது நேர்மையான, கோட்டமில்லாத கடவுள். வள்ளுவச் சொல் வழக்கில் அந்த கடவுளுக்குப் பெயர் செம்பொருள்.

சிவனையும் சைவத்தையும் தங்கள் அறிவின் விளைவு என்று தமிழர்கள் சொந்தம் கொண்டாடுவதற்கு எல்லா நியாயங்களும் உண்டு.

திருமந்திரத்தில் சைவம்

சைவம் சிவனுடன் சம்பந்தமாகுதல் என்று சைவத்தைத் திருமூலர் வரையறுக்கிறார் (திருமந். 1512). இந்தச் சைவநெறியே வீடுபேற்றுக்கு ஏற்ற பெருவழி என்றும் அவர் பாராட்டுகிறார் (திருமந். 1563).

திருமூலர் சைவத்தைச் சுத்தசைவம், அசுத்த சைவம், மார்க்க சைவம், கடுஞ் சுத்த சைவம் என்று நான்கு வகையாகப்

பிரிப்பதாகச் சில திருமந்திரப் பாடல்களைச் சான்று காட்டிச் சிலர் பேசுவர். ஆனால் இந்தப் பாடல்கள் இடைச்செருகல்கள் என்றும் இவை ஆசிரியரின் மனப்போக்குக்கு எதிரானவை என்றும் சுப. அண்ணாமலை தனது திறனாய்வுப் பதிப்பில் பதிவு செய்கிறார். அது உண்மையே.

திருமூலரின் காலத்தில் பாசுபதம், மாவிரதம், வைரவம், காபாலிகம், வாமம், காளாமுகம் ஆகிய ஆறுவகைச் சைவங்கள் இருந்தன. சைவத்தில் இத்தகைய பிரிவுகள் இருப்பதைத் திருமூலர் விரும்பவில்லை என்பதோடு கண்டிக்கவும் செய்கிறார். இந்தப் பிரிவுகள் எல்லாமே சிவனை முழுமுதற் கடவுளாக ஒப்புக் கொண்டாலும் சிற்சில கொள்கை வேறுபாடுகளால் பிளவுபட்டன. திருமூலர் பாடுகிறார்.

ஒன்றது பேரூர் வழிஆறு அதற்குள் என்றது போல இருமுச் சமயமும் நன்றாக தீது இது என்று உரை ஆளர்கள் குன்று குரைத்து எழுந்த நாயைதுத் தார்களே.

(திருமந். 1558).

சிவம் இல்லாத இடம் ஏதேனும் உண்டா! பிறகு ஏன் இவர்கள் 'என் சமயத்தில் மட்டும் தான் சிவன் அமைகிறான் உன் சமயத்தில் அமைவதில்லை' என்று கழுதைகள் போலக் கத்திக் கொண்டு கிடக்கிறார்கள்? ஏன் 'நான் சிறந்தவன் நீ தாழ்ந்தவன் என்று சண்டையிட்டுக் கொள்கிறார்கள்? ஒரே கடவுளைப் பேசுகிற ஆறு சமயங்களுக்குள்ளேயே இவ்வளவு போட்டியா? உலகத்தில் இந்த ஆறு சமயங்கள் மட்டும்தானா உள்ளன? வெவ்வேறு கடவுள்களைப் பேசுகிற நூறு சமயங்கள் உள்ளன. இந்த ஆறும் அந்த நூறில் அடக்கம். எல்லாமே தத்தமது கொள்கைகளைப் பேசுகின்றன. ஆனால் வெறுமனே பேசுவதில் என்ன பயன்? அடை

வதல்லவா நோக்கம்! பேசிய கொள்கையை அடைய முடியாத நெறி நெறியே அல்லவே! என்று திருமூலர் ஆதங்கப்படுகிறார் (திருமந். 1537, 1538).

சைவ சமயத்தைச் சிவத்தை மட்டுமே மையமாகக் கொண்ட, உள்வேறுபாடுகளற்ற, முனையுள்ள ஒரு சமயமாகக் கட்டமைப் பதில் திருமூலர் ஆர்வம் காட்டுகிறார். அதற்குச் சித்தாந்தம் வகுக்கிறார். மையத்தை விட்டுவிட்டு ஓரங்களை வரையறுப்பதில் ஆர்வம் கொண்டிருக்கிற ஆறு சமயங்களையும் புறக்கணித்து விட்டுத் தாம் காட்டுகிற மையத்தில் கவனம் குவிக்குமாறு அழைப்பு விடுக்கிறார் (திருமந். 1530, 1533-1535). இதே மாதிரியான ஒரு முயற்சியைப் பின்னாளில் சமரச சுத்த சன்மார்க்கம் என்ற பெயரில் வள்ளலாரும் செய்கிறார்.

திருமந்திரத்தில் தொன்மவியல் கவறுகள் சமயத்தின் உள்ளடக்கம் பரம்பொருளை உணர்தல் என்ற நிலையில் அதனை இயல் பான மொழியில் வெளிப்படுத்துவது இயலாதது. செய்தியை எடுத்துச் செல்வதில் மொழியின் போதாமை காரணமாகத் தொன்மங்கள் (myths) நாடப்படுகின்றன. பட்டறிந்தவற்றை விளக்கும் முகமாகப் பல்வேறு சடங்குகள் அமைகின்றன. சமயம் இவற்றிலிருந்து விலகியிருக்கவே முடியாது.

புலன்கடந்த பொருளியல் உண்மைகளை (metaphysical truths), சமய உண்மைகளை வெளிப்படுத்துவதற்குத் தொன்மவியலிடம் அடைக்கலம் புகுவதைத் தவிர வேறு வழியே இல்லை என்பது தற்போது சமய வரலாற்றாளர்களாலும் உளவியலாளர்களாலும் ஒப்புக்கொள்ளப் பட்டு விட்ட ஒன்று. கெரன்யீ என்ற அங்கேரியர் எழுதுகிறார்: ‘இசையால் வெளிப்

படுத்தத் தக்கவை இசையின் வாயிலாக மட்டுமே வெளிப்படுத்தத் தக்கவை. இசையாலன்றி வேறு எவ்வழியாலும் இல்லை. தொன்மவியலும் அவ்வாறே’.

‘வாழ்வின் அடியாழ உண்மைகளைக் குறித்துக் காட்டுவதற்கு எழுந்த கதைகள் அல்லது படிமங்கள் ஆகியவற்றின் கூட்டுக் கலவையே தொன்ம வடிவம் ஆகும் - அவை மெய்யானாலும் கற்பனையானாலும்’ என்கிறார் ஆலன் டபிள்யூ வாட்.

பழங்குடி உளவியலில் தொன்மம் பற்றி ஆய்வு செய்த மாவினோவு சுக்கி (Malinowski) என்பவருடைய பதிவின்படி,

பழங்குடிச் சமுதாயத்தில் தொன்மம் என்பது வெறும் கதையன்று மாறாக அது வாழ்வின் நிகழ்வு. அது, நாம் இன்றைக்குப் புதினங்களில் படிப்பது போன்ற கற்பனைக் கண்டுபிடிப்பன்று முதுபழங்காலத்தில் நிகழ்ந்து, இன்னமும் மனிதனையும் உலகையும் ஆட்டி வைக்கிற நிகழ்வு என்று நம்பப் படுகிற ஒன்று இந்த (தொன்மக்) கதைகள் இன்னும் நினைவில் கொள்ளப்படுவதற்குக் காரணம் வெறும் அறியார்வம் அன்று அவை நல்ல கற்பனைக் கதைகள் என்பதோ அல்லது உண்மைக் கதைகள் என்பதோ கூட அன்று. பழங்குடிச் சமுதாயத்தினரைப் பொறுத்த மட்டில் மானுடத்தின் விதியை, தற்கால வாழ்வை ஆள்கிற இன்றியமையாத சக்தி தொன்மம் என்பது தான்.

இந்தக் கவனப் பதிவுகள் தொன்மவியலின் எல்லையைப் புரிந்து கொள்ள உதவுகின்றன. தொன்மவியல் என்பது கடவுளரையும் தேவரையும் பற்றிய வாழ்க்கைக் குறிப்பு என்றல்லாது புலன்கடந்த பொருளியல் மற்றும் சமய உண்மைகளை ஆழங்காண உதவுவதாக அமைகிறது.

உளவியல் அடிப்படையிலும் இது ஒப்புக்கொள்ளத்தக்கதே. நன்கறியப்பட்ட உளவியலாளரான யூங் (Jung), ஓவ்வொரு மனிதனிடமும் ஒரு நனவிலி உள்ளம் அமைந்திருப்பதாகவும், அதில் தொன்மம் படைக்கும் கூறுகள் காணப்படுவதாகவும் இந்தத் தொன்மம் படைக்கும் கூறுகளை உருவாக்குவது அந்த மனிதனின் இனத்திற் குரிய நினைவெழுச்சிகளை என்றும் எழுதுகிறார். இந்தக் கண்டுபிடிப்பின் அடிப்படையிலேயே கூட்டு உள அடித்தளம் என்று ஒன்று இருப்பதைத் தம்மால் உறுதிப்படுத்த முடிந்தது என்கிறார் அவர். இந்தக் கூட்டு உள அடித்தளத்தைக் 'கூட்டு நனவிலி' (Collective unconsciousness) என்று அழைக்கிறார்.

திருமூலரின் பாடல்களில் இறைவனின் சரிதை கூறும் தொன்மவியற் கூறுகள் நிறையக் கிடக்கின்றன. அவரிடம் ஒரு வளமான தொன்மக் கருவுலம் வசப்பட்டிருந்தது. சரிதை கூறும் தொன்மங்களைக் கருத்தில் கொண்டு பார்க்கும் போது திருமந்திர நூலின் இரண்டாம் தந்திரம் குறிப்பிடத்தகுந்தது. இத்தந்திரத்தின் முதல் எட்டுத் தலைப்புகளும் தொன்மவியற் கூறுகளைத் தம்மகத்தே கொண்டுள்ளன. இப்பகுதியின் நோக்கம் சிவனின் தொன்மையை, முதன்மையை நிறுவதலே ஆகும். சைவ இலக்கியங்கள் யாவும் இவற்றை விதந்து பேசுகின்றன என்றாலும் அவற்றுக்குத் திருமூலர் காட்டும் உட்பொருள் மற்ற வற்றிலிருந்து திருமந்திரத்தை வேறுபடுத்துகிறது.

சிவனின் தொன்மை கூறும் கதைகள் அல்லது புராணங்கள் பல. அவற்றைச் சில அடிப்படைகளில் வகைப்படுத்தலாம். இந்த வகைப்பாடுகளில் ஒன்று சிவனின் வீரத்தை, ஆண்மையை, வல்லமையைக் குறிப்பதாக

அமைகிறது. இது என்னிக்கையில் எட்டு. அட்ட வீரட்டம் என்று அறியப்படும் இவை திருமந்திரத்தில் பதிவெலியில் வீரட்டம் எட்டு என்று குறிக்கப்படுகின்றன. இறைவனாகிய பதி வீரத்தால் அழித்து ஆட்கொண்டு விளையாடிய நிகழ்வுகள் என்று இதற்குப் பொருள்.

ஒரு வகையில் சிவன் தொடர்பான எல்லாப் புராணச் செய்திகளையுமே இந்த எட்டின் உள்ளடக்கிவிட முடியும். தமிழ் நாட்டுக் கோயில் வரலாற்றில் இந்த அட்ட வீரட்டம் இன்றியமையாப் பங்காற்றுகிறது.

மெய்யியற் கொள்கைகளை விளக்கும் போது அவற்றுக்குக் கதை வடிவம் கொடுப்பது ஒரு வழக்கம். கனத்த செய்திகளை அறியும் முயற்சியை எளிதாக்குவதற்கான வழிமுறை இது. காலப்போக்கில் இந்தக் கதைகள் தங்கள் உள்ளீட்டை இழந்து வெற்றுக் கதைகளாகப் போய்விடுகிறபோது அவற்றைக் காலத்திற்கேற்பத் திரும்பவும் பொருள் விளக்க நேர்கிறது. திருமந்திரத்தில் சிவனின் வீரத் திருவிளையாடல்கள் பற்றிய தொன்மக் கதைகளைத் திருமூலர் பதிவு செய்து அவற்றைத் தன்போக்கில் மறு விளக்கம் செய்கிறார்.

தொன்மக் கதைகளைப் பதிவு செய்யும் போது அவற்றை நீட்டி முழுக்காமல் சுருக்க மாகவே பேசுகிறார் திருமூலர் ஏனெனில் கதை சொல்வது அவரது நோக்கம் கிடையாது. அவை ஏற்கனவே அறியப் பட்டிருந்தன. அவரது நோக்கமெல்லாம் இந்தக் கதைகளின் வழியாகச் சில செய்தி களைச் சேர்ப்பிக்க வேண்டும் என்பது தான்.

எட்டுக் கதைகளில் ஒன்றைக்கூட விட்டு விடாமல் எல்லாவற்றையும் குறிக்கிறார் திருமூலர். அவ்வெட்டாவன: 1. அழித்தல்

2. தக்கனின் செருக்கழித்தல் 3. பிரமனின் தலைகிள்ளால் 4. சலந்தரனை அழித்தல் 5. முப்புரங்களை ஏரித்தல் 6. கயாசுரன் தோலுரித்தல் 7. காலனைக்காய்தல் 8. காமனை ஏரித்தல்.

அந்தகாசரனை அழித்தல்

அந்தகன் இரணியாட்சனின் மகன். சிவ பெருமானின் கண்களைப் பிராட்டி விளையாட்டாக மூடினாள் உலகம் இருண்டது இருட்டைக் கண்டு பிராட்டி மருண்டாள். அச்சத்தால் பிராட்டியின் உடம்பில் வியர்வை உண்டாயிற்று. அவ்வியர்வையானது இறைவன் நெற்றிக்கண்ணால் சூடுண்டு மூடிய விரலிலேயே கருவாயிற்று. அக்கருவில் அசுரவுருவமாக அழகற்ற ஒருவன் தோன்றினான். அவன் பிறவிக் குருடனாகத் தோன்றியதால் அந்தகன் என்று பெயர் பெற்றான். சிவபெருமானால் இரணியாட்ச னுக்குக் கொடுக்கப்பட்டான். தன்னுடைய தவத்தால் கண்களும் யாராலும் வெல்ல மூடியாத வலிமையும் பெற்றான். ஆணவ மிகுதியால் பார்வதியையும் பாரிசாத மரத்தையும் கடத்த முயன்றான். தன் வல்லமையால் தேவர்களை வென்று அவர்களை மிகவும் துன்புறுத்தினான். துன் பத்திற்குள்ளான தேவர்கள் இறைவனிடம் முறையிடக் கைலாயம் சென்றனர். அவர்களை அந்தகன் பின் தொடர்ந்தான். இறைவன் சூலாயுதத்தைச் செலுத்தி அவனை வீழ்த்தினார். ஆணவம் தணிந்த அந்தகனின் வேண்டுகோளை ஏற்று அவனைத் தன் திருக்கூட்டத்தில் ஒருவனாக ஏற்றுக் கொண்டார்.

இந்தக் கதை தமிழகத்தில் பெரிய அளவிற்கு அறியப்பட்ட ஒன்றில்லை என்றாலும் திருமூலர் இதற்கே முதலிடம் கொடுக்கிறார்.

கருத்துறை அந்தகன் தன்போல் அசுரன் வரத்தின் உலகத்து உயிர்களை எல்லாம் வருத்தம் செய்தான்னாலும் வானவர் வேண்டக் குருத்துயயர் சூலம்கைக் கொண்டுகொண்றானே.

(திருமந். 339)

என்பது பாடல்.

கருத்துறை அந்தகன் என்பதால் அந்தகன் (குருடன்) புறத்தே இல்லை என்பதும் அவன் கருத்திலே இருந்து அறியாமையைச் செய்கிறான் என்பதும் புலனாகின்றன. அந்தகன் என்றது ஆணவம் என்கிற மலத்தை ஆணவ மலம் செய்யும் துன்பத்தை எண்ணி வருந்திய பக்குவப்பட்ட சீவர்கள் தங்களது பசுஞானத்தால் (அதாவது உபிர அறிவால்) ஆணவத்தை வெல்ல மூடியாது என்று தெளிந்து இறைவனை வேண்ட, அவன் சிவஞானமாகிய சுடர்விடும் சூலத்தைக் கொண்டு அறியாமையாகிய அந்தகளைக் (அதாவது ஆணவத்தை) கொள்றான் என்று அந்தகாசரன் பற்றிய தொன்மத்தின் மறைபொருள் குறிப்பை உணர்த்துகிறார் திருமூலர்.

தக்கன் செருக்கழித்தல்

தக்கன் கதைக்குள் திருமூலர் கண்டவை அவரை மிகவும் ஈர்த்திருக்க வேண்டும். தக்கன் நடத்திய யாகத்தில் யோகத்தின் உட்பொருள்களை அவர் காண்கிறார். ஆகையால்தான் எட்டு வீரசெயல்களில் ஏனைய ஏழுகும் ஒவ்வொரு பாடலை மட்டுமே நேர்ந்து விட்டிருக்கும் அவர்தக்கனின் செருக்கழித்த செயலை மட்டும் பத்துப் பாடல்களில் பாடுகிறார்.

தக்கன் வேள்வியைச் சிவன் அழித்த நிகழ்ச்சி சமய வரலாற்றுக் குறிப்புகளை உள்ளடக்கியிருக்கிறது. அது சிவன்டியார் களுக்கும் மால் அடியார்களுக்கும் இடைப்

பட்ட பூசல்களை வெளிக்கொணர்கிறது என்பதோடு அல்லாமல் ஏனைய கடவுளர் மீதான சிவனின் மேலாதிக்கத்தையும் நிலை நிறுத்துகிறது. முக்கியமாக, வேள்விச் சமயத்தின் மீதான சைவத்தின் கண்டனத்தைப் பதிவு செய்கிறது.

தக்கன் மிகப்பெரிய வேள்வியொன்று செய்தான். அனைத்துத் தேவர்களும் அழைக்கப்பட்டனர். சிவன் மட்டும் அழைக்கப்படவில்லை. சிவனுக்கு வழங்கப்பட வேண்டிய அவியும் வழங்கப்படாமல் பறக்கணிப்பு நிகழ்ந்தது. இது சிவனுக்குச் சினமூட்ட அதன் விளைவு தக்கன் வேள்விக்கும் தக்கனுக்கும் முடிவுரையாக அமைந்தது.

கொலையிற் பிழைத்த பிரசா பதியைத் தலையைத் தடிந்திட்டுத் தான்அங்கி இட்டு நிலையை குக்குவிவன் வேண்டுமென்று
எண்ணித்
தலையை அரிந்திட்டுச் சந்திசெய் தானே
(திருமந். 340)

என்ற திருமூலரின் வெளிப்பாடும் இதை ஒட்டியே அமைகிறது. தன் தந்தையாகிய தக்கப் பிரசாபதியின் வேள்விக்குத் தன் தலைவன் தடுத்தும் கேளாமல் சென்ற தாட்சாயணி அங்கே தன் தந்தை தன்னைப் பறக்கணித்ததை எண்ணி மானம் பொராமல் வேள்வித்தீயில் விழுந்து வெந்து போனாள். சினம் கொண்ட சிவன் இந்தப் பழிக்குக் காரணமான தக்கனின் வேள்வியை அழித்து அவன் செருக்கை அறுத்து அவன் தலையைப் பறித்துத் தீயிலிட்டான். இருப்பினும் செருக்கர்களுக்கு நேரும் விளைவுக்கு இவனை எடுத்துக்காட்டாகக் காட்ட எண்ணி ஓர் ஆட்டின் தலையை அரிந்து அதனைத் தக்கனுக்குப் பொருத்தி அவனை உயிர்ப்பித்தான் என்ற கதைக்கூறைத் திருமூலர் மேற்படிப் பாடவில் வெளிப்படுத்துகிறார். தக்கன்

வேள்வி சிவனாரின் முதன்மையினை மறுத்துச் செய்த செயல். இதனால் சிவன் தன் முழுமுதன்மையை நிலைநாட்டத் தக்கன் வேள்வியை அழித்ததாகக் கூறுவர். இதற்கு இவ்வளவு தான் பொருளா?

திருமந்திரத்தைப் பயிலும் போது வேள்வி என்பதற்குத் திருமூலர் வேறு பொருள் தருவது தெரிகிறது. தீக்கடவுளை வாயிலாகக் கொண்டு தேவர்களுக்கு அவி உணவைப் படைப்பதன்வழி தன் நலத்துக்கும் உலக நலத்துக்கும் உதவும் முயற்சிக்கு வேறாகத் தம்பால் இருக்கும் தீயாகிய குண்டலினையை எழுப்பி அதனை எல்லாச் சக்கர நிலைகளிலும் இளைப்பாறச் செய்து இலக்கை அடைதலையே திருமூலர் வேள்வி என்று சொல்கிறார் (திருமந். 223).

ஓமத்திற்கு இடமாகிய உந்தி குண்ட வினித்தானமாகும். அதில் செய்யப்படும் ஓமத்திற்கு உரிய நெய் புருவநடுவில் உள்ள அமிர்தமேயாம். சுருக்கும் சுருவமும் (அகப்பையும் துடுப்பும்) சுழுமுனை நாடியும் இடைநாடியுமாகும். இவற்றால் எழுப்பப்படும் நெருப்பு ஞானமேயாம் என்று சிவஞான போதத்தின் ஓன்பதாம் சூத்திரத் தின் மூன்றாம் அதிகரணத்தை விளக்கும் போது சிவஞான யோகிகள் ஓமத்துக்குத் தரும் விளக்கம் இங்கே குறிக்கத்தக்கது.

இந்த அகயாகத்தைச் செய்வதற்கு விந்துவை மறித்து மேலேற்ற வேண்டும். விந்துவை மேலேற்றுவதற்குப் பிராணாயாமம் என்ற மூச்சுப் பயிற்சியைக் கடைப்பிடிக்க வேண்டும்.

அகயாகத்தில் இடமும் வலமுமாக ஓடுகின்ற பிராணானைக் கட்டுப்படுத்தும் போது இடநாடிக்கும் வலநாடிக்கும் நடுவே இருக்கிற நடுநாடியான சழிமுனையின் வழி

திறக்கப்பட்டுக் குண்டலினி மேலேறுகிறது. ஆறு ஆதாரங்களையும் துளைத்துக் கடக் கிறது. இறுதியாகச் சகசிராரத்தில் (sahasrara) உள்ள பரசிவனோடு ஒன்றுகிறது. பாம்பாட்டிச் சித்தர் பாடல் ஒன்று சொல்வது போல, விடுதலையின் வேர்கள் சகசிராரத் தில் உள்ளன (பா. 113).

இது,

கிளைகளை மண்ணில் பரப்பி
வேர்களை
விண்ணில் விரவவிட்ட மரம்

என்று பெயர் தெரியாத ஒரு பவுல் பாவலன் பாடியதை ஒக்கும்.

இவ்வாறு குண்டலினி யோகம் முழுமையும் அகமுகத் தன்மையாலும் மேலுற எழுதலாலும் கட்டமைக்கப்படுகிறது. இதற்குப் பிராணாயாமம் துணை. இந்த வழியில் யோகம் செய்கிறவனின் விந்து கட்டப்பட்டு மேல்நோக்கிச் செலுத்தப் படுகிறது. விந்துவைக்கட்டி மேலேற்றுவதைத் திருமூலர் விந்துசெயம் என்றும் (திருமந். 1962), விந்து மறித்தல் என்றும் (திருமந். 1965) அழைக்கிறார். விந்து அழியாதவன் யோகியும் ஞானியும் உத்தம சித்தனும் ஆவான் என்று விளக்கவும் செய்கிறார் (திருமந். 1950). மாதரிடத்தே செலுத்தினும் அவ்விந்து காதலினால் விடார் யோகம் கலந்தவர் என்பது அவர்தம் தீர்மானம் (திருமந். 1961). விந்து நீக்கம் அழிவையே தரும் என்பது அவரது எச்சரிக்கை (திருமந். 1936). இவ்வாறு உயிர்ச் சக்திகள் கீழ்நோக்கிப் பாயாமல் தடுத்து அவற்றை மடைமாற்றி மேல்நோக்கிப் பாய்ச்சும் பயிற்சியைத் தலைகீழ்ப் பயிற்சி (ultra sadhana) என்று யோகம் அழைக்கும்.

இனி இந்தப் பின்னணியில் தக்கன் வேள்வியை ஆராய்வோம்.

தந்தை பிராண்வெகுண் டான்தக்கன் வேள்வியை
வெந்தழல் ஊடே புறப்பட விண்ணவர்
முந்திய பூசை முடியார் முறைகெட்டுச்
சிந்தினர் அண்ணல் சினம்செய்த போதே.

(திருமந். 353)

இங்கு, தக்கன் என்றது ஆன்மாவை என்க. பூசை என்றது பிராண்னைச் சுழிமுனை நாடியில் செலுத்துதல் (திருமந். 1852). சுழிமுனையில் பிராண்னை ஓட்டி மூலத்தழலாகிய குண்டலினியை மூட்டினால் விந்துசெயம் உண்டாகும் (திருமந். 1962). அவ்வாறு நடுநாடி யான சுழிமுனையிலன்றி இடநாடியிலோ வல நாடியிலோ பிராண்னை இயக்கும்போது பூசை முழுமை பெறாது. விந்து நாசம் உண்டாகும் (திருமந். 1852). ஆகையால் தந்தை பிராணாகிய சிவன் முந்திய பூசை முடியாமல் விந்துவை முறைகெட்டுச் சிந்திய தக்கன் வேள்வியை வெகுண்டான்.

புறத்தே செய்கிற பொருளற் வேள்வி களைக் கண்டித்தலும், வேள்விகள் அகத்தே நிகழ வேண்டியவை என்று அறிவுறுத்தலுமே தக்கன் வேள்வி அழித்தல் பற்றிய தொன்மத் தின் முக்கிய உள்ளீடுகளாகத் திருமூலரால் கொள்ளப் பெறுகின்றன.

வேள்வி என்ற பெயரால் யாருக்கும் இல்லாமல் உண்பொருள்களைத் தீயிலிட்டுப் பொசுக்குவதால் யாருக்கு என்ன பயன்? தீக்கடவுள் அஞ்சல்காரரைப்போலச் செயல் பட்டு எந்தெந்த இறைவன்மாருக்கு அப் பொருள்கள் படைக்கப்பட்டனவோ அந்தந்த இறைவன்மார் வீட்டுக் கதவைத் தட்டி அவர் வர் பங்கை வழங்குவார் என்று நம்புவதைக் காட்டிலும் பசித்திருக்கிற வர்களுக்கு அவற்றை வழங்கினால் அவை கடவுளுக்கே வழங்கியதாகாதா? படமாடக் கோயிற் பக

வனுக்கு ஒன்று தந்தால், அதனால் நடமாடும் கோயில்களான நம்மவர்களுக்குப் பயன் ஏதும் இல்லை. ஆனால் நடமாடும் கோயில் களான நம்மவர்களுக்கு அதனைத் தந்தால் அது படமாடும் கோயிற் பகவனுக்கே கொடுத்ததாகாதா? (திருமந். 1857). வயிற் ரைவிடப் பெரிய தீக்குண்டம் ஏதேனும் உண்டா?

வேள்வி என்பது அகத்தே நடக்க வேண்டிய குண்டலினி யாகம். இதனுடைய உள்ளுறை புலன்டக்கம். தன்னைத் தன் கட்டுக்குள் வைத்துக் கொள்வதற்கான பயிற்சி இது.

பிரமன் தலையைக் கிள்ளல்

பிரமனுக்கு ஐந்து தலைகள். பிரமன் சிவனை அவமதிக்க, சினமுற்ற சிவன் வைரவரை உருவாக்கிப் பிரமனின் ஊர்த்துவத் தலையை (மேல்நோக்கிய தலை) வெட்டிவிடும்படி ஆணையிட்டார். வெட்டுண்ட இடத்தி விருந்து ஆராகப் பெருகிய இரத்தத்தைப் பிரமனின் கபாலத்திலேயே (மண்டையோடு) தாங்கினார். பிரமன் நான்கு தலைகளோடு எஞ்சியிருந்தார் சிவனின் மேலாண்மையை ஏற்றார் என்பது கதை. தட்சகாண்டம் இந்தக் கதையை இன்னும் கொஞ்சம் நீட்டிச் சொல்கிறது வைரவர் பிரமனின் மண்டையோட்டைத் திருவோடாகக் கொண்டு திருமாவின் இரத்தத்தைப் பிச்சை கேட்டுச் செல்கிறார் திருமால் தன் நெற்றியைக் கிழித்து இரத்தக்கொடை அளிக்கிறார் ஆயிரமான ஆண்டுகள் சென்றபோதும் திருவோட்டைத் திருமாலால் நிரப்ப முடிய வில்லை.

முக்கடவுளரில் சிவனின் பெருமை பெரியதென்று பேசும் நோக்கமுடையது

இக்கதை. இதைக் குறிக்கிற திருமந்திரப் பாட்டு இது:

எங்கும் பரந்தும் இருநிலம் தாங்கியும் தங்கும் படித்துஅவன் தாள்ளனர் தேவர்கள் பொங்கும் சின்துள் அயன்தலை முன்அற அங்குஅச் சுதனை உதிரம் கொண்டானே.

(திருமந். 341)

காம இன்பம் துய்க்க ஆண்குறியில் எழுச்சி வேண்டும். ஆண்குறி எழுச்சிபெற வேண்டுமானால் அதற்கு இரத்த ஒட்டம் மிகுதியாக வேண்டும். கவளத்தை ஆண்குறியில் இருந்து மாற்றி உச்சந்தலையில் நிறுத்தும்போது இரத்த ஒட்டம் கீழ்நோக்கிப் பாயாமல் மேல்நோக்கிப் பாயும் வகையில் திசை மாறுகிறது. ஆண்குறி எழுச்சிபெறவும் விந்து வெளியேறவும் வாய்ப்பில்லாமல் போகிறது. பிரமனின் உச்சந்தலையை வெட்டி அதனை ஓடாகக் கொண்டு அச்ச தனாகிய திருமாவின் நெற்றி பிளந்து அவனுடைய இரத்தத்தைப் பிச்சை கொண்டான் என்பது இதனைக் குறிப்பதாக அமையலாம். ‘உச்சியிலே பிச்சை எடுத்தல்’ என்று ஒரு சித்தர் வழக்கு உண்டு. அதனுடைய பொருள் இதுவாக இருக்கலாம்.

பிச்சையது ஏற்றான் பிரமன் தலைதன்னில் பிச்சையது ஏற்றான் பிரியா அறம் செய்யப் பிச்சையது ஏற்றான் பிரமன்சிரம் காட்டிப் பிச்சையது ஏற்றான் பிரமன் பரமாகவே

(திருமந். 1887)

என்ற திருமந்திரப்பாடலும் இங்கே கருத்தக்கது. பிரமன் என்றது தனியொரு உயிரை. பிரியா அறம் என்றது விந்து பிரியாமையை. விந்து பிரியாப் பெருநெறிக்கு வழி சிரத்தைச் சிந்தித்தல். இதைச் செய்தவன் பரம் ஆகிறான். இப்படி இதனைப் புரிந்து கொள்ள இடமுண்டு.

சலந்தரனை அழித்தல்

முப்புரங்களைச் சிவன் எரித்த காலத்து வெளிப்பட்ட சிவனின் நெற்றிக்கண் நெருப்பு சிந்து நதியில் விழுந்து சலந்தரன் என்ற அசரனாக வளர்ந்தது. சலந்தரன் பிருந்தை (துளசி) என்பாளை மணந்தான் தன்னைத்தவிர வேறு யாராலும் தான் கொல்லப்பட முடியாத வரம் பெற்றான் தேவர்களைத் துன்புறுத்தினான் சிவனின் தேவியான பார்வதியை அடைய விரும்பி நான். சிவனைச் சண்டைக்கு இழுத்தான். தன் காற்பெருவிரலால் நிலத்தில் ஒரு வட்டம் வரைந்த சிவன் அந்த வட்டத்தைப் பெயர்த்தெடுக்குமாறு சலந்தரனிடம் அறை கூவினான். சலந்தரன் அவ்வாறே பெயர்த் தெடுத்தான். அந்த வட்டம் ஒரு வட்டாகி அவனைக் கொன்றது. இப்படித் தன் னாலேயே தான் அழிந்தான் சலந்தரன் என்பது கதை.

எங்கும் கலந்தும்என் உள்ளத்து எழுகின்ற அங்கு முதல்வன் அருமறை ஒதிபால் பொங்கும் சலந்தரன் போர்செய்ய நீர்மையின் அங்கு விரல்குறித்து ஆழிசெய் தானே.

(திருமந். 342)

இங்கே சலந்தரன் என்பது அபானன் என்ற காற்றை. உடம்பில் பத்து வகையான காற்றுகள் இயங்குவதாகவும் ஓவ்வொரு வகைக் காற்றும் உடம்பின் ஓவ்வொரு பகுதியின் இயக்கத்தோடு தொடர்புடையன என்றும் சித்த மருத்துவம் கூறுகிறது. இந்தப் பத்து வகைக் காற்றுகள் மற்றும் அவற்றின் செயல்கள் பற்றிய குறிப்புகள் திருமந்திரத் திலும் இடம் பெறுகின்றன. பத்து வகைக் காற்றுகளில் பிராணன், அபானன் என்பவை முக்கியமான காற்றுகளாகக் குறிக்கப்படுகின்றன. மூச்சு விடும்போது உள்வாங்கும்

காற்று பிராணன் என்றும் வெளிவிடும் காற்று அபானன் என்றும் குறிக்கப்படுகின்றன.

அபானனை முக்கல் காற்று எனலாம். இது உடலில் ஏருவாய், அடிவயிறு, இடுப் பின்பூட்டு, நீர்ப்பை, ஆண்பெண் குறிகள் ஆகிய இடங்களோடு தொடர்புடையது இது விந்து, மலம், சிறுநீர் ஆகியவற்றை வெளி யேற்றுவதற்கும், பிள்ளைப்பேற்றின் போது பிள்ளையை வெளித் தள்ளுவதற்கும் தேவையான அழுத்தத்தை உருவாக்கித் தருவதாகச் சித்த மருத்துவம் சொல்கிறது.

இந்த அபானக் காற்று எப்போதும் கீழ்நோக்கிச் செயல்படுவது. இந்தக் காற்றின் இயக்கம் கட்டுப்படுத்தப்பட்டால் விந்து வெளியேறுவதற்குத் தேவையான அழுத்தம் மறுக்கப்படுகிறது விந்து வெளியேறாமல் பாதுகாக்கப்படுகிறது.

இந்தக் காற்றின் கீழ்நோக்கிய இயக்கம் கட்டுப்படுத்தப்படுவதற்கு உத்தியான பந்தம் என்ற ஒரு வகை யோகக் கட்டுமுறை கையாளப்படுகிறது. உத்தியான பந்தமாவது மூச்சைப் பிடித்து அடிவயிற்றை உள்ளி முத்தல். இந்தக் கட்டுமுறையைப் பயிற்சி செய்வதன் மூலம் அபானக் காற்று கீழ்நோக்கிச் செல்வதற்கு மாறாக மேல்நோக்கி இழுக்கப்படுகிறது. மேல்நோக்கி இழுக்கப் பட்ட காற்று மீண்டும் கீழ்நோக்கிச் செல்லாதிருக்கச் சலந்தர பந்தம் என்ற கட்டுமுறையைப் பயிலவேண்டும். சலந்தரக் கட்டாவது தாடை நெஞ்சைத் தொடுமாறு தலையைக் குளிந்து கழுத்தின் தசைகளைச் சுருக்கி இறுக்கிக் கொள்வது. இதன் மூலமாக அபானன் என்ற சலந்தரனின் கீழ்நோக்கு ஆற்றல் அழிக்கப்படுகிறது.

இங்கேயும் விந்து மறித்தலே செய்தி யாகிறது.

முப்புரங்களை எரித்தல்

விண்ணில் அமைந்த மூன்று கோட்டைகளைச் சிவன் எரித்த கதை மிகவும் பழைமையானது. 'விண்ணில் உலவிய கோட்டைகளைத் தவிர்த்த வீரன்' என்று தூங்கெயில் எறிந்த தொடித்தோட் செம்பியன் என்ற சோழ அரசனைச் சங்க இலக்கியம் கொண்டாடுகிறது என்பது தமிழர்கள் இந்தக் கதைக்கு நெருங்கியவர்கள் என்று காட்டுகிறது. சிவன் முப்புரம் எரித்த திறனைப் புறநானாறு விவரிக்கிறது (புறம். 55). முப்புரம் எரித்த போதும் பிறகும் இறைவன் ஆடிய கொடு கொட்டி, பாண்டரங்கம் ஆகிய நடனங்களைச் சிலப்பதிகாரம் சிறப்பிக்கிறது (6: 40-41).

கதைக்குப் பல்வேறு வடிவங்கள் வழங்கப்படுகின்றன என்றாலும் மைய இழை இது தான்: முருகனால் கொல்லப்பட்ட தாரகனுக்குத் தாரகாட்சன், கமலாட்சன், வித் தியுன்மாவி என்று மூன்று மக்கள். தங்கள் தவத் திறனால் பறக்கும் கோட்டைகள் மூன்றை ஆளுக்கு ஒன்றாகப் பிரமணிட மிருந்து பெற்று யாராலும் வெல்ல முடியாத வர்களாக அவற்றில் வாழ்ந்து வந்தார்கள். அவர்களை ஒரே அம்பால் அழிக்க வேண்டும் என்ற நிலையில் சிவன் மேரு மலையை வில்லாகவும் வாசகிப் பாம்பை நாணாகவும் நாராயணனை அம்பாகவும் கொண்டு அழித்தருளினார்.

அப்புஅணி செஞ்சடை ஆதிபு ராதனன்
முப்புரம் செற்றனன் என்பர்கள் மூடர்கள்
முப்புரம் ஆவது மும்மல காரியம்
அப்புரம் எய்தமை யார்அறி வாரே

(திருமந். 343)

என்று பாடுகிறார் திருமூலர்.

இறைவன் முப்புரம் எரித்தான் என்று கதை சொல்வோர் அதன் உட்பொருளை

அறியமாட்டார்கள். முப்புரம் என்றது ஆணவம், கன்மம், மாயை ஆகிய மூன்று மலங்களை. மும்மலங்களை அழித்தலே முப்புரங்களை எரித்ததன் குறியீடு என்பது திருமந்திர விளக்கம்.

கயாசுரன் தோலுரித்தல்

கயாசுரன் என்ற யானை அரக்கன் விளை வித்த இடையராத் துன்பம் பொறாது தேவர்கள் இறைவனிடம் முறையிட, இறைவன் கயாசுரனை வென்று அவன் தோலை உரித்துப் புனைந்து கொண்டார். கயாசுரனை வென்ற சிறப்பு ஒரு புறமிருக்க, அவன் தோலை உரித்து உடுத்திக் கொண்டது இன்னும் கூடுதலான சிறப்புடையது. ஏனென்றால் யானையின் பசுந்தோல் உடம்பில் பட்டால் கொல்லும் என்று பழங்குடி மாந்தர் நம்பினர். எனவே யானையின் தோலை உரித்து உடுத்திக் கொண்டது சாவை வெல்லும் குறியீடாக அமைகிறது.

வேறு ஒரு விளக்கமான கதையும் வழங்கப்படுகிறது. தாருகா வனத்தில் வாழ்ந்திருந்த முனிவர்கள், அவனவன் அவனவன் கடமையைச் செய்தால் போதும் என்றும் அதுவே விரும்பிய விளைவுகளை வழங்கும் என்றும் கடவுள் என்கிற ஆள் செய்வதற்கு ஏதும் இல்லை ஆகையால் கடவுள் என்று ஓர் ஆள் தேவையே இல்லை என்றும் இறுமாந்திருந்தனர். தங்களுடைய கடமை வேள்விகள் செய்வது என்றும் அதுவே தங்களைக் கடைத்தேற்றும் என்றும் முடிவாகக் கொண்டிருந்தார்கள். அந்த முனிவர்களின் மனைவியர், கற்புடைய மகளிர்க்குக் கடவுள் தேவையில்லை என்று தங்கள் கணவன்மாரோடு ஒட்டிக் கருதி இருந்தனர்.

சிவனும் திருமாலும் இவர்களுடைய இந்த இறுமாப்பை முறியடிக்கக் கருதினார்கள். திருமால் ஓர் அழகிய பெண்ணாக உருவெடுத்துத் தாருகாவனத்து முனிவர்களுக்கு முன் சென்றார். முனிவர்கள், 'கடவுளுக்கும் மேலான கடமையாகிய' வேள்வி வேட்டலைப் போட்டது போட்டபடிப் பாதி யிலேயே விட்டு, மதிமயங்கி அந்தப் பெண்ணின் பின்னால் சென்று விட்டார்கள்.

சிவன் தன் பங்குக்குப் பிச்சாடனக் கோலம் கொண்டு (பிச்சாடனக் கோலம் என்பது ஆடைகளும் அற்ற அழகிய பிச்சைக்கார வடிவம்) முனிவர்களின் மனைவிமார்கள் முன் சென்றார். அவர்கள் தங்கள் கற்புநிலை களைக் காற்றில் பறக்கவிட்டு அந்தப் பிச்சாடனனை நினைத்து உருகத் தொடங்கி னார்கள். திரும்பிவந்த முனிவர்கள் தங்கள் மனைவியரின் நிலைகண்டு கொதித்தனர். இதற்குக் காரணமான பிச்சாடனனை அழிக்க ஒரு வேள்வி செய்தனர். வேள்வியிலிருந்து சிவனைக் கொல்வதற்காகப் புலியிலிருந்து யானைவரை பல வெளிவந்தன. அவை ஒவ்வொன்றையும் இறைவன் தனது அணிகள்களாகவும் ஆடைகளாகவும் புளைந்து கொண்டான் புலியைக் கொன்று அதன் தோலை அரை ஆடையாகவும் யானையைக் கொன்று அதன் தோலை உரித்து மேலாடையாகவும் அணிந்து கொண்டான். திருமூலர்கூற்று இந்த விரிந்த கதையை ஒத்ததாக இருக்கிறது:

முத்திக் கொளுவிய முழங்கெரி வேள்வியுள் அத்தி உரிஅரன் ஆவது அறிகிலர் சத்தி கருதியது ஆம்பல தேவரும் அத்தியின் உள்ளமூந் தன்று கொலையே.

(திருமந். 344)

புறத்தே வேள்விகள் செய்வதால் சக்தி கள் கிடைக்கும் என்று சில மூடர்கள் கருது

கிறார்கள். அவர்கள் வேள்வியிலிருந்து வெளிப்பட்ட யானையின் தோலை இறைவன் உரித்ததன் உட்பொருளை உணர்மாட்டார்கள். வேள்வி என்பது புறத்தது அன்று அகத்தது. அகத்தே தீ எழுப்பி வேட்கும்போது அறியாமை என்கிற யானை தன்னுடைய மறைவிடத்திலிருந்து வெளிப்பட்டு இறையருளால் கொலையுண்டு சாகும். அறியாமையின் விளைவுகள் எல்லாம் போகும்.

வள்ளுவர் ஜந்து புலன்களையும் ஆனைகளாகக் கற்பித்து அவற்றை அறிவு என்ற அங்குசத்தால் அடக்க வேண்டுகிறார் (குறள். 24).

'முழுக்கி எழுவன மும்மத வேழும் அடக்க அறிவென்னும் கோட்டையை வைத்தேனே' என்று திருமூலர் பாடுவதும் அதையே (திருமந். 2034).

கயாசுரன் கதை வழியாகத் திருமூலர் உணர்த்த நினைப்பது இதைத்தான்: அறியாமை சார்பு கொள்ளத் தக்கவற்றை விட்டு விலக்கிச் சார்த்தகாதவற்றில் சார் புறத்தும் மதம் பிடித்த யானையாய்ப் புலன் வழியில் அலைக்கழிக்கும். புலன்வழிப் படுவது துயரம் தருவது. ஜம்புலப் பொறியில் அகப்பட்டுவிட்ட நிலையில் இறைவன்கூட அழுவாள் என்பார் இராமகிருட்டினர். ஆகையால் அறியாமை என்ற அத்தியைத் தோலுரிக்க ஒருவன் தன் பார்வையைப் புறத்திலிருந்து அகத்துக்குத் திருப்ப வேண்டும்.

கயாசுரன் கதைக்குத் திருமூலர் வழங்கிய விளக்கம், 'வேதமே முதல் கடவுள் அதற்குப் பின்' என்றும், 'விரும்புகிற பலன் கள் கிடைப்பதற்கு வேதத்தில் சொல்லப்பட்டி ருக்கிற வேள்விச் சடங்குகளைச் செய்தால் போதுமானது அதற்குக் கடவுள் தேவை

யில்லை' என்றும் கருத்துக் கொண்டிருந்த பூர்வ மீமாம்சை என்கிற மெய்யியல் கோட்பாட்டுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட அடி.

காலனைக் காய்தல்

மரணத்தை வெல்வதென்பது மனிதக் கனவுகளில் மிக மூத்தது. மார்க்கண்டேயன் கதையில் இந்தக் கனவைப் புதைத்து வைத் திருக்கிறார்கள் சௌவர்கள்.

மிருகன்டு முனிவரின் மகன் மார்க்கண்டேயன். பின்னையில்லாத மிருகன்டு முனிவர் செய்த தவத்தை மெச்சி, அவரது வேண்டுகோளுக்கு இணங்க, நீண்டநாள் வாழும் பதாரைக் காட்டிலும் பதினாறே ஆண்டுகள் வாழ்ந்தாலும் அறிவுடைய மகனாக மார்க்கண்டேயனை அவருக்குத் தந்தான் இறைவன். மார்க்கண்டேயனின் பதினாறாம் வயதில் அவனது பெற்றோர் பெருந்துயரடைந்தனர். அவர்களது துயரத் தின் காரணம் அறிந்த மார்க்கண்டேயன் இறைவனைத் தொழுச் சென்றான். காலம் முடிந்துபோன மார்க்கண்டேயனைக் கொண்டு செல்வதற்காக அங்கே யமன் பாசக்கயிறு வீச வந்தான். பாசம் வீசும் பொழுது மார்க்கண்டேயன் இறைவனின் இலிங்கத் திருவுருவைக் கட்டிக்கொள்ள, அதிலிருந்து வெளிப்பட்ட இறைவன் காலனைக் காலால் உதைத்துக் காய்ந்து மார்க்கண்டேயனை என்றும் பதினாறு வயதினாகவே வாழ வாழ்த்தி மறைந்தான்.

மூலத் துவாரத்து மூஞம் ஒருவனை
மேலைத் துவாரத்து மேலுற நோக்கிமுற்
காலங்றறுஅக் காலனைக் காய்ந்துஅங்கி

யோகமாய்

ஞாலக் கடலூர் நலமாய் இருந்ததே.
(திருமந். 345)

மூலத்துவாரமாகிய மூலாதாரத்தில் மூன்கிற குண்டலினி ஆற்றலை எழுப்பி மேலைத் துவாரமாகிய சகசிராரத்தில் சேர்த் தால் ஞாலமாகிய இவ்லூரைக் கடந்திருக்கும் ஊரில் மரணமிலாப் பெருவாழ்வு வாழலாம். கால் என்பது காலையும் குறிக்கும் பிராணாயாமத்துக்கு அடிப்படையான பிராணன் என்ற காற்றையும் குறிக்கும். கடலூர் என்பது இந்த நிகழ்ச்சி நடந்ததாகச் சொல்லப்படுகிற திருக்கடலூரையும் குறிக்கும். ஞாலம் கடந்திருக்கும் திருலூரையும் குறிக்கும். காலைக் கட்டிப் பிடித்தால் காலனைக் காயலாம் என்பது தெரிகிறது. 'கூற்றம் வருங்கால் குதிக்கலும் ஆகும்' என்று மற்றொரு மந்திரத்திலும் சொல்கிறார் (திருமந். 172).

காமனை ஏரித்தல்

தக்கன் யாகத்தில் தன்னை அழித்துக்கொண்ட தாட்சாயணி இமவான் மகளாகப் பிறந்து இறைவனை அடைய நேர்ந்து கொண்டாள். இறைவனோ யோகத்தில் ஆழந்திருந்தார். தங்களைத் துன்புறுத்தும் சூரன், சிங்கமுகன், தாரகன் ஆகியோரை அழிக்க இறைவனை ஒரு மகன் பிறக்கும் தருணத்தைக் தேவர்கள் எதிர்நோக்கியிருந்தனர். இதில் மேலும் காலம் தாழ்த்தம் ஏற்படுவதைப் பெறாத தேவர்கள் காமனை ஏவி இறைவன் மனத்தை இச்சைக்குத் திருப்புமாறு வேண்டினர். தன் மோன்ம் குலைக்கக் காமன் செய்யும் முயற்சி யைக் கண்டு சினந்த சிவன் காமனைத் தன் நுதல்விழி நெருப்பால் ஏரித்தார்.

இருந்த மனத்தை இசைய இருத்திப் பொருந்தி இலிங்க வழிஅது போக்கித் திருந்திய காமன் செயல் அழித்து அங்கன் அருந்தவ யோகம் கொறுக்கை அமர்ந்ததே (திருமந். 346)

என்ற பாடலில் காமதகனம் பாடும் திருமூலர் அக்கதையின் உள்ளுறையாகச் சொல்வது இதைத்தான்: மனத்தைக் குறி வழியில் செலுத்திச் சிதறவிட்டு விந்து நீக் கம் செய்துவிடாமல் அருந்தவ யோகம் அமர்க.

முன்னர்க் கண்டதுபோல சிவன் குறித்த எல்லாக் கதைகளுமே ஏற்தாழ இந்த எட்டனுள் அடங்கிவிடும் என்பது ஒருபறுமிருக்க, இந்த எட்டையும் எதை உணர்த்தத் திருமூலர் கையாண்டார் என்று ஆராய்ந்தால் ஒன்றே ஒன்றைத்தான்: அறியாமை அலைக்கழிக் கிறது அது வெல்லப்பட வேண்டியது. அறியாமையை வெல்ல இறையருள் வேண்டும். இறையருள் புறவேள்விகளால் அடையத் தகுவதன்று. அதற்கு தன் முயற்சியிலான அகவேள்வி வேண்டும். அகவேள்வியாவது பிராணாயாமம் முதலிய யோகப் பயிற்சிகளால் குண்டவினி ஆற்றலைக் கிளர்த்தலும் விந்துவைக் கட்டுதலும். இந்த வேள்வியில் இடையூறு உண்டானால் விந்து சிந்தும் அழிவு உண்டாகும். வேள்வி ஒரு முகமாக வெற்றி பெற்றால் காலனைக் காலால் உதைக்கலாம்.

சிவன் நஞ்சு அருந்தியது

சாவாநிலை தரும் அமுத்தைப் பெறுவதற் காகத் தேவர்களும் அசர்களும் பாற்கடலைக் கடைய முற்பட்டனர். கடைவதற்கான மத்தாக மந்தர மலையும் கயிறாக வாசகிப் பாம்பும் பயன்பட்டன. கடைந்ததன் விளை வாக முதலில் ஆலாலம் என்ற நஞ்சு தோன்றியது. நஞ்சின் வீரியம் பொறுக்கமாட்டாமல் தேவர்களும் அசர்களும் சிவனை அடைந்து முறையிட, சிவன் அந்த நஞ்சை உண்டு அவர்களைக் காத்தார். பெயக்கண்டும் நஞ்சுகண்டு அமைந்த நாகரிகர்.

அவர் உண்ட நஞ்சு உள்ளே போகாமல் பார்வதி சிவனின் தொண்டையைப் பிடித்து அமுத்த அருந்திய நஞ்சு தொண்டைக் குழியிலேயே தங்கிவிட்டது. நஞ்சின் வேகம் காரணமாகப் பொன்னார்மேனியனின் கழுத்து கறுத்தது கறைக்கண்டன், நீலமணி மிடற்றன என்ற பெயர்களைப் பெற்றுத் தந்தது.

அண்டமொடு எண்திசை தாங்கும் அதோமுகம் கண்டம் கறுத்த கருத்துஅறி வார்த்தீல்லை உண்டது நஞ்சுள்ளறு உரைப்பர்

உணர்வுஇலோர்

வெண்தலை மாலை விரிசடை யோற்கே
(திருமந். 521)

என்ற பாடலில் இறைவன் கண்டம் கறுத்தவன் என்று குறிக்கிற திருமூலர் அதற்குக் காரணம் நஞ்சு உண்டமை அன்று என்று வெளிப்படையாகப் பேசுகிறார். அப்படியானால் கண்டம் கறுத்த காரணம் என்ன?

கண்டம் கறுத்த காரணம் விந்துவை மறித்து மேலேற்றி அது மீண்டும் கீழிறங்கி விடாமல் அதைக் கழுத்துக்கு மேல் கட்டியதேயாகும். நஞ்சு என்றது விந்துவைத் தான். ‘மண்ணிடை மாய்க்கும் பிராணானாம் விந்து’ என்ற திருமந்திர வரி இதனை விளக்கும் (திருமந். 1951). ‘விந்து விளைவும் விளைவின் பயன்முற்றும் அந்த அழிவும் அடக்கத்தில் ஆக்கமும்’ என்ற வரி, விந்து அடக்கத்தை அறியாதவர்களின் அழிவையும், அறிந்தவர்களின் ஆக்கத்தையும் விளக்கும் (திருமந். 1957). விந்து கீழோடும் நிலையில் அழிவைச் செய்கிறது ஆகையால் நஞ்சு எனப்பட்டது. அவ்விந்துவை மூலக்களல் மூட்டி மேலேற்றும்போது அதுவே அமுத மாகிறது (திருமந். 1949-1951). ‘நஞ்சே அமுதாய் நயந்தாய் போற்றி’ என்று சிவனை வாழ்த்தினார் மாணிக்கவாசகர்.

அதற்குக் கண்டம் ஏன் கறுக்க வேண்டும்? வேறு இடம் கறுக்கக் கூடாதா? எனில், மனித உடவில் கால்கள் நிலமாகவும், உந்தி நீராகவும், உந்திமுதல் மார்புவரை நெருப்பாகவும், மார்புமுதல் தாள்வரை காற்றாகவும், கழுத்தும் அதன் மேல்பாகமும் ஆகாயமாகவும் கற்பிக்கப்படுகின்றன (திருமந். 1974). ஆகாயமும் அதற்கு அப்பால் உள்ள பரஆகாயமுமே யோகநிலைக்கு உகந்தவை. இவற்றுக்குக் கீழ்வரும் போது எந்த ஒன்றும் திரியக்கூடும் என்பதனால் அமுதத்துக்குக் கீழ் எல்லை குறிக்க வேண்டியே கண்டம் கறுத்திருக்கும் குறி காட்டப்படுகிறது.

இனி, இப்படி மத்தைக் கடையில் பொருத்திப் பார்க்குமிடத்து, தேவர்களும் அசரர்களும் பாற்கடலைக் கடைதலாவது இன்னும் பயிற்சி நிலையில் இருக்கிற, முழுத்தெளிவற்ற, நல்லனவும் அல்லனவும் கலந்த உயிர்கள் தங்கள் உடலைக் கடைதலாம். கடையும்போது முதலில் நஞ்சு வருதலாவது மூலக்கணலை மூட்டும் முன் விந்து சிந்துதல், விந்து சிந்தியதால் உண்டாகும் விளைவை எண்ணி இறையருளை வேண்ட, இறையருள் பாலிக்கப்பட்டு, விந்து மூலக்கணலால் தகிக்கப்பட்டும் மேலேற்றப் பட்டும் அமுதம் ஆகிறது. இந்த அமுதத்தை உண்ட உயிர்கள் அல்லல் அறுத்து ஆனந்தமாகும். அட்ட வீரட்டச் செய்தியையே மீண்டும் ஒருமுறை வலியுறுத்துகிறார் திருமலர்.

விந்து மறித்தலும் பெளத்தச் செல்வாக்கும் விந்து மறித்தலைத் திருமலர் ஏன் இவ்வளவு தீவிரமாக வலியுறுத்த வேண்டும்?

இந்தியச் சமயங்களில் துறவைத் தீவிரமாக வலியுறுத்திய சமயம் பெளத்தம்.

அறிவைத் தேடிப் பயணம் தொடங்கும் ஒருவன் ஆடல், பாடல் முதலிய பொழுது போக்குகளிலிருந்து மட்டுமல்லாது பெண்ணி விருந்தும் தன் கவனத்தை விலக்கிக் கொள்ள வேண்டும் என்று கருதிய சமயம் பெளத்தம்.

தமிழகத்தில் பெளத்தம் செம்மாந்து நின்ற காலத்தில் பிறந்தவர் திருமலர். அவர் பிறந்த ஊரின் பெயரே - சாத்தனூர் - திருமலரின் சூழலில் பெளத்தம் செலுத்திய ஆதிக்கத்தைக் காட்டுவதாக இருக்கிறது. சாத்தன் என்பது பெளத்தப் பெயர். ஒட்டு மொத்த ஊரும் பெளத்தச் செல்வாக்கில் கட்டுப்பட்டு நின்ற நிலையிலேயே இந்தப் பெயர் அந்த ஊருக்கு வாய்த்திருக்க முடியும்!

அத்தகைய சூழலில் சைவத்தைப் பற்றிக் கொண்டு, சைவத்தை முன்னிறுத்துவதையே தன் வாழ்வின் நோக்கமாகக் கொண்டு வளர்கிற திருமலர் சாத்தனூரைத் திருவாவடுதுறை என்று முன்னிலைப்படுத்துகிறார். இடையரான திருமலர் சாத்தனூருக்குத் திருவாவடுதுறை - ஆக்கள் அடுத்துவந்து அணைகின்ற துறை - என்று புதுப்பெயர் குட்டியது பொருத்தம் தான்.

திருவாவடுதுறையில் உள்ள அரசு மரத்தைச் சிவபோதி என்று பெயரிட்டு அழைக்கிறார் திருமலர். சிவனை அணை வதற்கான அறிவு அம்மரத்தின்கீழ்த் தனக்குக் கிட்டி வந்ததாகப் பேசுகிறார் (திருமந். 79).

போதி மரம் பெளத்தத்துக்கு மட்டும்தான் புனிதமானதா? சைவத்துக்கும்தான் - இந்தப் போதி சிவபோதி! போதி மரத்தின்கீழ் புத்தனுக்கு மட்டும்தான் அறிவு கைகூடுமா? திருமலன் என்ற சித்தனுக்கும் கைகூடும்! போதிமரம் பெற்றிருந்த செல்வாக்கைப் பாருங்கள்! போதிமரத்தின் செல்வாக்கு

என்பது புத்தனின் அறிவு பெற்றிருந்த செல்வாக்கேயல்லவா!

திருமூலரின் இந்த முயற்சிகள் எல்லாம் பெளத்தத்துக்கு மாற்றாகச் சைவத்தை நிறுத்தும் அவரது முனைப்பைக் காட்டுகின்றன. பெளத்தம் முன்வைத்த ஒவ்வொன்றுக்கும் அவர் மாற்று வைத்தாக வேண்டியிருக்கிறது - கொள்கை நிலைகள் முதல் மக்களால் தெய்வ நிலைப்படுத்தப்பட்டுப் போதிமரம் (அறிவுமரம்) ஆகிய அரசமரம் வரை.

பெளத்தம் முற்றிலுமான இன்பமறுப்பைப் பேசுகிறது. இன்பம் முற்றிலுமாக மறுக்கப்படுகிறபோது இயல்பாகவே, எந்தக்கூடுதல் முயற்சியும் இல்லாமலேயே, துன்பமும் மறுக்கப்பட்டு விடுகிறது என்பது முரண்களுக்கிடையில் உண்மை காணும் பெளத்தக் கொள்கை. ஆனால் இன்பமறுப்பு என்ற பெயரில் படுக்கையறை வரை மூக்கு நீட்டுகிற இந்தக் கொள்கை மக்களுக்குக் கசந்தது.

மாற்றுச் சமயமாக முன்னெடுக்கப்பட்ட சைவத்துக்குப் பெளத்தத்தின் இந்த இடைவெளிகள் புலப்பட்டன அது அவற்றைப் பயன்படுத்திக் கொண்டது. சைவத்துக்குத் தொடக்கம் முதலே இன்பமறுப்புக் கிடையாது. சைவ சமயத்தின் மூக்கிய அடையாளமே வேத மதத்தால் 'சிசன தேவன்' என்று எள்ளி நகையாட்டப்பட்ட ஆண்குறிக் கடவுள்தானே!

காலத்துக்குத்தகச் சைவம் தனது கடவுட் கோட்பாட்டில் சில பூச்சு வேலைகளைச் செய்தது. தனது கடவுளை இல்லத்தரசன் ஆக்கியது. அவனை மங்கை பாகனாகக் கற்பித்தது. சமயத்தின் மூலவரான கடவுளே பெண்ணோடு உடன் உறைபவர் என்றால்

மக்களுக்கு மட்டும் பெண் என்ன விலக்கு என்று தனது புதுப் பூச்சுக் கொள்கையை முன்வைத்தது. (பின்னாளில், 'மண்ணில் நல்ல வண்ணம் வாழலாம் வைகலும். பெண்ணின் நல்லாளொடும் பெருந்தகை இருந்ததே!' என்று திருஞானசம்பந்தர் வெளிப்படையாக இந்தக் கொள்கையை ஒரு முழுக்கமாகவே முன்வைக்கிறார்.)

பெளத்தத்தின் இன்பத் துறவுக் கொள்கையால் உணர்ச்சி நிலைகளில் மரத்துக் கொண்டிருந்த மக்களுக்குச் சைவத்தின் இந்தக் கற்பிதம் காலத்தால் செய்த உதவி! மக்களின் விருப்பார்வ நிலைகளில் குறிப் பிடத்தக்க மாறுதல்களை இது உண்டாக கியது. மக்கள் சைவத்துக்குச் செவிசாய்க்கலாயினர்.

என்றாலும் புலன் இன்பங்களுக்கு முழுமையாகக் கதவு திறந்து விடுவது என்பது தன்னை உலகாயதக் கொள்கையாக மாற்றிவிடும் என்ற அச்சம் சைவத்துக்கு இருந்தது. மேலும் அத்தகைய போக்கு பெளத்தத்தின் பாதிப்புகளுக்கு உடன்பட்டே உள்ளானவர்களை வென்றெடுக்க உதவாது. எனவே சைவத்துக்குத் திசைகாட்ட வேண்டிய வரலாற்றுக் கட்டாயத்திலிருந்த திருமூலர் பெளத்தத்தின் முழுமையான இன்பத் துறவுக்கும் உலகாயதத்தின் முழுமையான இன்ப ஆதரவுக்கும் இடைப்பட்ட நிலை காண விழைந்தார்.

பெண்ணின்பத்தைப் பெளத்தம் மறுதலிக்க என்ன காரணம்? அதில் ஈடுபடும் போது அறிவு மாறாட்டம் நிகழ்ந்து விடுகிறது என்பது அதில் ஈடுபடுகிறவன் தன்னை மறந்து விடுகிறான், தன்னிலை இழந்து விடுகிறான் என்பது! அறிவு என்பது தன்னை உணர்ந்து தன்வயத்தில் இருப்பது என்பதாக இருக்க, தன்னை மறந்து தன்னிலை இழப்பது

என்பது அறிவை இழப்பதாக ஆகிவிடுகிற தல்லவா! முயன்று தொகுத்த ஒன்றை முயன்று இழப்பானேன்!

அறிவையே முதன்மைப்படுத்திக் கடவுளை மறுக்கிற சமயமாகிய பொத்தத் தில் தன்னை மறத்தலும் தன்னை இழத்தலும் குற்றங்கள். ஆகையால் அந்த நிலைக்கு ஒருவனைத் தள்ளுகிற போதைப் பொருட்கள் எல்லாவற்றையும் எந்தத் தயவுமின்றி அது மறுதவிக்கிறது.

ஆனால் சைவம் அப்படி முற்றிலுமாக மறுதவிக்க முடியாது. அது ஓர் இயற்கைச் சமயம். வளமை வழிபாட்டின் எச்சங்களைச் சமந்து கொண்டு நிற்கிற சமயம். கள் முதலிய போதைப் பொருட்களை மறுதவிப்பதைப் போலப் பெண்ணின்பத்தை அது மறுதவித்துவிட முடியாது. ஆனால் பெள்தம் போன்ற ஒரு சூராவளி சூழன்றிட்ட மண்ணில் பெண்ணின்பத்தை முற்றிலுமாக ஆதரித்து விடவும் முடியாது. இந்த இரண்டும் கெட்ட நிலையில் வந்து மாட்டிக்கொள்கிற திருமூலர் இரண்டுக்கும் இடைப்பட்ட நிலையாக பெண்ணோடு உடனிருத்தலை அனுமதித்து விந்து வெளி யேற்றத்தைக் கண்டிக்கிறார்.

அறிவை இழக்கும் நிலை என்பது விந்து வெளியேறும் கட்டத்தில் நிகழ்வது. விந்து வெளியேறினால் தானே தன்னை மறத்தலும் தன்னிலை இழத்தலும்! அது வெளியேறாமலே மறித்துவிட்டால் ‘மாதரி ட்டே செலுத்தினும் அவ்விந்து காதலினால் விடார் யோகம் கலந்தவர்’ (திருமந். 1961) என்றும் ‘யோகம் அவ்விந்து ஒழியாவகை புணர்தல்’ (திருமந். 1960) என்றும் பேசித் தன்னை முட்ட வந்த மாட்டின் கொம்பு களுக்கு இடையே பாய்ந்து தப்பித்துக் கொள்கிறார் திருமூலர்.

ஆனாலும் கூடத் தன்னுடைய வழக் குரையின் போதாமை தெரிந்திருக்கிறது அவருக்கு. பெண் இன்பத்தின் உச்சம் என்பது விந்து வெளியேற்றத்தில் தான். விந்து வெளியேற்றத்தை மறுத்தல் என்பது பெண்ணையே மறுப்பதற்கு ஒப்பு. ஆகையால் அதைவிடப் பெரிய இன்பம் ஒன்றைக் கற்பிக்கிறார் திருமூலர். ‘விந்துவை வெளியேற்றினால் பெண் போகம் கிடைக்கும். விந்துவை மறித்தால் அதைவிடப் பெரிய போகமான சிவபோகம் கிடைக்கும். யோசித்துப்பார்! உனக்கு எது வேண்டும்? சிற்றின்பமா பேரின்பமா? என்று ஆசை காட்டுகிறார் (திருமந். விந்துசயம் - போக சரவோட்டம் பகுதி)

எனவே தன்னை மறத்தலும் தன்னை இழத்தலும் கடவுளிடம் மட்டுமே நிகழ வேண்டியவை கடவுளையன்றி வேறு யாரிடத்தில், எதனிடத்தில் நிகழ்ந்தாலும் குற்றம் என்று இடைநிலை காணகிறார் திருமூலர். பசுக்கள் பதியிடத்தில் தங்களை இழப்பது குற்றமன்று தங்களுக்கிடையேயும் பாசத்தினிடத்திலும் தங்களை இழந்து கொள்வது குற்றம்.

இந்த இடைநிலையைப் பேணுவதற்கு விந்து மறித்தலைப் பற்றி இடைவிடாது பேசுவது அவருக்கு அவசியமாயிற்று.

சிவநடனம்

உலகமே உருவம் ஆக யோனிகள் உறுப்பு
அதாக
இலகுபே ரிச்சா ஞானக் கிரியைட் கரணம்
ஆக
அலகிலா உயிர்கட்கு எல்லாம் அறிவினை
ஆக்கி ஜந்து
நலம்மிகு தொழில்களோடு நாடகம்
நடிப்பன் நாதன்

என்ற சிவஞானசித்தியார் சுபக்கப் பாடல் நாதன் நடனத்தின் உட் பொருளைக் கற்பிக்கும். படைத்தல், காத்தல், அழித்தல், மறைத்தல், அருளல் என்ற ஜந்து தொழில் களை விளையாட்டுப் போலச் செய்யும் சிவ நடனத்தின் நோக்கத்தைக் கீழ்வரும் உண்மை விளக்கப் பாடல் எடுத்துரைக்கிறது:

மாயை தனை தறி வல்வினையைச் சுட்டு மலம் சாய அமுக்கிஅருள் தான்ஸுத்து - நேயத்தால் ஆனந்த வாரிஅதில் ஆன்மாவைத் தான்அமுத்தல் தான்ஸுத்தை யார்ப்பதம் தான்.

(உண்மை விளக்கம். 36)

சிவனுக்கு வழங்கப்பட்ட உருவங்களில் சிறப்புக்குரியது அவன் நடமாடும் திரு வருவம். நட்டம் பயில்கின்ற நாதனைத் திருமூலர் கூத்தன் என்று அழைக்கிறார்.

இறைவனின் நடனங்களைப் பலவாக வகைப்படுத்துகிறார் திருமூலர். அவற்றில் முதல் வகைப்பாடாகச் சிவானந்தக் கூத்து, சுந்தரக் கூத்து, பொற்பதிக் கூத்து, பொற்றில்லைக் கூத்து, அற்புதக் கூத்து, என்று ஜவகைகளைக் குறிப்பிடுகிறார். இந்த வகைப்பாட்டோடு கொடுகொட்டி, பாண்டரங்கம், கோடு, சங்காரம் ஆகியவற்றையும், எட்டு நடம், ஜந்து நடம், ஆறு நடம் என்று சிலவற்றையும் குறிக்கிறார்.

இவற்றில் கொடுகொட்டி என்பது எல்லாவற்றையும் அழித்தபின் இறைவன் ஆடும் கூத்து. 'கொடுமையுடைத்தாதல் நோக்கிக் கொடுகொட்டியெனப் பெயர் கூறப்பட்டது.' பாண்டரங்கம் என்பது முப்புரங்களை ஏரித்தபோது உண்டான வெண்ணீற்றினை உடலில் பூசிக்கொண்டு ஆடிய கூத்து. 'பாண்டரங்கம் நிறம்பற்றிய பெயர்.' பாண்டு - வெண்மை. கோடு என்பது பிரமனின் தலையைக் கிள்ளி எடுத்து ஆடிய கூத்து. சங்காரம் என்பது ஊழிக்

கூத்து. எட்டுநடம் என்று திருமூலர் குறித்தது படைத்தல், காத்தல், அழித்தல், மறைத்தல், அருளல் ஆகியவற்றுக்கான நடனங்களோடு முனி தாண்டவம், அனவரத தாண்டவம், ஆனந்தத் தாண்டவம் ஆகியவற்றை என்றும் ஜந்து நடம் என்றது ஜந்தொழில் நடனங்களை என்றும் ஆறுநடம் என்றது ஜந்தொழில் நடனங்களோடு ஆனந்தத் தாண்டவத்தையும் சேர்த்து என்றும் மாவை வே. விசுவநாத பிள்ளை தமது திருமந்திரப் பதிப்பில் எழுது கிறார்.

இந்த வகைப்பாடுகள் இரட்டித்தன வாகவும் ஒன்றினுள் ஒன்று அடங்கு வனவாகவும் தோன்றுகின்றன. வகைப்பாடுகள் எத்தனையானாலும் எத்தகையவையானாலும் சிவ நடனத்தின் மூல நோக்கம் உயிர்களை அறியாமையிலிருந்து மீப்பே என்பது திருமூலரின் பாடல்களில் வெளிபடுகிறது.

இறைவனின் தொழிற்பாடே நடனம் என்று கற்பிக்கப்படுகிறது.

ஆனந்தத் தூஷிய பின்வகுக் கூத்தாடிக் கான்நத்து ஆடிக் கருத்தில் தரித்தாடி மூனச் சமுணையுள் ஆடி முடிவில்லா ஞானத்துள் ஆடி முடித்தான்னன் நாதனே.

(திருமந். 2736)

கடவுள் வேண்டுதல் வேண்டாமை இல்லாதவன் ஆகையால் தனக்காகத் தொழிற்பட வேண்டிய தேவை அவனுக்கு இல்லை. ஆனாலும் அவன் தொழிற்பட்டான். ஏன்? உயிர்களுக்காக! பசுக்களாகிய உயிர்களின் மீது கொண்ட இரக்கத்தால் தொழிற்பட்டான் - ஆன் நத்தி ஆடினான்.

உயிர்களை அறியாமையில் இருந்து மீட்க வேண்டியே இறைவன் உலகத்தை உருவாக்குகிறான். இந்தத் தொழிற்பாடு புதியது - நவக்கூத்து.

உயிர்கள் தங்கள் அறிவின் எல்லையை அறிவதற்காகவும் அறியாமையைப் போக்கிக் கொள்வதற்காகவும் கடவுளால் படைக்கப்பட்ட கருவி உலகம். உயிர்களோ அறியாமையைப் போக்கிக் கொள்ள அந்தக் கருவியைப் பயன்படுத்தாமல் அறியாமையைச் சேர்த்துக் கொண்டன. காடாக அப்ரந்து போய்விட்ட அறியாமையிலிருந்து வெளியே வரத்தக்க வழித்துணை தேவை. கடவுளே அத்தகைய வழித்துணை ஆகிறான் - அறியாமைக் கான் நத்தி ஆடுகிறான்.

மெல்ல மெல்ல உயிர்கள் தடப்படுகின்றன. அடைய வேண்டியது எதுவோ அதை நோக்கி நகரத் தொடங்குகின்றன. தேடுகிறவர்களுக்கு விளக்காக இருந்து வழிகாட்டும் வகையில் அவர்களுக்கு உள்ளேயே அமர்ந்து கொள்கிறான் - சமிமுனையில்.

விளைவாக, ஞானம் முளைக்கிறது. தேடிய உயிர்கள் தங்கள் இலக்கை அடைகின்றன - இலக்கை அடைந்த உயிர்களைப் பொறுத்த அளவில் கடவுள் தன் ஆட்டத்தை முடித்துக் கொள்கிறான்.

கூத்தனின் திரு உருவத்தைக் குறியீட்டு உருவமாகக் காட்டுகிறார் திருமூலர்.

கூத்தனின் இடக்கை ஒன்று நெருப்பையும் வலக்கை ஒன்று உடுக்கையையும் தாங்கி இருக்கின்றன. இடக்கை மற்றொன்று நெஞ்சுக்குக் குறுக்காக வீசியாடப்பட்ட நிலையில் தூக்கிய திருவடியைச் சுட்டியபடி நிற்க, வலக்கை மற்றொன்று அஞ்சேல் என்று அருள் காட்டுகிறது. வலது கால் ஊன்றி யிருக்கிறது.

இறைவனின் இந்த நடனத் தோற்றத்தை ஜிந்தொழில்களைக் குறிக்கும் குறியீடாக வெளிப்படுத்துகிறார் திருமூலர்.

அரன்துடி தோற்றம் அமைத்தல் திதியாம் அரன்அங்கி தன்னில் அறையில்சங் காரம் அரன்ஹற்று அணைப்பில் அமரும் திரோதாயி அரன்அடி என்றும் அனுக்கிரகம் என்னே (திருமந். 2799)

அரனது உடுக்கை தோற்றத்தையும், அமைத்த கை காத்தலையும், தீ அழித்தலையும், ஊன்றிய திருவடி மறைத்தலையும், தூக்கிய திருவடி அருளலையும் குறிக்கின்றன. முதலாசிரியரான திருமூலர் எடுத்துக் கொடுக்கும் இந்தச் செய்திகளைப் பின் வந்த ஆசிரியர்கள் அப்படியே வழிமொழிந்து கொண்டார்கள்.

தோற்றம் துடிஅதனில் தோயும் திதிஅமைப்பில் சாற்றிஇடும் அங்கியிலேசங்காரம் - ஊற்றமா ஊன்று மலர்ப்பதத்தே உற்றுதிரோ தம்முத்தி நான்ற மலர்ப்பதத்தே நாடு

என்று வரும் உண்மை விளக்கப் பாடல் (35) இதற்குச் சான்று.

ஜந்தொழில்களின் குறியீடாக அமையும் கூத்தனின் திருவருவத்தைச் சிவாயநம் என்ற திருவைந்தெழுத்தின் குறியீடாகவும் திருமூலர் அமைக்கிறார்.

திருந்துநல் சீன்று உதறிய கையும் அருந்தவர் வான்று அணைத்த மலர்க்கையும் பொருந்தில் அமைப்பில் யவன்ற பொற்கையும் திருந்த தீசூகும் திருநிலை மவ்வே.

(திருமந். 2797)

உடுக்கையை உதறிய கை 'சி' என்ற எழுத்தைக் குறிக்கிறது மலத்தைச் 'சீ'என்று உதறி னார். நெஞ்சுக்குக் குறுக்காக அணைப்பது போல் வீசிய கை 'வா' என்ற எழுத்தைக் குறிக்கிறது அருந்தவரை 'வா' என்று அணைக்கிறார். அஞ்சேல் என்று அருளும் கை 'ய' என்ற எழுத்தைக் குறிக்கிறது. தீ ஏந்திய கை 'ந' என்ற எழுத்தைக்

குறிக்கிறது. ஊன்றிய திருவடி 'ம' என்ற எழுத்தைக் குறிக்கிறது.

சேர்க்கும் துடிசிகரம் சிக்கனவா வீசுகரம் ஆர்க்கும் யகரம் அபயகரம் - பார்க்கில்
இறைக்கு

அங்கி நகரம் அடிக்கீழ் முயலகளார்
தங்கும் மகரம் அது தான்

(உண்மை விளக்கம். 33)

என்று பின்னாளின் சித்தாந்த நூல்கள் சொல் மாற்றிக் கொள்கின்றன.

சிவாயநம் என்ற மந்திரத்தை ஒதும் போது இந்த மேனி நினைவில் வரவேண்டும் மேனி முன்னிற்கும் போது மந்திரம் நினைவில் வரவேண்டும் சிவனுடைய தொழில்கள் நினைவுக்கு வரவேண்டும் அந்தத் தொழில்களின் நோக்கம் நினைவுக்கு வரவேண்டும் உயிர்களை அடைய வேண்டிய இலக்கு நினைவுக்கு வரவேண்டும் அது பற்றி முயற்சி தொடங்க வேண்டும் என்பது திருமூலரின் விருப்பம்.

கோயில் வழிபாடு

தொன்மங்களும் குறியீடுகளும் சிற்பங்களாகவும் சித்திரங்களாகவும் வடிவம் பெற்றன. இவை அங்கீரிக்கப்பட்டுத் தனிநிலையிலும் பொது நிலையிலும் வழிபாட்டுக்கு உரிய வையாக ஆன்போது அவற்றைச் சுற்றிக் கோயில்கள் உருவாயின கோயில் கட்டுமான விதிகளையும் கோயிலின் நடைமுறை விதி களையும் கூறும் ஆகமங்கள் உருவாயின.

பண்டைத் தமிழர்கள் இறைவனை இயற்கைச் சூழல்களில் வணங்கினர். முருகன் உறையும் இடங்களாகப் பல இயற்கை தழுவிய இடங்களைச் சுட்டிக்காட்டுகிறது திருமுருகாற்றுப்படை (223-226). கோயில் என்ற பெயரில் அமைந்த கட்டடத்தில் தான்

கடவுள் உறைவதாகவோ, அங்கேதான் தன்னை வழிபட்டாக வேண்டும் என்று அவர் தங்களைக் கட்டாயப்படுத்திய தாகவோ தமிழர்கள் உணரவில்லை. இன்றும் எளிய மக்களின் கடவுளர்களான ஜயனார்களும் முனீஸ்வரன்களும் ஆத்தி மரத்துக் காளிகளும் முத்தாத்தாள்களும் தங்கள் தலைக்கு மேல் கூரையில்லாமல், தங்களைச் சிறைப்படுத்தும் சுவர்களில்லாமல் வெட்ட வெளியில் தான் உறைகிறார்கள்.

கோயில் என்பது ஒரு காலகட்டம் வரைக்கும் கோவின் இல்லத்தை, அதாவது அரசனின் வீட்டைக் குறிக்கும் சொல்லாகவே தமிழில் பயன்படுத்தப்பட்டது. வழிபாட்டுத் தலங்கள் 'நகர்' என்றும் 'பொதியில்' என்றும் 'கோட்டம்' என்றும் தான் குறிக்கப் பெற்றன. கடவுளுக்கு மெய்யியல் அடிப்படைகள் கற்பிக்கப்பட்டு, அவர் மூலமுதன்மையர் என்ற நிலை ஏற்பட்டு, அவரது முதன்மை அரசனையும் விடக் கூடுதலானது என்ற நிலை ஏற்பட்டபோது, அந்த முதன்மையை அரசர்களும் ஒப்புக்கொண்டு, தங்களுடைய இல்லத்தை விடவும் பிரம்மாண்டமாகக் கடவுள் வழிபாட்டுத் தலங்கள் அமைவதை ஏற்றுக் கொண்ட காலத்தில் தான் வழி பாட்டுத் தலங்கள் கோயில் என்ற பெயரைப் பெற்றிருக்க வேண்டும்.

காரைக்கால் அம்மையார், திருமூலர், முதல் மூன்று ஆழ்வார்களாகிய பொய்கை ஆழ்வார், பூதத்தாழ்வார், பேயாழ்வார் ஆகியோர் காலத்தால் முந்திய அடியார்கள். இவர்களில் திருமூலரும் (திருமந். 517, 1445) பொய்கையாழ்வாருமே (பெரிய திருமொழி, 5) கோயில் என்ற சொல்லை வழிபாட்டுத்தலம் என்ற பொருளில் முதன் முதலில் பயன்படுத்தியிருக்க வேண்டும் என்று அறிஞர்கள் சொல்கிறார்கள். திருமூலர்

காலத்தில் கோயில் வழிபாடு என்பது பல படித்தான் நெறிமுறைகளை உள்ளடக்கியதாக முன்னேறியிருந்தது.

ஒரு காலகட்டம் வரை செங்கல், மரம், சுதை இவற்றால் கோயில்கள் கட்டப்பட்டு வந்த நிலைமாறி முதலாம் மகேந்திரவர்ம் பல்லவன் காலத்தில் குகைக் கோயில்கள் உருவாக்கப்பட்டன. பிற்காலத்தில் மீண்டும் பழைய முறைகளிலேயே கோயில்கள் கட்டப்பட்டாலும் செங்கற்களுக்கு மாற்றாக ஓரளவு பாறைக்கற்கள் பயன்படலாயின.

இவ்வாறு அமைந்த கோயில்களில் முதலில் வழிபடு தெய்வம் அமைந்த கரு வறையும் அதன் விமானமுமே முதல் கட்டு மானங்கள். காலம் செல்லச் செல்ல நடு மண்டபங்கள் உருவாயின. மதில் சுவர்கள் நாற்புறமும் எழுப்பப்பட்டன. மதில் சுவர் களுக்கு உள்ளாகச் சுற்றாலைகள் (பிரகாரங்கள்) அமைக்கப்பட்டன. சுற்றாலைகளில் மற்றைய துணைத் தெய்வங்களுக்குச் சந்திதி கள் அமைக்கப்பட்டன. அடுத்து வந்த காலங் களில் மதில் சுவர்களின் வாயிற்புறங்களில் சிறுகோபுரங்கள் கட்டப்பட்ட பின்னர் இவை பிரமாண்டமான உயரங்கள் உடைய விமானங்களாக வடிவம் பெற்றன. குளங்கள் வெட்டப்பட்டன. வெளிச் சுற்றாலைகள், மடங்கள் முதலியன உருவாக்கப்பட்டன. இவற்றில் தொன்மக் கதைகள் சிலை, ஓவிய வடிவம் பெற்றன.

கடன் வாங்கி வீடு கட்டுகிறவன் நிலை மைக்குத்தகக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக வீட்டை நீட்டி நிமிர்த்திக் கட்டுவதைப் போலத்தான் கோயில்களும் அவை பற்றிய சடங்குகளும் அவ்வப் பகுதி களின் பொருளாதார நிலைப்பற்றிக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக வடிவம் பெற்றன. சாதாரணத் தெருக்கோயில்கள் கூட அந்தக் கோயிலை

அண்டி இருப்பவர்களின் முயற்சியில் இப்படி நீட்சி பெறுவது நம் கண்முன்னே நடக்கிற ஒன்றுதானே!

கோயில்களும் அவை பற்றிய சடங்கு களும் இன்றைக்கிருப்பது போலவே என்றைக்கும் இருக்கவில்லை. ஆகையால் கோயில் தொடர்பாக எந்த மாற்றத்தைச் சொன்னாலும் உடனே ஆகம விதி காட்சிச் சிலர் பயமுறுத்துவது ஒர் எத்துவேலை என்று அறிக.

சமய நிலையில் மட்டுமல்லாது சமுதாய, கலை, கல்வி, அரசியல் நிலைகளிலும் கோயில்கள் சிறப்பான இடம்பிடித்தன. சிற்பி, ஓவியன், ஆடல்வல்லான், இசைஞன், மெய்யியலாளன், சமயவாதி, மேலாண்மைக் காரன், புலவன் என்று எல்லோருடைய தொழிலுக்கும் கோயில்கள் வளமான களம் ஆயின. கோயில் ஒரு சமூக நிறுவனமாக உருப்பெற்றது.

கோயில்கள் அரசனுடைய படைகள் தங்குவதற்கு இடம் கொடுத்தன. உள்ளூர் ஐம்பேராயங்கள், மேலாண்மைக் குழுக்கள் ஆகியன கூடவும் செயல்படவும் வசதி செய்தன. பொது ஆவணங்களும் நிதி வழங்கிய விவரங்களும் பொறித்து வைக்கப்படக் கோயிற்கவர்கள் பயன்பட்டன. இவ்வாறு கோயில்கள் பயன்பட்ட விதங்கள் பலப்பல் இத்தகைய நடவடிக்கைகளுக்கு மையமாகிப் போன கோயில்களின் மேலாண்மை அரசின் அக்கறைக்குரியதாயிற்று. கோயில்களுக்கு அரசு தேவதானம் எனப்பட்ட இறையிலி நிலங்களை வழங்கிக் கோயில் மேலாண்மை மேம்பட வகை செய்தது.

தனக்கு வழங்கப்பட்ட நிதி ஆதாரங்களைக் கொண்டு பொருள் ஈட்டி, காத்து, காத்தன வகுத்துச் செயல்பட்ட கோயில்களின்

பொருளாதாரம் பற்றி மீனாட்சி என்பவர் தமது ஆய்வேட்டில் கூறுகிறார்:

அந்தச் சுற்றுவட்டாரத்தில் பெரிய அளவிற்கு நில உடைமை கொண்டுள்ள கோயில் அந்தப் பகுதியின் வேளாண்மை நலன்களைப் பேணி வந்தது நுகர்வோர் என்ற முறையில் கோயில் வழிபாட்டுக்குத் தேவையான பல்வேறு பொருட்களை வாங்கியது. நெசவு போன்ற ஊர்கத் தொழில்துறைகளின் வளர்ச்சியைக் கோயில் ஊக்கு வித்தது பஞ்சம், வெள்ளம், பொருளாதார நெருக்கடிக் காலங்களில் சிற்றூர்களுக்குப் புகலிடமாகக் கோயில் அமைந்தது.

கோயில் எளிய மக்களுக்கான ஆள்மீக மையம். ஆகையால் அது தவிர்க்க இயலாதது. திருமூலர் அகவழிபாட்டில் நம் பிக்கை கொண்டவராயினும் கோயில்களைப் புறந்தளியவர் அல்லர். மேற்சொன்னவாறு, கோயில்கள் சமய, சமுதாய, அரசியல், பொருளாதார நிலைகளின் மைய அச்சாக ஆகிவிட்ட நிலையில் அவை காப்பாற்றப்பட வேண்டியதன் முக்கியத்துவத்தையும் திருக்கோயில் இழிவின் விளைவையும் எடுத்துக் கூறுகிறார்.

கோயில்களில் பூசை தப்பினால் மழையின்றிப் போய் நாட்டில் நோய் மிகும் ஆதலின் மன்னர் தம் போர்வலி குன்றுவர்களுவு மிகும் (திருமந். 517, 518). கோயில் மதில்சவரின் ஒரு கல் பெயர்ந்தாலும் பெயர்க்கப்பட்டாலும் அரசர் அழிவர் வேதியர் அழிவர் (திருமந். 516). நிலைபெற்று விட்ட ஒரு கோயிலின் அருவுருவத் திருமேனியாகிய இலிங்கத்தைப் பறித்து வேறு இடத்தில் வைக்க முனைந்தால், பறித்ததை வைக்குமுன் அரசன் ஆட்சியிழப்பான் பெருநோயால் மாள்வான்

(திருமந். 515) என்றெல்லாம் திருமூலர் பயமுறுத்துவது கோயில் என்ற சமய நிறுவனம் எக்காரணம் கொண்டும் புறக்கணிக்கப்பட்டு விடக்கூடாது என்ற அவரது விருப்பார்வத்தையே காட்டுகிறது.

நாடு நகரமும் நற்றிருக் கோயிலும் தேடித் திரிந்து சிவபெரு மான்ஸன்று பாடுமின் பாடிப் பணிமின் பணிந்தபின் கூடிய நெஞ்சத்துக் கோயிலாய்க் கொள்வனே (திருமந். 1445)

என்று கோயில் வழிபாட்டின் இன்றிய மையாமை பாடுகிறார் திருமூலர்.

வழிபாடு: சமயத்தின் சாரம்

சமயத்தின் நோக்கம் உயிர் விடுதலை பெற வேண்டும் என்பதாகவும், மெய்யியலின் நோக்கம் உண்மையை வெளிக்கொணர் வதாகவும் அமைகின்றன. திருமூலர் போன்ற மெய்யுணர்வாளர்களுக்கு இவை இரண்டும் ஒரே காசின் இருபக்கங்கள் போன்றவை. உண்மை வெளிக்கொணரப்படவும் வேண்டும் அடையப்படவும் வேண்டும். இங்கே உயிர் விடுதலை பெறுவது என்பது உடற்கூட்டிலிருந்து வெளியேறுதலோ அல்லது துறக்க (சவர்க்க) இன்பங்களை நுகர்ந்து தினைத்தலோ அன்று அது இறுதியான மெய்ம்மையை, இறைவனை உணர்தல்

இறைவனை உணர்வதற்கான வழிகளுள் வழிபாடு இன்றியமையாதது. வழிபாட்டைக் ‘கூடும் அன்பினில் கும்பிடல்’ என்று குறிக்கிறார் சேக்கிழார் (பெரியபுராணம், திருக்கப்பட்சகிறப்பு, 8).

என்புநெந் துடருகி நெக்குநெக் கேங்கி அன்புஞும் ஆறு கரைஅது புரள நன்புலன் ஒன்றி நாதளன்று அரற்றி உரைதடு மாறிச் ரோமம் சிலிர்ப்பக்

கண்களி கூர நுண்டுளி அரும்பச் சாயா அன்பினை நாள்தொறும் தழைப்பவர் தாயே ஆகி வளர்த்தனை போற்றி

என்று கூடும் அன்பினில் கும்பிடு வோரூக்குத் தாயாய்த் தலைவன் வருவதைத் திருவாசகம் சொல்கிறது (போற்றித் திருவகவல், 80-87). என்று கதறியபோது பசு பதறி வருவதுபோல அன்புடையார் கதறி அழைத்தால் வானுக்கப்பால் நிற்கும் மறைபொருளான இறைவன் தேடி வருவான் என்கிறார் திருமூலர் (திருமந். 2627).

பக்தியின் பெருமையைப் பலவாறு பேசும் திருமூலர் பக்தியை விற்றுண்டு வாழும் கயவர்களைக் கண்டிக்கவும் செய் கிறார் (திருமந். 2069).

பக்தி அடிப்படையில் தனிமனிதக் கூறுடையது என்றாலும் அது சமூகமயமாக்கப் பட்டு விட்டதற்குக் காரணம் கோயில் வழிபாடே ஆகும்.

வழிபாடு என்பது சில அக, அல்லது புற, அல்லது இரண்டுமேயான செயல்களை உள்ளடக்கிய ஒன்று.

ஆகமங்கள் ஆள்மீக முன்னேற்றத்துக்கு நான்மடிப்பாதை ஒன்றை வகுத்து வைத்

திருக்கின்றன. அவை சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் என்பன. இவற்றைப் பற்றித் திருமூலர் பல பாடல்களில் குறிப்பு எழுதுகிறார்.

சரியை வீடுபேற்றுக்கான முதல் அங்கம் இது சைவர்களுக்கு உயிர் போன்றது (திருமந். 1443). சரியை நெறியில் நிற்போர் நாடு நகரம் எல்லாவற்றிலும் உள்ள சிவன் கோயில்களைத் தேடித் திரிந்து பணிவோர் (திருமந். 1445, 1448). இறைவனைப் பாடிப் பரவும் இவர்கள் பக்தர்கள்.

எனவே பக்தி நெறியைப் புறக்கணித் தவர்கள் சித்தர்கள் என்பதும் சாத் திரங்களைச் சுட்டெடரித்தவர்கள் சித்தர்கள் என்பதும் காலச்சூழலில் வைத்துக் கருதிப் பார்க்க வேண்டிய வரையறைகள். இவை சடங்குகளுக்கு எதிரான ஓர் இயக்கமாக உருவெடுத்த பிற்காலச் சித்தர்களுக்கு மட்டுமே பொருந்தும்.

திருமூலர் முற்காலச் சித்தர்.

திருமூலரின் சுத்த சைவம்

அருணன்

திருமூலரின் தத்துவச் சிந்தனைகள் தனியாக ஆய்வு செய்யத் தக்கவை. 3000 பாடல்கள் கொண்ட அவரின் திருமந்திரம் தத்துவ உலகில் தமிழரின் தனிக்கொடை என்னாம்.

சுந்தரர் பாடிய திருத்தொண்டத் தொகையில் நம்பிரான் திருமூலன் அடியார்க்கும் அடியேன் என்று வருகிறது. ஆனால், வேறு சில திருத்தொண்டர்களைத் தம் பாடல்களில் குறிப்பிட்டுள்ள நாவுக்கரசரும் ஞான சம்பந்தரும் இவரைக் கூறவில்லை. அதற்கு இரண்டு காரணங்கள் இருக்கலாம். ஒன்று - திருமூலர் அவர்கள் காலத்திற்கும் பிந்தியவராக இருக்க வேண்டும். இரண்டு - தாங்கள் பாடுகிற அளவுக்கு திருமூலர் உயர்ந்தவரல்ல என்று அவர்கள் நினைத் திருக்க வேண்டும். நாம் இப்டிச் சொல் வதற்குக் காரணம் அவரின் திருமந்திரம் அவ்வளவு தனித்தன்மை வாய்ந்ததாகும். எப்படியாயினும் சுந்தரர் காலமாகிய கி.பி 9ம் நூற்றாண்டுக்கு முந்தியவர் திருமூலர் என்பதில் சந்தேகம் இல்லை.

திருமூலர் தனது படைப்பில் தனது வரலாற்றைச் சொல்லியிருக்கிறார். தற்சிறப்புப் பாயிரம் என்ற பகுதியில் அந்தத் தன் வரலாறு வருகிறது. நந்தியிடம் சிவாகமம் கற்றுத் தேர்ந்ததாகவும், பின் திருவாவடு

துறை வந்து அங்குள்ள சிவபோதியின் நிழலில் தங்கியிருந்ததாகவும், நான் பெற்ற இன்பம் பெறுக இவ் வையகம் என்று அங்கிருந்து சுத்த சைவம் எனும் தத்துவத்தைச் சொல்லத் தொடங்கியதாகவும், நந்தி அருளாலே மூலனை நாடிப் பின் நந்தி அருளாலே சதாசிவன் ஆயினேன் என்பதாகவும் அது முடிகிறது.

தனது சிந்தனையை சதாசிவம் தத்துவம் முத்தமிழ் வேதம் என்றும், தமிழ்ச் சாத்திரம் என்றும் வருணித்திருக்கிறார். அந்தக் காலத் தில் பதினெட்டுப் பாடையும் அதாவது பதினெட்டு மொழிகளும் இருந்ததாகக் கூறியுள்ள திருமூலர் என்னை நன்றாக இறைவன் படைத்தனன் தன்னை நன்றாகத் தமிழ் செய்யுமாறே என்றும் பதிவு செய்கிறார். ஆக, தமிழாகவே இருந்து இந்தத் திருமந்திரத்தைப் பாடியிருக்கிறார்.

அவர் குறிப்பிட்டுள்ள மூலனை நாடி எனும் வார்த்தைகளுக்கு மேல் ஏதுமில்லை. இங்கு மூலன் என்பது யார்? ஆதி மூலமாக இருக்கலாம். அவர் பஜித்த சிவனாக இருக்கலாம். ஆனால், இந்தச் சொற்களை வைத்துக் கொண்டு நம்பியாண்டார் நம்பி தனது திருத்தொண்டர் திருவந்தாதியில் ஒரு கதை செய்தார். அதையே தனது பெரியபூராணத்

தில் ஒரு பெரிய காதையாக வார்த்தெடுத்து விட்டார் சேக்கிழார். அது வருமாறு:-

கயிலை மலையில் நந்தியின் திருவருளைப்பெற்றிருந்த நான் மறையோகி ஒருவர் இருந்தார். அங்கிருந்து அவர் பொதியமலை நோக்கி வந்தார். வருகிற வழியில் பசுபதி நேபாளத்தை பணிந்து போற்றினார். காவிரி தீர்ம் வந்து சேர்ந்தார். அங்கே அந்தனர் தம் சாத்தனூர் இருந்தது. அந்த ஊரைச் சேர்ந்த மாடுகளை மூலன் எனும் மேய்ப்பார் குடியைச் சார்ந்தவன் மேய்த்துக் கொண்டிருந்த போது பாம்பு தீண்டி மாண்டுவிட்டான். அது கண்டு மாடுகள் எல்லாம் கதறின. அவற்றின்பால் இரக்கம் கொண்ட நான்மறையோகியார் அவன் உடலில் தம் உயிரைப் பாய்த்தினார் அதாவது கூடுவிட்டுக் கூடு பாய்ந்தார். உயிர் பெற்று எழுந்த மூலன் மாடுகள் எல்லாம் தத்தம் இல்லம் சேருவதைக் கண்டு மகிழ்ந்து விட்டுத் தன் இல்லம் சேர்ந்தான். மனையாள் ஒடி வந்தாள். அவளைத் தொடவும் அனுமதிக்காமல் ஊரின் பொது மடத்தில் வந்த மர்ந்தார். தனது சொந்த உடம்பைத் தேடிப் போனார். அதைக் காணவில்லை. புகுந்த உடம்பாகிய மூலனின் உடலிலேயே நடமாடினார். உயர்ந்த அரசின் கீழ் அமர்ந்து, அதாவது போதி மரத்தின் கீழ் இருந்து திருமந்திர மாலை புனைந்தார். ஆண்டுக்கு ஒன்றாக மூவாயிரம் பாடல்களைப் புனைந்தார். அந்தக் கணக்கின்படி மூவாயிரம் ஆண்டுகள் வாழ்ந்திருந்தார்

எவ்வளவு அதீமாகக் கற்பனையை ஓட்ட முடியுமோ அவ்வளவு ஓட்டியிருக்கிறார் சேக்கிழார். இடைச்சாதியைச் சார்ந்த மூலனின் உடம்புக்குள் அந்தனரின் ஆவியைப் புகுத்தியிருக்கிறார். அப்படியான

திருமூலர் வாழ்ந்த காலம் மூவாயிரம் ஆண்டுகள்

இதன் நோக்கம் தெளிவானது தனித் தன்மைமிக்க பலவகைகளில் சிறப்பு மிக்க திருமந்திரம் ஒரு இடைச்சாதி மூலனால் இயற்றப்பட்டது என்று சொல்ல இவர்களுக்கு மனம் வரவில்லை. எனவே, உடம்பு மூலன் என்கிற இடைச் சாதிக்காரனது என்றாலும். உள்ளே இருந்த உயிர் அந்தனருடையது என்று ஆக்கி விட்டார்கள் அவரையும் கயிலை மலையிலிருந்து இறக்குமதி செய்து விட்டார்கள் அதாவது, அந்த உயிரும் தமிழன் உயிர் அல்ல என்று ஆக்கி விட்டார்கள் தனது நூலைத் தமிழ்ச் சாத்திரம் எனச் சொன்னவரின் கதி இப்படியாகிப் போனது

திருமந்திரமானது பத்து தந்திரங்களைக் கொண்டதாக உள்ளது. முதல் தந்திரம் எனப் பட்ட பகுதியில் உள்ள அத்தியாயத் தலைப்பு களைப் பார்த்தால் திருக்குறள் போல் உள்ளது. கல்லாமை, கல்வி, கள்ளுண்ணாமை, கொல்லாமை, நடுவுநிலைமை, நல்குரவு, பிறன் மனை நயவாமை, புலால் மறுத்தல், யாக்கை நிலையாமை - இப்படியாக உள்ளது. தலைப்புகள் மட்டுமல்ல உள்ளே புகுந்து பார்த்தாலும் திருக்குறளின் தாக்கம் - அதாவது சமண சமயத்தின் தாக்கம் - வெகுவாத் தெரிகிறது.

கொலையே களவு கள் காமம் பொய்க்கறுவுல் மலைவான பாதகமாம் அவை நீக்கித் தலையாம் சிவனடி சாந்தின் பஞ்சாந்தோருக்கு இலையாம் இவை ஞான ஆனந்தத்து இருக்கலே

பஞ்ச மா பாதகம் என்று சமண - புத்தம் சொல்லிச் சொல்லி வந்த ஒழுக்கக் கோடு களையே திருமூலரும் சாடுகிறார். ஆனால் இந்த ஒழுக்க நெறிக் கடைப்பிடிப்பை சிவனடியில் - சைவ சமயத்தில் - கொண்டு வந்து சேர்த்துக் கொள்கிறார். பொதுவாகவே

இவரது நிலைப்பாடானது சமண - புத்த சமயங்களின் அறவழிப்பட்ட கருத்தியல் களைச் சைவ சமயத்தில் ஏற்றி இரு சாராருக்கும் இடையே ஒரு சமரசத்தை மேற்கொள்வதாக உள்ளது.

புத்த சமயக் கோட்பாடுகளையும் விட இது விஷயத்தில் சமண சமயத்தையே திருமூலர் பெரிதும் பயன்படுத்தியிருக்கிறார் என்பதைப் புலால் மறுத்தல் அத்தியாயம் உணர்த்துகிறது.

பொல்லாப் புலாலை நுகரும் புலையரை எல்லாரும் காண இயமன்தன் தூதுவர் செல்லாகப் பற்றித் தீ வாய் நரகத்தில் மல்லாக்கத் தள்ளி மறித்து வைப்பாரே.

அஹிம்சா தர்மத்தின் உச்சியில் சென்று அதை மீறுவோருக்கு நரகத்தில் ஹிம்சை நடக்கும் எனச் சொல்லுகிற தன்மை இது. இதன் நோக்கம் இவ்வுலகில் அன்புடைமையைப் பேணுவதே. அது பற்றிய அத்தியாயத் தின் முதல் பாடலே அன்பு மயமாய் எழுகிறது.

அன்பும் சிவமும் இரண்டு என்பெர் அறிவிலார் அன்பே சிவமாவது யாரும் அறிகிலார் அன்பே சிவமாவது யாரும் அறிந்தபின் அன்பே சிவமாய் அமர்ந்திருந்தாரே.

அன்பு வேறு. சிவம் வேறு என்பதே இல்லை. இரண்டும் ஒன்று தான் எனச் சொன்னது புதுவகைத் தக்குவ நெறியாகும். சிவத்தை அன்பாய் உருவகப்படுத்தி, அதை உணர்ந்த வர் அன்பே சிவமாய் ஆகிவிடுவார் எனச் சொன்னது போல, அன்புக்கு இவ்வளவு அமுதம் தந்தது போல மூவர் முதலிகளின் பாடல்களில் காணப்பது அரிது.

சொல்லப் போனால் இத்தகைய நீதி போதனைகளை மூவர் தேவாரத்தில் அனேக மாகக் காண முடியாது. திருமூலரின் இந்தத் திருமந்திரம் சைவத் திருமூறைகள் பனி

ரெண்டில் புத்தாவதாக வைக்கப்பட்டுள்ளது. அதே நேரத்தில் மூவர் தேவாரத்திற்கும் முந்தியது திருமந்திரம் என்றும் வைத்திக்கூசைவர்கள் கூறிக்கொள்கிறார்கள். பிறகு ஏன் பிந்தி வைத்தார்கள்? வித்துவான் கு. நடேச கவுண்டர் கூறுகிறார் - புத்தாம் திருமூறையானது தேவாரப் பாக்கஞக்கும் காலத்தால் முந்தியதாயினும் தனியே சிவபெருமானைத் துதிக்கும் பாக்களாக இல்லாமல் ஆகமப் பொருளும் அறநூற் பொருளும் பிறவும் மிக்குள்ளமையால் அவற்றின் பின்னர் வைக்கப்பட்டுள்ளது (பெரிய புராணச் சொற் பொழிவுகள் கழக வெளியீடு) ஆக, மூவர் தேவாரம் வெறும் துதிப்பாடல்களாக அல்லது சமண புத்த சமயங்கள் மீதான வசைப்பாடல்களாக இருக்க, திருமூலரின் திருமந்திரமோ ஒழுக்க நெறியின் பால்பட்ட தத்துவமாகத் திகழ்கிறது. இதை வைத்திகர்கள் பெரிதும் விரும்பவில்லை.

பேர் கொண்ட பார்ப்பான் பிராண்தன்னை
அர்ச்சித்தால்

போர் கொண்ட வேந்தர்க்குப் பொல்லா
வியாதியாம்
பார் கொண்ட நாட்டுக்குப் பஞ்சமுமாம் என்றே
சீர்கொண்ட நந்தி தெரிந்து உரைத்தானே

திருக்கோயில் என்கிற அத்தியாயத்தில் வருகிற பாடல் இது. பேர் கொண்ட பார்ப்பான் என்று போலிகளைச் சொல்லுகிறார் என்று படுகிறது. எனினும், இத்தகைய பாடல்கள் உள்ள திருமந்திரம் தாழ்நிலையில் வைத்துப் பார்க்கப்பட்டதில் ஆச்சரியம் இல்லை.

திருமந்திரம் முன்வைக்கும் தத்துவ நிலைபாட்டைப் புரிந்து கொள்வதில் சிரமம் இருப்பது உண்மைதான். திருமூலர் என்கிற உடலுக்குள் பிறிதொருவர் புகாமலிருந்திருக்கலாம். அவரது பெயருக்குள் புகுந்து

கொண்டு வேறு சிலர் எழுதிச் சேர்த்திருப் பார்களோ என்று படுகிறது. அந்த அளவுக்கு பன்முகப்படச் சிந்தனைகள் உள்ளதாகவும், அவற்றின் குவி மையம் சட்டென்று அகப் படாததாகவும் உள்ளது. பத்து மந்திரங்களின் வரிசைப்படி சென்று பார்த்தால் கிடைக்கிற கருத்தியல்கள் வருமாறு:

மூன்றாம் தந்திரத்தில் அட்டாங்க யோகம் பற்றிப் பேசப்படுகிறது. சாங்கியம் பற்றி விவரித்த பொழுது யோகம் பற்றியும் பார்த்தோம். பதஞ்சலி என்பார் இந்த யோக சாஸ்திரத்தைப் பின்னாலில் விரித்து எழுதி முறைப்படுத்தினார். அவற்றை எல்லாம் கற்றுத் தேர்ந்தவர் திருமூலர் என்று படுகிறது. ஆதனம் (ஆசனம்). பிராணாயாமம், தியானம், சமாதி என்று உடல்பயிற்சி - மூச்சபயிற்சி பற்றி விளக்கமாக எடுத்துச் சொல்கிறார். அடுத்து அட்டமா சித்தி அடைதல் பற்றிக் கூறுகிறார்.

இப்படியே சொல்லி வருகிறவர். காய சித்தி உபாயம் என்கிற தலைப்பில் அந்தப் புகழ்பெற்ற பாடலை முன்வைக்கிறார்.

உடம்பார் அழியில் உயிரார் அழிவர் திடம்பட மெய்ஞ் ஞானம் சேரவும் மாட்டார் உடம்பை வளர்க்கும் உபாயம் அறிந்தே உடம்பை வளர்த்தேன் உயிர் வளர்த்தேனே

உடம்பு அழிந்தால் உயிர் அழிந்துவிடும் என்பது புதவாதச் சிந்தனை என்று ஏற்கனவே கண்டோம். அதை இங்கு முன் னிறுத்தி உடம்பை வளர்க்கும் உபாயத்தை அறிந்து கொள்ள வேண்டியதன் அவசியத்தை வலியுறுத்துகிறார். அதற்காகவே, யோகப் பயிற்சியை வழிமொழிந்திருக்கிறார் என்றும் கூறலாம். இதன்வழி கண்டால் அவர் கூறுகிற அட்டமா சித்துக்கள் என்பவை ஊனுடம் பாலும், அதனுள் உறையும் உயிராலும்

சாதிக்கக் கூடிய செயல்களே என்றும் துணியலாம்.

ஒன்பது வாசல் உடையதோர் பிண்டத்துள்
ஒன்பது நாடி உடையதோர் ஓரிடம்
ஒன்பது நாடி ஒடுங்க வல்லார்கட்கு
ஒன்பது காட்சி இலை பலவாமே

நாடிகள் ஒன்பது என்றும், யோகப் பயிற்சியில் அதைத் தம் கட்டுப்பாட்டில் கொண்டு வருவோருக்கு ஒன்பது காட்சி மட்டுமல்லாது ஒன்பது சித்தி மட்டுமல்லாது - எத்தனையோ பல சித்திகள் கிட்டும் என்பது அட்டமாசித்தியில் திருமூலரின் வாக்கு ஆகும். அதனால் தான் உடல் நலம் பேணுவதற்கு இவ்வளவு முக்கியத்துவம் கொடுத்திருக்கிறார்.

உடம்பினை முன்னம் இழுக்க என்றிருந்தேன் உடம்பினுக்கு உள்ளே உறுபொருள் கண்டேன் உடம்புளே உத்தமன் கோயில் கொண்டான் என்று உடம்பினை யான் இருந்து ஒம்புகின்றேன்.

சமன சமயத்திலிருந்து இங்கு திரு மூலரின் சிந்தனை மாறுபட்டு நிற்கிறது. இவரும் கூட முதலில் சமணர்களைப் போல உடலை இழுக்க என்று நம்பியிருக்கிறார். அதைப் பேணாமல் இருந்திருக்கிறார். இப் போது உண்மையைக் கண்டு கொண்டார். உடம்பிலே உத்தமன் கோயில் கொண்டி ருக்கிறான். எனவே உடம்பைப் பேணத் துவங்கியிருக்கிறார்.

அப்படியெனில் சமணத்திலிருந்து நல்ல ஒழுக்கக் கோட்பாடுகளை எடுத்துக் கொண்ட வர் (முதலில் சமணராக இருந்திருக்கலாம்) அங்கிருந்த சில வேண்டத்தாத சிந்தனை களை உதறித் தள்ளியிருக்கிறார். கூடவே சிவனாரை முழுமுதற் கடவுளாகக் கொண்டு சுத்த சைவம் என்கிற புதியதொரு தத்து வத்தை முன்மொழிந்திருக்கிறார்.

ஜெந்தாம் தந்திரமே சுத்த சைவம் எனும் அத்தியாயத்தோடு தான் ஆரம்பமாகிறது. சைவத்தில் சுத்த சைவம், அசுத்த சைவம், மார்க்க சைவம், கடும்சுத்த சைவம் என்ற நான்கு உண்டு என்கிறார். அதில் கடும் சுத்த சைவம் எனப்படுவது:-

வேடம் கடந்து விகிர்தன்று அன்பால் மேவி ஆடம்பரம் இன்றி ஆசாபாசம் செற்றுப் பாடொன்று பாசம் பசுத்தவம் பாழ்படச் சாடும் சிவபோதகர் சுத்த சைவரே

சமய வேடங்கள் இல்லாமல், ஆடம்பரம் இல்லாமல், ஆசா பாசத்தை ஒழித்து, அன்பால் மேவி பசுவைக் கட்டிப் போட்டிருக்கும் பாசத்தை பாழ்படச் செய்து, பதியாம சிவனை அடைகிற சிவபோதகரே சுத்த சைவர் என்கிறார். பதி-பச- பாசம் என்கிற சைவ சித்தாந்தத்தின் துவக்கத்தை இதிலே தெளிவாகக் காண முடிகிறது.

பிற்காலத்தில் வடலூர் வள்ளலார் சுத்த சன்மார்க்க நெறியை முன்மொழிந்தார். இங்கே, சன்மார்க்கம் என்று ஒரு தனி அத்தியாயம் உள்ளது. அதற்கான இலக்கணம் இவ்வாறு வடிக்கப்பட்டுள்ளது.

பசபாச நீக்கிப் பதியுடன் கூட்டிக் கசியாத நெஞ்சம் கசியக் கசிவித்து ஒசியாத உண்மைச் சொருபோ தயத்துல் அசைவானது இல்லாமையான சன்மார்க்கமே

சைவ சித்தாந்தத்தின் படி மனிதர்கள் பசுக்களாகவும் சிவனார் பதியாகவும் - தலைவராகவும் கற்பிதம் செய்து கொள்ளப் படுகிறார்கள். அந்தப் பதியைப் பசுவானது அடையவிடாதபடி இடையே பாசம் என்பது தடையாக நிற்கிறது என்றும், அந்தப் பாசத் தைக் கடந்தால் பசுவானது பதியிடம் சேர்ந்து விடும் என்பார்கள். அந்த சைவ சித்தாந்தத் துவக்கமே இங்கே சன்மார்க்கும் எனப் படுகிறது.

இப்படி இங்கே சொல்லப்பட்டிருக்க எட்டாம் தந்திரத்தில் தத்-தவமசி வாக்கியம் என்கிற அத்தியாயம் உள்ளது. இது உபநிஷத் மகாவாக்கியம் ஆகும். தத்-தவமசி என்றால் அதுவே நீ என்பதாகும். பிரமமும் நீயும் வேறல்ல. நீ தான் பிரமம் என்பது இதன் அர்த்தமாகும் என்பதைக் கண்டிருக்கிறோம். பரம்பொருள் எனப்படுகிற கடவுளையும் மனிதனையும் வேறுபடுத்தாத வேதாந்தச் சிந்தனை இது. திருமூலர் இதையும் பாடி யிருப்பது வியப்பான விஷயம். பிரமமும் மனிதனும் ஒன்று என்றால் பதி-பச-பாசம் என்கிற மும்மைத்தன்மை - சைவ சித்தாந்தக் கோட்பாடு - அர்த்தமற்றதாகிப் போகிறது. ஆனாலும் அதையும் பாடியிருக்கிறார்.

சீவ துரியத்துத் தொம்பதம் சீவனார் தாவு பறதுரியத்தினில் தற்பதம் மேவு சீவ துரியத்தசி மெய்ப் பதம் ஓவி விடும் தத்துவமசி உண்மையே

சைவ சித்தாந்தத்துக்கும் புறம்பான செய்திகளையும் அது (திருமந்திரம்) கூறுவதால் அதனைச் சைவசித்தாந்த நூல் வரிசையில் சேர்க்கும் வழக்கம் ஏற்படவில்லை என ஊகிக்க முடிகிறது என்கிற கலாநிதி நா.சுப்பிரமணியன் - கெளசல்யா சுப்பிரமணியன் (இந்தியச் சிந்தனை மரபு) கூற்று இங்கு நோக்கத்தக்கது.

சன்மார்க்கம் பற்றிப் பேசுகிற ஐந்தாம் தந்திரத்தில் புறச் சமய தூடாணம் என்கிற அத்தியாயமும் உள்ளது. அதிலே ஆறு சமயங்கள் பற்றித் திருமூலர் பேசுகிறார்.

முதல் ஒன்றாம் யானை முதுகுடன் வாலும் திதமுறு கொம்பு செவி துதிக்கை கான் மதியுடன் அந்தகர் வகைவகை பார்த்தே அதுகூறல் ஒக்கும் ஆறு சமயமே.

யானையைப் பார்த்த குருடர்களின் கதை போன்றதே ஆறுவகைச் சமயங்களும்

என்கிறார். இவரின் சுத்த சைவ சமயம் தவிர இதர சமயங்களைப் பயன்றவை என்கிறார். அந்த ஆறு புறச் சமயங்கள் என்று வைணவம், சமணம், பஞ்சராத்திரம், பாட்டாசாரியம், உலகாயதம், சூனியவாதம் என்பனவற்றைக் கூறியிருக்கிறார் என்கிறார் திருமந்திரத்திற்கு விளக்கவரை எழுதியுள்ள கழகப் புலவர் ப.இராமநாதபிள்ளை.

அண்ணலை நாடிய ஆறு சமயமும்
விண்ணவராக மிகவும் விரும்பியேம்
உண்ணின்று அழிய முயன்று இலராதலான்
மண்ணின்று ஒழியும் வகை அறியார்களே

இப்படியும் பாடியிருக்கிறார். அண்ணலை நாடிய ஆறு சமயம் என்பதால் இவை உட சமயங்கள் - அதாவது பல வகைச் சைவ சமயங்கள் - என்கிறார். விளக்கவரையாளர். அப்படியெனில், புற அகச் சமயங்கள் சகலத் தையும் கற்று. தெளிந்து அவற்றைப் புறக் கணித்து தனது சுத்த சைவ சமயத்தில் ஊன்றி நின்றிருக்கிறார் திருமூலர் என்று கூறலாம். இப்படியொரு முடிவுக்கு வந்து கொண்டிருக்கும் போதே அதே தந்திரத்தில் அடுத்து வருகிறது இப்படியொரு பாடல்:-

ஓன்றது பேரூர் வழி ஆறு அதற்குள்
என்றது போல இரு முச்சமயமும்
நன்றிது தீதிது என்று உரையாளர்கள்
குன்று குரைத்து ஏழு நாளைய ஒத்தார்களே

ஒரு ஊருக்கு ஆறு வழிகள் இருக்கின்றன. அப்படித்தான் ஆறு சமயங்களும், இதிலே இதுதான் நன்று. அது தீது என்று உரைப்பது அறிவீனம். எத்தகைய அறிவீனம் என்றால் குன்றைப் பார்த்து நாய் குரைப்பது போன்ற அறவீனம்

இங்கே ஆறு சமயங்களும் ஒரே நிலையில் வைக்கப்படுகின்றன. அப்படியெனில் இவரது சுத்த சைவம் ஏழாவதா அல்லது அந்த ஆறுக்குள் ஒன்றா என்கிற கேள்வி

எழுந்து விடுகிறது. இருப்பது சைவம் உள்ளிட்ட ஆறு பாதைகள். இதில் எந்தப் பாதையில் போனாலும் இறைவனை அடையலாம் என்பதே இங்கு திருமூலரின் கருத்தாக உள்ளது. புறச் சமயங்கள் அகச் சமயங்கள் என்றெல்லாம் விளக்கவரையாளர் தாங்களாக வியாக்கியானம் செய்து கொள் கிறார்களோ என்றும் தோன்றுகிறது. பொதுப் பாயிரம் என்கிற நூலின் முதல் பகுதியில் இப்படியொரு அருமையான பாடல் உள்ளது:-

தத்தம் சமயம் தகுதி நில்லாதாரை
அத்தன் சிவன் சொன்ன ஆகம நூல்நெறி
எத் தண்டமும் செய்யும் அம்மையில் இம்மைக்கே
மெய்த் தண்டம் செய்வது அவ்வேந்தன் கடனே

அவரவர் சமய நெறிப்படி அவரவர் ஒழுக வேண்டும். அப்படி நில்லாதாரை மறுமையில் சிவன் தண்டிப்பான். இம்மையில் அரசன் தண்டிக்க வேண்டும் என்கிறார் திருமூலர்

திருமூலரின் திருமந்திரத்தில் உள்ள 3000 பாடல்களையும் அவற்றின் உண்மைப் பொருளை இன்று புரிந்து கொண்டு படிப்பது எளிதான் செயல் அல்ல. நிறைய மறை பொருளுடன் அவை இயற்றப்பட்டிருக்கலாம். எனினும் ஒரு சில முடிவுகளுக்கு வர இடம் இருக்கிறது.

முதலாவதாக, மூவர் தேவாரத்தின் துதிப்பாடல் பாணியிலிருந்து திருமந்திரம் பெரிதும் மாறுபட்டு உள்ளது. இது சமணம் - புத்தம் போல அறவியல் சிந்தனைக்கு அதிகளும் கொடுத்துள்ளது. நீதி நூலாகவும் - தத்துவ நூலாகவும் - பக்தி நூலாகவும் ஒருங்கே உள்ளது.

இரண்டாவதாக, இது மூவர் தேவாரத்தின் வேத மரபை அப்படியே பின்பற்ற வில்லை. வேதத்தை விட்ட அறம் இல்லை, வேதியர் சொல்லும் கருக் குருவாய் நின்ற

கண்ணனும் ஆமே என்றெலாம் பொதுப் பாயிரத்திலர் வருகிறது. ஆனால், வேதியர் கடும் விமர்சனத்திற்கும் ஆளாகியுள்ளார்கள். வேதாந்தம் கேட்க விரும்பிய வேதியர் வேதாந்தம் கேட்கும் தம் வேட்கை ஒழிந்திலர் வேதாந்தமாவது வேட்கை ஒழிந்திடம் வேதாந்தம் கேட்டவர் வேட்கை விட்டாரே

வேதாந்தம் கேட்கும் வேட்கையை விடாத வேதியர்களை விமர்சிக்கிறார் திரு மூலர். இது அப்படியே சமண - புத்த பாணி யாக உள்ளது. உண்மையான வேதக் கல்வி என்பது வேட்கையை - தாக்ததை - விட பொழிப்பதாகவே இருக்க முடியும் என்று அவர்கள் கூறுவார்கள். அத்தகைய விமர்ச னத்தை திருமூலர் வைத்திருப்பது சாதாரண விஷயம் அல்ல. இது ஏதோவொரு தனித்த பாடல் அல்ல.

இன்னும் வருகிறது :-

நூலும் சிகையும் நுவலிற் பிரம்மோ
நூலது கார்ப்பாச நுண்சிகை கேகமாம்
நூலது வேதாந்தம் நுண்சிகை ஞானமாம்
நூலுடை அந்தனர் காணும் நுவலிலே

புனூலும் உச்சிக் குடுமியும் மட்டும் இருந்து விட்டால் அவர் உண்மையான அந்தனர் ஆகிலிட மாட்டார். அவர் கூறுவது பிரம்மம் ஆகிலிடாது என்கிறார். உபநிஷத்து கள் கூறும் பிரம்மம் பற்றி திருமூலருக்குத் தனித்துவமான கருத்து உள்ளது. வெளி வேஷங்களைவிட அக ஒழுக்கங்களுக்கு முக்கியத்துவம் தருவதே வேதாந்தம் என்றும், அதன் வழியிலேயே பிரம்மத்தை உணர முடியும் என்றும் அவர் கருதி யிருக்கிறார்.

சத்தியம் இன்றித் தனிஞானம் தானின்றி ஒத்த விடையும் விட்டோரும் உணர்வின்றிப் பத்தியும் இன்றிப் பரன் உண்மை இன்றிப் பித்தேறும் மூடர் பிராமணர் தாமன்றே

இத்தகைய விமர்சனங்களை மூவர் தேவாரத்தில் கிஞ்சித்தும் பார்க்க முடியாது. இத்தகைய விமர்சனங்களைச் செய்த சமண - புத்த சமயத்தவரை எதிர்த்துப் பறப்பட்டவர்களாயிற்றே அவர்கள் மூன்றாவதாக சமண - புத்த சமயங்களில் கொள்ள வேண்டியதைக் கொண்டு தள்ள வேண்டியதைத் தள்ளி, அவற்றை சிவ மதத்தோடு சேர்த்து ஒரு புதிய சுத்தசைவ சமயத்தை நிலை நாட்ட முயற்சித்திருக்கிறார் திருமூலர். அது சைவ சித்தாந்த சாயலில் இருக்கிறது. அதே நேரத்தில் வேதாந்தத்தின் சில கூறு களையும் உள்ளடக்கியிருக்கிறது.

இறுதியாக, மூவர் தேவாரம் போல சமண - புத்தத்திற்கு எதிரான யுத்த முழக்கத்தை திருமூலரில் காண இயலவில்லை. அவற்றிற்கு எதிரான குறிவைத்த தாக்குதலோ, விமர்ச னமோ இல்லை. அறுவகைச் சமயங்கள் பற்றி வருகிறது. சூர்த்து நோக்கினால் அவற்றுக்குள் நடைபெற்ற பூசலை அவர் விரும்பியதாகத் தெரியவில்லை. மாறாக சிவத்தை அடைகிற வழி முறையிலேயே அவரது முழுக் கவனமும் சென்றிருக்கிறது. அதிலும் இகத்திலேயே அந்த நிலையை எட்ட உடம்மையும் உயிரையும் பேணுவதில் நாட்டம் கொண்டிருக்கிறார் அதற்காக யோக முறைகளை விரிவாகப் பரிந்துரைத் திருக்கிறார்.

திருமந்திரம் உண்மையில் தமிழ் மந்திரமாக உள்ளது. சகல தத்துவங்களையும் நன்கு அறிந்திருந்த ஒரு தமிழன் தந்த தனித்துவமான தத்துவப் பங்களிப்பாக உள்ளது. வேத - சமண - புத்த சமயங்கள் வடபுலத்திலிருந்து வந்திருக்க அவற்றின் தோள் மீது ஏறி நின்று தனக்கென ஒரு தனித் தத்துவ நெறியினைப் பிரகடனப்படுத் தியிருக்கிறார் திருமூலர்.

திருமூலர் கண்ட சிவம்

பேராசிரியர் சி. தில்லைநாதன்

எமது வாழ்வு குறைவற்றதாக அமைதியும் ஆனந்தமும் நிலவுவதாகவும் அமைய வேண்டும் என்று எல்லோரும் விரும்புகின்றோம். ஆனால், எல்லோரும் விழையும் அந்த அமைதி வாய்த்தற்கு அரிய ஒன்றாகவே உள்ளது. எமது உலகியல் வசதி களையும் பலத்தையும் பெருக்கிக் கொள்ள வென்று பலவழிமுறைகளையும் கருவி களையும் ஆக்கிக்கொண்டிருக்கிறோம். ஆயினும், ஒற்றுமையாகவும் அமைதி யாகவும் வாழ்வதற்கு வேண்டிய புரிந்துணர்வையும் வழிமுறைகளையும் விழுமியங்களையும் வளர்த்துக்கொள்ளவில்லை.

புறவசதிகளையும் வாய்ப்புக்களையும் தேடுவதில் மனிதனுக்குள்ள ஆர்வம் தன்னைத் தேடுவதிலும் தன் ஆற்றலை வெளி க்க காணார்ந்து வளர்ப்பதிலும் காணப்படவில்லை. தன் உடலையும், அதனுள்ளிருக்கும் உயிரையும் வளர்க்கத் தெரியவில்லை. கோள்கள், நட்சத்திரங்கள், புல்புண்டுகள், பிராணிகள், முதலானவற்றிலும் பிற மனிதர்களிலும் தங்கிவாழும் மனிதன் தன் பங்கையும் கடமைகளையும் குறித்து அதிகம் சிந்திப்பதில்லை. சுழந்திருக்கும் பிரபஞ்சத்திற்கும் தனக்குமுள்ள தொடர்பு யாதென்பதை என்னிப்பார்ப்ப தில்லை.

இந்நிலையில், தொல்லைகள் கவலைகள் அழிவுகளால் அலைக்கழியும் மனிதகுலத்தின் ஆனந்தப்பேற்றுக்கு வழிகாட்டுபவராகவும் வாயிலாகவும் திருமூலர் விளங்குகிறார். இறையருளால் அனைவரும் அமைதியும் மகிழ்வும் பெறலாமென்பது அவரது செய்தி. சத்திய தரிசனம் பெறும் ஆற்றல் மனிதரிடமே உள்ளது என்பதையும், அவ்வாற்றலை வெளிக்கொணர்வதற்கு வேண்டிய சாதனமுறைகளையும் அவர் விளக்குகிறார். மனிதகுல அமைதிக்கான அவரது உத்தரவாதம் அன்புக் கோட்பாட்டின் அடிப்படையாகக் கொண்டது.

தமிழ்நூற் பரப்பினை நோக்கும்போது, “நம்பிரான் திருமூலர்” என்று சுந்தரமூர்த்தி நாயனாரும், “முழுத் தமிழிழின்படி மன்னு வேதத்தின் சொற்படியே பரவிட்டு என் உச்சி அடிமன்ன வைத்த பிரான் மூலன் ஆகின்ற அங்கணனே’’ என்று நம்பியாண்டார் நம்பியும், “நந்தி அருள்பெற்ற நான்மறையோகிகள்’’ என்றும் ‘‘சைவ நெறி மெய்யுணர்ந்தார்’’ என்றும் சேக்கிழாரும், “சக்கரவர்த்தி தவராசயோகி எனும் மிக்க திருமூலன் அருள்மேவு நாள் எந்நாளோ’’ என்று தாயுமானவரும் பாடியிருப்பதை அவதானிக்கலாம்.

திருமூலர் வரலாறு குறித்து நம்பியாண்டார் நம்பி, சேக்கிழார், உமாபதி சிவாச்சாரியார் முதலானவர்கள் கூறி யிருக்கின்றனர். திருமூலரது வாக்குகளை அக்சான்றாகக் கொண்டு அறியப்படும் சில செய்திகளும் உண்டு. “மன்று தொழுத பதஞ்சலி வியாக்கிரமர் என்றவர் என்னோடு எண்மருமாமே” என்ற அடியிலிருந்து, தலைமைச் சித்தர் எனப்போற்றப்படும் சிவப்ரானிடம் உபதேசம் பெற்றவர்கள் எனக்கருதப்படும் எண்மருள் (சனகர், சனந்தனார், சனாதனார், சனத்குமாரர், சிவயோகமுனி, பதஞ்சலி, வியாக்கிரமர், திருமூலர்) ஒருவராக அவர் கொள்ளப்படுகிறார். தமது ஞானசிரியர் நந்தியெம் பெருமான் என்றும், சிதம்பரத்தை வழிபட்ட தாகவும், திருவாவடு துறையினை அமைந்ததாகவும் திருமூலர் கூறுகின்றார். ஆங்கமர்ந்து நிட்டைக்கூடி உலகம் உய்ய 3000 மந்திரங்களைத் திருமூலர் அருளின ரென்று திருத்தொண்டர் புராணம் கூறும்.

திருமூலர் உலகில் அவதரித்த நோக்கமும் அவரது உலகநோக்கும் இங்கு முக்கியமாகக் கவனிக்கப்பட வேண்டிய வையாகும்.

“என்னை நன்றாக இறைவன் படைத்தனன் தன்னை நன்றாகத் தமிழ்செய்ய மாறே”

என்பது அவரது கூற்று. இறைவன், தன்னை நன்றாகப் படைத்தது ஆகமங்களைத் தமிழ்மொழியில் அறிவிப்பதற்காகவே என்பது அவரது நிலைப்பாடு. “வேதமோடாகமம் மெய்யாம் இறைவன் நூல்” என்பதி விருந்து அவரது பார்வையில் வேதமும் ஆகமமும் பேதமற்றவை என்பதும் புலனாகும். அவரது பாடல்களை நோக்கு மிடத்து வேதசாரம் பொதுவாகவும் ஆகம

சாரம் சிறப்பாகவும் அமைந்திருப்பதை அவதானிக்கலாம்.

“நான் பெற்ற இன்பம் பெறுகினுவ் வையகம் வான்பற்றி நின்ற மறைப்பொருள் சொல்லிடின் ஊன்பற்றி நின்ற உணர்வறு மந்திரம் தான்பற்றப் பற்றத் தலைப்படுந் தானே”

எனகிறார் திருமூலர். “இறைவன் தரி சனம் கிடைத்தவிடத்து யான் பெற்ற இன்பத் தினை இம்மண்ணுலகும் பெறவேண்டும். உயர்ந்த வேதப் பொருளை எடுத்துக் கூறினால், அதுவே நாவாகிய தசையினைப் பற்றிநின்ற உணர்ச்சியூட்டும் மந்திரமாகும். அம்மந்திரத்தை உச்சரிக்க உச்சரிக்க இறையருள் கிடைக்கப்பெறும்” என்பது அதன் பொருளாகும்.

“நிறைமொழி மாந்த ராணையிற் கிளந்த மறைமொழி தானே மந்திர மென்ப”

என்று மந்திரத்துக்கு இலக்கணம் கூறுகிறார் தொல்காப்பியர். “நிறைமொழி மாந்தரென்பது, சொல்லிய சொல்லின் பொருண்மை யாண்டுங் குறைவின்றிப் பயக்கச் சொல்லும் ஆற்றலுடையவராவர் ஆணையாற் கிளக்கப்பட்டுப் புத்தார்க்குப் புலனாகாமல் மறைத்துச் சொல்லுஞ் சொற் றொடரெல்லாம் மந்திரமெனப்படும்” என்பது அதற்கான பேராசிரியரின் உரையாகும்.

திருமூலர் அருளியவை என்றும் குறைவின்றிப் பயன் நல்கும் திறத்தவையாகையால் திருமந்திரம் எனப்பட்டன. திருமந்திரமாலை, மூவாயிரந்தமிழ், தமிழ்மூவாராயிரம் செந்தமிழ் வேதாகமம் என்றெல்லாம் அவை போற்றப்பட்டன. “சதாசிவம் தத்துவம் முத்தமிழ் வேதம்” எனகிறார் திருமூலர். அதாவது, சதாசிவக் கடவுளுடைய தத்துவத்தினின்றும் வெளிப்பட்ட தமிழ்மறை. திருமந்திரம் தோத்திரமாகவும் சாத-

திரமாகவும் கொள்ளப்படுகிறது. “தோத் திரமும் சாத்திரமுமானார் தாமே” என்று சம்பந்தர் இறைவனைப் பரவியமையும் இங்கு எண்ணிப்பாக்கத்தக்கது.

“திருமந்திரமே சிவகதிக்கு வித்தாம்
திருமந்திரமே சிவமாம் - அருமந்த
புந்திக்கு ஜேனினைத்து போற்றும் அடியார்தமக்குச்
சந்திக்கும் தற்பரமே தான்”

என்பது ஒரு தனிப்பாடல், “ஆகமங்களின் உட்பொருளையும், சிவன் சக்தி வழிபாட்டின் தத்துவத்தையும், யோகத்தின் உண்மையான தன்மையையும் மாண்பையும், ஆத்மஞானத்தின் ஓளியையும் பற்றித் திட்பமான தமிழ்ப் பாடல்களடங்கிய ஞானக்களஞ்சியம்” என்று ஏ.வி. சுப்பிரமணிய அய்யரும், “திருமுறைகளில் திருமந்திரம் பறந்தையானது. அது தோத்திரமுமாம். சாத்திரமுமாம். அன்றி, சில பகுதி சித்தபரிபாசையோடு கூடியதுமாம். திருமந்திரத்தையும் வேதாகம வரிசையில் வைத்துக்கொள்ளல் சாலும்” என்று இலக்கியகலாநிதி பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை கூறியுள்ளவை எண்ணிப்பார்க்கத் தக்கவையாகும்.

எளிதில் பொருள் அறியப்படாத பகுதி களும் யோகம் தத்துவம் அறம் சம்பந்தமான கருத்துக்களும் ஆங்காங்கு காணப்படுவதாலும் தேவார திருவாகங்களைப் போல் அனுபவித்துப் பாடமுடியாததாலும் போலும் திருமந்திரம் போதிய கவனத்தைப் பெற வில்லை. ஆயினும், அது முக்கியமான ஒரு நூல் பொருட்செறிவும் சொற்சைவையும் மிக்கது சிலவியல்புகளிலே திருமுறைகள் அளைத்திலும் மேம்பட்டது சைவசித்தாந்த தத்துவத்தின் மூலாதார ஊற்றெனத்தக்கது.

இறைவனை அடையும் வழியினை அனுபவவாயிலாக எடுத்துரைப்பது என்று

கருதப்படும் திருமந்திரம் பத்தாம் திருமுறையாகக் கொள்ளப்படுகிறது. நூல் ஒன்பது தந்திரங்களாக வகுக்கப்பட்டுள்ளது. ஒவ்வொரு தந்திரமும் ஒவ்வொரு சைவ ஆகமக்கருத்தைக் கொண்டது என்பது சைவமாரபாகும். திருவாவடு துறையில் மறைந்து கிடந்த திருமந்திர நூலைத் திருஞானசம்பந்தர் வெளிப்படுத்தியருளினார் என்பது செவி வழிச் செய்தியாக வழங்குகின்றது. தமிழகத்தில் திருமூலர் நீண்டகாலமாகப் போற்றப்பட்டமைக்குச் சான்றாகச் சுந்தரமூர்த்தி நாயானார், நம்பியாண்டார் நம்பி, சேக்கிழார், தாயுமானவர் முதலானவர்களின் கூற்றுக்கள் உள்ளன. பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் வாழ்ந்த தாயுமானவர் தமது ஆசிரியர் திருமூலர் மரபில் வந்த மெளனகுரு என்பர். தாயுமானவருக்கும் சீடர்கள் இருந்தனராகையால், திருமூலர் மரபு 18ஆம் நூற்றாண்டுக்குப் பின்னும் நிலைத்தமை தெளிவாகும்.

திருமூலர் உலகநோக்கும் குறிக்கோரும் தெளிவானவை. “ஒன்றே குலமும் ஒருவனே தேவனும்” என்றுரைத்த திருமூலர் மனுக்குலத்தை ஒக்க நோக்கியதோடு உயிருள்ளன வற்றிலும் இல்லாதனவற்றிலும் இறைவனைத் தரிசித்தார், “நான் பெற்ற இன்பம் பெறுக இவ்வயைகம்” என்ற கூற்று அவரது உலகளாவி விரிந்த குறிக்கோளைப் புலப்படுத்துவதாகும். மனித குலத்துக்குப் புத்துயிருட்ட விழைந்த திருமூலர் உலக ஆசாபாசங்களில் அலைக்கழிந்தவர்களிடையே ஆன்மீக ஓளியினைப் பாய்ச்சினார். உறுதியான பக்தியினால் ஒவ்வொருவரும் இறைவனின் பாதாரவிந்தங்களை அடைய முடியுமென்று எடுத்துக்காட்டினார். உடல் சார்பான வாழ்க்கையிலிருந்து ஆன்மீக வாழ்க்கையின் உச்சநிலையினை எய்வதற்

குச் செய்யவேண்டிய முயற்சிகளை விண்டு ரொத்தார்.

இவ்வுலகத்து உடலின்ப வாழ்க்கை நிலையற்றது என்பதை வற்புறுத்திய திருமூலர், நீதிநெறி தவறாது நடுவுநிலை நின்று வாழுவேண்டியமையின் அவசியத்தை வலியுறுத்தினார்.

“நடுவுநின் ரார்க்கன்றி ஞானமும் இல்லை நடுவுநின் றார்க்கு நரகமும் இல்லை நடுவுநின் றார்நல்ல தேவரும் ஆவர் நடுவுநின் றார்வழி நானும்நின் நேனே”

என்ற திருமூலர் “நடுவுநின் றார்நல்ல நம்பனும் ஆமே, அதாவது நடுநிலைமை தவறாதவர்கள் சிவனாக விளங்குவர் என்கிறார். நல்லவற்றைப் பேணித்தீயவற்றை விலக்கி நெறிப்படி வாழுவேண்டியமையின் அவசியத்தை விளக்கக் கருதியவிடத்து.

“நெறியைப் படைத்தான் நெஞ்சில் படைத்தான் நெறியில் வழுவின் நெஞ்சில் மூன்பாயும் நெறியில் வழுவாது இயங்கவல் லார்க்கு நெறியில் நெஞ்சில்முள் பாய கிளாவே.”

என்றார். நெறியைப்படைத்த கடவுளே நெஞ்சில் மூளையும் படைத்தது நெறிதவறி நடப்போருக்கு இடர்விளைவிக்கவேயாம்.

அறம் செய்ய வேண்டியதன் இன்றி யமையாமையைத் திருமூலர் பலவாறாகப் பன்னிப்பன்னிக் கூறுகிறார்.

“அறம் அறியார் அன்னைல் பாதம் நினையும் திறம் அறியார்.”

என்பது அவரது வாக்கு, செல்வத்தின் தேவையை மறுக்காத திருமூலர் அதனை அறவழிகளிற் செலவிட வேண்டியமையின் அவசியத்தை வலியுறுத்துகிறார். எல்லோரையும் காப்பற்றக்கூடியது எதுவோ அதுவே அறம் என்ற அசோகச்சக்கரவர்த்தி கூற்றும் இங்கு நினைவுகூரத் தக்கது.

கல்வி, பெரியாரைத் துணைக்கோடல், தவம், துறவு, புலனடக்கம், அன்பு, பொறை, ஒழுக்கம், வாய்மை முதலானவற்றினால் உண்டாகும் நன்மைகளையும் கல்லாமை, கொலை, பிறன்மனை நயத்தல், புறங்கூறல், கள்ளுண்ணல், புலாலுண்ணல், அவா முதலியவற்றின் தீமைகளையும் திருமூலர் எடுத்துரைக்கின்றார்.

“கொல்லான் பொய்கூறான் களாவிலான் என்குணன்

நல்லான் அடக்கம் உடையான் நடுச்செய்ய வல்லான் பகுத்துண்பான் மாசிலான் கட்காமம் இல்லான் இயமத் திடையில் நின்றானே.”

என்பது திருமூலர் வாக்கு, கொலை, பொய், திருட்டு, குற்றம், கட்குடி, காம வேட்கை ஆகியவற்றை ஒழித்து நற் குணங்கள், அடக்கம், நடுநிலை, பகுத் துண்ணும் பண்பு ஆகியவற்றை மேற்கொண்டு ஒழுகுப வன் இயமம் என்படும் யோகப் பயிற்சியில் நின்றவனாவான் என்பது அதன் பொருள், இயமம் என்றால் தீயனவற்றில் செல்லாது சிந்தையைக் கட்டுப்படுத்தல், இயமத்தில் ஈடுபடுவோர் இறைவனிடத்து விரும்பு வதைப் பெறுவர் என்பது நம்பிக்கையாகும்.

மக்கள் படும் துண்பங்கள் பலவற்றுக்கும் அடிப்படைக் காரணமாவது ஆசை என்றே சான்றோர் பலரும் செப்புகின்றார்.

“ஆசை அறுமின்கள் ஆசை ஆறுமின்கள் சுசனோ டாயினும் ஆசை அறுமின்கள் ஆசை படப்பட ஆய்வரும் துண்பங்கள் ஆசை விடவிட ஆனந்தம் ஆகுமே.”

என்ற திருமூலர் செய்யுள் பலராலும் அடிக்கடி மேற்கோள் காட்டப்படுவதாகும்.

மக்கள் நலனில் ஆர்வம் கொண்ட திருமூலர் அரச நிர்வாகம் நல்ல முறையில் விழிப்புடன் நடைபெறவேண்டும் என்பதை விரும்பியதும் இன்று எண்ணிப்பார்க்கத்தக்க

கதாகும். “கல்லா அரசனில் காலன் மிக நல்லன்” என்றுரைத்த திருமூலர்,

“நாடொறும் மன்னவன் நாட்டில் தவநெறி நாடொறும் நாடி அவன்நெறி நாடானேல் நாடொறும் நாடு கெடும்மூடம் நன்னு மால் நாடொறும் செல்வம் நரபதி குன்றுமே”

என்று கூறியுள்ளார்.

சமயத்தை வாதப்பொருளாக்காமல் அதனை வாழ்கை நலன் நோக்கி அனுட்டிக் கப்பட வேண்டியதாகக் கொண்ட திருமூலர் சமூகத்தின் சாதாரண மனிதர்களையும் அவர்களது தேவைகளையும் மறந்துவிடவில்லை.

“படமாடக் கோயில் பகவற்கு ஒன்று ஈயில் நடமாடக் கோயில் நம்பர்க்கு அங்கு ஆகா நடமாடக் கோயில் நம்பர்க்கு ஒன்று ஈயில் படமாடக் கோயில் பகவற்கு அது ஆமே.”

என்றது மனித நேயத்தின் விளைவான குரலாகும். இறைவனுக்குத் தருபவை மக்களைச் சேர்மாட்டா என்பதும் மக்களுக்குத் தருபவை இறைவனைச் சேரும் என்பதும் திருமூலர் கொள்கை.

மண்ணில் நல்லவண்ணம் வாழ்ந்து உயர் பேற்றினை எட்ட வழிகாட்டிய திருமூலர் இறைவனை அன்பின் வடிவாகக் கண்டார். தூய அன்பினால் இறைவனை அடையலாம் என்றார்.

“அன்பும் சிவமும் இரண்டு என்பர் அறிவிலார் அன்பே சிவமாவது ஆரும் அறிகிலார் அன்பே சிவமாவது ஆரும் அறிந்தபின் அன்பே சிவமாய் அமர்ந்திருந்தாரே.”

என்பதன் மூலம், அன்பே சிவம் என்பதை உணர்ந்த சில ஞானியர் கடவுள்தன்மை பெற்றவர் என்கிறார். அன்பு வடிவான உண்மைப் பரம்பொருளை அறியும் ஆர்வத்தினால் உந்தப்பட்டு ஓவ்வோர் ஆன்மாவும் உறுதியோடு முயற்சி மேற்

கொள்ள வேண்டும் என்பது திருமூலர் கருத்தென்று தெரிகிறது. புறக்கருவிகளைப் பெருக்கி ஆதிக்கம் செலுத்த முனைப்பவர்கள் தம் உள்ளாற்றலை வளர்க்க முடியாதவர் களாய் உள்ளனர். திருமூலர் காட்டிய வழியில் உடம்பினை ஓம்பி உயிரினை வளர்த்தல் எளிதன்று. இன்று பலர் குறுக்கு வழிகளில் இறையருள்பெற அவசர எத்தனைக் களை மேற்கொள்கின்றனர். சிலர் அதனைப் பணங்கொடுத்துச் சலபமாக வேண்டியிடலாம் என்றும் நினைக்கின்றனர். சிவத்தையோ சத்தியத்தையோ அடையவேண்டுமாயின், அதனிடத்து உண்மையான இடையராத அன்பு வேண்டும். கோயில்கள், கிரியைகள், வேதங்கள், வேதசாத்திரங்கள், சமயத்துவங்கள், நோன்புகள், விரதங்கள் முதலானவை அன்பு மார்க்கத்தை அடைவதற்கான வழி முறைகளே ஆகும். அன்போடு உருகி மனங்குழலுவதனாலன்றி எலும்பை விறகாக்கித் தசைகளை வறுத்தாலும் இறைவனை அடைய முடியாதென்று மனித மேம்பாட்டில் ஆர்வமுள்ள திருமூலர் அறுதியிட்டுக் கூறுகிறார்.

“என்பே விறகாய் இறைச்சி அறுத்திட்டுப் பொன்போல் கணலில் பொரிய வறுப்பினும் அன்போடு உருகி அகம்குழலு வார்க்கண்றி என்போல் மனியினை எய்தலேன் ணாதே.”

திருமூலர் கூற்றுப்படி அன்பே சிவம், அதனை அடைவதற்கான வழியும் அன்பே தான். சிவம் என்றால் உயர்வு என்றும் நன்மை என்றும் பொருள்படும். மனிதவாழ்வு ஆற்றலும் ஆனந்தமும் அமைதியும் உடைத்தாவதை உயர்வென்றும் நன்மை யென்றும் கொள்ளவியலும். அத்தகைய வாழ்வுக்கு இன்றியமையாத அடிப்படைகளாகத் திருமூலர் கருதியது அன்புடைமை, அறன்வழுவாமை, ஆர்வமுடைமை ஆகிய வற்றையேயாம்.

திருமூலரின் மெய்யெயல்

கரு. ஆறுமுகத்தமிழன்

பதிபசு பாசம் எனப்பகர் மூன்றில்
பதியினைப் போல்பசு பாசம் அனாதி
பதியினைச் சென்றுஅனு காப்பசு பாசம்
பதியனு கில்பசு பாசநில் லாவே.

திருமந்திரம். 115

மனிதனின் அறிவுக்கண் விழித்துக் கொண்டபோது “நான் யார்?” என்ற கேள்வியை எழுப்பிக் கொண்டான். தான் கல்லைப்போலக் கட்டையைப்போலச் சடப் பொருள் அல்லன் என்பதை அவனது வளர்சிதை மாற்றங்கள் எடுத்துரைத்தன. மாற்றங்களுக்கு ஊடாக ஒரு மாறாப் பொருள் இருப்பது அவனால் அறியப்பட்டது அதுவே தன் உடலை இயக்குவதாக உணர்ந்தான். உயிர் என்ற ஒன்று உண்டென்பதாகத் தீர் மானமாயிற்று.

பறத்தே இருந்த சடப்பொருள்களைத் தன்னின் வேறாக உணர்ந்தான். இவற்றை உலகு என்று குறித்தான்.

உலகுக்கும் தனக்கும் இடைப்பட்ட தொடர்பு, உலகின் தோற்றம், இவற்றைச் சிந்தித்தபோது இறைவன் என்ற ஒன்றைக் குறித்தான். மெய்யீயிலின் தோற்றம் இப்படிக் கருக்கொண்டிருக்கலாம்.

எந்த மெய்யீயல் கோட்பாட்டையும் எளிதாக விளங்கிக் கொள்வதற்கு வழி

உலகு, உயிர், இறைவன் ஆகிய மூப்பொருள் களைப் பற்றி அந்த மெய்யீயல் கோட்பாடு என்ன உண்மைக் கருத்துக்களைக் கொண்டிருக்கிறது, ஏன் கொண்டிருக்கிறது என்ற இரு விளாக்களுக்கும் விடை காண்பதேயாகும். சுருக்கமாகச் சொன்னால் இம்மூப்பொருள் களுள் எது மூலப்பொருள் என்பதே கேள்வி.

‘உலகை மட்டுமே நேரில் காண்கிறோம். ஏனைய இரண்டையும் அங்ஙனம் காண்பதில்லை. ஆகையால் உலகு தான் உண்மை ஏனைய இரண்டும் பொய். உலகம் சடப் பொருள்களால் ஆனது. ஆகவே சடப் பொருளே மெய் அதுவே மூலப்பொருள்’ என்பது ஒரு விடை.

“உயிர் உண்டென்பது உறுதியானது. உலகை உண்மையில் இருப்பதாக உயிர் தோற்றுவிக்கிறது. இது கனவு போன்றது விழிப்பு வந்தால் கனவு பொய்யாகும். ஆகவே உலகம் இருப்பது உயிரின் கருத்திலேயே. இருப்பது ஒருயிர் அஃது பேரூயிர் அப்பேரூயிரே மூலப்பொருள்” என்பது ஒரு விடை.

“உலகு உயிர் இரண்டுமே உண்டு. உயிரைச் சார்ந்து உலகு உருவாகிறது. எனவே உலகு, உயிர் இரண்டுமே மூலப்பொருள்கள்”, என்பது மூன்றாவது விடை.

“உலகு உயிரைச் சார்ந்து உருவாவது என்பது பொருந்தாது. அதை உயிர்களின் நலன் கருதி உருவாக்கி, உருவான உலகுக்குள் உயிர்களை ஊட்டி, நெறிப்படுத்தும் தலைவனாக இறைவன் இருக்கிறான். ஆகையால் உலகு, உயிர், இறைவன் ஆகிய மூப் பொருள்களும் உண்மை”, என்பது நான் காவது விடை.

இவையன்றி, மூப்பொருள்களுக்கும் மேற்பட்ட மூலப்பொருள்கள் உண்டு என்னும் விடை ஒரு புறம் இருக்க, அடிப்படையில் பொருள் என்று ஒன்றுமே கிடையாது என்று ஒரு விடையும் அமைகிறது.

இவற்றில் நான்காவது விடைக்குப் பொருந்தியே திருமூலர் பாடல்கள் செய்தி தருகின்றன. திருமூலர் கருத்தில் உலகம் மாயை அன்று உண்மை. அது கருத்தில் அமைவதன்றி காட்சியிலும் அமைகிறது. காண்பனவாக உயிர்கள் அமைகின்றன. காட்டுபவனாக, உயிர்களை ஆட்டுபவனாக இறைவன் அமைகிறான்.

அளவை

எல்லா மெய்யியற் கொள்கைகளும் தாங்கள் கருதுகிற அடிப்படை உண்மைகளை நிறுவும் முன் அவற்றை அறியத் தாங்கள் கைக்கொண்ட வழிகளையும் அவ்வழிகளின் ஏற்படுத்தமையையும் நிறுவிவிடுவது வழக்கம்.

அறிதல் நிகழ்வில் தொடர்புடைய முதன்மைக் கூறுகள் மூன்று. முதலாவது, ‘அறிபவன்’ இரண்டாவது, ‘அறியப்படுபொருள்’ மூன்றாவது, அறிபவன் - அறியப்படுபொருள் தொடர்பின் விளைவாய் எழுகிற ‘அறிவு’. இம் மூன்றும் இல்லாத

நிலையில் அறிதல் நிகழ் இயலாது. இவை முறையே ஞாதிரு, ஞேயம், ஞானம் என்று வடமொழியில் சொல்லப்படும்.

ஞேயத்தை ஞானத்தை ஞாதுரு வத்தினை மாயத்தை மாமாயை தன்னில் வரும்பரை ஆயத்தை அச்சிவன் தன்னை அகோசர வீத்தை முற்று விளக்கி இட்டேனே

(திருமந். 90)

எனகிறார் திருமூலர். பாயிரத்தில் அமைந்திருக்கும் இப்பாடல் ஞேயம், ஞானம், ஞாதுருவம், ஞேயப் பொருள்களான மாயம், பரை ஆயமாகிய சத்திக்கூட்டம், இச்சத்திகளில் விளங்கும் சிவன், கண் னுக்குப் புலப்படாமல் வித்துப் போல உள்ள சொருப சிவம் ஆகியவற்றை விளக்கி யிடுவதை நூலின் நோக்கமாகப் பறை சாற்றுகிறது.

ஒரு மெய்யியல் கொள்கை தான் ஏற்றுக்கொண்ட மூலப்பொருள்களை அறிவதற்குப் பயன்படுத்திய வழியாகிய பிரமாணம் தமிழில் ‘அளவை’ என்று குறிக்கப்படும். “உலகத்துப் பதார்த்தங்களை என்னல், எடுத்தல், முகத்தல், நீட்டல் என்னும் நால் வகை அளவினால் அளந்தறிய மாறுபோலப் பதி முதலிய பொருள்களை அளந்தறிவதற்குக் கருவியாதவினால் பிரமாணம் அளவை எனப்பட்டது” என்று அளவை விளக்கப்படுகிறது.

அளத்தல் என்ற சொல்லை இந்தப் பொருளிலேயே திருமூலரும் கையாண்டிருக்கிறார்.

அளந்தேன் அகவிடத்து அந்தமும் ஈறும் அளந்தேன் அகவிடத்து ஆதிப் பிரானை அளந்தேன் அகவிடத்து ஆணொடு பெண்ணும் அளந்தேன் அவன் அருள் ஆய்ந்து உணர்ந்தேனே

(திருமந். 1125)

என்னும் பாடலில் அகவிடமாகிய உலகம், அகவிடத்துக்கு ஆதியாகிய இறைவன், அகவிடத்தில் வாழும் ஆணும் பெண்ணுமாகப் பால்வயப்பட்ட உயிர்கள் என்று முப்பொருள்களையும் அளந்தறிந்த செய்தியைத் திருமூலர் சொல்கிறார்.

பொருள்களைத் திட்டமாக அளந்தறியும் போது அந்திகழ்ச்சியில் மூன்று பொருள்கள் உள்ளடங்குகின்றன. அவை அளப்போன், அளவை, அளக்கப்படும் பொருள் என்பன. இவை முறையே பிரமாதா, பிரமாணம், பிரமேயம் என்று வடமொழியில் வழங்கப்படும்.

இந்த அளப்போன் முதலிய மூன்றினுள் அளவையின் இயல்பையே நன்கு உணர்தல் வேண்டும். ஏனெனில் அதுவே பொருள்களின் இயல்பை உணர்வதற்குக் கருவியாய் நிற்பது. அளவையின் இன்றியமையாமையை அளவை விளக்கம் என்ற நாலின் கீழ் வரும் பாடல் எடுத்துரைக்கிறது

பண்ணைவாற்கு இல்லாத பாட்டின்பயம்
போன்றும்
கண்ணைவாற்கு இல்லாக் கவின்போன்றும் -
எண்ணைவா
அஞ்சொல் அளவை அறியா தவர்க்கு
இல்லை
செஞ்சொல் அளவின் சிறப்பு.

அளவைகள் ஆறு என்று சிலரால் சொல்லப்படும் அவை காட்சி (பிரத்தியட்சம்), கருதல் (அனுமானம்), உரை (ஆகமம் அல்லது சப்தம்), ஒப்பு (உவமானம்), பொருள் (அருத்தாபத்தி), இன்மை (அபாவம்) ஆகியன. வேறு சிலர் இந்த ஆறு அளவைகளோடு ஒழிபு (பாரிசேடம்), உண்மை (சம்பவம்), உலகவழக்கு (ஜத்கம்), இயல்பு (சகசம்) என்று மேலும் நான்கு

கூட்டிப் பத்தாகக் கொள்வர். இந்தப் பத்துக்கு மேல் அளவை கூறுவோரும் உண்டு. ஆனாலும் காட்சி, கருதல், உரை இம்மூன்றி னுள்ளேயே ஏனையவை அடங்கிவிடும் என்பது சைவசித்தாந்திகள் கருத்து.

அளவைகள் மூன்றினுள் திருமூலர் உரை அளவையையே அழுத்தமாகவும் வெளிப் படையாகவும் வலியுறுத்துகிறார். இதனோடு காட்சி அளவை, கருதல் அளவை பற்றிய குறிப்புகளும் சில பாடல்களில் தெறிக்கின்றன. பொருள்களைக் காட்சி அளவை மூலமும் தெய்வத்தைக் கருதல் அளவை மூலமும் அறியக்கூடும் என்கிறது ஒரு திருமந்திரம் (திருமந். 1302).

காட்சி என்பது ஜந்து புலன்களின் வழி யாக அறிவுக்குச் செய்தி பெறுவது. காட்சி என்ற சொல்லால் குறிக்கப்பட்டாலும் அது பார்த்தல், கேட்டல், முகர்தல், சுவைத்தல், தொடுவணர்ச்சி ஆகிய ஜந்தையும் குறிக்கும்.

கருதல் என்பது அறிந்த ஒன்றிலிருந்து அறியாத ஒன்று அதன் பின்புலத்தில் இருப்பதை ஊகித்து அறிதல். அதாவது கண்டதிலிருந்து காணாததை அறிதல். மலையின் மேல் புகை இருப்பது தெரிகிறது. ஆனால் நெருப்பு இருப்பது கண்கூடாகத் தெரிய வில்லை. புகை இருக்கும் இடத்திலெல்லாம் நெருப்பு இருக்கும் என்பது அடுக்களையிலும் மற்ற இடங்களிலும் நாள்தோறும் நாம் அறிந்தது. ஆகையால் நெருப்பு இருப்பதை நாம் நேரடியாகப் பார்க்காவிட்டாலும் புகை இருப்பதைக் கொண்டு அங்கே நெருப்பு இருக்க வேண்டும் என்று ஊகித்து அறிகிறோம்.

காட்சி, கருதல் முதலிய அளவைகளால் அறியமுடியாத பொருள்களை அறியத் துணை நிற்பது உரை அளவை. உரை

அளவையாவது நம்பத்தகுந்த யாரேனும் ஒருவர் அல்லது ஏதேனும் ஒரு நூல் சொல்லும் செப்தியை விசாரணையே இன்றி அப்படியே ஏற்றுக்கொள்வது - “திருக்குறள் சொல்வது பொய்யாக இருக்காது ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டியதுதான்” “மாணிக்கம் ஒரு செம்மல் அவர் பொய் சொல்லமாட்டார் அவர் சொன்னால் சரிதான்” என்பது போல. வேத மதத்தார் வேதத்தைத் தங்கள் உரையாகவும் சைவசமயத்தார் ஆகமத்தைத் தங்கள் உரையாகவும் ஏற்றுக் கொள்கின்றனர்.

இறைவன் காண்பதற்கு அரியவன் கருத்துக்கும் முற்றிலுமாக வசப்படாதவன் (திருமந். 1793) ஆகையால் இறை உண்மை அறிவிற்குச் சார்வாய் உரை அளவையையே வலியுறுத்துகிறார் திருமூலர். உரை அளவை யின் இந்தக் தனிச் சிறப்பிற்கும் ஏற்படுடைமைக்கும் காரணம் அதற்கு ஆதாரமாக இருக்கும் நூல் (ஆகமம் அல்லது வேதம்) இறைவனால் அருளிச் செய்யப்பட்டது என்று நம்பப் படுவது தான். ஆனால் இந்த வகையில் கடவுளை நிறுவ முற்படுவது கடுமையாக விமர்சிக்கப்படுகிறது. கடவுள் இருக்கிறாரா இல்லையா என்பதை நிறுவக் கடவுளே சொன்ன ஒரு நூலை ஆதாரமாகக் கொள்வது பொருத்தமற்றது.

என்றாலும் திருமூலர் ஆகமங்களையும் வேதங்களையுமே துணையாகக் கொள்கிறார்.

அவிழ்க்கின்ற வாறும் அதுகட்டு மாறும் சிமிட்டலைப் பட்டுடையிர் போகின்ற வாறும் தமிழ்ச்சொல் வடசொல் எனும் இவ் விரண்டும் உணர்த்தும் அவனை உணரலும் ஆமே.

(திருமந். 66)

என்னும் திருமந்திரம் உலகம் தோன்றி அழியும் முறையையும் உயிரின் போக்கு வரவையும் உலகைத் தோற்றி அழிக்கும் இறைவனையும் தமிழ்ச் சொல்லாகிய

ஆகமங்களும் வடசொல்லாகிய வேதங்களும் உணர்த்தும் என்று கூறுகிறது.

காட்சி, கருதல், உரை என்று மூன்று அளவைகள் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டபோதும் அவை அறிவாற்றலுக்குத் (சிறசத்தி) துணை நிற்பன அவ்வளவே. உண்மையில் அளவை என்பது அறிவாற்றல் மட்டும்தான். அதற்குக் காரணம் ‘உண்மையான அளவையானது தான் எவ்விடத்தும் எல்லாவற்றையும் அளப்பதாய் இருத்தல் வேண்டுமேயன்றி ஓரிடத்தும் தான் பிறிதொன்றால் அளக்கப்படும் பொருளாதல் கூடாது’ என்பது தான்.

ஒரு பொருளை நிறுத்துப் பார்க்க நினைக்கும்போது அதனை எடை பார்க்கி நோம். எடைக்கல் சரியானதாக இருந்தால் தானே நம் நோக்கம் நிறைவேறும்? மாராக எடைக்கல் சரியான எடை உடையதாக இருக்கிறதா என்று நிறுத்துப் பார்க்க வேறொரு எடைக்கல்லின் துணையை நாடினால், அது விளங்குமா? பிறகு இந்தப் புதிய எடைக்கல்லின் எடையை நிறுத்துப் பார்க்க வேறொரு எடைக்கல் என்று இப்படியே முடிவில்லாமல் போய்க்கொண்டே அல்லவா இருக்கும்? ஆகையால்தான் சொல்லப்படுகிறது: அளவை என்பது தான் பிறவற்றை அளப்பதாய் இருக்க வேண்டுமே தவிர்த்தான் பிறவற்றால் அளக்கப்படுவதாய் இருக்கக்கூடாது.

பொருள்களை அளந்து அறிவது உயிர். அவ்வாறு அளப்பதற்குக் கருவியாக இருப்பது அதன் அறிவாற்றல். இந்த அறிவாற்றல் உயிர் அறிவாற்றல் (ஆன்ம சிறசத்தி) எனப்படும். புலன்களே பொருள்களை அளப்பது போலத் தோன்றினாலும் அவற்றின் வழியாகச் சென்று அளப்பது உயிர் அறிவாற்றல் தான். ஏனென்றால் ஒவ்வொரு பொறியும் தத்தமக்கு உரியவற்றை மட்டுமே அறியும்

- கண் பார்க்கும் கேட்காது. காது கேட்கும் முகராது - என்று இப்படி. எல்லாவற்றையும் ஒருங்கே அறிவது உயிர் அறிவாற்றலே. இக்குறிப்பு கீழ்வரும் திருமந்திரத்தில் காணக்கிடக்கிறது:

அறிகின்றி லாதன ஜயேழும் ஒன்றும்
அறிகின்ற என்னை அறியாது இருந்தேன்
அறிகின்றாய் நீஎன்று அருள்செய்தான் நந்தி..

(திருமந். 2323)

படைக்கப்பட்ட முப்பத்தாறு தத்து வங்களும் (5X71) அறிவில்லாதன. புலன் களும் அம்முப்பத்தாறில் அடக்கம். அவற்றில் பொருந்தி அறிந்தது அறிவாற்றலுடைய உயிரே என்பது மேற்சொன்ன வரிகளால் புலனாகிறது.

சொல்லப் போனால் உயிர் அறிவாற்றலும் கூட அளவையன்று. ஏனென்றால் உயிர் அறிவாற்றலால் இறைவனை அறிய முடியாது. அது உலகியல் அறிவை (பாசஞானம்) மட்டுமே வழங்கும். உயிர் அறிவையும் இறைஅறிவையும் (பசஞானத்தையும் சிவஞானத்தையும்) வழங்குவது இறைஅறிவாற்றலே (சிவசிற்சத்தி) ஆகும். “நுண்ணறிவாகும் நுழைபுலன் மாந்தர்க்குப் பின்னறிவாகும் பிரான் அறிவு” என்கிறார் திருமூலர் (திருமந். 1228). பின்னின்று இயக்கும் பிரான் அறிவின் மூலமே அவனை அறியக்கூடும். ஆகையால் அறிவுக்கு அறிவாக இருப்பது இறைஅறிவாற்றலே (திருமந். 2404).

அளவை அளப்பதாய் இருக்க வேண்டுமே தவிர அளக்கப்படுவதாய் இருக்கக் கூடாது என்று முன்னர் சொன்ன வரையறைக்குள் இந்த அளவை பொருந்தி நிற்கிறது. இறைஅறிவாற்றல் தன்னால் தான் அளக்கப்படுமேயன்றி உயிர் அறிவாற்றலால் அளக்கப்படாது. கண் எல்லாவற்றையும்

காணும் ஆனால் பொருள்கள் கண்ணைக் காணா. அவ்வாறே இறைவனும் அமைகிறான் (திருமந். 2351)

காணாதவர்களுக்கு அகக்கண்ணாய் நின்று காட்டுபவன் இறைவன். காட்டுவ தோடு நில்லாமல் உயிர்களுக்குக் கண்ணாகி நின்று காணவும் செய்கிறான் (திருமந். 1798). இவ்வாறு காட்டியும் உதவுகிறான் கண்டும் உதவுகிறான்.

உலகியலில் ஈடுபட்டு நிற்கிற உயிர்களுக்கு அவற்றின் கருவிகள் உதவுகின்றன. உலகியலில் இருந்து விடுபட்ட உயிர்களுக்கு இறைஅறிவாற்றல் உதவுகிறது.

இறைவன்

இறைவன் சிந்தைக்கும் உரைக்கும் அப்பாறப்பட்டவன் ஆகையால் அவன் இருப்பையோ, அவன் அருளையோ, அவன் குணங்களையோ விளக்குவது என்பது இயலாதது. அது ‘அநுபோகக் காமம்’ ஆகையால் சொல்லுக்குச் சிக்காது என்பதே மெய்யுணர்வாளர்களின் கருத்தாக அமைகிறது.

“அவனருளே கண்ணாகக் காணின் அல்லால் இப்படியன் இந்திரத்தன் இவ்வண்ணத்தன் இவன் இறைவன் என்று எழுதிக்காட்டொண்டாதே” என்று அப்பர் இறைவனை நிறுவுதவின் அருமைப் பாட்டைப் பாட (6:97:10), சம்பந்தர் “ஆட்பாலவர்க்கு அருளும் வண்ணமும் ஆதி மாண்பும் கேட்பான் புகில் அளவில்லை கிளக்க வேண்டா” என்று இறைவனின் இருப்பை நிறுவுதல் பற்றிய கேள்வியையே தடுத்துப் பாடுகிறார் (3:54:4).

திருமூலரும் இக்கருத்தினரே. “சொல்லரும் சோதியாகவும்” (திருமந். 3015), உரையற்ற ஆனந்த மோன் சொரூபத்தனாகவும்” (திருமந். 2844) இருக்கிற இறைவனை

அன்பால் பட்டறிவதை விட்டு விட்டு வாது செய்து போது கழித்து மனிதர் பெறுவது என்னவோ என்று கடவுளை நிறுவும் முயற்சி கள் பற்றிய தமது ஆதங்கத்தை வெளிப்படுத்துகிறார் (திருமந். 2085). ஆனாலும் கூட அவரால் அப்படியே விட்டுவிட முடிய வில்லை.

செல்லும் அளவும் செலுத்துமின் சிந்தையை வல்ல பரிசால் உரையின்கள் வாய்மையை இல்லை எனினும் பெரிதுஷன் எம் இறை நல்ல அரன்நெறி நாடுமின் நீரே.

(திருமந். 2103)

“எந்த அளவுக்கு எட்டுமோ அந்த அளவுக்கு உங்கள் அறிவை ஓட்டி உண்மையை அறிய முனையுங்கள். உங்களுடைய தேட்டத்தின் விளைவாய் இறைவன் இல்லை என்ற விடையை நீங்கள் பெற நேர்ந்தால், அது உங்கள் அறிவுச் செலவின் போதாமையினாலேதானே அன்றி இறைவன் இல்லை என்பதால் அன்று. ஆகையால் உங்கள் தேட்டம் இறைவனை இல்லை என்று சொன்னாலும் இறைவன் பெரிதும் உளன். அவனை அறிதல் அறிவினால் ஆகாதெனினும் அரன் நெறியால் ஆகும்.” இந்தப் பாடலின் அடியொற்றிப் பின்னாளின் ஆசிரியர், “செல்லும் இடத்தளவும் சென்றிந்தேன் வல்லபடி வாதனையை மாற்றும் வகை இதுவே” என்று பாடியது இங்கே குறிக்கத்தக்கது (திருக்களிற்றுப்படியார், 56).

இறைவனை நிறுவதல்

பதியாகிய இறைவனின் இருப்பை நிறுவக்காட்சி அளவையால் ஆகாது. உரை அளவையால் ஆகும் எனினும் அது எல்லோராலும் ஒப்புக் கொள்ளப்படாதது. எனவே கருதல் அளவையே இறைவனின் இருப்பை நிறுவத்துணை வருகிறது. கண்டவற்றைக் கொண்டு

காணாதவற்றை அளந்து அறிதல் கருதல் அளவை. காணாத பொருளான இறைவனைக் கண்ட பொருளான உலகினைக் கொண்டு நிறுவ முயல்கிறது இது.

பகுதிகளால் ஆன பொருள் அழியும் உலகம் பகுதிகளால் ஆன பொருள் ஆகையால் அது தோன்றி நின்று அழியும் பொருள் என்பது கண்கூடு. இதனைப் பல திருமந்திரங்கள் பதிவு செய்கின்றன. தோன்றி நின்று அழியும் பொருள் எதுவும் காரியப் பொருளே ஆகும். எனவே காரியப் பொருளான உலகத்தைத் தோற்றி அழிக்கும் காரணப்பொருள் ஒன்று வேண்டும் என்றாகிறது.

போக்கும் வரவும் புனிதன் அருள்புரிந்த ஆக்கமும் சிந்தையது ஆகின்ற காலத்து மேக்கு மிகுநின்ற எட்டுத் திசையொடும் தாக்கும் கலக்கும் தயாபரன் தானே.

(திருமந். 393)

உலகத்தின் போக்கும் வரவும் ஆக்கமும் (அழித்தல், படைத்தல், காத்தல்) ஆகிய தொழில்களைப் பற்றிச் சிந்திக்கின்ற காலத்தில் இறைவன் கருத்துக்குப் புலனாவான்.

தோற்றுவிப்பவன் ஒருவன் இல்லாது பொருள்கள் தோன்றா என்பதைக் கீழ்வரும் திருமந்திரம் எடுத்துக்காட்டுடன் விளக்கி கிறது.

குசவன் திரிகையில் ஏற்றிய மண்ணைக் குசவன் மனத்துழற்று எல்லாம் வனைவன் குசவனைப் போல்ளங்கள் கோண்நந்தி வேண்டில்

அசைவில் உலகம் அதுஇது ஆமே.

(திருமந். 410)

இதை வெளிப்படையாகச் சுட்டிக் காட்டும் மற்றொரு திருமந்திரம் வருமாறு:

தத்துவம் எங்கு உண்டு தத்துவன் அங்கு உண்டு
தத்துவம் எங்கு இல்லை தத்துவன்

அங்கு இல்லை
தத்துவ ஞானத்தின் தன்மை அறிந்தபின்
தத்துவன் அங்கே தலைப்படும் தானே.

(திருமந். 2817)

உலகம் முப்பத்தாறு தத்துவங்களாலும்
அவற்றின் விளைபொருட்களாலும் ஆனது.
இவை காட்சிக்கு உட்பட்டவை. இவற்றின்
இருப்பு இவற்றை உருவாக்கியவனின்
இருப்பைச் சுட்டி நிற்கும்.

உலகம் என்பது விளைவு. இந்த விளை
வுக்கு மூலம் மாயை என்ற சடப்பொருள்.
ஆகித்தன் சந்திரன் அங்கிளன் பாலர்கள்
போதித்த வான்ஔவி பொங்கிய நீர்ப்புவி
வாதித்த சத்துஆதி வாக்கு மனதுகிள்
ஒதுற்ற மாயையின் விந்துவின் உற்றதே.

(திருமந். 410)

என்ற திருமந்திரத்தால் இது புலனாகிறது.
மாயை என்பது அனாதியான நிலைத்த
பொருள். உலகம் இந்த மாயையிலிருந்து
தோன்றி மீண்டும் அதனுள்ளேயே ஒடுங்கு
கிறது.

உலகம் மாயையில் இருந்து தோன்று
வதாய் இருக்க இறைவனுக்கு அதில் என்ன
வேலை என்றால், மூலத்திலிருந்து அதனை
வெளிப்படுத்தும் வேலை. மாயை தானா
கவே தொழிற்பட்டு உலகத்தைத் தன்னி
விருந்து வெளிப்படுத்திக் கொள்ள முடியாது.
ஏனெனில் மாயை அறிவற்றது. பானை
செய்வதற்குத் தேவையான மன், திரிகை,
திரிகையைச் சூழ்றும் குச்சி என்று எல்லா
மும் இருந்த போதும் இவற்றைத் தன்
ஆற்றலால் செயல்படுத்துகின்ற குயவன்
இல்லாத நிலையில் பானை தோன்றாது.
இங்கே மன முதற்காரணம் அறிவும் ஆற்
றலும் உடைய குயவன் செயற்காரணம்

திரிகை, அதனைச் சூழ்றும் குச்சி முதலியன
துணைக் காரணங்கள். அவ்வாறே மாயை
முதற்காரணம் இறைவன் மாயையிலிருந்து
உலகத்தை வெளிப்படுத்துகிற செயற்காரணம்
அவனது அறிவாற்றல் துணைக்காரணம்.

செயற்காரணமாய் உயிர் என் இருக்கக்
கூடாது? அறிவுப்பொருளான உயிர் தன்
அறிவால் உலகைப் படைக்க முடியாதா
எனில், முடியாது. ஏனெனில் அது தளைக்கு
உட்பட்டு உடல், உள்ளம் ஆகிய கருவிகளைப்
பெற்றபோது தான் தனக்கு அறிவு
இருப்பதையே அறியத் தொடங்குகிறது.
அது அப்படித் தன் இயல்பை அறிய
வேண்டும் என்பதற்காகத் தானே உலகத்தின்
படைப்பே! “உயிர் மாயை எறிப்ப அறி
வற்று” (திருமந். 2229) என்றும், “தொழில்
இச்சை ஞானங்கள் தொல் சிவ சீவர்க்கு
அழிவற்ற மாமாயை மாயையினால் ஆகும்”
(திருமந். 2334) என்றும், ‘படைப்பாதி
பூவியல் கூட்டத்தால் போதம் புரிந்து’
(திருமந். 2229) என்றும் வரும் திருமந்திர
வரிகள் இதனைப் புலப்படுத்துகின்றன.

மாயை என்பது அறிவற்றது ஆகையால்
அது தன்னைத்தானே ஆக்கிக்கொள்ள
முடியாது. எனவே அது முதற்காரணம்
ஆகுமேயன்றிச் செயற்காரணம் ஆகாது.

இறை, உயிர், தளை என்று பேசப்பட்ட
மூன்றில் உயிர் தள்ளப்பட்டுவிட்ட நிலை
யில், தளை முதற்காரணம் என்று ஒதுக்கப்பட்டு
விட்ட நிலையில், ஏஞ்சிநிற்கிற இறையே
உலகத்தை உருவாக்கும் செயற்காரணமாக
ஆவது தெளிவாகிறது.

உற்று வனைவான் அவனே உலகினைப்
பெற்று வனைவான் அவனே பிறவியைச்
சுற்றிய சாலும் குடமும் சிறுதூதை
மற்றும் அவனே வனையவல் லானே

(திருமந். 417)

என்னும் பாடலும், “ஓருவனுமே உலகேழும் படைத்தான்” என்னும் வரியும் (திருமந். 404) இந்தச் செய்தியை உறுதி செய்கின்றன.

படைத்தல், காத்தல், துடைத்தல் ஆகிய முத்தொழில்களை இறைவன் செய்வதாகச் சொல்லப்பட்டது. இம்மூன்றுடன் வேறு இரண்டு தொழில்களும் இறைவனுக்கு உண்டு. அவை மறைத்தல், அருளால் என்பன. படைப்பும் அளிப்பும் பயில்கிளைப்பு ஆற்றும் துடைப்பும் மறைப்பும்முன் தோன்ற அருளும் சடத்தை விடுதல் அருளும் சுகலத்து அடைத்த அனாதியை ஜந்துளன் வாமே

(திருமந். 2418)

என்ற திருமந்திரம் அனாதியான இறைவன் ஜந்தொழில்கள் செய்து நிற்பதை எடுத்துரைக்கிறது. இவற்றில் படைப்பாவது, முதற்காரணத்திலிருந்து அதன் விளைவை வெளிப்படுத்துதல் அளிப்பாவது, வெளிப் பட்ட விளைவைக் காத்து நிறுத்துதல் துடைப்பாவது, விளைவினை அதன் முதற்காரணத் துக்குள் ஒடுக்குதல் மறைப்பாவது, நிலையில்லாத உலகியலை உயிர்கள் நிலை என்று கருதுமாறு உண்மையை மறைத்தல். அருளாவது, உயிர்கள் மலநீக்கம் பெற உதவுதல்.

இந்த ஜந்து தொழில்களுக்கும் இறைவனையன்றி வேறு எவரும் காரணம் அல்லர் என்பதை மற்றொரு திருமந்திரம் அழுத்தமாகப் பதிவு செய்கிறது

தானே படைத்திடும் தானே அளித்திடும் தானே துடைத்திடும் தானே மறைத்திடும் தானே அவைசெய்து தான்முத்தி தந்திடும் தானே வியாபித் தலைவனும் ஆமே

(திருமந். 1809)

இந்தத் தொழில்களை இறைவன் செய்வதன் காரணம் என்ன? அழுக்கில் (மலத்தில் அல்லது பாசத்தில்) கிடந்து அல்லற்படும்

உயிர்களை அதிலிருந்து கைதாக்கி விடவேண்டும் என்கின்ற அருளே காரணம்.

பாசத்தில் இட்டது அருள்அந்தப் பாசத்தின் நேசத்தை விட்டது அருள்அந்த நேசத்தில் கூசாதி முத்தி அருள்அந்தக் கூட்டத்தின் நேசத்துத் தோன்றா நிலைஅருளாமே.

(திருமந். 1802)

இந்த ஜந்தொழில்களில் அருளாலைத் தவிர ஏனைய எல்லாம் உயிர்களுக்குத் துண்பத்தையே தருகின்றன. ஆகையால் ஜந்தையும் அருள் என்று சொல்வது தகாது என்றால், இதற்கு விடையாக,

அருளில் பிறந்திட்டு அருளில் வளர்ந்திட்டு அருளில் அழிந்துஇளைப் பாறி மறைந்திட்டு அருளான ஆனந்தத்து ஆரமுது ஊட்டி அருளால் என்நந்தி அகம்புகுந் தானே

(திருமந். 1800)

என்னும் திருமந்திரம் அமைகிறது. படைப்பு என்பது உயிர்களின் பழவினை நீக்கம்பற்றி நிகழ்த்தப்படுவது. காத்தல் என்பது உயிர்களுக்குக் கருவியாக வழங்கப் பட்டிருக்கிற உலகை நிறுத்த நிகழ்த்தப் படுவது. துடைப்பு என்பது பிறந்து பிறந்து, இறந்து இறந்து, வினைகளைச் செய்து, வினைப்பயன்களை நூகர்ந்து, உழல்கின்ற உயிர்களுக்கு அதனால் வரும் இளைப்பை நீக்குதற் பொருட்டு நிகழ்த்தப்படுவது. மறைப்பு என்பது நல்வினை, தீவினை ஆகிய இரு வினைகளின் பயன்களில் உயிரை நிறுத்தி, ஆக்கத்தில் மகிழாமலும் இழப்பில் வருந்தாமலும் இரண்டையும் ஒரு நிகராகக் கருதும் இருவினை ஒப்பு நிலையை உயிருக்கு உண்டாக்கி, உயிரின்மீதான மலங்களின் பிடிமானம் தளருமாறு நிகழ்த் தப்படுவது அருளால் என்பது இருவினை ஒப்பு நிகழ்ந்த பிறகு மலங்களை நீக்கி முத்தி கொடுப்பதற்காக நிகழ்த்தப்படுவது. எனவே

ஐந்தொழில்களும் அருள் தொழில்களே. இவற்றுக்கு நோக்கம் உயிருக்கு உதவுதலே.

இறைவன் உருவம் உள்ளவனா? உருவம் அற்றவனா? அருவுருவம் கொண்ட வனா? இறைவன் உருவம், அருவம், அருவுருவம் (சுகளம், நிட்களம், நிட்களச் களம்) என்று மூன்றாகவும் இருப்பவன் என்பது திருமூலர் தரும் விடை.

இறைவன் உருவம் உடையவன் என்றோ உருவம் அற்றவன் என்றோ அருவுருவம் உடையவன் என்றோ சொன்னால் அது இறைவனின் எல்லையற்ற தன்மையை எல்லைக்கு உட்படுத்துவதாகி விடும். எவ்வாறு எனில் உலகினில் உள்ள எல்லாமே உருவமாகவோ அருவமாகவோ அருவுருவமாகவோ அமைகின்றன. ஒன்று மற்றொன்றின் இயல்பைக் கொள்ள முடியாது. ஒவ்வொன்றிற்கும் சான்று சொல்ல வேண்டுமானால் ஆகாயம் உருவமற்றது அது உருவம் கொள்ள முடியாது. நிலம் உருவ முடையது அது உருவம் அற்றதாக முடியாது. நிலா உருவமாகவும் அருவமாகவும் அமைவது அதனை உருவமாகவும் வகைப்படுத்த முடியாது அருவமாகவும் வகைப்படுத்த முடியாது எனவே இவை எல்லையற்றவை ஒன்றின் இயல்பை மற்றொன்று கொள்ள முடியாத நிலையில் இருப்பவை. இறைவனை உருவம் என்றோ அருவம் என்றோ அருவுருவம் என்றோ வகைப்படுத்தினால் அது அவனை எல்லைப்படுத்திய தாகும். ஆகையால் அவன்உரு, அரு, அருவுரு என்ற மூன்றாகவும் நிற்பதாகச் சொல்லப் படுகிறான் (திருமந். 2790, 2762).

இறைவனின் பொது இயல்புகளாக உரு, அரு, அருவுரு இவையெயல்லாம் சொல்லப் பட்டாலும் கூட சிறப்பியல்பு நிலையில்

இறைவன் உருவ, அருவ, அருவுருவங்கள் அற்றவன்.

தற்பரம் அல்ல சதாசிவன் தானல்ல நிட்களம் அல்ல சுகள நிலையல்ல அற்புதம் ஆகி அநுபோகக் காமத்தால் கற்பனை இன்றிக் கலந்து நின்றானே (திருமந். 2943)

என்னும் திருமந்திர வரிகள் சொல்லும் செய்தி: இறைவன் பரமும் அல்லன் அருவுருவான சதாசிவனும் அல்லன் அருவமும் அல்லன் உருவமும் அல்லன் அவன் பட்டறிவாலன்றிச் சொல்லறிவால் அடைய முடியாத அநுபோகக் காமம் கற்பனைக்கு அப்பாற்பட்டவன் என்றாலும் அருளால் உயிர்களிடத்தில் கலந்து நிற்பவன்.

இறைவன் எட்டுக்குணங்கள் உடையவன் என்று திருமூலர் கற்பிக்கிறார் (திருமந். 444). இறைவனின் எட்டுக் குணங்களாக நூல்கள் கற்பிப்பன. தன்வயத்தன் ஆதல், தூய உடம்பினன் ஆதல், இயற்கை உணர்வினன் ஆதல், முற்றும் உணர்தல், இயல்பாகவே பாசங்களின் நீங்குதல், பேரருள் உடைமை, முடிவில் ஆற்றல் உடைமை, வரம்பில் இன்பம் உடைமை.

இறைவன் உலகு, உயிர்கள் அனைத்தி லும் கலந்து அவற்றோடு ஒன்றி நிற்கிறான். இயல்பு வேறுபாட்டின் அடிப்படையில் வேறாகி நிற்கிறான். அவற்றுக்கு உதவும் வகையில் உடனாகியும் நிற்கிறான். “கலந்து உடன் வேறாகி ஒளி உருவாகி ஒளித்து நின்றானே” என்கிறது திருமந்திரம் (திருமந். 2765).

தனை

பசுக்களாகிய உயிர்களைக் கட்டுவதால் கட்டு, தனை, பாசம் என்றெல்லாம் பெயர்

பெறும் மலம் மூன்று வகைப்படும். “பசுக்களைக் கட்டிய பாசம் மூன்று உண்டு” என்பது திருமந்திரம் (திருமந். 2406). அவை ஆணவம், கனமம், மாயை ஆகியன (திருமந். 2192). “நான்” எனும் ஆணவம் பண்ணப்படும் பொருள்களுக்கு மூலமாகிய மாயை (திருமந். 2421). மாயையில் உயிர்களை ஊட்டுவதற்குக் காரணமாய் நிற்கும் கனமம் (திருமந். 2420).

மாயை

மாயை என்னும் உலகத்தின் வித்து சுத்தமாயை, அசுத்தமாயை என்று இரண்டாகும். “ஒத்த இரு மாயாகூட்டத்திடைப் பூட்டி”, “மாயை இரண்டு மறைக்க” என்ற பாடல் வரிகள் இதை உணர்த்துகின்றன (திருமந். 492, 2655).

இவற்றில் அசுத்த மாயை பிள்ளையைப் பேணும் செவிலித் தாயாக நிற்க, சுத்தமாயை பிள்ளையை ஈன்று தரும் தாயாக நிற்க, பரசி வன் தந்தையாக நிற்பான் (திருமந். 2268). மாயையில் இறைவன் உயிர்களைப் பூட்டிய காரணம் என்ன எனில், நண்ணிய பாசத்தில் நான் எனல் ஆணவம் பண்ணிய மாயையில் ஊட்டற் பரிந்தனன் (திருமந். 2421).

என்று திருமூலரிடமிருந்து விடை வருகிறது. “நான்” எனும் ஆணவ மலத்தை உயிர்கள் நீங்குதல் பொருட்டுத் தன் பரிவின் காரணமாக மாயையில் அவற்றை ஊட்டி னான் இறைவன். மாயை ஒரு மலம் என்று சொல்லப்படுகிற நிலையில் ஏற்கனவே இருக்கின்ற ஆணவம் என்ற மலத்தோடு மற்றொரு மலத்தையும் ஏற்றிவிடுதல் எப்படிப் பரிவாகும் எனில்,

ஆகும் உபாயமே அன்றி அழுக்கற்று மோகம் அறச்சத்தன் ஆகற்கு மூலமே ஆகும் அறுவை அழுக்குவற்றி ஏற்றல்போல் ஆகுவது எல்லாம் அருட்பாசம் ஆகுமே. (திருமந். 2422).

அதாவது உயிருக்கு மேலும் ஓர் அழுக்கை ஏற்றுதல் என்பது உயிரை முற்றிலுமாகச் சுத்தம் செய்வதற்கான ஓர் உபாயம் ஆகும். அழுக்குத் துணியை மேலும் அழுக்காக உள்ள உவர்மண் முதலியவற்றில் போட்டுப் புரட்டித் துவைத்துத் தூய்மைப்படுத்துவது போல இறைவன் உயிர்களுக்கு மேலும் ஓர் அழுக்கை ஏற்றுவது அழுக்கை நீக்கும் அருட்செயலே ஆகும். இவ்வாறு ஏற்றப் பட்ட புதிய அழுக்காகிய மாயையின் காரணமாகத்தான் உயிர்களின் தொழில், விருப்பம், அறிவு முதலிய ஆற்றல்கள் துலங்கத் தொடங்குகின்றன (திருமந். 2334).

சுத்த மாயையில் இருந்து நாதமும் பின்னர் விந்துவும் தோன்றும் (திருமந். 382). விந்துவில் இருந்து வைகரி, மத்திமை, பைசந்தி, சூக்குமை, முதலிய ஒலிகள் தோன்றுகின்றன (திருமந். 1045). இவை அறிவுக்குத் துணை செய்வன.

அசுத்த மாயையில் இருந்து காலமும், நியதியும், கலை மற்றும் அதன் விளைவுகளும், அராகம் மற்றும் அதன் விளைவுகளும் அவற்றிலிருந்து ஏனைய தத்துவங்களும் வெளிப்படுகின்றன என்ற செய்தி ஆங்காங்கே திருமந்திரத்தில் தூவப்பட்டிருக்கிறது.

மாயையில் இருந்து காலம், நியதி, கலை ஆகியனவும் கலையிலிருந்து வித்தை, அராகம், பிரகிருதி முதலியனவும் பிரகிருதி யிலிருந்து புத்தியும் புத்தியிலிருந்து அகங்காரமும் அகங்காரத்திலிருந்து மனம், அறிவுக்கருவிகள் ஜந்து, செயற்கருவிகள் ஜந்து, தன்மாத்திரைகள் ஜந்து ஆகியனவும்

தன்மாத்திரைகளிலிருந்து மகாபூதங்கள் ஜந்தும் தோன்றுகின்றன என்று பிற்காலத்தில் அவற்றைச் சைவசித்தாந்திகள் பட்டிய விட்டுக் கொள்வதற்கான முன்னெடுப்புகள் அத்தனையும் திருமந்திரத்தில் புதைந்து கிடக்கின்றன.

இந்தத் தத்துவங்கள் எல்லாம் மாயை என்ற ஒரே மூலத்திலிருந்து வந்தவை என்கிறது ஒரு பாடல் (திருமந். 2025). ஒரு பாடல் மகாபூதங்கள் வந்து உதித்த முறைமையைச் சொல்கிறது (திருமந். 385). ஒரு பாடல் மகாபூதங்களின் விளைபொருட்களைச் சொல்கிறது (திருமந். 2152).

இவ்வாறு பேசப்படுகிற தத்துவங்களில் சைவசித்தாந்திகள் முப்பத்தாறையும் வேதாந்திகள் இருபத்தெட்டையும் வைணவர்கள் இருபத்து நான்கையும் மாயாவாதிகள் இருபத்தெந்தையும் ஒப்புக் கொண்டு பேசுகின்றனர் என்று ஒரு பாடல் குறிக்கிறது (திருமந். 2179).

கண்மம்

வினை என்று வழங்கப்படும் தமிழ்ச் சொல் லுக்கு நேர் வட சொல்லாகக் கண்மம் என்பது அமைகிறது. வினை என்பது மனம், சொல், உடல் ஆகிய மூன்றின் செயல்பாட்டாலும் நிகழ்வது என்பது இந்திய மெய்யியலில் வினையை ஒப்புக்கொள்வோர் அனைவரும் ஒப்புக்கொள்ளும் ஒன்று. திருமூலரும் அதையே வலியுறுத்துகிறார் (திருமந். 2612). செயல்மட்டும் தானே வினையாகும் என்று எண்ணி வாய் ஒன்று சொல்ல, மனம் ஒன்று எண்ண, செயல் ஒன்று செய்கின்ற நிலை வேண்டாம் என்று முக்கரணத் தூய்மை திருமந்திரத்தில் வலியுறுத்தப்படுகிறது (திருமந். 1683).

இவ்வாறு சொல், எண்ணம், செயல் ஆகிய மூன்றாலும் நிகழ்கின்ற வினைகளே உயிர்கள் உறும் இன்பங்களுக்கும் துன்பங்களுக்கும் முதலீடாய் அமைகின்றன. இவற்றை நுகரும் காலத்தில் புதுவினைகள் ஏறுகின்றன. வினைகளே பிறவிக்கு விளைபுலமாக நிற்கின்றன (திருமந். 2069).

வினைகள் பழவினை, நுகர்வினை, ஏறுவினை என்று மூன்று. இவற்றில் பழவினையை அறிவால் அழிக்கலாம் ஏறுவினையை வராமலே செய்யலாம். ஆனால் நுகர்வினை ஊட்டாமல் கழியாது. திருமூலர் சொல்கிறார்:

தன்னை அறிந்திடும் தத்துவ ஞானிகள் முன்னை வினையின் முடிச்சை அவிழ்ப்பர்கள் பின்னை வினையைப் பிடித்துப் பிசைவர்கள் சென்னியில் வைத்த சிவன் அருளாலே.
(திருமந். 2611).

ஆணவம்

ஆணவமே மும்மலங்களிலும் முதன்மையானது. "நான்" என்ற அகங்காரமே ஆணவம். இது உயிரின் இயல்பான தன்மையை மழுங்கடித்து விட்டதனால் உயிருக்கு உதவும் பொருட்டு மாயையை உயிரோடு கூட்டினான் இறைவன். மாயை கூட்டப்பட்ட நிலையில் கண்மமும் வந்து ஏறிக்கொள்கிறது. ஆணவமாகிய இந்த மலத்தை இருள் என்ற பெயராலும் திருமூலர் அழைக்கிறார் (திருமந். 1516). இந்த மலத்தின் பிடியிலிருந்து விடுபடும்போது விடுபாடு முழுமை அடைகிறது.

உயிர்

பசு என்றும், ஆன்மா என்றும், ஆதன் என்றும், உயிர் என்றும், பல்வேறு பெயர்களினால்

உயிரைக் குறிக்கிறார் திருமூலர். உயிர் என் பது உடலிலிருந்து வேறானது என்பதையும் (திருமந். 2279). புலன்களிலிருந்தும் பிராண னிலிருந்தும் இறைப் பொருளிலிருந்தும் (பிரம்மத்தியிலிருந்தும்) வேறானது என்பதையும் (திருமந். 2586). சில திருமந்திரப் பாடல்கள் தெளிவாக்குகின்றன.

உயிர்கள் எண்ணிறந்தவை என்பதைப் “பசுப் பல கோடி” (திருமந். 2406), “தரிக்கின்ற பல்லுயிர்” (திருமந். 1782), “பலபல சீவன்” (திருமந். 1622), என்று வரும் திருமந்திர வரிகள் புலப்படுத்துகின்றன.

இந்த உயிர்கள் படைக்கப்பட்டவை அல்ல என்பது திருமூலரின் முடிவு. இவை இறைவனால் படைக்கப்பட்டவை என்று கொண்டால் இடர்ப்பாடுகள் எழும். இடையிட்டுப் படைக்கப்பட்ட எதுவும் ஆழியும் என்பது நியதி. எனவே உயிர்கள் படைக்கப்பட்டன என்று கொண்டால் அவை நித்தியமானவை என்று கொள்ள முடியாது. மேலும் இறைவன் தேவைகள் அற்றவன். அத்தகையவன் எதற்காக உயிர்களைப் படைக்க வேண்டும் என்ற கேள்வியும் எழும். ஆகையால் தான் திருமூலர் உயிர்களை அனாதி என்று சொல்வதோடன்றி அவை பிறந்து இறந்து அல்லல்படுவதற்கு அவற்றின் விளைகளும் ஆணவழுமான மலங்களே காரணம் என்றும் சொல்கிறார் (திருமந். 115).

உயிர் நித்தியப் பொருள் என்பதோடு அல்லாமல் அறிவுப் பொருளும் ஆகும். அறிதல் அதனுடைய இயல்பு. அறிவு வடிவான உயிர் தன்னை அறிவுப்பொருள் என்று கூட அறியமுடியாமல் அல்லற்படக் காரணம் அதன் அறிவை ஆணவ மலம் அநாதி தொட்டே மறைந்திருப்பதுதான் (திருமந்.

2405). மலம் என்கிற பாசத்தினால் கட்டப் பட்டதாலேயே உயிருக்குப் பச என்று பெயர். இன்னும் சொன்னால் கட்டப்பட்ட உயிருக்கே பச என்று பெயர் (திருமந். 2423).

உயிரின் இயல்புகளுள் முக்கியமானவை இரண்டு. அவற்றுள் ஒன்று, உயிர் எப்போதும் தனித்து நிற்பதில்லை என்பது. அது எப்போதும் ஏதேனும் ஒன்றைச் சார்ந்தே நிற்கும். கட்டுண்ட நிலையில் பாசத்தைச் சார்ந்து நிற்கும் கட்டற்ற நிலையில் இறைவனைச் சார்ந்து நிற்கும். ‘‘பசத்தன்மை நீக்கி அப் பாசம் அறுத்தால் பசக்கள் தலைவனைப் பற்றி விடாவே’’ என்னும் திருமந்திரப் பாடல் வரிகள் (திருமந். 2406) இந்தச் செய்தியை நம் அறிவுக்கு ஊட்டுகின்றன.

உயிரின் மற்றோர் இயல்பு, அது எதைச் சார்கிறதோ அதன் தன்மையை அடையும் என்பதாகும். ஆணவத்தைச் சாரும்போது ஆணவ இயல்புகளையும் இறையைச் சாரும் போது இறை இயல்புகளையும் பெற்று நிற்கும். ஆணவம் அசத்து (சார்ந்து நிற்கும் தகுதியற்றது). ஆணவத்தைச் சாரும் உயிர் தானும் அசத்தாக ஆகிவிடுகிறது. இறைவன் சத்து (மெய்). இறைவனைச் சாரும்போது உயிர் தானும் சத்தாகி விடுகிறது. இவ்வாறு உயிர் சத்தாகவும் அசத்தாகவும் மாறும் இயல்புடையது என்பதை அறிவுறுத்தத் திருமூலர் அதனைச் “சதசத்து” என்று பெயரிட்டு அழைக்கிறார் (திருமந். 1420, 2328, 2329).

இந்தக் காரணம் பற்றித் திருமூலர் உயிரைப் பளிங்கிற்கு ஒப்பிடுகிறார் (திருமந். 114). பளிங்கு தன் முன்னிருக்கும் பொருளை எதிரொளிக்கும் இயல்புடையது என்பதால் இவ்வொப்பீடு வழங்கப்படுகிறது.

"செம்மை முன்னிற்கச் சூவேதம் திரிவபோல்" என்று வரும் திருமந்திர வரியிலும் இது புலனாகிறது. (திருமந். 2455).

உயிரின் இயல்பு சார்ந்ததன் வண்ண மாதல். அதனுடைய சார்பைப் பொறுத்து சார்புநிலைகள் மூன்று என்று வகுக்கப்படுகின்றன. இந்தச் சார்பு நிலைகள் அவத்தைகள் எனப்படுகின்றன.

உயிர் ஒரு மலத்தை மட்டும், அதாவது, ஆணவ மலத்தை மட்டும் சார்ந்த நிலை கேவல அவத்தை எனப்படுகிறது. இதுவே அநாதி நிலை (திருமந். 2247) அதாவது முதல் நிலை.

ஆணவ மலத்தோடு கன்மம். மாயை ஆகிய சகல மலங்களையும் பொருந்தி நிற்கும் நிலை சகல அவத்தை எனப்படுகிறது. இது இடைப்பட்ட நிலை (திருமந். 2261).

இம்மலக் கட்டுகளிலிருந்து நீங்கி இறைவனின் அருள்பற்றி இறைவனைச் சார்ந்து நிற்கும் நிலை சுத்த அவத்தை என்று வழங்கப்படுகின்றது. இது முடிந்த நிலை (திருமந். 2262).

இந்த மூன்று நிலைகளிலும் உயிரின் அறிவு நிலை பற்றிச் சொல்கிறார் திருமூலர்: "தன்னை அறிந்தவன் சுத்தன் தான் ஒன்றையும் அறியாது கிடப்பவன் கேவலன் முழுமையற்ற அறிவு உடையவன் சகலன். இவர்கள் முறையே தத்தம் அறிவுக்கு ஏற்பச் சுத்தையும் அசுத்தையும் சதசுத்தையும் பொருந்தி நிற்பார்" (திருமந். 2227).

உயிர்களைக் கட்டியிருக்கிற மலங்களின் எண்ணிக்கையைப் பொறுத்து உயிர்களை மூவகைச் சீவ வருக்கங்களாகப் பிரிக்கிறார் திருமூலர். அவற்றுக்கு விஞ்ஞானகலர், பிரளையாகலர், சகலர் என்று பெயரிட்டு அழைக்கிறார்.

இந்த மூவகை உயிர்களில் விஞ்ஞானகலர் கேவலத்தார் அதாவது ஒரு மலத்தால் - ஆணவ மலத்தால் - மட்டும் கட்டப்பட்டோர் (திருமந். 494). இரண்டாவது பிரிவினரான பிரளையாகலர் இருமலங்கள் உடையவர்கள் அதாவது ஆணவத்துடன் கனமழும் உடையவர்கள் (திருமந். 495). சகலர் மும்மலங்கள் உடையவர்கள் அதாவது ஆணவம் கனமத்துடன் மாயையும் உடைய வர்கள் (திருமந். 495).

வீடுபேறு

உயிர் அறிவுப்பொருள். ஆனால் அது தன் நிலை உணராமல் அறியாமையில் அழுந்திக் கிடக்கிறது. அறியாமையிலிருந்து உயிரை எழுப்புவதற்காக இறைவன் மாயையை முதலாகக் கொண்டு உலகம் என்கிற கருவி யைப் படைத்து வழங்குகிறான். வேலை மெனக்கெட்டு இதை அவன் செய்வதற்குக் காரணம் அவனது எல்லையற்ற அருள்.

ஆனால் உலகம் என்கிற கருவி உயிரின் அறிவைத் தூண்டிவிட வல்லதே தவிர முழு அறிவைத் தரவல்லதன்று. ஆகையால் உயிர் வந்த வேலையை விட்டுவிட்டு வேறு வேலை களில் ஈடுபட்டு உலகப்பற்றில் கிடந்து உழலுகிறது. உயிரின் இந்த நிலையை, உழவன் உழூழ வானம் வழங்க உழவன் உழவினில் பூத்த குவளை உழவன் உழத்தியர் கணங்கும் என்றிட்டு உழவன் அதனை உழங்கி தானே.

(திருமந். 1619)

என்னும் திருமந்திரம் விளக்குகிறது. உழவன் உழுதான் வானம் மழையை வழங்கியது. உழவனின் உழவில் குவளை மலர் ஒன்று பூத்தது. குவளை மலராயினும் வயலில் அது களை ஆகுவே அதைக் களைய வேண்டியிருக்க, உழவன் அதன் அழகிலே

நின்று, “இது உழுத்தியின் கண்ணைப் போல் இருக்கிறது” என்று மயங்கி அதனைக் கணள் யாமல் உழவை விட்டுவிட்டான். உழவன் குவளையைக் கண்டு உழவைத் தொலைத்தது போல உயிர் உலகப்பற்றுக்குள் வீடுபேறு என்ற தன்னுடைய நோக்கத்தைத் தொலைத்து விட்டது. இத்தகைய உயிரைக் “கடும்பசு” (கடுமையாகக் கட்டுண்ட பசு) என்கிறார் திருமூலர் (திருமந். 2505).

இவ்வாறு தன் உண்மை இயல்பை அறி யாமல் மயங்கிக் கிடக்கும் உயிரை மறுபடியும் அதன் நிலைக்கு மீட்பது இறைவனின் திருவருள் (திருமந். 2357). இந்தத் திருவருள் எல்லோருக்கும் கிடைக்கக்கூடியதா என்றால் தவமுடையாருக்குக் கிடைக்கும் (திருமந். 1632).

தவம் என்பது எது? தன்மேல் படிந்து கிடக்கிற வினைப்புமுதியோடு புதுப்புமுதி சேராமல் பற்றற்ற வினை செய்தல். பயன்கருதாமல் வினை செய்யும்போது பழ வினைகள் கூடத் தேய்ந்து அகலுகின்றன என்பது திருமூலர் கருத்து (திருமந். 2547). “ஆசை அறுமின்கள் ஆசை அறுமின்கள் ஈசனோடு ஆயினும் ஆசை அறுமின்கள்” என்று வழி சொல்கிறார் திருமூலர் (திருமந். 2619).

ஆசையை அறுத்துவிட்ட உயிர்கள் நன்மையில் மகிழ்ச்சியும் தீமையில் வெறுப்பும் இன்றி நல்வினை தீவினை இரண்டையும் ஒத்த மன்னிலையுடன் நோக்கும் மனச்சம நிலை பெறுகின்றன. மனச்சமநிலை பெற்ற உயிர்களுக்கு இறைவனின் அருள் குருவாக வந்து உய்விக்கும் (திருமந். 1527).

உயிர் இறை அருளைப் பெற நான்கு வழிகள் திருமூலரால் சொல்லப்படுகின்றன. அவை தாசமார்க்கம் (திருமந். 1502), சற்

புத்திரமார்க்கம் (திருமந். 1495), சக மார்க்கம் (திருமந். 1492), சன் மார்க்கம் (திருமந். 1477) என்பன. இவை சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் என்றும் அழைக்கப்படும் (திருமந். 1447).

இந்த வழிகளில் செல்வோர் அடையும் நிலைகளையும் திருமூலர் எடுத்துரைக்கிறார். சரியையால் சாலோகம் (அதாவது இறைவனின் உலகை அடைதல்) கிரியையால் சாமீபம் (அதாவது இறைவனை அணுகுதல்) யோகத்தால் சாரூபம் (அதாவது இறைவனின் உருவத்தை அடைதல்) ஞானத்தால் சாயுச்சியம் (அதாவது இறைவனோடு ஒன்றிக் கலத்தல்) (திருமந். 1507, 1512).

தளையிலிருந்து விடுபட்டு இறைவனை அணைந்து நிற்கும் உயிர்களுக்கு மலம் இல்லை மலங்களால் உண்டாகும் மாசு இல்லை மானம், அபிமானம், குலம் முதலி யன இல்லை குணங்கள் இல்லை ஆகையால் தன்னலமும் இல்லை (திருமந். 2957). ஆலைக்கரும்பிள் சாரும் பாலும் வெல்லமும் சோலைத் தண்ணீரும் சேர்ந்த இன்சவை நீர் தித்திப்பது போல உயிர்களுக்குச் சில இன்பம் தித்திக்கும் (திருமந். 2959). முன்வந்த துன்பங்கள் தொலைந்து போகும் (திருமந். 2974). உயிர் சுத்த சிவம் ஆகும் (திருமந். 2969).

திருமந்திரத்தில் வெளிப்படும் வெளிப் படையான மற்றும் உள்ளுறையான குறிப்பு களைக் கொண்டு பார்க்கும்போது, திருமூலருக்கென்று ஒரு மெய்யியல் - அதாவது சில அளவையியல் வரம்புகள், இறைவனைப் பற்றிய கருத்து, உலகத்துக்கு மூலமான மலங்கள் பற்றிய கருத்து, உயிர் பற்றிய கருத்து, அதன் நோக்கம், நிறைவேற்றம் என்று - அமைந்திருப்பது தெரிகிறது.

இந்த மெய்யியல் சைவசித்தாந்தம் என்ற மெய்யியல் கொள்கையின் முன் என்டுப்பு என்பது ஐயத்திற்கு இடமின்றி விளங்குகிறது.

சைவசித்தாந்த மெய்யியலுக்கு முதன் மையான நூல் சிவஞானபோதும். இது பன் னிரண்டு நூற்பாக்களில் ஒரு முழுமையான மெய்யியல் கோட்பாட்டை வடித்தமைத் திருக்கிறது. இந்த முதன்மை நூலுக்கு முன்னோடி நூலான திருமந்திரம் சைவ சித்தாந்த மெய்யியலை ஒரே பாட்டில் வடிவமைத்திருக்கிறது. அது,

பதிபசு பாசம் எனப்பகர் மூன்றில்
பதியினைப் போல்பசு பாசம் அனாதி
பதியினைச் சென்றனு காப்பசு பாசம்
பதியனு கிற்பசு பாசநில் லாவே.

(திருமந். 115).

என்ற பாடலாகும். ஏனைய திரு மந்திரங்கள் எல்லாம் இதற்குப் பீடிகை யாகவும் மேல் விளக்கங்களாகவுமே அமைந்திருக்கின்றன. இவற்றில் அணைந்தோர் தன்மையும் அணைவதற்குக் கடைப்பிடிக்க வேண்டிய வழிமுறைகளும் அடக்கம். அனுபவத்தை அழுத்திப் பேசுகிற பாடல்கள் அளவினால் மிகுந்துவிட்ட காரணத்தால் திருமந்திரம் என்ற நூல் மெய்யியலை விட்டு விலகி நிற்பது போலவும் திருமூலர் என்ற சித்தருக்கு மெய்யியல் கோட்பாடுகளின் மீது ஒட்டுதல் இல்லை என்பது போலவும் மெய்யுணர்தல் ஒன்றே அவருக்கு மதி என்பது போலவும் ஒரு தோற்றம் ஏற்படுத்தப் படுகிறது.

திருமூலர் ஒரு மெய்யுணர்வாளர் என்பது கேள்வி கேட்க முடியாத உண்மை. அவ்வாறே தான் பெற்ற மெய்யுணர்வு நிலை களுக்கு இந்த மனித மந்தைகளை மேய்த்துச் செல்வதே அவரது முதன்மை நோக்கம் என்பதும் அதன் பொருட்டே அவர் திரு மந்திரம் செய்தார் என்பதும்.

ஆனால் யாரும் யாருக்கும் மொட்டைத் தாதன் குட்டையில் விழுந்தான் என்பதைப் போல மெய்யுணர்வு நிலைகளை எடுத்துப் பேச முடியாது. அவற்றை எடுத்துரைக்கும் முன் மெய்யுணர்வு நிலையை அடையப் போவது எது, அது மெய்யுணர்வு நிலையை அடையவேண்டிய தேவை என்ன, அது மெய்யுணர்வு நிலையில் அடையப்போவது எதை என்பன போன்ற முதல்நிலைக் கேள்வி களுக்கு விடை அளித்தாக வேண்டும்.

இந்தக் கேள்விகளுக்குத் திருமூலர் சொன்ன விடைதான் மேற்சொன்ன திரு மந்திரப் பாடல் அதன்பிழிவு தான் சைவ சித்தாந்தம் என்ற மெய்யியல் கோட்பாடு. சைவசித்தாந்தம் என்ற மெய்யியல் கோட்பாட்டின் வழியாகவே மெய்யுணர்வு நிலை களுக்குத் திருமூலர் என்ற சித்தர் நடத்திச் செல்கிறார்.

பயணம் எவ்வளவு முக்கியமோ அவ்வளவு முக்கியம் பாதையும்!

திருமூலரின் சமூகநல் நோக்கு

கரு. ஆறுமுகத்தமிழன்

யான்பெற்ற இன்பம் பெறுக இவ்வையகம் வான்பற்றி நின்ற மறைப்பொருள் சொல்லிடின் ஊன் பற்றி நின்ற உணர்வுறு மந்திரம் தான் பற்றப் பற்றத் தலைப்படும் தானே.
(திருமந்திரம், 85)

துறவு என்பதற்கு உலகைத் துறந்து ஆன்மநலன் பேணக் காடு சென்று விட்டவன் என்று பொருள் கொள்ளப்படுகிறது. திருமூலர் ஒரு துறவி.

துறவிக்கு என்ன சமூக நலநோக்கு இருக்கமுடியும்? விட்டு விடுதலையாகி விட்டவர்களுக்குச் சமுதாயத்தைக் கட்டி மேய்க்கும் வெட்டி வேலை எதற்கு? சமுதாயம் குடித்துவிட்டுக் கழிக்கும் குவளை (disposable cup) போன்றது அன்றுதான். சமூகம் பரிந்தெடுத்துத் தந்த உரிமை களுக்குக் கைமாறாகச் சமூகத்திற்கு ஆற்றவேண்டிய கடமைகள் மனிதர்களுக்கு உண்டு தான். ஆனால் சமூகம் அத்தகைய கடமை களை இயல்பினால் இல்லாம்க்கை வாழ் வோரிடம்தான் எதிர்பார்க்கிறதே தவிரத் தலைப்பட்டுத் தீர்த் துறந்து விட்டோரிடம் இல்லையோ? - கேள்விகள் எழுலாம்.

இந்தக் கேள்விகள் துறவைப் பிழையாகப் புரிந்துகொண்டதன் விளைவுகள். திருக்குறளில் துறவு என்னும் அதிகாரத்தில்

யான் எனது என்னும் செருக்கு அறுப்பான் வானோர்க்கு உயர்ந்த உலகம் புகும் (குறள். 346) என்று ஒருகுறள் உண்டு. ஆசையைத் துறப்பதுதான் துறவேயன்றி ஆட்களைத் துறப்பதன்று. திருமந்திரக் கருத்தும் அதுதான் (திருமந். 2615).

துறவு என்னும் அதிகாரம் உணர்த்திய செய்தி பற்றைத் துறந்துவிடுதல் மட்டும்தான். பிடிமானம் இல்லாமல் போய்விடும் என்று கருதுகிறவர்கள் பற்று அற்றவனாகிய இறைவனைப் பற்றாகக் கொண்டு பற்றிக் கொள்ளலாம் (குறள். 350). “பற்றதுபற்றிற் பரமனைப் பற்றுமின் என்பார் திருமூலரும் (திருமந். 298). ஆகையால் துறவிகள் உலகின் மீதுள்ள பற்றினைத் துறந்தவர்களே அன்றி உலகையே துறந்தவர்கள் அல்லர். திருமூலரும் மற்ற பல சித்தர்களும் இக்கருத் தினரே. எனவே சமூகத்தின் மீது அவர்கள் பரிவுகொள்ளவும் அந்தப் பரிவுகாரணமாகச் சமூகத்தில் இயங்குகின்ற சில குழுக்களின் வரம்பு மீறல் குறித்துக் கவலை கொள்ளவும் ஆத்திரம் கொள்ளவும் அந்தக் குழுக்களின் அத்து மீறலைக் கடிந்துசொல்லவும் அவர்களுக்கு நியாயமுண்டு.

ஒரு மெய்யுணர்வாளனின் கருத்தில் இறைவன் பார்க்குமிடம் எங்கும் ஒரு நீக்க

மற நிறைந்திருப்பவன்அண்டம், பிண்டம், என்று அனைத்தும் இறைவனால் நிரம்பி வழிகிறது. ஆகையால் ஒருவன் மெய்யாகவே இறைவனை நேசிக்கிறவனானால் அந்த நேசத்தை இறைவனால் நிரம்பிக் கிடக்கிற இந்த உலகத்தின் ஒவ்வொரு பொருளின்மீதும் அவன் காட்டக் கடமைப் பட்டவன். அவனது கருத்து நிலையில் ஒவ்வொரு சீவனும் நடமாடும் கோயில், சிவனைச் சீவனிலேயே பார்க்கலாம்.

சமாதி நிலையில் தோய்வதற்காக ஏக்கம் கொண்டிருந்த விவேகானந்தர் தன் ஆசிரியர் இராமகிருட்டினர் தனக்கு உணர்த்திய செய்தியை இவ்வாறு குறிக்கிறார்:

வேதாந்த ஞானம் பெறவேண்டுமானால் சமூகத்தை பகிஷ்கரித்து விடவேண்டும். அன்பு, பக்தி, தயை முதலிய கோமளமான உணர்ச்சிகளை வேரோடு கிள்ளி எறிந்து விடவேண்டும் என்றெல்லாம் என்னப் படுகிறது. உலகமும் உலகத்திலுள்ள உயிர்களும் ஆத்ம சாதனைக்குத் தடைகள் என்றெண்ணி அவற்றிடம் மாற்ற முடியாத வெறுப்புக் காட்டத் தொடங்குகிறான் சாதகன். ஆனால் இன்று... உண்மையான வேதாந்த லட்சியத்தை நான் புரிந்து கொண்டேன். வேதாந்த லட்சியத்தை சமூகத் திலிருந்து கொண்டே அனுஷ்டிக்க முடியும் கடவுளோதான் உலகமாகவும் உலகிலுள்ள பொருள்களாகவும் தோன்றுகிறான் என்று அவன் (சாதகன்) புரிந்துகொண்டால் போதும். கடவுள் எல்லாவற்றிக்குள்ளும் வசிக்கும் அந்தர்யாமி. அவனே எல்லாவற்றுக்கும் வெளியே பரத்துக்கும் பரமாக பராத்பரனாக இருக்கிறான். நம்முடையஅன்புக்கும் மரியாதைக்கும், தயைக்கும் ஆளாகும் எல்லா ஜீவராசிகளாகவும் இருப்பவன் அவனேதான்.

அவைகளுக்கு அப்பால் இருப்பவனும் அவனேதான்!

துன்பக் கிண்ணத்தில் குடிக்கவந்தவரான இயேசு, “தொண்டு ஏற்பதற்குஅல்ல தொண்டு ஆற்றுவதற்கும் பலருடைய மீட்புக்கு ஈடாகத் தம் உயிரைக் கொடுப்பதற்கும் வந்தார்” என்கிறது விவிலியம் (மத்தேயு 25:29)

இராமாநுசருக்கு அளிக்கப்பட்ட தீட்சைமந்திரத்தை அவர் கோயில் கோபுரத் தின் மீது ஏற்றின்று எல்லாருக்கும் கூவிச் சொன்னார். கழக்கமாகப் பாதுகாக்க வேண்டிய மந்திரத்தை இப்படி ஊரறியச் சொன்னால் நீ நரகத்துக்கல்லவா போவாய் என்று ஆட்சேபிக்கப்பட்ட போது அவர் சொன்னார்: ‘இத்தனைபேர் சொர்க்கத்துக்குக் போவார்கள் என்றால் நான் ஒருவன் நரகத் துக்குப் போவது ஒன்றும் பிழையில்லை.’

ஆசையை மட்டுமன்றித் துன்புறும் உயிர்களின் பாலான அன்பையும் துறந்து விடுதல்தான் துறவு என்றால் அந்தத் துறவையே துறந்து விடுவோரே உண்மைத் துறவிகள். இவர்கள் சேக்கிழாரின் கூற்றுப் படி “கூடும் அன்பினில் கும்பிடலேயன்றி வீடும் வேண்டா விறவினர்”.

திருமூலர் தம் சமூகச் சிந்தனையின் வேர் திருமூலருடைய சித்தாந்தப் பார்வையில் உலகம் என்பது இல் பொருள் (மாயை) அன்று. அது இறைவனுடைய அருளின் வெளிப் பாடு. ஆகையால் உலகைத் தள்ளிவிடுவதற்கு அவருக்கு எந்த நியாயமும் இல்லை. தன்னுயிர்போல மன்னுயிர் நேசித்தல் என்பது அவர்தம் ஆன்ம ஞானத்தின் இன்றி யமையாப் பகுதி. ஆவர் செய்வன் எல்லாம்

சிவமாகக் காண்பவர் (திருமந். 2977). ஆவரைப் பொறுத்தமட்டில் சீவர்களுக்குச் செய்தது சிவனுக்குச் செய்ததாகும் ஏனெனில் சீவனென்ன, சிவனென்ன வேறில்லை (திருமந். 2017). சீவர்கள் என்றது மனிதர்களை மட்டுமன்று; எல்லா வாழும் உயிர்களையும் தான்.

வள்ளலார் இதனை விரித்துரைக்கிறார்:

“ஜீவர்களெல்லாம் ஒரு தன்மையாகிய கடவுள் இயற்கை உண்மை ஏகதேசங்களாகி கடவுளருட்க்கதியால் பூதகாரிய தேகங்களில் வருவிக்கப்பட்டபடியால் இந்த ஜீவர்களெல்லாம் ஒருரிமை இனத்தவர்களேயாகும் சகோதரருள் ஒருவர் ஒரு ஆபத்தால் துக்கப்படுவதைக் கண்டபோதும், - கேட்ட போதும் - அறிந்தபோதும் - அவர் தேகம் தமது சகோதர தேகமென்று தெரிந்துகொண்டத் - மற்றொரு சகோதரருக்கு உருக்கமுண்டாவது தேகவுரிமையால் என்று அறிவதுபோல் - ஒரு ஜீவன் ஒரு ஆபத்தால், துக்கப்பட்டதைக் கண்டபோதும் - அறிந்தபோதும் அந்த ஜீவனைத் தமது ஆன்ம இனம் என்று தெரிந்துகொண்ட மற்றொரு ஜீவனுக்கு உருக்கமுண்டாவது ஆன்ம உரிமையென்று அறியவேண்டும்.”

என்று சன்மார்க்கத்தை விளக்கும்போது எழுதுகிறார். மேலும்,

ஜீவகாருண்யம் விளங்கும்போது அறிவும் அன்பும் உடனாக நின்று விளங்கும் - அதனால் உபகார சக்தி விளங்கும்; அந்த உபகார சக்தியால் எல்லா நன்மைகளும் தோன்றும் என்பதும் அவர் கருத்து.

அறிவினான் ஆகுவ துண்டோ பிறிதுண்டோய் தன்னோய்போல் போற்றாக் கடை

(குறள். 315)

என்ற குறளும் இக்கருத்தினை ஒத்ததே இதற்குப் பரிமேலழகர் உரை எழுதும்போது, ‘துறந்தார்க்கு உயிர் முதலியவற்றை உள்ள வாறு அறிந்த அறிவினான் ஆவதொரு பயன் உண்டோ, பிறிதோர் உயிர்க்கு வரும் இன்னாதவற்றைத் தம் உயிர்க்கு வந்தன போலக் குறிக்கொண்டு காவாவிடத்து’ என்றெழுதுகிறார்.

சிவமாம் இறைமையே அன்புதான் என்று அன்பை இறைமைக்கு உயர்த்துகிறார் திருமூலர் (திருமந். 270). ‘அன்பே சிவம்’ என்று அறிதலே அறிவு. இதைச் செயலில் காட்டும்விதமாக,

யாவர்க்குமாம் இறைவற்கு ஒரு பச்சிலை யாவர்க்குமாம் பசுவுக்கு ஒரு வாயுறை யாவர்க்குமாம் உண்ணும்போது ஒரு கைப்பிழிய யாவர்க்குமாம் பிறர்க்கு இன்னுரை தானே

என்று பாடுகிறார். இந்தப் பாடவில் முதல் படிநிலை இறைவனை அன்பு செய்தல் இரண்டாம் படிநிலை ஆற்றிவற்ற உயிர்களை அன்பு செய்தல் மூன்றாம் படிநிலை இட்டுண்டிருத்தல் நான்காவது இவை எதுவும் இயலாத நிலையில் இன்னுரையேனும் பேசுதல். இதில் மூன்றாவது வரியான உண்ணும் போது ஒரு கைப்பிழி என்பது வள்ளலார்மீது ஏற்படுத்திய தாக்கமே அவர் வடலூரில் சுத்திய தருமச் சாலையை நிறுவக் காரணமாயிற்று. ஏனென்றால்,

ஜீவர்களுக்குப் பசி அதிகரித்த காலத் தில்:- ஜீவ அறிவு விளக்கமில்லாமல் மயங்கு கின்றது, - அது மயங்கவே அறிவுக்கறிவாகிய கடவுள் விளக்கம் மறைப்படுகின்றது...

ஆகையால் பாரகம் எங்கும் பசிப்பினி அறுத்தல் பெரும் புண்ணியம்.

இத்தகைய ஜீவகாருண்ணிய மே திருமூலரின் சமூகச் சிந்தனைக்கு வேர்.

திருமூலரின் சமூகச் சீர்திருத்தம்

சில சூழல்களில் சில காரணங்களுக்காகச் சில வழக்கங்கள் சமூக அமைப்பில் இடம் பெறுகின்றன. காலப்போக்கில் அவை தோன் றியதற்கான நோக்கங்கள் நிறைவேறாமல் போயின என்பதோடல்லாமல் சமூகத்தைச் சீர்க்குலைக்கிற புரையோடிப்போன புன் களாகவும் அவை ஆகிவிடுகின்றன. இப்புன் களை ஆற்றுவதற்கும் அகற்றுவதற்கும் அறிவர்களின் தோற்றம் பங்களிக்கிறது.

மேற்சொன்ன புன்களில் சாதிவெறி, தீண்டாமை, மதவெறி ஆகிய சில. தற்கால அரசாங்கங்கள் சமூக, இன, வகுப்புக் தீவிர வாதங்களைத் தீர்க்கச் சட்டங்கள் போட்டாலும் இந்தத் தீமைகள் இன்னும் சமுதாயத் தில் எஞ்சியேயிருக்கின்றன. சீர்த்திருத்தம் முயற்சிகளில் உள்ளார்ந்த நம் பிக்கை இல்லாதபோது சட்டங்கள் என்ன செய்ய முடியும்?

மெய்யுணர்வாளர்கள் சட்டத்தையும் அதிகாரத்தையும் முன்வைத்துச் சீர்த்திருத்த முயன்றவர்கள் அல்லர். இறைவனை முன்வைத்துச் சீர்த்திருத்த முயன்றவர்கள்.

காத்தும் படைத்தும் கரந்தும் வினையாடும் இறைவனுக்கு எல்லா உயிர்களும் ஆட்பட்டவை. மனிதனின் உச்ச நோக்கமான இறை அன்பு அவன் தனது உடன்டயிர்களின் மீது காட்டும் அன்பால் அடையத்தக்கது. ஆகவே பேதம் பாராட்டுதல் பேதைமை ஆகும். இதுவே திருமூலரின் செய்தி. இதுவே சமயங்கள் எல்லாவற்றின் செய்தியுமாகும்.

ஓன்றே குலமும் ஒருவனே தேவனும் நன்றே நினைவின் நமனில்லை நாணாமே சென்றே புகுங்குதி இல்லை நும் சித்தத்து நின்றே நிலைபெற நீர் நினைந்து உய்மினே

(திருமந். 2014)

என்கிறது திருமந்திரம்.

பெரியாழ்வார் இருடிகேசனை வணங்கும் இறையடியார்களைத் 'தொண்டக் குலத் தில் உள்ளீர்' என்று விளித்து, 'பண்டைக்குல வேறுபாடுகளைத் தவிர்த்துப் பல்லாண்டு பாட வாருங்கள்' என்று அழைப்பு விடுக்கிறார் (திருப்பல்லாண்டு, 4). அவர்தம் கருத்தில் மால் அடியர்கள் எல்லோரும் சாதி வேறுபாடுகளைக் கடந்து ஒரே குலம் - தொண்டர்குலம் - சார்ந்தோர். பசவர் கருத்தில் இலிங்கம் அணிந்து சைவ வழிப்பட்டோர் எவராயினும் அவர்தம் குல ஏற்றத்தாழ்வுகள் புறக்கணிக்கப்பட்டு அவர் 'இலிங்காயதர்' என்னும் ஒரே குலத்தினர் ஆகின்றார்.

...அங்கமெலாம் குறைந்தமுகு தொழுநோயராய் ஆவரித்துத் தின்று உழலும் புலையரேனும் கங்கைவார் சடைக்கரந்தார்க்கு அன்பர் ஆகில் அவர் கண்ணர் நாம் வணங்கும் கடவுளாரே

(தேவாரம், 6:938)

என்று அன்பில் பழுத்த பழம் அப்பர் பாடுகிறார்.

இவர்கள் எல்லாரும் தாம் வணங்கும் கடவுளை ஏற்றுக்கொண்ட அடியாரைத் தம் குலம் என்று தம்முடன் ஒட்டுகின்றனர்.

ஆனால் திருமூலர் கருத்து இன்னும் பரந்துபட்டது. எந்தக் கடவுளை ஏற்றுக்கொண்டவராயினும், கடவுளை மறுத்து மறுத்தே நாத்தமும் பேறிய நாத்திக்க் கூட்டத்தாராயினும், எந்தச் சாதியினராயினும், எந்த மொழியினராயினும், மனிதராயினும், மக்களாயினும் அனைவரும் சீவக்கூட்டம் என்ற அடிப்படையில் ஒன்றே குலம். வெவ்வேறு பெயர்களால் அழைத்தாலும், வெவ்வேறு முறைகளில் வழிபட்டாலும், ஒப்புக் கொண்டாலும், ஒப்புக்கொள்ளாவிட்டாலும் ஒருவனே தேவன்.

திருமூலர் நால்வருணத்தாரைக் குறித் திருக்கிறார் பல்வேறு தொழில் அடிப்படைச்

சாதிகளைக் குறித்திருக்கிறார். இவற்றை ஏற்றுக் கொண்டோ மறுத்தோ பேசவில்லை யாயினும் அவை வேறுபாட்டுக்கு இடம் தரும் நிலையில் அவற்றைக் கண்டிக்கத் திருமூலர் அணியமாகவே இருந்திருக்கிறார். வேறுபாடு உச்சத்தைத் தொட்டுத் தீண்டாமையாக வடிவெடுத்தபோது.

ஆகுசம் ஆகுசம் என்பார் அறிவிலார்
ஆகுசம் ஆம் இடம் ஆரும் அறிகிலார்
ஆகுசம் ஆம் இடம் ஆரும் அறிந்தபின்
ஆகுச மானிடம் ஆகுசம் ஆமே

(திருமந். 2551)

என்று திருமூலர் அதைக் கண்டிக்கிறார். ஆகுசம் என்பது தீட்டு. மற்றவனைத் தொட்டால் தீட்டு என்று தீண்டாமை பாராட்டுகிற வன் உன்மையில் தனக்கேயல்லவா தீண்டாமை பாராட்டிக்கொள்ள வேண்டும் மனித உடலே அழுக்கின் - மலத்தின் - விளைவு தானே எல்லா இடத்திலும் இறைவனைக் காண்பவர்கள் ஆகுசம் பாராட்டமாட்டார்கள்.

'பறைச்சியாவலுதேதா பனத்தியாவதேதை இறைச்சி தோல் எலும்பினும் இலக்க மிட்டிருக்குதோ' (சிவவாக்கியர், 38) என்றும், 'சாதிப் பிரிவினிலே தீயை மூட்டு வோம்' (பாம்பாட்டிச்சித்தர், 123) என்றும், 'சாதிவகையில்லாமல் சஞ்சரிப்பதெக்காலம்' (பத்திரகிரியார் மெய்ஞ்ஞானப்புலம்பல், 125) என்றும், 'காணப்பா என் குலம் சக்குலந்தான்' (காகபுசன்டர், 67) என்றும் அனால் கக்கிக்கொண்டு வந்த சித்தர் பாடல் வரிகளுக்கெல்லாம் தீக்கொள்ளுவிய மூலப் பொறி 'ஒன்றே குலமும் ஒருவனே தேவனும்' என்னும் மூலர் வரி.

முன்னரே சொன்னதுபோலச் சமயங்கள் தங்கள் உட்கோளைவிட்டு விலகி வெற்று ஆரவாரங்களாக ஆகிவிடும் நிலையில் திருமூலர் அவற்றைக் கண்டிக்கிறார். எந்தச்

சமயம் சிறந்தது என்று பொருளில்லாமல் போட்டி போடும் அருளில்லாரை அதட்டு கிறார். இத்தகையவர்களை மூடர்கள், கழுதைகள், நாய்கள், என்றெல்லாம் கடுமையாக ஏக்கிறார். (திருமந். 329,1538.1558,52,58).

திருமூலரின் அறவியல்

திருமூலரின் அறவியல் ஏற்ததாழுத் திருமந்திர நூலின் முதலாம் தந்திரத்துக் குள்ளேயே அடங்கிவிடுகிறது. யாக்கை நிலையாமை, செல்வம் நிலையாமை, இளமை நிலையாமை, கொல்லாமை, புலால் மறுத்தல், பிறன்மனை நயவாமை, நல்குரவு, வானச் சிறப்பு, தானச் சிறப்பு, அன்புடைமை, நடுவுநிலைமை, கள்ளுஞ்ஞாமை என்ற திருமந்திரத்தின் முதலாம் தந்திரத் தலைப்புக் கள் எல்லாம் திருக்குறள், நாலடியார் போன்ற நீதி நூல்களில் காணப்படுவனவே. தலைப்புக்கள் நீதி நூல்களை ஒத்திருந்த போதும் கருத்துக்கள் வேறுபடுகின்றன. அவற்றில் ஆன்மீக முத்திரை பதிக்கிறார் திருமூலர்.

திருமூலர் வழங்கும் அறங்கள் தலைவனை எண்ணித் தலைப்பட்டவர்க்குத் தடம் காட்டும் அறங்கள். சிவானந்த நெறி அடைந்து உய்யச் செலுத்துவிக்கும் அறங்கள், சித்தர்களின் அறவியல் இருபடித்தானது. இதில் முதலாவது அறிவுபெறுவதற்குத் துணை நிற்பது இரண்டாவது பெற்ற அறிவின் விளைவாய் வருவது.

அறம் வினைத்த அறிவு

ஆன்மஞானம் பெறுவதற்கான அறவழித் துணையாக இரண்டு செய்திகள் திருமூலரால் வலியுறுத்தப்படுகின்றன. ஒன்று 'யான்' என்னும் செருக்கறுத்தல். இந்தச் செருக்

✓ கறுத்தலைப் பல இடங்களில் பாடுகிறார் திருமூலர். இதன் ஒரு பகுதியாகவே யாக்கை நிலையாமை, செல்வம் நிலையாமை, இளமை நிலையாமை, நல்குரவு இவற்றையெல்லாம் பாடுகிறார்.

'யான்' என்னும் செருக்கறுக்க முதற்படி 'எனது' என்னும் பற்று விடல். 'எனது' என்னும் பற்றுக்கோடாய் நிற்பது உடல். ஆகையால் யாக்கை நிலையாமையை முன் வைக்கிறார்.

உடம்பு என்பது ஆணவத்தின் இன்றியமையாத ஊற்றுக்கண்களில் ஒன்று. உடம்பு கட்டாக இருக்கிறவரை ஆணவழும் கட்டாக இருக்கிறது. உடம்பு கட்டுவிட்டுப் போய்ச் சுருங்கும்போது ஆணவழும் கட்டுவிட்டுப் போய்ச் சுருங்குகிறது. உடம்பை இழப்பதால் ஒரு மனிதன் இழப்பவை இரண்டு. ஒன்று பெயர். மற்றது அடையாளம். இவை இரண்டையும் ஒட்டியது புகழ். பெயரும் அடையாளமும் இல்லாதவன் புகழும் இல்லாதவனாகிறான். உடம்பு காரணமாக ஆணவத்தின் வசப்பட்டிக்கிற வர்களுக்காகத் திருமூலர் பாடிய பாடல் ஒன்று:

ஊரெலாங் கூடி ஒலிக்க அழுதிட்டுப்
பேரினை நீக்கிப் பிணமென்று பேரிட்டுச்
குரையங் காட்டிடைக் கொண்டுபோய்ச்
குட்டிட்டு
நீரினில் மூழ்கி நினைப்பொழிந் தார்களே.

(திருமந்.145)

ஒருவன் இறந்துபோய்விட்டால் ஊரி விருக்கிறவர்கள் செய்கிற முதல் வேலை அவனது பெயரை நீக்குவதுதான். ஒருவனது பிறப்பின் போது ஊரெல்லாம் கூடி மகிழ்ந்து அவனுக்குப் பெயரிடுவார்கள். அவன் இறக்கும்போது மீண்டும் ஊரெல்லாம் கூடி வருந்தி, முன்பு அவனுக்கு வைத்த பெயரை

நீக்கிவிட்டுப் பின்ம் என்று பெயரிடுவார்கள். இப்போது 'குப்பனைத் தூக்குங்கள்' என்று சொல்லமாட்டார்கள் 'பிணத்தைத் தூக்குங்கள்' என்று சொல்வார்கள். எந்தப் பெயரை நிலைநாட்டுவதற்காக இந்த உடம்பு ஆடாத ஆட்டமெல்லாம் ஆடியதோ அந்தப் பெயர் போயிற்று. அந்தப் பெயருக்காக வந்த புகழ் போயிற்று.

இமய மலை அளவுக்குத் புகழ் நட்டுவைத்துவிட்டுச் சாதல்பற்றிப் பேசுகிற புறநானூற்றைக் (புறம். 214) காட்டிப் 'புகழ் மரணத்திற்குப் பின்னும் நிற்குமே' என்று சிலர் சொல்லாம். நிற்கக்கூடும் அனால் அந்தப் புகழால் செத்துப்போன அந்த மனிதனுக்கு என்ன பயன்? தனது மரணத்திற்குப் பின்னும் தனது புகழ் அப்படியே இருப்பதைக் கண்டு மகிழ்வோ அல்லது புகழ் குறைந்து போனதைக் கண்டு வருத்தப் படவோ அவனால் முடியாதே நாட்டுக்கு நாயகனானாலும் நமனுக்கு இரைதானே (திருமந். 153) எதை மூலமாகக் கொண்டு பற்று சுழல்கிறதோ அந்த உடல் அழிகையில் கணமும் பொராமல் அதை அகற்றி நினைப் பொழிவர் சுற்றத்தார் (திருமந். 145,158). ஏரிப்பதற்காகப் பிணத்தைத் தூக்கிச் செல்லும் போது 'இது'. நம்மைச் சுமை என்று கருதாமல் மார்மேலும் தோள்மேலும் சமந்து, தொட்டிலிலும் கட்டிலிலும் இட்டு, நம்மைச் சீராட்டி வளர்த்த அன்பிற்குரியவர் உடல் இதை அலுங்காமல் குலுங்காமல் தூக்கிச் செல்லவேண்டும் என்று கருதி மெல்ல நடவாமல் இந்தப் பிணச்சுமையைத் தோளில் இருந்து இறக்கினால் போதும் என்று கடுகி நடந்தல்லவா சுடலை அடைவார்கள்

உடலை மையமாகக் கொண்ட செருக்குகளில் பெரியது செல்வம், கிழவளையினும், குமரனாயினும், அழகனாயினும், குருபி

யாயினும் பணம் ஒருவனுக்குப் பெருமை சேர்க்கும். ஈட்டிய செல்வத்தைத் தேக்கி வைத்துக்கொள்வதால் என்ன பயன்? செல்வம் நூகர்ச்சியைத் தரும் என்பது உண்மைதான் ஆனால் நூகர்ச்சி எல்லைக்குட்பட்டது - காலத்தாலும் அளவாலும். ஆகையால் செல்வத்தின் பயன் மட்டிடப்பட்ட ஒன்று. மேலும் செல்வம் நிலையற்றது. உடலோடு பிறந்து உயிர். உயிர் பிரியுங்காலத்து ஒக்கப் பிறந்த உடலே அழிந்து போகும்போது செல்வம் எம்மாத்திரம்? தன்னுடைய நிழல் தனக்குப் பயன்படுமா? (திருமந். 170). செல்வம் உடையானுக்குப் பயன்படாமையோடு தீமையும் செய்யும் (திருமந். 171). செல்வம் அழிந்து வறுமை வரும்போது அதுவரை கொண்டாடியவர் விட்டு விலகுவர் (திருமந். 209). செல்வப் பற்றைத் துறந்தால் கூற்றன் வரும்போது குதிக்கலாம் (திருமந். 172).

செல்வம் இல்லாவிட்டாலும் செருக்குத் தருவது இளமை. அது நில்லா இயல்புடையது. மாலைபடும்; வாழ்நாள் கழியும் (திருமந். 182). கரும்பாக இருக்கும்போது கடித்துச் சாறுகொள்ள விரும்புவோர் கக்கையானதும் துப்பிவிடுவர் (திருமந். 180).

'என் அம்மை' 'என் அப்பன்' என்பது கூடச் செருக்கில் சேர்ந்தது தான் (திருமந். 1129). ஆகையால் உடலை மையமாகக் கொண்டு வந்த அனைத்துப் பற்றுகளையும் அழித்துவிட வேண்டும்.

'யான்' என்னும் செருக்கறுக்க இரண்டாம் படி ஆசை விடல்.

வேதாந்தங் கேட்க விரும்பிய வேதியர்
வேதாந்தங் கேட்டும் வேட்கை ஒழிந்திலர்
வேதாந்த மாவது வேட்கை ஒழிந்திடம்
வேதாந்தங் கேட்டவர் வேட்கை விட்டோரே

(திருமந். 229)

என்ற திருமந்திரம் இதனை வலியுறுத்தும் யாதனின் யாதனின் நீங்கியான் நோதல் அதனின் அதனின் இலன் (குறள் 341)

என்ற குறளுக்கு. ஒருவன் எவ்வெ வற்றின் மீதான தன் ஆசையைத் துறந்தானோ அவ்வெற்றால் வரும் துன்பங்களையும் துறந்தவனாகிறான் என்று பொருள். இந்தக் கருத்து திருமந்திரத்திலும் எதிரொலிக்கிறது: ஆசை அறுமின்கள் ஆசை அறுமின்கள் ஈசனோடு ஆயினும் ஆசை அறுமின்கள் ஆசைப் படப்பட ஆய்வரும் துன்பங்கள் ஆசை விடவிட ஆனந்தம் ஆமே.

(திருமந். 30)

பற்றையும் ஆசையையும் விட்டோர் 'யான்', எனது என்னும் செருக்கறுத்தோர். அவர்களுக்கு வானம் தொட்டுவிடும் தூரம் தான்.

அறிவு விளைத்த அறம்

உயிருக்கு அறத்தினாங்கு ஆக்கம் இல்லை என்று அறிந்து, 'யான்', 'எனது' என்னும் செருக்கறுத்துத் தேடிய அறிவு. சிறப்பைப் புதிய நிலைகளில் எடுத்துக்காட்டுகிறது. தான் அறிந்ததை பிறர்க்கு அறிவுறுத்தும் வளமான நோக்கமே திருமூலர் அறிவியலின் இரண்டாம் பகுதி. இந்த இரண்டாம் பகுதி பின் மையமாக அன்புடைமையை அமைத்து அதைச் சுற்றி கொல்லாமை, புலால் மறுத்தல், கள்ளுண்ணாமை, மகளிர் இழை முதலிய வற்றை அமைக்கிறார் திருமூலர்.

வாமாசாரம் என்ற வழியினைப் பின் பற்றி அறிவுபெற முயல்வோர் காமம், கள் இவற்றை இன்றிய மையாதனவாகக் கொள்வர். காமத்திலிருந்து கடவுளுக்கு என்பது இவர்கள் கொள்கை. கொண்டாட்டமே எங்கள் சமயம் (celebration is

our religion) என்பது இவர்களது முழக்கம். இவர்களைக் கண்டித்துத் திருமூலர் பாடு கிறார்:

வாமத்தோர் தாழும் மதுஉண்டு மாள்பவர்
காமத்தோர் காமக்கள் உண்டே மயங்குவர்
ஓமத்தோர் உள் ஒளிக்கு உள்ளே உணர்வார்கள்
நாமத்தோர் அன்றே நனுகுவர் தாமே.

(திருமந். 327)

ஓமத்தோர் என்றது அகவெள்வி
வேட்கும் யோகியரை நாமத்தோர் என்றது
பெயர்பாடிகளை.

இவ்வாறு கண்டித்ததன்மூலம் பின்
பற்றவேண்டிய வழி அதுவன்று என்பதைக்
காட்டிய திருமூலர் பின்பற்றவேண்டிய வழி
எது என்பதையும் காட்டுகிறார்:

கொலையே களவுகள் காமம் பொய்க்கறல்
மலைவான பாதக மாம் அவை நீக்கித்
தலையாம் சிவன்டி சார்ந்துஇன்பம்
சார்ந்தோர்க்கு

இலையாம் இவெஞான ஆனந்தத்து
இருந்தலே.

(திருமந். 200)

இந்தத் திருமந்திரம் கடைபிடிக்க வேண்டிய அறங்களையும் அவ்வாறு கடைப்பிடிப்ப தால் உண்டாகும் ஊதியத்தையும் விளக்கு கிறது. மேற்கண்ட பாடவில் சொல்லப்பட்ட ஐந்து அறங்களில் திருமூலர்அதிக அழுத்தம் தருவது கொல்லாமைக்கே. கொலை செய் வார் நரகத்தில் இடர்ப்படுவர் (திருமந். 198) என்று கூறும் திருமூலர் கொல்லாமையை இறைவன் விரும்பி ஏற்கும் பூசை மலராகச் சிறப்பிக்கிறார்.

பற்றாய நற்குரு பூசைக்குப் பன்மலர்
மற்றொரு அனுக்களைக் கொல்லாமை

ஓண்மலர்...
(திருமந். 197)

இறைவன் சுடும் மலர்கள் எட்டு.
'எட்டுக் கொலாம் அவர் குடும் இன மலர்'
என்கிறது தேவாரம் (9184). அவையாவன:
புன்னை.வெள்ளெருக்கு, சண்பகம், நந்தியா
வர்த்தம், பாதிரி, குவளை, அலரி, செந்
தாமரை, இவை புறப்பூசைக்கானவை.
அகப்பூசைக்கான எட்டு மலர்களாவன:
கொல்லாமை, ஜம்பொறியடக்கம், பொறை,
அருள், அறிவு, வாய்மை, தவம், அன்பு,
திருமூலரால் பன்மலர், ஓண்மலர் என்று
பாடப்படுவனவெல்லாம் அகப்பூசைக்கு
உரியனவே ஆகும்.

திருமூலரின் அறிவு விளைத்த அறம்
அன்புடைமையே ஆகும். 'அன்போடு
உருகி அகம் குழைவார்க்கு அன்றி என்
பொன்மணியினை எய்த ஓண்ணாதே'
(திருமந் 272) என்றும் 'ஈரம் உடையவர்
காண்பார் இணையடி' (திருமந் 273). என்றும்
பயின்று வரும் பாடல்களில் இது கண்கூடு.
திளைக்கும் வினைக்கடல் கடந்தேற உதவும்
தோணி அறமே ஆகும் (திருமந். 258).
இதுவே கடைத்தேற விரும்பும் சமூகத்து
க்குத் திருமூலரின் செய்தி.

உடம்பை வளர்க்கும் உபாயம்

திருமந்திரம் அகத்துக்கு நன்மை சொல்
வதோடு புறத்துக்கும் வன்மை சொல்கிறது.

உடம்பினை முன்னம் இழுக்கு என்று
இருந்தேன்

உடம்பினுக்கு உள்ளே உறுபொருள் கண்டேன்
உடம்புளே உத்தமன் கோயில்கொண் டான்
என்று

உடம்பினை யான்இருந்து ஒம்புகின் ரேனே
(திருமந். 725)

என்று திருமூலர் பாடுகிறார். இதற்கு
மாறாக,

..சலமலப் பேழை; இருவினைப் பெட்டகம்.. நாற்றப் பண்டம் நான்முழுத்து ஒன்பது பீற்றல் துண்டம் பேய்ச்சரைத் தோட்டம் ஒயா நோய்க்கிடம்... விதிவழித் தருமன் வெட்டும் கட்டை...

என்று கோயில் திருவகவலில் (78-19) உடம்பை இழித்துப்பாடும் பட்டினத்தார் சூரையங்காட்டில் சுட்ட பிறகு ஒரு பிடி நீறும் இலாத இந்த உடம்பை இன்னமும் நம்பும் அடியேனை இனி ஆண்டு அருளக்கூடாதா என்று இறைவனிடம் விண்ணப்பம் போடுகிறார். 'நீர்மேல் குழியில் இக்காயம்' என்றும், 'ஊற்றைச் சடலம்' என்றும் சித்தர்கள் பலவகையாக உடலை இழித்துரைக்கிறார்கள்.

திருமூலருமேகூட யாக்கை நிலையாமை என்ற பகுதியில் அப்படிக் கருத்துப்படப் பேசுகிறார். அப்படியானால் உடம்பின் மீது யாரும் அக்கறை கொள்ளவே கூடாது என்பதுதான் திருமூலரும் ஏனைய சித்தர் களும் வழங்குகின்ற செய்தியா என்றால் இல்லை. கடவுளை ஆராதிப்பது போல (இன்னும் அதிகமாகக் கூட) உடம்பை ஆராதிக்க வேண்டும் என்கிறார் திருமூலர். ஆனால் உடம்பு என்பது ஆசைகளின் பற்றுக் கோடாக, ஆணவைம் குடியிருக்கும் குகையாக ஆகிவிடக்கூடாது என்பது அவரது அறி வுரை, கடவுளை அடையவேண்டும் என்று கூட ஆசைப்படவேண்டாம் என்று எச்சரிக் கிற திருமூலர் உடம்பின்மேல் ஆசை வைத் தால் விடுவாரா

உடம்பு என்பது ஆசைகளை நிறை வேற்றிக் கொள்வதற்காக வழங்கப்பட்ட ஒன்றன்று. அது உயிரின் கொள்கலம். இறைவன் வாழும் ஆலயம், நடமாடும் கோயில், நீரின் கொள்கலமாகிய ஒரு மண்பானை உடைந்து போனால் அதன் உள்ளே சேமித்து வைக்கப்பட்டிருந்த நீரும் சிந்தி

மண்ணால் உறிஞ்சப்பட்டு அழிந்துபோவது போல, உயிரின் கொள்கலமாகிய உடல் அழிந்துபோய்விட்டால் அதனுள் நிற்கும் உயிர் தனது இருப்பிடத்தை (தற்காலிமாக வேணும்) இழுந்து முகவரியற்றதாக ஆகி விடுகிறது. இதனால் உயிரின் நோக்கங்கள் நிறைவேறுவதில் தடங்கல் ஏற்படுகிறது. ஆகையால் உயிரின் நோக்கங்கள் நிறைவேறு வதற்கான கருவியாகிய உடலை ஆசைக் குரியதாகக் கருதாமல் பூசைக்குரியதாகக் கருதவேண்டும் என்பது திருமூலர் நமக்கு வழங்கும் ஆலோசனை.

உடம்பார் அழியில் உயிரார் அழிவர்
திடம்பட மெய்ஞ்ஞானம் சேரவு மாட்டார்
உடம்பை வளர்க்கும் உபாயம் அறிந்தே
உடம்பை வளர்த்தேன் உயிர் வளர்த்தேனே
(திருமந். 724)

என்று அவர் பாடுவதன் பின்னணி இது தான். உயிர் வளர்த்தலாவது உயிரைச் சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் ஆகிய நிலைகளின் வழியாக மெய்யறிவுக்கு இட்டுச் செல்லுதல். இவ்வாறு உயிர் வளர்க்க உடல் வளர்த்தல் இன்றியமையாதது. இந்தக் கருத்தைக் கீழ்வரும் கடுவெளிச் சித்தர் பாடலும் (4) வழிமொழிகிறது:

நந்த வனத்திலோர் ஆண்டி - வேண்டிக் நாலாறு மாதமாய்க் குயவனை வேண்டிக் கொண்டு வந்தான்ஒரு தோண்டி - மெத்தக் கூத்தாடிக் கூத்தாடிப் போட்டுடைத் தாண்டி

ஆகவே மெய்யறிவு சேர்ப்பதற்கு அறம் முதலியன வழி என்றாலும், அறம் முதலியன செய்வதற்குக் கருவியாக உடல் அமைவதால், உடல் பேணப்படுவது வேண்டுவதாயிற்று.

தென்புலத்தார் தெய்வம் விருந்து ஒக்கல் தான் என்று ஆங்கு ஜம்புலத்தாறு ஓம்பல் தலை (குறள். 43)

என்ற குறளுக்கு உரை எழுதும் பரி மேலழகர், 'எல்லா அறங்களும் தான் உள்ளாய் நின்று செய்யவேண்டுதலின் தன்னை ஒம்பலும் அறன் ஆயிற்று' என்று எழுது கிறார். தன்னை ஓம்புதலாவது உடலை ஒம்புதல்.

'தான்' - ஐ அழிக்கப் பிறப்பிக்கப்பட்ட கருவியே உடல் ஒரு கட்டத்தில் அதுவே 'தான்' -க்குப் பற்றுக்கோடாகிலிட்ட நிலை யில் பொய்ம்மைப் பிடிப்புக்களை விலக்கி உடலைக் கருவியாகப் பயன்படுத்த வேண் திய கருத்தை மட்டுமே திருமூலர் முன்வைக் கிறார்.

நோய் எல்லாம் நோய் செய்தார் மேலவாம் அறத்தைப் பேணி ஊதியம் பெறுவதற்கு உடலைப் பேணுவது இன்றியமையாதது போலவே உடலைப் பேணுவதற்கு அறத்தைப் பேணுவது இன்றியமையாதது. அறம் பேணலும் உடல் பேணலும் ஒன்றையொன்று சார்ந்தனவாகும். அறத்துக்கு உடல் ஆதாரம் உடலுக்கு அறம் ஆதாரம் என்ற இக்கருத்து கீழ்வரும் திருமந்திரப் பாடவில் வெளிப் படுகிறது:

இருமலும் சோகையும் ஈளையும் வெப்பும் தருமம் செய் யாதவர் தம்பால தாகும் உருமிடி நாகமு ரோணி கழலை தருமம் செய் வார்பக்கல் தாழுகிலாவே.

(திருமந்.263)

வந்த பின் மருந்துகள் தேடி அலைவதை விட வாராமல் காப்பது நல்லது. வாராமல் காக்கும் வழி அறவழிப்படுதல். அறவழிப் படுதலாவது நல்லன ஆக்குதலோடு அல்லன நீக்குதலுமாம்.

திருக்குறளில் மருந்து என்னும் அதிகாரத்துக்கு அறிமுகக் குறிப்பு எழுதும்

பரிமேலழகர் 'பழவினையானும் காரணங்களானும் மக்கட்கு வாதம்' முதலிய பினிகள் வரும் அவற்றுள் பழவினையான் வருவன் அதன் கழிவின்கண் அல்லது தீராமையின்... என்று எழுதிச் செல்கிறார். இக்கருத்து திருமந்திரத்திலும் பெறப்படுகிறது.

சித்த மருத்துவம் முத்தாதுக்களை அடிப்படையாகக் கொண்டது. இம்முத்தாதுக்கள் வளி, அழல், ஜயம் (வாதம், பித்தம், கபம் என்னும் வடமொழி) என்பன. வளி என்பது படைப்பாற்றலையும் அழல் என்பது நிலைப்பாற்றலையும் ஜயம் என்பது சிதைப்பாற்றலையும் குறிக்கும். உடல் இயக்கத்தின் இயல்பான நிலையில் இவை மூன்றும் முறையே 4:2-1 என்ற விகித அடிப்படையில் செயல்படும் செயல்பட வேண்டும். இவற்றில் மாறுபாடு நேர்ந்தால் உடலுக்கு ஊறுபாடு உண்டாகும்.

மிகினும் குறையினும் நோய்செய்யும் நூலோர் வளிமுதலா எண்ணிய மூன்று

(குறள். 941)

என்று திருக்குறள் குறிப்பிடுவது இதைத் தான்.

இனி. வளி முதலிய மூன்றுக்கும் அறம் செய்தலுக்கும் என்ன தொடர்பு எனில், அது உடலியல் அடிப்படையிலான தொடர்பு அன்று உளவியல் அடிப்படையிலான தொடர்பு. அறம் அல்லாத செயல்கள் செய்யும்போது ஏற்படுகின்ற இயல்பான மன அழுத்தம் காரணமாக வளி முதலிய மூன்றின் இயல்பு நிலை மாறி உடலில் பாதிப்புக்கள் உண்டாகின்றன. மன நெருக்கடி நிலைகள் இரத்த அழுத்தத்தில் மாறுபாடு களை உண்டாக்குகின்றன (அழுத்தத்தை அதன் இயல்பு நிலையிலிருந்து கூட்டவோ அல்லது குறைக்கவோ செய்கின்றன) என்பது மேலை மருத்துவத்தாலும் ஒப்புக்

கொள்ளப்பட்ட ஒன்று. இன்னும் சொன்னால் மன நெருக்கடிக்காரர்களையே இரத்த அழுத்தம் நோய் மிகவும் பீடிக்கிறது. இரத்த அழுத்த காரணமாக மூச்சத் திணறல் உண்டா கிறது பக்க வாதம் முதலிய பல நோய்கள் விளைவிப்பதற்கான வேரும் தூருமாக அது அமைகிறது.

இதைத்தவிர்க்கும் வகையில் அன்றாட வாழ்க்கையில் கடைப்பிடிக்க வேண்டிய செயல்முறைகளையும் ஆண்டுதோறுமான ஆறு பருவ காலங்களில் மேற்கொள்ள வேண்டிய ஒழுக்க நெறிகளையும் 'தேரையர் பினியணுகா விதி' என்ற சித்தர் நூல் எடுத் துரைக்கிறது. இது அறத்துக்கும் உள்ளத்துக்கும் உடலுக்குமான சார்பை விளக்குகிறது.

அறம் செய்யாவிடில் ஆக்கை அழியும் ஆகையால் ஆக்கை அழிவதைக் கண்டேனும் அறத்தை ஒம்புக என்பார் திருமூலர் (திருமந்.261).

நோய்எல்லாம் நோய்செய்தார் மேலவாம்
நோய்செய்யார்
நோய்இன்மை வேண்டு பவர்
(குறள் 320)

என்னும் குறஞும் காண்க.

அறம்பற்றித் தொடர்ந்து பன்னாறு ஆண்டுகளாகச் சொல்லப்பட்டு வரும் கருத்துக்கள் தலைமுறை தலைமுறையாக மக்கள் மனத்தில் ஆழப்பதிந்து ஒரு கூட்டு நனவிலியை (collective unconsciousness) உருவாக்கி வைத்திருக்கின்றன. இந்தக் கூட்டு நனவிலி வலுவிழக்கும்வரைக்கும் அறத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட அச்சுறுத்தல்கள் செலாவணியாகும்.

இன்னதைச் செய்யாவிட்டால் அல்லது இன்னதைச் செய்தால் சாமி கண்ணைக்

குத்தும் என்று சிறுவயது முதல் சில நம்பிக்கைகள் பதியம் போடப்படுகின்றன. ஒவ்வொரு மனிதனும் இப்படித்தான் ஆக்கநிலையுறுத்தப்பட்டுச் (conditioned) சமூக மயமாகிறான். சாமி எதுவும் செய்ய மாட்டார் ஆனால் ஆசாமிகளைக் கொண்ட சமூகம் செய்யும்.

பொது நலனுக்கு ஒவ்வாதவை என்று சமூகத்தால் என்று விலக்கப்பட்டுத் தடை செய்யப்பட்டிருக்கிற ஒன்றைத் தன் தனி நலனுக்காக ஒருவன் செய்யும்போது, அதனால் உருவாகும் விரும்பத்தகாத பின் விளைவுகளை அவன் எதிர்கொள்ள நேரிடுகிறது. அவனது மீறலும் அதன் காரணமாக அவன் எதிர்கொண்ட துன்ப விளைவுகளும் வேறு எவரும் அந்தச் செயலைச் செய்யமுடியாதபடிக்கு முன்மாதிரியாக்கப்படுகின்றன. மீறும் விருப்பமுள்ளவர்களும் மீறிய வர்களும் மன உள்ளச்சலுக்கு ஆட்படுகிறார்கள் நோய்வாய்ப்படுகிறார்கள்.

அறம் என்பது மாறுதல்களுக்கு உட்பட்டதுதான். உலக வாழ்வில் சனாதனம் என்றும் மாறாதது என்றும் எதுவும் கிடையாது. குழுவுக்குக் குழு அறங்கள் வேறுபடும். வயதான தாயையும் தந்தையையும் பேணுவது தமிழனுக்கு அறம் என்றால் அவர்களைக் கொன்றுவிடுவது எச்க்கிமோவுக்கு அறம். ஆனால் அவனவன் அறம்பற்றி அவன வனுக்கு ஒரு கூட்டு நனவிலி உருவாக்கப்பட்டே இருக்கும். அதனால் அறங்கள் மாறுபட்டாலும் அவற்றை மீறுவதால் உண்டாகும் நெருக்கடிகளும், நெருக்கடிகளால் உண்டாகும் மன உள்ளச்சல்களும், மன உள்ளச்சல்களால் உண்டாகும் நோய்களும் மாறுவதில்லை.

நோய் தணிக்கும் வாய்

நோய்நாடி நோய்முதல் நாடி அதுதணிக்கும் வாய்நாடி வாய்ப்பச் செயல்

(குறள் 948)

என்கிறது வள்ளுவும். திருமூலர் மருத்து வத்தில் நோய்க்கு முதல் அறம் செய்யாமை. நோய் தணிக்கும் வாய் அறம் செய்தல்.

காலனைக் காலால் உதைக்கலாம். கால் என்பது இங்கு காற்று. திருமூலரின் சொற் களிலேயே சொன்னால் ‘கூற்றை உதைக்க வேண்டுமானால் காற்றைப் பிடிக்கும் கணக்கறிய வேண்டும்’ (திருமந். 571). அதாவது பிராணாயாமம் எனப்படும் மூச்சுப் பயிற்சி செய்யவேண்டும்.

அப்படியானால் பிராணாயாமம் செய் வது ஒன்றே நோய்களிலிருந்து விடுபட, சாகாவரம் பெறப் போதுமானதா என்றால், அன்று. பிராணாயாமம் செய்யும் தகுதிபெற இயமம், நியமம் ஆகியவற்றில் நின்று அறம் பயில வேண்டும் (திருமந். 554,556,557). இன்னும் சொன்னால் அறத்தின் வழியில் நிற்கிற ஒருவனுக்குப் பிராணாயாமம் இயல்பாகவே வாய்க்கும். அவனது மூச்ச தன்னளிலேயே ஒழுங்கில் நிற்கும். அதற்குக் கடிவாளம்போட்டுக் கட்டுப்படுத்தத் தேவையில்லை. ஒரு சித்தன் சொன்னது போல, ‘மனமது செம்மையானால் மந்திரம் செபிக்க வேண்டாம்; மனமது செம்மையா னால் வாசியை உயர்த்த வேண்டாம்’

பிராணாயாமம் என்பது வெறுமனே மூக்குத் துளைகளை அடைத்தும் திறந்தும் வயிற்றைத் துருத்தி அடிப்பதுபோல அடிப்பதுமட்டும் அன்று. மனச் செம்மையை அடிப்படையாக வைத்து மூச்சை இயல்பாக ஒழுங்குபடுத்துதல். ஆனால் இன்றைய யோக வணிகர்கள் பிராணாயாமத்தின்

வரையரை செய்யப்பட்ட முன் தகுதிகளை மறைத்துவிட்டு அதனை அரைவேக்காடாகக் கூறுபோட்டு விற்றுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். பிராணாயாமம் என்பது ஒரு நுகர்பொருளாகி விட்டது.

பிராணாயாமத்துக்குத் துணையாக, உடம்பை உறுதி செய்யும் உபாயங்களில் ஒன்றாகப் பிண்டம் சுருங்குதலை எடுத்து ரைக்கிறார் திருமூலர். பிண்டமாவது உடல், உடல் சுருங்கப் பிராணன் நிலைபெறும். பிண்டம் சுருங்க வேண்டுமானால் உண்ட சுருங்க வேண்டும் (திருமந். 735). ‘பசித்திரு, தனித்திரு, விழித்திரு’ என்று வள்ளலாரும் சொல்கிறார்.

மூச்சுக் காற்றின் இயக்கத்தைப் பொறுத்தே வாழ்நாள் நீடிப்பும் குறைவும் அமையும் என்பது சித்தர்களின் முடிவு. இன்னன்ன நாளில் இன்னன்ன நாடி வழியாகப் பிராணன் இயங்குமானால் உடல் இயல்பாக இருக்கிறது என்று பொருள். என்னென்ன நாளுக்கு என்னென்ன நாடி என்பதை வாரசரம் என்ற பகுதியில் திருமூலர் குறிக்கிறார்; வெள்ளி, திங்கள், புதன் கிழமைகளில் இடநாடி வழியாக மூச்ச இயங்கவேண்டும். வியாழக்கிழமையென்று வளர்பிறையானால் இடநாடியிலும் தேய் பிறையானால் வல நாடியிலும் இயங்க வேண்டும். அவ்வாறு குறிப்பிட்ட நாடிகளில் இயங்காத நிலையில் அவற்றை அந்த நாளுக்குரிய நாடியில் இயங்கச் செய்ய வேண்டும். இது வாழ்நாளை நீட்டிக்கும் வழி (திருமந். 790,796).

மூச்சுக் காற்று எந்த அளவுக்கு மிகையாக வெளியேறுகிறதோ அந்த அளவுக்கு வாழ்நாள் குறைகிறது. மூச்சுக் காற்று எந்த அளவுக்கு குறைவாக வெளியேறுகிறதோ அந்த அளவுக்கு வாழ்நாள் நீள்கிறது. ஒரு

மனிதன் ஒரு நிமிடத்திற்குச் சராசரியாகப் பதினெண்து மூச்சக்கள் இழுத்து விடுவதாகச் சித்தர் அறவியல் கூறுகிறது. இதன்படி ஒரு நாளுக்கு 21,600 மூச்சக்கள் (15X60 நிமிடங்கள் X 24 மணி நேரம்) என்று கணக்காகிறது. இந்த அளவில் மனிதன் தன் மூச்சை அமைத்துக்கொண்டாலே அவன் குறைந்த அளவு நூற்றிருபது ஆண்டுகள் வாழலாம்.

இந்த மூச்சை கொள்கையின்படி நாம் மூச்சக்காற்றை வெளியிடும் போது வெளி யேறுகிற ஆற்றலை நாம் மூச்சக்காற்றை உள்ளிழுக்கும் போது அப்படியே திரும்பப் பெறுவதில்லை. அதன் ஒரு பகுதியைத்தான் பெறுகிறோம். நமது வெளிமூச்சில் இழுக்கப் படுகிற ஆற்றல் பன்னிரண்டு விரற்கடை, நமது உள்மூச்சில் இழுக்கப்படுகிற ஆற்றல் எட்டு விரற்கடை இழுப்பு நான்கு விரற்கடை, இவ்வாறு ஒவ்வொரு மூச்சிலும் சிறிது ஆற்றல் இழுக்கப்படுவதால் மனிதனின் சராசரி வாழ்நாளான நூற்றிருபது ஆண்டுகள் கணிசமான அளவு குறைகின்றது. இப்படி முறையில்லாமல் நடைபெறும் சுவாசம் ஆயுளைக் குறைத்து மரணத்தை அருகில் கொண்டு வருகிறது என்ற இந்த உண்மையைத் திருமூலர் தனது பாடல்களில் குறிப்பிடுகிறார் (திருமந்.774-776).

சாப்பிடும்போது பதினெட்டு விரற்கடையும், நடக்கும்போது இருபத்து நான்கு விரற்கடையும், ஓடும்போது நாற்பத்திரண்டு விரற்கடையும், இன்பம் துய்க்கும்போது ஐம்பது விரற்கடையும், உறக்கத்தின் போது அறுபது விரற்கடையும் மூச்ச இழுக்கப் படுகிறது. அதிக உறக்கம் ஆயுளைக் குறைக்கும் என்று வள்ளலார் சொல்கிறார். மனிதர்கள் மூச்சைக் கணக்கின்றிச் செலவு செய்து வாழ்நாளைக் குறைத்துக் கொள்கிறார்

களே என்று திருமூலர் கீழ்வரும் பாடலில் வருந்துகிறார்:

எற்றம் இரண்டுஹள ஏழு தூரவுஉள
முத்தான் இறைக்க இளையான் படுத்தநீர்
பாத்தியில் பாயாது பாழ்ப்பாய்ந்து போயிடில்
கூத்து வளர்த்ததோர் கோழிப்புள் ஆமே.

(திருமந். 2873)

இறைப்பதற்குண்டான ஏற்றங்கள் இரண்டு இருக்கின்றன. கிணறுகள் ஏழு இருக்கின்றன. மூத்த சகோதரன் இறைக்கிறான் இளைய சகோதரன் அதைப் பாய்ச்சி கிறான். பாய்ச்சுகிற நீர் வயலுக்குப் பாயாமல் பாழுக்குப் பாய்ந்தால் வீணாய்ப்போகும். அவ்வாறே ஒரு நாடியில் வாங்கி (இறைத்து) மறுநாடியில் வெளியிடுகிற (பாய்ச்சுகிற) மூச்சை காற்றானது நின்று நிதானமாகப் பாயும்போது உடலில் அமைந்துள்ள ஏழு ஆதாரங்களில் இருந்தும் ஆற்றல் திரண்ட எல்லாச் செல்களுக்கும் முறையாகப் பாய்ந்து உயிருடிப் புதுப்பிக்கிறது. அப்படி நின்று நிதானமாகப் பாய்வதற்கு மூச்சை காற்றுக்குப் பொழுது வழங்காமல் அவசர அவசரமாகப் கடமைக்கு மூச்ச வாங்கிவிடும் போது கால்வாய்களின் கொள்ளளவு போதாமல் ‘எதிர்க்களித்து வெளியே வந்து விடுகிறது’. என்ன பயன்? பயன் இல்லை என்பதோடு மட்டுமல்லாமல் நட்டமும் அல்லவா மூச்சை காற்றானது முறையாகப் பாயாவிட்டால் செல்களில் முதுமை தங்குகிறது அதன் காரணமாக வாழ்நாள் குறைவு பட்டு மூப்பும் பினியும் வந்து சேர்க்கின்றன. திருமந்திரத்தின் மூன்றாம் தந்திரம் முழு வதும் பிராணக் கட்டுப்பாட்டைப்பற்றியே பேசுகிறது.

மூச்ச உயிர்ப்பினால் ஆற்றல் இழுப்பு என்கிற சித்தர்களின் இந்தக் கொள்கையைத் தற்கால அறிவியல் ஆய்வுகளும் மெய்

என்று நிறுவுகின்றன. தற்கால அறிவியலின் படி ஒரு மனிதன் ஒரு நாளைக்கு உயிர்க்கும் மூச்சின் அளவு பன்னிரண்டாயிரம் நாழிக் (விட்டர்) காற்று. ஒரு மனிதன் சராசரியாக மணித்துளிக்குப் பதினெட்டு மூச்சக்கள் உயிர்க்கிறான் என்றும் ஒரு உயிர்ப்பின் ஆழம் ஜந்நாறு சிசி (கன சென்டிமீட்டர்) என்றும் கொண்டு இந்தக் கணக்கீடு வழங்கப் படுகிறது. உள்ளிழுக்கப்படும் மூச்சில் உள்ள உயிர்வளியின் (ஆக்சிஜனின்) அளவு இருபது விழுக்காடு வெளிவிடப்படும் உயிர் வளியின் அளவு பதினாறு விழுக்காடு. அப்படியானால் நாம் உள்ளிருத்திக் கொள்ளும் உயிர்வளியின் அளவு நான்கு விழுக்காடு (ஒரு நாளுக்கு நாலுற்று எண்பது நாழி). அவ்வாறே இரத்தமானது இருபது விழுக்காட்டுக்கு மேல் உயிர் வளியைத் திசுக்களுக்கு வழங்குவதில்லை.

உரோமரிசி என்கின்ற சித்தர் தன் ஞுடைய பாடல் வரி ஓன்றில் குறிப்பிடுவது போல்,

...போமென்று போனதனால் நாள் குறைந்து
போச்சது
போகாவிட்டால் போவதில்லை...

(ரோமரிசி ஞானம்.30)

'போனது' என்று இந்தப் பாடல்வரியில் குறிப்பிடப்படுவது பிராணன் அல்லது உயிராற்றல். பிராண இழப்பு ஏற்பட்டால் வாழ் நாள் குறைந்துபோகும் என்றும் அப்படி இழக்கப்படாத நிலையில் வாழ்நாள் குறைவு படாது. சாவு வராது என்றும் சொல்கிறார் உரோமரிசி.

மூச்சவிடும் அளவு குறைந்தால் வாழ் நாள் கூடும் என்ற இந்த விதி 'தலைகீழ் விகித விதி' என்று குறிப்பிடப்படுகின்றது. மனிதனின் சராசரி வாழ்நாள் நூற்றிருபது ஆண்டுகள். அவனது மூச்சின் அளவு ஒரு

மணித் துளிக்குப் பதினெண்து மூச்சக்கள் என்ற வீதத்தில் ஒரு நாளைக்கு 21,600 மூச்சக்கள். மூச்சவீதம் ஒரு மணித்துளிக்குப் பதினெட்டு என்ற அளவுக்குக் கூடு மானால் சராசரி வாழ்நாள் தொண்ணுற்று ஆண்டுகள். மோசமான வாழ்க்கை முறை களாலும் தேவையில்லாமல் மூச்சைச் செலவழிப்பதாலும் ஒரு மணித் துளிக்கு மூப்பது என்ற வீதத்தில் மூச்சின் அளவு கூடினால் வாழ்நாள் அறுபது ஆண்டுகளாகக் குறைந்து போகிறது. யோக முறைகளைக் கொண்டு மூச்சின் அளவைக் குறைத்து ஒரு மணித்துளிக்கு ஜந்து என்ற வீதத்தில் அமைத் தால் வாழ்நாள் முந்நாற்று அறுபது ஆண்டு கள் ஆகின்றது. ஒரு நிமிடத்துக்கு ஒரு மூச்ச என்றானால் வாழ்நாள் ஆயிரத்து எண்ணுறு ஆண்டுகளாகக் கூடுகின்றது. மூச்ச வீதம் சமீயாக (zero) ஆனால் வாழ்நாள் முடிவற்ற தாக ஆகிவிடும். இதற்கு விலங்கியலில் இருந்து எடுத்துக்காட்டுத் தரப்படுகிறது. அதன்படி, மணித்துளிக்கு நான்கு அல்லது ஜந்து மூச்சக்கள் என்ற வீதத்தில் சுவாசிக் கும் கடல் ஆமை முந்நாறு ஆண்டுகளுக்கு மேல் வாழ்கிறது. தவளை, சுண்டெடவி, கரடி முதலிய உயிர்கள் குளிர் காலத்தின்போது செறிதுயில் நிலையில் (hibernation) ஆழ் தின்றன. இந்த நிலையில் அவற்றினுடைய மூச்சின் எண்ணிக்கை மிகக் கணிசமான அளவு குறைகிறது.

உயிர்த்தலின் முக்கிய நோக்கம் செல் களுக்கு உயிர்வளியை வழங்குதலும் அவற்றில் தங்கியிருக்கிற கரிவளியை (கார்பன்-டை-ஆக்ஷெஸ்டு) வெளியேற்றுவதும் தான். உடம்பின் வெம்மையைத் தணிப்பது, உடம்பிலுள்ள தேவைக்கு அதிகமான நீரை வெளியேற்றுவது ஆகியவற்றையும் அது செய்கிறது. உயிர்த்தல் உள்ளேயும் நிகழ்கிறது வெளியேயும் நிகழ்கிறது நுரையீரவில்

நிகழ்கிற உயிர்ப்பு வெளி உயிர்ப்பு உடல் திசுக்களில் உள்ள செல்களில் நிகழும் உயிர்ப்பு உள்ளுயிர்ப்பு. சித்தர்களின் நீண்ட வாழ்நாள் கொள்கை உள்ளுயிர்ப்பிலேயே கவனம் செலுத்துகிறது. உயிர்வளியைத் துணைக் கால்வாய்களுக்கும் மையங்களுக்கும் திருப்பினிடுவதில் இருக்கிறது நீண்ட வாழ்நாளின் இரகசியம்.

மாற்றிப் பிறப்பிக்கும் வகை

ஆகி வெளிவந்துவிட்ட உடலை உறுதி செய்ய உபாயங்கள் சொன்ன திருமூலர் ஆக்கப்படவிருக்கும் உடலைச் செம்மையாக ஆக்குகின்ற வழி முறைகளைக் கருவற்பத்தி என்ற பகுதியில் பேசுகிறார்.

இவற்றை கால மருத்துவ அறிவியலின் படி ஒரு குழந்தை ஆணாகப் பிறக்க வேண்டுமா அல்லது பெண்ணாகப் பிறக்க வேண்டுமா என்று நிருணயிப்பது குரோமோ சோம்கள் எனப்படுபவையாகும். இவை ஆணின் விந்துவிலும் பெண்ணின் சினை முட்டையிலும் ஒவ்வொன்றுக்கும் இருபத்து மூன்று என்ற எண்ணிக்கையில் அமைந்திருக்கின்றன. இந்த இருபத்து மூன்றில் ஒரே ஒரு குரோமோசோம்தான் கரு ஆணா பெண்ணா என்று முடிவுசெய்யும் பால்நிருணயக் குரோமோசோம். இதில் பெண்களுக்கு எப்போதுமே 'X' குரோமோசோம்களாகத்தான் இருக்கும். ஆணிடமிருந்து வெளியேறும் கோடிக்கணக்கான உயிரணுக்களில் பாதி 'X' குரோமோசோம்களாகவும் மீதி 'Y' குரோமோசோம்களாகவும் இருக்கும். இவற்றில் 'X' குரோமோசோம் உள்ள உயிரணு பெண்ணின் 'X' கருமுட்டையோடு சேர்ந்தால் 'XX' ஆகிப் பெண்குழந்தை உருவாகும். 'Y' குரோமோசோம் உள்ள உயிரணு எனில் 'XY' ஆகி ஆண்குழந்தை உருவாகும் என்று

கரு ஆணாகவோ பெண்ணாகவோ உருவாதலை மருத்துவ அறிவியல் விளக்குகிறது.

'ஆண்மிகில் ஆணாகும் பெண்மிகில் பெண்ணாகும்' என்று திருமந்திரம் (478) பேசுகிற செய்தி இதனோடு ஒப்பிடத் தக்கதாக இருக்கிறது. ஆண்மிகுதல் என்பது 'Y' உள்ளுழைதல் பெண்மிகுதல் என்பது 'X' உள்ளுழைதல் என்று கொள்ள இடமிருக்கிறது. ஆண்மிகுவதும் பெண்மிகுவதும் நம்கையிலா எனில் 'ஆம்' என்கிறார் திருமூலர்.

உடலுறவுக் காலத்தில் ஆணின் உயிர்ப்பு வலது நாசியான சூரிய நாடியில் இயங்கு மாயின் ஆண் குழந்தையும் இடது நாசியான சந்திர நாடியில் இயங்குமாயின் பெண் குழந்தையும் பிறக்கும். அதாவது சரம் (மூச்சு) சூரிய நாடியில் இயங்கும்போது 'Y' குரோமோசோம்கள் நிறைந்த உயிரணுக்கள் ஆதிக்கம் பெறுகின்றன. சரம் சந்திர நாடியில் இயங்கும் போது 'X' குரோமோசோம்கள் நிறைந்த உயிரணுக்கள் ஆதிக்கம் பெற்று உட்செலுத்தப்படுகின்றன. எனவே மூச்சக் காற்றின் இயக்கத்துக்கேற்பக் குழந்தையின் பால்வேறுபாடு அமையும் (திருமந். 482). ஆக மூச்சே வெல்லும் விந்தணுவைத் தீர்மானிக்கிறது.

உடலின் ஒவ்வொரு செல்லிற்கும் உள்ள குரோமோசோம்கள் மரபணுக்கள் என்றழைக்கப்படும் மரபன்களைத் (genes) தாங்கியிருக்கின்றன. இணை இணையாக இருக்கும் இந்த மரபன்கள் ஒவ்வொரு குரோமோசோமிலும் ஆயிரக்கணக்கில் இருக்கின்றன. ஒவ்வொரு இணை மரபணும் உடல் உருவனவு, முடியின் நிறம், முக்கின் அமைப்பு, கூந்தலின் தன்மை போன்ற மரபுவழிப் பண்புகள் ஒவ்வொன்றிற்கும் பொறுப்பாகும் என்று தற்கால அறிவியல் பேசுகிறது.

மரபுக் குறியீடுகள் பொதிந்திருக்கும் மரபன்களின் வேதிப்பண்புகளை ஆராய்ந்து, மரபன்களைத் திறம்பட மாற்றி அமைக்கும் முயற்சி மரபியல் வல்லுநர்களால் தற்போது மேற்கொள்ளப்பட்டு வருகிறது. மரபன் களைப் பிணைத்தல் (fusion), வெட்டி நீக்குதல் (deletion) கவிழ்த்துத் தலைகீழ் மாற்றுதல் (inversion), இடமாற்றுதல் (transposition) முதலியன் இப்போது முயலப்படுகின்றன. இந்தத் துறை மரபன் பொறியியல் (Genetic Engineering) என்று வழங்கப்படுகின்றது.

மரபன் பொறியியல் இப்போது முயன்று பார்க்கின்ற இதுபோன்ற செய்தி களைத் திருமூலர் தம் காலத்தில் கருதிப் பார்த்திருக்கிறார். அதை முயன்று பார்க்கும் விதமாகச் சில யோசனைகள் சொல்கிறார்: கலவியின் போது விந்துவானது ஆணிட மிருந்து பிரிந்து ஐந்து விரற்கடை ஓடி விழுந்தால் பிறக்கும் குழந்தையின் ஆயுள் நாறு ஆண்டுகள். நான்கு விரற்கடை ஓடி விழுந்தால் என்பது ஆண்டுகள் (திருமந். 479).

விந்துவைப் பாய்ச்சுவது உடம்பில் இயங்குகிற அபானன் என்ற வாயு. இந்த வாயு மனிதனின் இடுப்புப் பகுதியில் செயல் படுகிறது என்பதும் மலம், சிறுநீர், விந்து, காற்று முதலியவற்றை வெளியேற்றுவதற்குத் தேவையான அழுத்தத்தை இந்த வாயுவே உருவாக்குகிறது என்பதும் சித்த மருத்துவக் கருதுகோள்களில் ஒன்று. இந்த அபானன் என்ற வாயுவின்மீது ஆதிக்கம் பெற்றவன் விந்துவின்மீது ஆதிக்கம் பெற்றவனாகிறான். தடகளப் பந்தயங்களில் ஒடுகிறவர்களில் வெற்றியாளன் வெற்றிக் கோட்டுக்குள் முதலில் மூக்கை நீட்டுவதுபோல வலுவான விந்தனு முதன்மை பெறுவதற்குத் தேவையான அழுத்தத்தை வழங்கும் வகை

பில் அபானன் என்ற வாயுவை இயக்குகிறான். வலுவான விந்தனு வலுவான சந்ததியை உருவாக்குகிறது. ஆகவே வாயுவின் அழுத்தத்தைப் பொறுத்து குழந்தையின் வாழ்நாளும் நல்வாழ்வும் முடிவு செய்யப்படுகின்றன.

குழந்தை உருவாகும் காலத்தில் தாயின் வயிற்றில் மலம் மிகுந்திருந்தால் குழந்தை மந்த அறிவு உடையதாகவும் தாயின் வயிற்றில் நீர் மிகுந்திருந்தால் குழந்தை ஊமையாகவும் இரண்டும் மிகுந்திருந்தால் குழந்தை குருடாகவும் பிறக்கும் என்று ஓரிடத்தில் சொல்கிறார். (திருமந். 481).

எனவே திருமூலரின் கருத்துப்படி குழந்தையின் பால்வேறுபாட்டிலிருந்து அதன் உயரம், திறன், நிறம் என்று அனைத்தும் சரவோட்டத்திற்கு ஏற்பவே முடிவு செய்யப்படுகின்றன. இந்தக் கருதுகோள் சோதனைச் சாலைகளில் சரிபார்க்க முடியாதது. உடலுறவின் அவசரத்தில் மூச்சக் காற்றின் கதியைப்பற்றிக் கவனம் கொள்வது மிகவும் கடினமானது. ஆனால் திருமூலரும் ஏனைய சித்தர்களும் சீனத்தின் தாவோக் கொள்கையாளர்களும் இதனுடைய சாத்தியப்பாடுகள்பற்றி மிகுதியும் பேசுகிறார்கள் என்பது உள்ளது.

திருமந்திரம் ஒர் ஆழ்ந்துப்படை இலக்கியம்
தமிழ் இலக்கியத்தில் ஆழ்ந்துப்படை என்று ஒரு வகைப்பாடு உண்டு. ஆழ்ந்துப்படை என்பது சூத்தர் முதலியவர்களில் ஒருவர் ஒரு கொடையாளியின்பால் தாம் பெற்ற பெருஞ்செல்வத்தை எதிர்வந்த இரவலர் களுக்கு அறிவுறுத்தி அவரும் அவன்பாற சென்று தாம் பெற்றவற்றையெல்லாம் பெறு மாறு வழிப்படுத்தல்.

திருமந்திரம் இவ்வாறு வழிப்படுத்தும் நோக்கில் செய்யப்பட்ட நூல் ஆதலால் அதுவும் ஓர் ஆற்றுப்படை இலக்கியமே எனலாம்.

யான்பெற்ற இன்பம் பெறுகிறிவ் வையகம் வான்பற்றி நின்ற மறைப்பொருள் சொல்லிடின் ஊன்பற்றி நின்ற உணர்வுறு மந்திரம் தான்பற்றப் பற்றத் தலைப்படும் தானே

(திருமந். 85)

என்ற பாடல் இக்கருத்துக்குச் சான்றைக் கிறது. திருமூலர் பெற்றது அழியாத வீடு பேற்றின்பம். அதை அடைய என்னி இருப் போரை அவர் ஆற்றுப்படுத்துகிறார்.

ஒவ்வொருவரும் இப்படிச் செய்யலாம் என்றாலும் கூத்தரும் பாணரும் பொருநரும் விறவியுமே எதிர்வந்த கூத்தர் முதலியோரை ஆற்றுப்படுத்தியாகச் செய்யுள் செய்தல் மரபு.

கூத்தரும் பாணரும் பொருநரும் விறவியும் ஆற்றிடைக் காட்சி உறமுத் தோன்றிப் பெற்ற பெருவளம் பெறா அர்க்கு அறிவுறீஇச் சென்றுபயன் எதிரச் சொன்ன பக்கமும்...

என்னும் தொல்காப்பியச் சூத்திரமே (புறத்திணையியல், கு 30) இதற்கு விதி. இந்த விதி காட்டிய மரபிலிருந்து சற்று விலகிப் பொருளோடு அருளுக்கும் ஆற்றுப்படுத்தியது திருமூருகாற்றுப்படை. முற்றிலுமாக விலகிப் பொருளுக்கு அல்லாமல் அருளுக்கு மட்டுமே ஆற்றுப்படுத்துவது திருமந்திரம்.

திருமூலரும் தமிழும்

தாம் பெற்ற இன்பம் என்று திருமூலர் கருதி யது மெய்யுணர்வையே. அந்த மெய்யுணர்வைத் தன் மண்ணுக்குரிய மக்களுக்குத் தன் தாய்த் தமிழிலேயே வழங்கி ஆற்றுப்

படுத்தினார் திருமூலர் என்பது தமிழின்பால் அவர் கொண்டிருந்த பற்றுக்குக் காட்டு.

திருமூலர் வடமொழி அறிந்தவர். இந்நிலையில் சமயம் தொடர்பான ஒரு நூலை, அவர் நன்கறிந்த, செல்வாக்குப் பெற்ற மொழியான வடமொழியிலேயே வெளிப்படுத்தியிருக்கலாம். அக்காலகட்டத் தில் அது ஒன்றும் புதிய வழக்கமும் அன்று. திருமூலர் காலத்துக்குப்பின் தமிழ் ஒங்கி நின்ற காலத்தில் தமிழர்களாய்த் தோன்றிய சங்கரரும் இராமாநுசரும்கூடத் தங்கள் நூல் களை வடமொழியிலேயே செய்தனர் என்றாலும் திருமூலர் தான் பெற்ற இன்பத்தைத் தமிழிலேயே வழங்க விழைந்தார். தான் உயிர்பெற்று ஊதியம் பெற்றதே இறைவனைத் தமிழில் செய்வதற்குத்தான் என்னும் கருத்துப்பட, ‘என்னை நன்றாக இறைவன் படைத்தனன் தன்னை நன்றாகத் தமிழ் செய்யுமானே’ என்று பாடுகிறார் (திருமந். 81).

திருமூலர் காலத்தில் சமயத் துறையில் இன்றைக்கு இருப்பது போலவே அன்றைக்கும் வடமொழிக்கும் தமிழ்மொழிக்கும் இடையே போட்டி உணர்வு இருந்ததாகவும் அப்போட்டியில் வடமொழிக்கு முதன்மை வழங்கப்பட்டதாகவும் திருமந்திரப் பாடல் வரிகளிலிருந்து ஊகிக்க முடிகிறது. அந்தப் போட்டியுணர்வைத் தவிர்த்து, இரண்டு மொழிகளுக்கும் சம இடம் வழங்கவே,

ஆரியமும் தமிழும் உடனே சொல்லிக் காரிகை யார்க்குக் கருணை செய்தானே

(திருமந். 65)

என்றும்

தமிழ்ச்சொல் வடசொல் எனும்இவ் விரண்டும் உணர்த்தும் அவனை உணரவும் ஆமே

(திருமந். 66)

என்றும் திருமூலர் பாட நேர்ந்தது போலும்.

எந்த ஒன்றும் மக்களைச் சென்றடைய வேண்டுமானால் மக்களின் மொழியில் சுமந்து செல்லப்படவேண்டும். தமிழ்நியாமல் தமிழகத்தில் மதம் பரப்ப வந்த சீக்ன்பால்கு ஜெயர், போப் ஜெயர் போன்றோர் தமிழ் கற்றுக் கொண்டது உள்ளதுதானே. விவிலியத்தைத் தமிழுக்குக் கொண்டு வந்த நோக்கமும் அதுதான். அவ்வாறே தாய்மொழி என்பதற் காக மட்டுமன்றிப் 'பேரின்ப வீடு' என்ற செய்தியை மக்களுக்குச் சுமந்து செல்வதற் காகவும் திருமூலர் தமிழை நாடியதில் வியப்பே இல்லை. திருமூலர் பாசாங்குகள் அற்றவர்.

திருமூலர் தமிழின் ஏமாற்றும் எளிமை திருமந்திரத் தமிழ் மிகவும் எளிமையானது. மக்களின் வழக்கு மொழியை ஏறத்தாழ ஒத்தது. ஆனாலும் திருமந்திரம் புரிந்து கொள்ள எளிதான் நூலன்று என்னும் கருத்து ஒங்கியிருக்கக் காணலாம். அது உண்மையும் கூட . திருமந்திரத்தின் எளிமை ஏமாற்றும் எளிமை என்றாலும் எல்லாத் திருமந்திரப் பாடல்களும் இவ்வாறு ஏமாற்றுவனவன்று. உண்மையிலேயே எளியனவும் உண்டு.

திருமூலர் உட்பொருளைப் பாடல் களுக்குள் புதைத்து வைப்பது காரணம் கருதியே. ஆன்மீக நிலைகளில் பயிற்சியும் ஈடுபாடும் இல்லாதவர்களிடமிருந்து உட் பொருளை மறைத்து வைப்பதே நோக்கம்.

அறிவிக்க வேண்டாம் அறிவற்று
அயர்வோர்க்கும்
அறிவிக்க வேண்டாம் அறிவில்
செறிவோர்க்கும்
அறிவுற்று அறியாமை எய்திநிற் போர்கே

அறிவிக்கத் தம்மறி வாரநி வோரே

(திருமந். 2327)

என்னும் திருமந்திரம் சான்று . 'தூய்மையானது எதையும் நாய்களுக்குக் கொடுக்கவேண்டாம். அவை திரும்பி உங்களைக் கடித்துக் குதறும். மேலும் உங்கள் முத்துக்களைப் பன்றிகள் முன் எறிய வேண்டாம். எறிந்தால் அவை தங்கள் கால் களால் அவற்றை மிதித்துவிடும்' என்று விவிலியம் கூறுகிறது (மத்தேயு, 7:6)

எனவே ஆன்மீகக் குறியீட்டுப் பாடல்களில் மேலோட்டப் பொருள் வேறாக வும் அடியாழப் பொருள் வேறாகவும் அமையும். அறிவில் எளியோர்க்கு மேலோட்டப் பொருளே விளங்கும் அல்லது எதுவுமே விளங்காத புதிராக அமையும். ஆன்மீக நாட்டமும் பயிற்சியும் உடையோர்க்கு மட்டுமே அடியாழப் பொருள் விளங்கும். உள்ளொன்று வைத்துப் புறம்மொன்று பேச தலைச் சூனிய சம்பாதனை என்ற சொல்லால் குறிக்கிறார்கள். இதனைச் சந்தியாபாசை (sandyabhasa) என்று தந்திரங்கள் அழைக்கும். இவ்வாறு மறைத்துப் பாடப்பட்ட குழு உக்குறிப் பாடல்கள் திருமந்திரத்தில் ஏராளமாகக் காணப்படுகின்றன.

திருமூலர் கடையனுக்கும் கடைத் தேற்றம் விழைந்தவர். ஆகையால் அவர் எளியவர்களை வீட்டையத் தூண்டுவண்ணம் அமைகின்ற பாடல்களையும் இப்பாடல் களால் தூண்டப் பெற்றவர்கள் செய்ய வேண்டிய அறம் முதலானவற்றை எடுத்து ரைக்கும் பாடல்களையும் எளிமையாக அமைக்கிறார். இவற்றில் முழுதாக ஈடுபாடு கொண்டு தேடித் தீர்க்க வந்தவர்களுக்கு அவர்களுக்குமட்டுமே புரியும் வகையில் மறைபொருட் பாடல்கள் அமைத்து அவர்களை ஆற்றுப்படுத்துகிறார்.

அறம், பொருள், இன்பம், வீடு அடைதல் நூற்பயன் என்று நூலின் பயன்களை நன்னால் பேசுகிறது. வடநூலார் இவற்றைப் புருடார்த்தம் என்று அழைக்கத் தென்னாலார் இவற்றை உறுதிப்பொருள் என்றும் ஊதியம் என்றும் அழைப்பார்.

அடைவிக்கப்படவேண்டிய உறுதிப் பொருள் ஒன்றா பலவா என்ற கேள்வி ஒன்று உண்டு. இன்பத்தை மட்டுமே மைய மாகக் கொண்ட நூல்களும் உண்டு. இவை மூன்றையும் மையமாகக் கொண்ட நூல்களும் உண்டு.

இந்நால் அறம், பொருள், இன்பம் என்னும் இவற்றை உண்டாக்குகிறது பாது காத்தலையும் செய்கிறது என்று தனக்குத் தானே கட்டியம் கூறிக்கொள்கிறது சானக்கி யரின் கெளாடலீயம். திருக்குறள் அறம், பொருள், இன்பம் ஆகிய மூன்றை வெளிப் படையாகவும் வீடு என்பதை உள்ளுறை யாகவும் வைத்துப் பேசுகிறது.

திருமந்திரம் வீடு என்ற ஒற்றை உறுதிப்பொருளை மட்டுமே பேசுவது. அதற்குத் துணையாகவே அறம் பேசுகிறது.

பொருள், இன்பம் இவற்றைப்பற்றித் திருமந்திரம் பேசிய செய்திகள் எவையும் இல. வீடு பற்றிப் பேசும் நூலுக்கு இவை தேவையற்றன.

வீடு என்ற உறுதிப்பொருளை நோக்கி மக்களை ஆற்றுப்படுதுவது தான் திருமூலரின் சமூகநல நோக்கம். அவர்தம் மெய்யியல், சமயக் கொள்கைகள் அனைத்தும் இந்த முளையிலிருந்து வந்த கிளைகளே யாகும். ஆற்றில் கிடந்தும் துறை அறியாமல் அலைகின்ற மனிதனைத் துறைக்கு இழுத்து வரும் முயற்சியின் விளைவே திருமந்திரம். ஞாலத்தில் இறைவனின் திருவடிகளை வழங்குதலே திருமந்திரச் செய்தி. (திருமந். 108). வீட்டை இயலுவதாக்கும் வழி களாகவே அவர் அறம் சொல்கிறார் அறத்தை நின்று செய்யவும் மெய்ஞ்ஞானம் சேரவும் உடல் ஓம்பும் வழி சொல்கிறார் வருங்காலச் சந்ததி எளிதாகக் கடைத்தேறக் கருவிலேயே உருச்செய்யும் நூட்பம் சொல்கிறார் இவை எல்லாவற்றையும் தமிழிலேயே சொல்கிறார் இது சமூகத்தின்பால் அவர் கொண்ட அளவற்ற அன்பின் வெளிப்பாடு.

திருமந்திரமும் தம்மபதமும்

சித்தாந்தச் சுடரொளி சைவநன்மணி நா. செல்லப்பா

அறிமுகம்

உயர்வு தாழ்வுகளையும், பெருமை சிறுமை களையும் கண்டறியும் நோக்கத்துடன் ஒப்பு நோக்கி ஆய்வு செய்தல் துவேஷ மனப் பான்மையையும் அறியாமையையும் வளர்ப்பதாகும் எனப் பல அறிஞர்கள் கருதுகின்றனர். மேலும் ஒப்புநோக்குவோர் உள்ளத்தில் நடவு நிலையும் தூய அன்பும் பொலிவுறுதல் சாத்தியமாகாது எனும் நம்பிக்கையும் நிலவி வருவதாகப் புலப்படுகிறது. இந்த வகையில் இந்நால் என்ன பிரயோசனம் கொடுக்கப் போகிறதென வாசகர்கள் வினவ இடமுண்டாகின்றது.

ஏற்றத்தாழ்வுகளை ஆய்ந்து எது சிறந்த தெளத் தீர்ப்புக் கூறும் குறிக்கோளுடன் திருமந்திரமும் தம்பதமும் ஒப்பு நோக்கப் படவில்லை என்பதை ஆரம்பத்திலேயே தெளிவுபடுத்த விரும்புகிறோம். உள்ளுவெதல்லாம் உயர்வுள்ளல் எனும் வள்ளுவரின் உபதேசத்துக்கு அமைய, இரு நூல்களின் சிறப்பு அம்சங்களை மட்டும் சாதனைக்கும் உண்மையைக் கண்டுபிடிப்பதற்கும் ஆதாரமாக இந்த ஒப்புநோக்குக் கொண்டுள்ளது. தீயவற்றைச் சாராது நடவுநிலையிலிருந்து இருமகான்களுடைய புனிதமான உபதேசங் களை ஒப்பு நோக்கும் போது எமது வாழ்க்கையில் ஒரு மடை மாற்றம்

(Sublimation) ஏற்படுதல் நிச்சயம் என நம்புகிறோம்.

ஒப்பு நோக்குதல் என்னும் சொற் றொடரைத் திருவள்ளுவர் பக்கச்சார்பின்றிச் சீர்தூக்கிப் பார்த்தல் எனக் கூறுகிறார். அதற்கு உதாரணமாகத் தராசக்கோலை எடுத்துக் காட்டியுள்ளார். தராசத் தட்டுகள் சமமாக நின்றாற்றான் அவை நிறையைச் சரியாகக் காட்டும். தராசில் உள்ள கோல் நடுநிலையில் நிற்கும் போது சமநிறையை எடுத்துக் காட்டுவதாகும். நடுவுநிலை உள்ளோர்களைச் சான்றோர் எனக் கங்கத் தமிழ் கூறும். அவர்களுக்கு அணிகலமாகப் பெருமையும் புகழும் கொடுப்பது அவர்களுடைய பக்கச்சார்பற்ற மன நோக்கமாகும். எமது மனத் தராசின் ஒரு தட்டில் திருமந்திரத்தையும் மறுதடில் தம்மபதத்தையும் இட்டுப் பக்கச்சார்பின்றி அவற்றைச் சரிவர நிறுத்தி ஒப்பு நோக்குவோமாயின் நாம் வள்ளுவன் நெறி யில் நின்று மெய்யுணர்தல் பெறுதல் சாத்தியமாகும்.

மன நிறைவுடன் சான்றோர்களாக நேயர்கள் திகழ்வதற்கு இந்நால் ஒரு வழி காட்டி ஆகும்.

மெய்ஞ்ஞானியர்களுடைய சிந்தனை களும் அருள் உபதேசங்களும் பெரும்பாலாக

இரே பான்மையிற் போவதாகும். உரை ஆசிரியர்கள் அவற்றுக்குக் கொடுக்கும் விளக்கங்கள் வேறுபாடு உடையனவாக உள்ளதைக் காண்கிறோம். இதனாலேயே மதபேதங்களும் பூசல்களும் மக்களிடையே பரவி வருகின்றன. உரை ஆசிரியர்களின் தரக்குறைவாலும் நடுவுநிலைமை இன்மையாலும், அதிக அபிமானத்தாலும், போதிய விவேகப் படைப்புச் சக்தி பொருந்தாமையாலும் முரண்பாடுகளுக்கு முதலிடம் கொடுத்து மத வேற்றுமைகளை அதிகரிக்கின்றனர்.

அவர்கள் முதல் நூல்களுக்கு விளக்கம் அளிக்கும் அதிகாரம் தம் மிடம் மட்டும் இருப்பதாகக் கருதும்போது கோளாறுகள் உருவாகின்றன. பொதுமக்கள் யாவரும் முதல் நூல்களை நேரடியாகக் கற்றுணரும் ஆற்றல் உடையவர்களாக இல்லை. எனவே, அவர்கள் உரை ஆசிரியர்களை நம்ப வேண்டி உள்ளனர். எனவே, உரை ஆசிரியர்கள் மக்களிடையே சமாதானத்தையும், சமரசமத நோக்கையும், ஒற்றுமையையும் ஏற்படுத்தும் முறையில் உரை எழுதுதல் உத்தமமாகும். சமயத்துறையிலும் சரி, அரசியலிலும் சரி, பக்கச் சார்புடைய தீவிரவாதிகளின் பிரசாரமும் செயற்பாடுமே வன் செயல்களும் பயங்கரவாதத்துக்கும் தூபம் இடுகின்றன.

சைவ சமயத்தவர்களின் தமிழ் முதல் நூல் திருமந்திரம் ஆகும். இதை அருளியவர்மகா சித்தர், திருமூலராவார். புத்த மதத் தவரின் முதல் நூல் தம்மபதமாகும். இதை ஆக்கியவர் கெளதம் புத்த பெருமானாவார். இவ்விரு நூல்களும் உரை எழுதிய ஆசிரியர்கள் எவராயினும் இவற்றுக்கிடையே யுள்ள கூடுதலான சமரசப் போக்கையும் ஒற்றுமையையும் சரிவரச் சார்பின்றி ஒப்பு

நோக்கி உரை எழுதியதாகப் புலப்பட வில்லை. வேற்றுமையையே வலியுறுத்தப் பட்டும் பாராட்டிப் போற்றப்பட்டிருப்பதையும் அதிகமாகக் காண்கிறோம். அதனால், அவற்றைப் படிப்பவர்களுடைய மனத்தில் துவேஷ மனப்பான்மை உருவாக்கப்படுகின்றது. மதத்துவேஷம் மக்கள் துவேஷமாக மாறுகிறது. சமுதாயத்தில் எதிர் மறையான உட்பகையை வளர்க்கிறது. இவ்விரு நூல்களையும் ஒப்புநோக்கி உரை எழுதுவோர் உள்ளத்தில் நடுநிலைமையும், விவேகப் படைப்புச் சக்தியும், அவதான ஆற்றலும் அறிவும் பொலிந்து விளங்குதல் வேண்டும் என்பதே எமது பணிவான பிரார்த்தனையாகும். படிப்பவரும் இந்நிலையிலிருந்து பயிலுதல் உத்தமமாகும்.

திருமந்திரம் திருவருளை அடிப்படையாகக் கொண்டதாகும். தம்மபதம் அறத்தை அத்திவாரமாகக் கொண்டதாகும். அறம் வேறு, அருள் வேறு என உரை எழுதுதல் மதியீனமாகும். அறமும் அருளும் ஒருமைப் பாடு உடையன என்பது உண்மை விளக்கமாகும். புத்த பிரானின் விளக்கப்படி அறமானது கருணாவ அல்லது மைத்திரிய என்னும் பரம்பொருளின் மலர்ச்சியாகும். திருமூலர் அருளைக் கருணையின் உருவமாகத் தெளிவுபடுத்தியுள்ளார். முதல் நூலாகிய வேதமே அறத்தின் சொருபமாக உள்ளதென்பதை விளக்கும் திருமந்திரப் பாடல் இதோ:-

வேதத்தை விட்ட அறம் இல்லை வேதத்தின் ஒத்தகும் அறம் எல்லாம் உளதர்க்க வாதத்தை விட்டு மதிஞர் வளமுற்ற வேதத்தை ஒதியே வீடுபெற் றார்களே

வேதத்தின் மறைஞான விளக்கமே திருமந்திரமாகும். இப்பாடலின் இறுதி வரியில் வரும் வீடுபேறு என்னும் தமிழ்ப் பதம்,

வடமொழியின் மோட்சமென வழங்கப் படுகிறது. இப்பத்தைப் புத்தபிரான் நிருவாணம் எனக் குறிப்பிடுகிறார். இதை விளக்கும் தம்மபத சுலோகம் இதோ:-

தேஜயினோ சாதத்திக நிக்கம் தத பரக்கம்மா
புஸ்ஸந்தி தீர்நிப்பானாம் யோகக் லேமம்
அனுத்தரம்.

இதன் தமிழாக்கம்:-

இடைவிடாது தியானத்தில் ஈடுபட்டி
ருப்பவரும், ஸ்திரப் பிரக்ஞா (உறுதியான
மெய்யன்றல்) உள்ளவரும் பந்த பாச விடு
தலையுடைய நிருவாண மோட்ச நிலையைத்
தெளிவார்கள். மனித வாழ்க்கையின்
இலட்சியம் வீடுபேறு அல்லது மோட்சம்
அடைவாரும் என்பதைத் திருமந்திரமும்
தம்மபதமும் சமமாகவும் தெளிவாகவும்
வலியுறுத்தும் போது அவற்றுக்கிடையே
வேற்றுமையைக் கற்பித்து அவற்றைப் பின்
பற்றும் பொதுமக்கள் இடையே பூசல் பின்க
குகளையும் வீண் போராட்டங்களையும்
கிளாரி வளர்ப்பதேன்?

திருமூலரும் புத்த பிரானும் மோட்ச
சாதனைக்கு அவசியம் வேண்டுவது அறம்
அல்லது தர்மம் என்பதை வேறுபாடின்றி
ஒரேமுகமாக வலியுறுத்துவதை இந்துக்
களும் புத்த மதத்தவர்களும் வழுவற
உணர்தல் அவசியமாகும்.

அறம் வேதத்தில் முக்கியமாக உள்ள
தென்பதைக் திருமூலர் வாயிலாக அறிந்
தோம். இதற்குப் புராண ஆதரவு அளிப்பதாகத்
திருக்குறள்அமைந்துள்ளது. அறத்தான்
வருவதே இன்பம் மற்றெல்லாம் புறத்த
புகழும் இல என்னும் வள்ளுவர் வாக்கை
உணர்க் திருமூலர் காலத்துக்குப் பின்பு வந்த
சைமினி முனிவர் என்பவர் இயற்றிய பூர்வ
மீமாம்சை என்னும் வேத உரை நூலில்

அறத்தைவிட வேள்விச் சடங்குகளைக்
கொண்ட கர்மத்துக்கே முதலிடம் கொடுத்தார்.
பூர்வ மீமாம்சையைப் பின்பற்றும் பெரும்
பாலான பிராமணர்கள் இன்றுகூட யாக
ஓமக்கிரியைகளுக்கே பிரதானமான இடம்
கொடுக்கின்றனர். அவர்களுடைய ஆதிக்கம்
வலுவடைந்தபோது அருள் நந்தி சிவாச்
சாரியார் என்னும் சைவ சித்தாந்தச் சந்தான
குரவர், தமது சிவஞான சித்தியார் (பரப்கம்)
எனப்படும் நூலில் பூர்வ மீமாம்சகக்
கொள்கைகளை மறுத்துள்ளார். யாக ஓமக்
கிரியைகள் மூலம் மக்கள் மோட்சம் அடை
தல் இயலாதென்பது அவருடைய விளக்க
மாகும். உலகாயத நன்மைகளுக்கு அவை
உதவுதல் கூடும்.

புத்த பெருமான் வாழ்ந்த காலத்தில்
யாக ஓம கிரியைகள் புரியும் பிராமணர்
களுடைய ஆதிக்கம் அரச அரண்மனையிலும்
புகுந்து கொடிகட்டிப் பறந்தது. அவர்
களுடைய கொள்கைகளை ஏற்க மறுத்த
சித்தார்த்த அரச குமாரரே துறவு பூண்டு
தியான சமாதி மூலம் சத்திய தரிசனம்
பெற்றார். அறநெறிதான் மோட்சத்துக்கு
வித்தாரும் என்பதை நிருபித்தார், அவரே
புத்த பிரானாவார்.

திருமூலரும் புத்த பிரானுக்கு முன்பே
வேள்விகளுக்கு எதிர்ப்புத் தெரிவித்
துள்ளார். இந்த எதிர்ப்பைத் திருமந்திரம்
இரண்டாந் தந்திரத்தில் தக்கன் வேள்வி
என்னும் தலைப்பிலுள்ள செய்யுள்கள் மூலம்
நன்கு அறியலாம். பரம்பொருளாகிய சிவன்
யாகத்தில் வழங்கப்படும் அவிசை ஏற்ப
தில்லை என்பது திருமந்திர விளக்கமாகும்.
பிற தெய்வங்களைப் போல அவிசுக்கு
அடிமையாக வரம் ஈபவர் சிவனல்லன்.

பூர்வ மீமாம்சகருடைய யாக ஓமக்
கிரியைகளைக் கடுமையாக எதிர்த்தே உத்தர

மீமாம்சை எனப்படும் வேதாந்தக் கொள்கை கள் ஆக்கப்பட்டன. கெளதபாத முனிவரே அதை ஸ்தாபித்தவராவார். திருமூலரைப் போலவே இவரும் யாக நெறியைப் புன் என்றியெனத் துணிந்து தெளிவுபடுத் தியுள்ளார். நவீன விஞ்ஞான ஆய்வு வளர்ச்சி அடைந்த இக்காலத்தில் கூடப் பலருக்கு இத்தகைய துணிவு ஏற்படாதிருத்தல் ஆச்சரியமாகும். திருமூலரூம் புத்தபிரானும் இத்தகைய தியான சமாதி நிலை எய்திப் பரிபூரணமான உண்மையை உள்ளெளாளி மூலம் பிரத்தியட்சமாகவே தெளிந்தனர். இவ்வுண்மைகளைச் சமன் செய்து பாரபட்சம் இன்றிச் சீர்தூக்கி நோக்காத உரை ஆசிரியர் களின் போலிக் கூற்றுக்கள் சமுதாயத்தில் விபர்தமான விளைவுகளையே உண்டாக்குகின்றன.

யாகத்தை வண்மையாக எதிர்க்கும் திருமந்திரப் பாடல் ஒன்றை இவன் தருகிறோம். ஓதி உணருங்கள்:

அந்நெறி இந்நெறி என்னாதட்டாங்கத்
தன்னெறி சென்று சமாதியி லேநின்மின்
நன்னெறி செல்வார்க்கு ஞானத்தில் ஏகலாம்
புன்னெறி யாகத்திற் போக்கில்லை யாகுமே

பாலவாக்கு என்னும் ஐந்தாவது அத் தியாயத்தில் தம்மபதம் கூறும் உண்மை விளக்கத்தை மேற்குறித்த திருமந்திரப் பாட லுடன் ஒப்பு நோக்கிக் கவனிப்போம்.

அன்னா ஹி லாபுபனிஸா
அன்னா நிப்பான காமினி

இச்சலோகத்தின் பொருள்: உலக இலாபத்துக்கு இட்டுச் செல்லும் நெறி ஒன்றாகவும், நிச்சயமாக மோட்சத்தைக் காட்டும் நெறி வேறொன்றாகவும் உள்ளது என்பதாகும். இவற்றை நடுவு நிலையி விருந்து ஆய்ந்து மெய்யுணரும் போது திருமூலருக்கும் புத்த பெருமானுக்கும் இடையே

யுள்ள ஒருமைப்பாட்டைக் கண்டு உள்ளாம் பூரிக்கிறோம்.

துறவறத்தைக் கூடுதலாகப் போற்றும் தம்மபதம் இல்வாழ்க்கைக்குரிய நெறியைக் கருணையும் அறமும் தான் எனப் போதிக் கின்றது. துறவறத்தை ஆதரிக்கும் திருமந்திரம் அன்பும் அறனும் உடைய இல்வாழ்க்கையே பண்பும் பயனும் உள்ளதென உபதேசிக்கின்றது. பெளத்தர்களும் இந்துக்களும் பொதுவான வழிபாட்டு ஸ்தலங்கள் இலங்கையில் இரண்டு உள்ளன. ஒன்று ஸ்ரீபாத எனப்படும் சிவனெளாளிப் பாத மலையாகும். மற்றது கந்தரகம் எனப்படும் கதிர்காம முருகன் ஆலயமாகும். இந்த இரண்டு புராதன புண்ணிய ஸ்தலங்களிலும் பெளத்த யாத்திரீகர்கள், ‘கருணாவாய்’ என்றும் இந்து யாத்திரிகர்கள் ‘அரோகரா’ என்றும் பலத்த கோஷங்கள் இட்டுச் செல் வதைக் கண்டு கேட்க ஆச்சரியமும் ஆனந்தமும் ஆகும். ‘கருணாவாய்’ என்னும் பதம் கருணையாகிய அன்பைக் குறிப்ப தாகும். ‘அரோகரா’ என்னும் சொல் அருளாகிய அன்பைக் குறிப்பதாகும். இவற்றை ஆயும்போது இருநூல்களின் அடிப்படை அன்பும் அருளும் அறனும் என்பது தெள்ளிதிற் புலனாகும்.

இந்து மதம் மறைபொருள் உடைய தாகும். அதன் மறைஞான விளக்கம் கொடுக்கும் நூல்கள் சிவாகமங்களும் உபநிடதங்களும் ஆகும். இவற்றின் மறைஞானப் பொருளைச் சரிவரத் தெளியாத சில வேதியர்கள், வேதத்திலுள்ள சில மந்திரங்களைத் தொகுத்து சிவாலயங்களில் கூடப்பாகங்களைச் செய்வதற்கு உபயோகிக் கின்றனர். கிரியையைப்பற்றிய விளக்கம் திருமந்திரத்தின் ஐந்தாந் தந்திரத்தில் அருமையாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. அதில்

ஆறு பாடல்கள் வருகின்றன. அவற்றுள் ஒன்றிலேனும் சிவாலயங்களில் யாகக் கிரியைகள் செய்யப்படுதல் வேண்டும் என மருந்துக்கேணும் குறிக்கப்படவில்லை. அதில் கிரியையின் மறை பொருளைத் திட்ட வட்டமாக எடுத்துக் காட்டும் ஒரு பாடல் இதோ:-

கானுறு கோடி கடிகமழ் சந்தனம்
வானுறு மாமல ரிட்டு வணங்கினும்
ஹனிளை நீக்கி உணர்பவர்க் கல்லது
தேனோர் பூங்கழல் சேரவொண் ணாதே

இப்பாடலின் மெய்ப்பொருளை விரும்பாத பூர்வ மீமாம்சைக் கிரியைகளைச் செய்யும் பிராமணர்கள் திருமந்திரத்தையே திருக்கோயிற் கிரியைகளின் போது ஒதுக்கூட வசதியளிப்பதில்லை. ஆலய வழிபாடு செய்யும் சைவர்கள் சிவாகம மறை பொருள் விளக்கத்தைத் திருமந்திரமூலம் பெற்று அவற்றை ஆலயப் பூசைகளின் முடிபில் ஒதும் காலம் வருகின்றது. பஞ்சபுராணங்களுக்கும் தலையாயது திருமந்திரம் என்பதை நன்கு உணர்ந்து ஆவன செய்யாத சைவ மக்கள் இருந்தென்ன பிரயோசனமாகும்?

திருமந்திரத்துக்கு அற்புதமான சிறந்த உரை எழுதி ஸ்ரீ பஞ்சாட்சர தீபம் என்னும் விளக்கத்துடன் திருவாவடுதுறை ஆதீனத் தினர் அண்மையில் வெளியிட்டுள்ளனர். அதேபோலத் தம்மபத்துக்கு ஸ்ரீ நாரத தேரோ என்னும் காலஞ்சென்ற புத்த குருவானவர், புத்த கோசருடைய விசேட உரையுடன் ஆங்கிலத்தில் ஓர் உத்தமமான நூல் வெளியிட்டுள்ளனர். இவை இரண்டையும் முக்கிய ஆதாரமாகக் கொண்டு தியான சமாதி மூலம் பெறப்பட்ட புலப்பாட்டைப் பெற்று இந்நூல் வெளியிடப்படுகிறது. 1951 ஆம் ஆண்டு ஆரம்பிக்கப்பட்ட ஆய்வு

இவ்வருடம் எனது 75வது வயது பூர்த்தி யாகும் போது நூல் வடிவம் பெற்றுப் பிரசரிக்கப்படுகிறது.

திருமந்திரத்திலும் தம்மபத்தத்திலும் பொதுவாக வரும் தோணி என்னும் பதம் மக்களுக்குத் திருப்பெருந்துறை அடை வதற்கு வழி காட்டியாக அமைந்துள்ளது. அவற்றை இருவேறு தோணிகளாகக் கருதி இரு கால்களையும் அதில் ஒன்றும் இதில் ஒன்றுமாக நாம் வைப்போமாயின் அதோ கதிதான். வீடுபேறு பெற முடியாதது சமுத்திரத்தில் மூழ்க வேண்டியதுதான்.

இத்தோணியை நாமே ஒட்டிச் சென்று திருப்பெருந்துறை அடைதல் அவசியம். அவற்றைப் பத்திரமாக ஒட்டிச் செல்வதற்கு வேண்டிய சாதனா நுட்பங்களை இரு நூல் களும் தெட்டத் தெளிவாக எமக்கு எடுத்துக் காட்டுகின்றன. அருளும் அறமுமோ அல்லது கருணையும் தர்மமுமோ எமது இதயத்தில் தோணியாக வரும். பிற படகு ஒட்டியோ தரகர்களோ தேவையில்லை. தோணியைப் பற்றிக் கூறும் ஒரு திருமந்திரப் பாடலை இவன் தருகிறோம். பயின்று தெளிந்து சுயமாகவே அதன்படி செயற்படு வோமாயின் நாம் திருப்பெருந்துறையாகிய வீடுபேறு பெறுதல் தின்னாம்.

திளைக்கும் வினைக்கடல் தீர்வறு தோணி இளைப்பினை நீக்கும் இருவழி உண்டு கிளைக்குந் தனக்கும்அக் கேடில் புகழோன் வினைக்கும் தவம் அறம் மேற்றுணை யாமே

தவமும் அறமும் புரிதலே இருவினையாகிய கர்ம நீக்கத்துக்குரிய நெறியாகும். இருவினைப் பயனால் நாம் சம்சார சாகரத் தில் மூழ்கித் தவித்து இளைத்துப் பரிதவிக்கி றோம். அதிலிருந்து மீட்சி பெறத் தவமும் அறமும் தெப்பமாக வந்து உதவும். தம்மபத்துக்குச் சிறந்த உரை எழுதியவர்

புத்த கோசர் என்பவராவர். அவரைப் பற்றி மஹாவம்சம் என்னும் இலங்கைப் புத்த சரித்திர நூல் குறிப்பிட்டுள்ளது. அவர் வட இந்தியாவிலுள்ள புத்த கயா என்னும் இடத் திலிருந்து இலங்கைக்கு வந்து, அனுராதபுரத் திலிருந்து மஹா விகாரையில் பல வருடங்கள் தங்கியிருந்து திரிபீடகத்தை நன்கு பயின்று தெளிந்து அபிதம் பீடகம் என்னும் அருமையான நூலைப் பற்றி அறிய விரும்பினார். அவர் வேதாகமங்களை நன்கு பயின்றிருந்தார். தம்மபதத்துக்கு விசுத்தி மார்க்கம் என்னும் புகழ்பெற்ற உரையை எழுதினார்.

அவர் தம்மபதத்தை ஒரு தோணிக்கு ஒப்பிட்டுள்ளார். சம்சாரம் என்னும் இரு வினைக் கடலைக் கடப்பதற்கு அது உதவும் எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார். இத்தோணியை முறைப்படி ஓட்டிக் கரை சேர்வதற்கு வேண்டியது விழிப்புணர்வும் தியான சமாதி மூலம் பெறப்படும் உள்ளொளியும் ஆகும் என்பதை வலியுறுத்தியுள்ளார். திருமந்திரம் அரத்துக்கும் உள்ளொளிக்கும் கொடுத் திருக்கும் அவசியத்தை அறிவிக்கும் செய்யுள் இதோ:-

புறமே திரிந்தேனைப் பொற்கழல் சூட்டி
நிறமே புகுந்தென்னை நின்மல னாக்கி
அறமே புகுந்தெனக் காரமு தீந்த
திறமேதென் ரெண்ணித் திகைத்திருந் தேனே

இப்பாடல் அருளொளி என்னும் தலைப்பில் ஏழாம் தந்திரத்தில் வருகிறது. அகப்பூசையால் உள்ளிருந்தே மலரும் உள்ளொளியை அற நெறியைக் காட்டி மூன்று மலங்களையும் நீக்கும். ஆணவம், கர்மம், மாயையால் வரும் பந்தபாசங்களை அகற்றுவதற்கும் மோட்சம் அடைவதற்கும் இரு நூல்களும் உத்தம வழிகாட்டிகளாக உள்ளன.

நூல் நயம்

இரண்டு தலைசிறந்த தத்துவ அறநூல்களை ஒப்பு நோக்கி விமர்சித்தல் சாமானிய காரிய மன்று அங்வனம் விமர்சிக்க விரும்புவோர் இருநூல்களையும் நடுவு நிலையிலிருந்து சமமாகத் துருவி ஆய்ந்து தமது கருத்துக்களை வெளியிடுதல் அவசியமாகும். தம்மபதத்தை இற்றைவரை ஆய்ந்து விமர்சித்த சைவ சித்தாந்த அறிஞர்கள் பெரும் பாலும் தமது மதச் சார்பும் அபிமானமும் கொண்ட வர்களாக உள்ளனர். உதாரணமாக அருள் நந்தி சிவாசாரியார் எழுதிய சிவஞான சித்தியார் - பரபக்கத்தை எடுத்துக் கொள்வோம். அதில் அளவை இலக்கணம் தாராளமாகக் கையாளப்பட்டுள்ளது. ஆனால் அதிற் பெரும்பாலும் தம்மபத உரையாசிரியர்களின் வேறுபட்ட கருத்துக்களை முன் வைத்தே விமர்சிக்கப்பட்டுள்ளது. மேலும் அருள் நந்தி சிவாசாரியாருடைய நோக்கம் சைவ சித்தாந்தக் கொள்கைகளை நிலை நாட்டுவதாகவே உள்ளது. ஒரு நூலை இத்தகைய நோக்கத்துடன் அணுகும்போது அதைப் பற்றிய உண்மை விளக்கம் கொடுப்பதில் அருள் நந்தி சிவாசாரியார் ஒப்பாரும் மிக்காரும் இல்லாத உயர்பீடத்தை வகிக்கலாம். ஆணால் அவருடைய நோக்கம் தம்மபதத்தை வென்று சிவாகமங்களை நிலை நாட்டுவதாக இருந்தால் அதில் குறை காண்பதையே கருத்திற் கொள்வார்.

அதேபோலத் திருமந்திர நூலை விமர்சிக்கும் தம்மபத உரையாசிரியர்களும் தமது மதச் சார்புடனேயே திருமந்திரத்தை அணுக நேரிடும். அவர்களுடைய நோக்கம் திருமந்திரக் கொள்கைகளை வென்று தமது கொள்கைகளைச் சரியென நிலைநாட்டுவதாக இருந்தால், திருமந்திரத்தில் குறை காண்பதையே கருத்திற் கொள்வார். எனவே

அவர்கள் திருமந்திரத்தைப் பற்றிய சரியான உண்மை விளக்கம் பெறுதல் அரிதாகும். ஒரு நூலைப் பற்றிய முழுமையான உண்மை விளக்கம் பெறுதல் வேண்டின் அதை எவ் விதராக துவேஷம் (விருப்பு வெறுப்பு) இல்லாது பயிலுதல் அவசியமாகும். அங்ஙனம் ஆய்ந்து பயிலும் போது ஏதும் தவறுகள் தென்படின் அவற்றை மிகைப் படுத்தி வீண் விவாதம் செய்யாது தவிர்த்துக் கொள்ளுதல் நன்றாகும். இத்தகைய விளக்கத்துடன் நாம் திருமந்திர - தம்மபத - நூல் நயத்தை ஒப்பு நோக்கி ஆய்ந்து பார்ப்போம். மேலும் ஓர் இனத்தவர் இன்னோர் இனத்தவர் மீது ஏதும் துவேஷம் கொண்டிருந்தால் அதை நூல் மீது பாராட்டுதல் தவறாகும் என்பதையும் உணர்க்கடமைப் பட்டுள்ளோம்.

நூல் நயத்தைப் பற்படியாருள் வாரியாக வும் அகப்பொருள்வாரியாகவும் பிரித்து உரைப்பது சிறந்த முறையாகும். இப்பொழுது நாம் இவ்விரு நூல்களின் இலக்கண இலக்கிய அமைப்பு நயத்தைப் பற்றி ஆய் வோம். இவை இரண்டுமே அச்சு எழுத்துக் காலத்துக்கு முந்தியனவாகும். அக்காலத்தில் வாக்குமூலம் மனனம் செய்யப்பட்டுக் குரு சில்லிய பரம்பரையாக நூல்கள் வழங்கிவந்தன. இங்ஙனம் செய் வதற்கு உரைநடை ஏற்றதாக இல்லாமையால் கவி நடையே பின்பற்றப்பட்டது. திருமந்திரம் தமிழ்க்கவி நடையில் 3,000 விருத்தப் பாக்களைக் கொண்டு எழுதப் பெற்றதாகும். அது மந்திர வடிவில் மறைபொருள் கொண்டு திருவருளையே முதன்மையாக வைத்து இயற்றப்பட்டமையால் அதற்குத் திருமந்திரம் எனப் பெயர் வழங்கலாயிற்று. தம்மபதம் பாளிமொழிக் கவி நடையில் 423 சுலோகங்களைக் கொண்டு அறத்தை அல்லது தர்மத்தையே முதன்மையாக வைத்து உபதேசிக்கப்பட்ட

டமையால் தம்மபதம் என வழங்கப்பட வாயிற்று. திரு வருட் சக்தியினாலேயே உலகம் ஒழுங்காக நிலவுகிறதென்பது திரு மூலரூடைய கொள்கையாகும். அறத்தின் சக்தியினாலேயே உலகம் சரிவர நிகழ்கிறதென்பது புத்தபிரானுடைய கொள்கையாகும். திரு வருட் சக்தி அன்பு உருவில் மக்கள் உள்ளத்தே பரிணமிக்கிறதெனத் திருமூலரூம். அறத்தின் சக்தி மக்களிடம் கருணையாகப் பரிணமிக்கின்றதெனப் புத்தபிரானும் வலி யறுத்துகின்றனர். நாம் கருணைக்கும் அன்புக்கும் வேறுபாடு கற்பித்து விதண்டா வாதம் செய்ய வேண்டியதில்லை.

அறநெறியைத் திருவருள் நெறியெனத் திருமந்திரம் கருதுகிறது. அறநெறியை அற நெறியெனவே தம்மபதம் காட்டுகிறது. அற நெறிக்குரிய சாதனைகளை இருநூல்களும் விரிவாக எடுத்து உபதேசிக்கின்றன. அவற்றைப்பற்றி வேறு ஆய்வுரைகளில் எடுத்துக் கூறுவோம். இப்பொழுது இரு நூல்களும் அவற்றை வெளிப்படுத்துவதில் கையாண்டுள்ள இலக்கிய இலக்கண நயங்களை மட்டும் இங்கு ஒப்பு நோக்குவோம்.

இலக்கியத்துறையில் காளிதாசனும் கம்பனும் காட்டிய கற்பனைத் திறனையோ அல்லது மொழி அலங்கார வர்ணனை ஆற்றல்களையோ இந்த இரு நூல்களிலும் காண்பதற்கில்லை. எனவே இந்நூல்கள் இலக்கிய ரசிகர்களை அவ்வளவு கவர்வதாகப் புலப்படவில்லை. சில இடங்களில் திருமந்திரத்தில் வைத்திக புராணக் கதைச் சுருக்கம் வருவதைக் காண்கிறோம் தம்மபதத் திலோ எனின் அநேகமாக உண்மை விளக்கத் தின் பொருட்டு உதாரணமாக பதார்த்த பூர்வமான குட்டி நீதிக் கதைகள் ஒவ்வொரு கலோகத்தையும் தொடர்ந்து வருவதைக் காண்கிறோம். இத்தகைய யுக்தியைப்

புத்தபிரான் கையாண்டது. வாசகர்களுக்குப் பிற உரையாசிரியர்களின் உதவியின்றி நேரடியாகவே கற்றனரும் வாய்ப்பை நல்குகிறது. உள்ளதை உள்ளவாரே நேரடியாக விளக்கும் ஆற்றல் புத்தபிரானிடம் இருப்பதைக் கண்டு மகிழ்கிறோம்.

திருமந்திரமானது தம்மபத்தைப் போல உள்ளதை உள்ளவாரே கூறாது மறைமுகமாக விளக்கும் திறனைக் கொண்டதாகும். அதிற் கையாளப்படும் மறைமொழியோ அல்லது மறைஞான Mysticism விளக்கமோ வாசகர் களுக்குச் சுலபமாகப் புரிந்து கொள்ளக் கூடியதாக இல்லை. அதனால் உரை ஆசிரியர்களின் உதவியை நாட வேண்டியுள்ளது. உரை ஆசிரியர்கள் வெவ்வேறு கருத்துக் களைப் புகுத்தித் தமது இஷ்டத்துக்கு விளக்கம் அளிக்கும் போது மனக் குழப்பம் உண்டாகிறது. பிறர் கூறும் விளக்கங்களை ஒதுக்கிவிட்டுத் திருமந்திரத்திற் கூறப்பட்ட அட்டாங்க அறநெறிச் சாதனைகளைச் சரி வரச் செய்து வெற்றி அடைந்தால் சுயமாகவே சாதகர்களுக்கு விளக்கம் ஏற்படுவதைச் சொந்த அனுபவ ரீதியாகக் காண்கிறோம்.

மறைமொழியால் திருமூலர் விளக்கிய பரம்பொருள் உண்மையைப் பற்றிப் புத்தபிரான் ஒன்றும் கூறாது மெளனமாக இருந்து விட்டார். இலக்கிய இலக்கண வர்ணனை களால் விளக்க முடியாதவற்றை நிர்வசனியம் ஆனது என உணர்ந்து மெளனமாக இருந்தார் என்பது உண்மை. அவருடைய மெளன மொழியை முற்றுமுழுதாகத் தெளிந்து கொள்ளாத உரை ஆசிரியர்கள் வெவ்வேறாகப் பிரிந்து உண்மை விளக்கத் துக்குப் பதிலாக ஹீன்யானக் கொள்கை களையும் மஹாயானக் கொள்கைகளையும் பரப்பலாயினர். தம்மபத்திலோ எனின் ஹீன்யானம் மஹாயானம் என்ற பதங்

களையே மருந்துக்கும் கூடக் காணோம்.

புத்தபிரானுக்கு நிகர் புத்தபிரான்தான். நிகரற் ற ஞான போதம் பெற்ற அவருடைய நிலை அடையாதவர்கள் அவருடைய உபதேசங்களுக்கும் மெளனமானதற்கும் உள்ள தொடர்பை விளக்க முற்படும் போது வேறு பாடுகள் ஏற்படுதல் சகஜமாகும். இதே போலத்தான் திருமூலருக்கு நிகர் திருமூலரேயாவார் என்பதையும் அவருடைய மறைமொழிக்கு விளக்கம் கொடுக்கத் தகுதியற்ற உரை ஆசிரியர்கள் முற்படும் போது வேறு பாடுகள் உருவாகுதல் சகஜமாகும். இது தவிர்க்க இயலாத்தொன்றாகும்.

நாம் இலக்கியச் சுவை அனுபவிக்கும் நோக்கத்துடன் இவ்விரு நூல்களையும் அனுகுவோமாயின் ஞானபோதம் பெறுவதைவிட்டுத் திசை திரும்ப ஏதுவாகும். எனவே இலக்கியத் திறன் ஆய்வு மூலம் சுவை காண்பதை விட்டு உண்மை விளக்கம் கொடுக்கும் பொருட்டு நாம் ஓப்புநோக்கும் இருநூல்களும் எவ்வகையான இலக்கிய யுக்திகளைக் கையாண்டுள்ளன என்பதையும் அவற்றால் நாம் பெறக்கூடிய பலன் யாது என்பதையும் சுருக்கமாக ஆய்வோம்.

கற்பனைகளையும் அலங்கார வர்ணனை களையும் விட அளவை இலக்கண ரீதியிலான உவமை அணி உருவக அணி உவமைக் குட்டிக் கதைகளுக்குமே இரு நூல்களும் முக்கிய இடங்கொடுத்துள்ளன. இவற்றில் உபயோகிக்கப்பட்ட உவமைகளின் எளிமையை அதிகப் படிப்பில்லாதவர்களும் சுலபமாக உணர்ந்து கொள்ளக் கூடியதாக உள்ளது. உதாரணமாகத் திருமந்திரம் எட்டாந் தந்திரத்தில் நின்மலாவத்தை என்னும் தலைப்பில் வரும் 2313-வது பாடலை எடுத்துக்கொள்வோம்:

கறங்கோலை கொள்ளிவட்டங்கட லில்திரை
நிறஞ்சேர் ததிமத்தின் மலத்தே நின்றங்
கறங்காண் சுவர்க்க நரகம் புவிசேர்ந்
திறங்கா உயிரரு ளாவியை நீங்குமே

இப்பாடல் பந்த பாசங்களில் இருந்து விடுபட்ட உயிர் நிலையில்லாத சுவர்க்க, நரக, உலக வாழ்க்கையிலிருந்து விடுதலை பெற்று நிரந்தரமான பேரின்பம் அடையும் நிலையை எடுத்துக் காட்டுகிறது. இங்கு சுவர்க்க நரக உலகை வாழ்க்கை நிலையில்லாத தென்பதை விளக்கும் பொருட்டு காற்றாடி, கொள்ளிவட்டம், நீர்க்குமிழி, வானவில் ஆகிய உவமைகள் கொடுக்கப் பட்டுள்ளன. மோட்சத்தையோ அல்லது நிர்வாணத்தையோ நிரந்தரமாக வேண்டுப் பவர்கள் நிலையற்ற சுவர்க்க நரகப் பூமி வாழ்க்கையை விரும்பமாட்டார்கள். இறப்புப் பிறப்புக் கறங்கோலையாகியன காற்றாடி போலவும், கொள்ளிவட்டம் போல வும் சூழன்று வருகின்றன. அவற்றின் சூழ்சியால் வட்டமாகிய ஒரு பொய்த் தோற்றம் உண்டாகிறது. சூழ்சி நின்றுவிட்டால் வட்டக் காட்சி மறைந்துவிடுகிறது. பந்த பாசமே இறப்புப் பிறப்புச் சூழ்சிக்குக் காரணம். மலம் நீங்கிவிட்டால் இறப்புப் பிறப்புச் சூழ்சி நீங்கிவிடுகிறது. அப்பொழுது கிடைப் பது மரணம் இல்லாப் பெருவாழ்வாகும். மேலும் இப்பாடலில் வரும் வானவில்லின் பல வர்ணத் தோற்ற மும், கடலில் ஏற்படும் திரைக் குமிழிகளும் உலக சுவர்க்க நரக வாழ்க்கை நிலையாமையை எடுத்துக் காட்டுகின்றன.

தம்மபதமும் இவை போன்ற உவமைகளைக் கையாண்டு வாழ்க்கை நிலையாமையை விளக்குவதைக் காண்கிறோம். அதன் உலக வாக்கு என்னும் அத்தியாயத் தில் வரும் 170-வது சுலோகத்தை இங்குத் தருகிறோம்:-

யதா புபுலகம் பஸ்ஸே
யதா பஸ்ஸே மறிச்சிகம்
ஏவம் லோகம் அவிகந்தம்
மச்சராஜா ந பஸ்ஸதி.

இதன் தமிழாக்கம்:

உலகத்தை நீர்க்குமிழி போலவும் கானல் நீர்போலவும் ஒருவன் காண்பானேயாகில் இயமராஜன் அவனைப் பார்க்கவும் மாட்டான். இதன் மறை பொருளாவது எவன் ஒருவன் உலகத்தின் நிலையாமையைக் கண்டு அதிலிருந்து விடுபடும் பொருட்டு வேண்டிய அட்டாங்க அறநெறியை அனுட்டி க்கிறானோ அவனுக்கு இறப்புப் பிறப்பற்று நிர்வாண நிலை கிடைக்கும் என்பதாகும். இச்சலோகத்தில் திருமந்திரத்திற் கூறப்பட்ட கொள்ளிவட்ட உவமையைக் காணவில்லை. நாகார்ச்சனா என்னும் புத்த விஞ்ஞானவாத உரை ஆசிரியர் புத்தபிரான் பிறிதோரிடத்தில் கொள்ளி வட்ட உவமையைத் தமது உபதேசத்தில் உபயோகத்திருப்பதாக விளக்கியுள்ளார்.

கொள்ளிவட்ட உவமை உலகம் நிலையாமையை மட்டும் குறிப்பிடவில்லை. அது உலகம் பொய்யானது என்பதையும் எடுத்துக் காட்டுவதாக உள்ளதென்பதை அந்த உரை ஆசிரியர் விளக்குகிறார். ஒரு நெருப்புக் கொள்ளியை ஒருவன் வீச்சாகச் சூழ்றும்போது அது இரவு நேரத்தில் வட்டவடிவமாகப் புலப்படுகிறது. அவ்விதம் புலப்படும் வட்டம் பொய்யானதாகும். இதை எடுத்துக் காட்டாகக் கொண்டு உலகம் ஒரு பொய்த்தோற்றமேயன்றி அது சிருஷ்டிக்கப்படுவதில்லை என நாகார்ச்சனா விளக்க உரை எழுதியுள்ளார்.

இந்து வேதாந்த முதல் நூலாகிய பிரம்ம சூத்திரத்துக்குச் சிறந்த உரை எழுதிய தென்னிந்திய உரை ஆசிரியர் ஆதிசங்கராச்

சாரிய சவாமிகள் இந்தக் கொள்ளி வட்ட உவமையைக் கொண்டு மாயாவாதத்துக்கு விளக்கம் கொடுத்துள்ளார். இது புத்த விஞ்ஞான வாதத்தை ஒருவகையில் நிகர்த் துள்ளது. உலகத்தை மாயை என்றும், அது சிருஷ்டிக்கப்படுவதில்லை என்றும் அதன் புலப்பாடு பொய்யானதென்றும் மாயாவாதம் கூறுகிறது. பிராமணிய இந்து மதக் கொள்கைக்குச் சங்கராச்சாரியாருடைய மாயா வாதம் மாறான கருத்தை வெளியிட்டது. குழப்பத்தையும் தொல்லையையும் கொடுத்தது. அதனால் சில வைத்திகப் பிராமணர்கள் அவரைப் பிரசன்ன புத்தர் எனப் பெயரிட்டு மாயா வாதத்துக்கு மறுப்புத் தெரிவித்தனர்.

உண்மையில் சங்கராச்சாரிய சவாமிகள் புத்த விஞ்ஞானக் கொள்கையை அனுசரித்துக் கொள்ள வட்ட உவமையை வெளியிடவில்லை என்பது புலப்படுகிறது. கொள்ளிவட்டத்தின் தோற்றம் தான் பொய். ஆனால் அதன் பின்னாலுள்ள நெருப்பு உண்மையாகும். உலகத்தோற்றம் பொய்யானதுதான், அதனால் அதற்குப் பின்னால் மறைந்துள்ள சக்தி உண்மையானதாகும். சக்தி அழிவற்றது. அது சிருஷ்டிக்கப்படுவதில்லை. என்பதுதான் திருமந்திரத்தில் வரும் கொள்ளிவட்ட உவமையின் உண்மை விளக்கமாகும். இதிலிருந்து நாம் கிருகிப்பது யாதெனின் ஓர் உவமை விளக்கத்தைக்கூட நூல் ஆய்வாளர்கள் தமது கொள்கைப் படி பலவிதமாக எடுத்துக் காட்டலாம் என்பதாகும். எது எவ்வாறாயினும் திருமந்திரமும் தம்மபதமும் கொள்ளிவட்ட உண்மை விளக்கத்தில் வேறுபட்டாலும் அவற்றின் உவமை நயம் இன்புறத்தக்கதாகும்.

தம்மபதத்தில் வரும் உவமைகள் மிகவும் யதார்த்தமானதாகவும் இன்பம் பயப்பனவாகவும் உள்ளன. உணவுப் பிச்சை

எடுக்கப் போகும் பிக்கு தேனீயைப் போலி ருத்தல் வேண்டும் எனத் தேனீயை உவமை காட்டப்பட்டமை இனிமையாக உள்ளது. தேனீயானது பூவிலிருந்து தேந்துளிகளை எடுக்கும் போது பூவுக்கு நோவையோ அல்லது தன் நறுமணத்துக்குப் பாதிப்பையோ கொடுப்பதில்லை. இவ்வாறு பிக்குவானவன் ஈவோருடைய மனத்தைப் புண்படுத்தாத வகையில் ஊன் பிச்சை எடுத்தல் வேண்டும். தன் வினையில் தானே சுயமாக மாட்டி க்கொள்ளும் ஒருவனுக்குச் சிலந்திப் பூச்சி யை உவமை காட்டியிருத்தல் எவ்வளவு அழுத்தம் திருத்தமாகக் கருமபலனின் விளைவை எடுத்துக்காட்டுகிறது அறநெறி நிற்பவனின் புகழ் பூவின் நறுமணத்திலும் மேலானது என்னும் உவமை மிகவும் அற்புதமாக உள்ளது. பூவின் நறுமணம் காற்றுக்கு எதிராகப் பரவுவதில்லை. அறவாழி அந்தணனின் புகழோ எனின் தீயவர்களுக்கும் எதிராகப் பரவக்கூடியதாகும். இன்ப துன்பம் மேலும் கீழுமாக மாறி மாறி வரும் என்பதை விளக்க வண்டிச் சில்லை உவமை காட்டி இரண்டையும் நீக்குதலே நிர்வாண நெறி என்பதை மிகவும் இலக்கிய நயத்துடன்எடுத்துக் காட்டப்பட்டுள்ளது. உலகியல், வாழ்க்கையில் சிற்றின்பத்தைத் தேடி அலைபவனைத் தனது நிழலைப் பிடிக்க முற்படுபவனுக்கு உவமை கூறியது எவ்வளவு பொருத்தம் உடையதாகும்? தம்மபதத்திலுள்ள எந்த ஒரு சுலோகத்தையும் விளங்கவில்லை என உதறித் தள்ளாது எம்மைப் படிக்கத் தூண்டுகிறது. உபதேசங்கள் சலபமாக விளங்கும்பொருட்டு ஒவ்வொரு சுலோகத்தின் கீழும் உதாரணமாக சிறு நீதிக்கதை கொடுத்திருத்தல் தம்மபதத்தின் சிறப்பு அம்சமாகும்.

இதை அடுத்துத் திருமந்திரத்தில் சில இலக்கிய நயம் மிகுந்த உபதேசங்களைக்

கவனிப்போம். தியான் சாதனை செய் வோருக்கு வில் வளைத்தது போல மனத்தை ஒருமுகப்படுத்திப் பஞ்சேந்திரியமாகிய ஜந்து ஆளன்களைக் குறிவைத்து மனமாகிய அம்பை எய்து வீழ்த்தும்படி உபதேசித் திருத்தல் இன்பம் கொடுப்பதாக உள்ளது.

தம்மபதம் கூறும் தனிமனத்தின் கட்டுப் பட்ட சக்தியையும் வியாபக மனத்தின் புராண சக்தியையும் திருமந்திரம் வேறொரு விதமாக விளக்கும் இலக்கிய நயம் எம்மைக் கவர்கிறது. வெறும் குடத்தில் உள்ள ஆகாசம் கட்டுப்பட்டுள்ளது. குடம் உடைந்து விட்டால் அது வியாபகமான பிரகாசமாகி விடுகின்றது. ஆம் வில் வளைத்த தியானத்தின் மூலம் பஞ்சேந்திரியக் கட்டுப்பாட்டை உடைத்துவிட்டால் மனம் நிறைவுபெறுகிறது. அகிலத்துவம் அடைகிறது. இம்மனை நிலைபெற்ற மஹான்கள்தாம் திருமூலரும் புத்தபெருமானும் என நாம் உணர்கிறோம். மத அபிமானம் மிக்க தீவிர மதவாதிகளால் இதை ஒப்புக்கொள்ளுதல் இயலும் என்பது சந்தேகம் தான். நடுவு நிலையில் இருந்து இதை விழிப்புணர்வுடன் அவதானிக்கும் போது தேனும் பாலும் கலந்தது போலத் தெவிட்டாத இன்பம் அடைகிறோம். இதை விளக்கும் திருமந்திரம் இதோ:-

பாலொடு தேனும் பழத்துள் இரதமும்
வாலிய பேர்அழு தாகும் மதுரமும்
போலுந் துரியம் பொடிப்பட உள்புகச்
சீலம் மயிர்க்கால் தொறுந்தேக் கிடுமே

தம்மபத இலக்கிய நயத்துக்குத் திருமந்திர இலக்கிய நயம் அற்புதமான மெருகு ஊட்டுவதை உணர்ந்து பரவசம் அடைகிறோம். மாற்றுவிட்டுக் கொடாத உயர்ரகதங்கம் போல் திருமந்திரமும் தம்மபதமும் உமது உள்ளத்தில் பிரகாசிப்பதை உணர்கிறோம். இந்த ஞானபோதப் பிரகாசத்துடன் எமது ஆய்வை மேற்கொள்கிறோம்.

மனத்தின் கட்டுப்பட்ட நிலை துரியமாகும். கட்டுப்பாட்டிலிருந்து விடுபட்ட நிலை துரியாதீதமாகும். துரியம் பொடிப்பத் தியான நெறி மூலம் உடைபடும்போதுதான் துரியாதீதம் நிகழ்கிறது. இந்நிலையில் ஏற்படுவதே சுயமான சீல ஒழுக்கமாகும். மற்றும் செயற்கையான அதிகாரபூர்வமான கட்டளைகளால் ஆக்கப்படும் சீலம் உண்மையானது அல்ல என்பதைத் திருமந்திரமும் தம்மபதமும் ஒன்றுபட்டு வலியுறுத்துவதைக் கிரகித்துக் கொள்கிறோம். பேர் அமுதம் எனத் திருமந்திரம் மறைபொருளாகக் குறிப்பிடுவது மரணம் இல்லாப் பெருவாழ்வையாகும். மிருதம் என்பது மரணமாகும். அமிருதம் மரணம் இன்மையாகும். அமிருதம் என்னும் வடமொழிச் சொல் தமிழில் அமுதம் ஆயிற்று. இந்த அமுத நிலையையே புத்தபிரான் நிர்வாணம் என விளக்குகிறார். நிர்வாணப் பேரின்பம் தம்ம நெறியின் பயனாகும் என்பதைச் சுகவாக்கு என்னும் அத்தியாயத்தில் 205வது சுலோகத் தில் விளக்கப்படுவதை நோக்குங்கள்:-

பவிவேக ரசம் பித்வா
ரசம் உபசமஸ ச
நித்தரோ ஹோதி நிபாபோ
தம்ம பிதிரசம் பிவம்.

இதன் தமிழாக்கம்:-

தனிமையின் ரசனையும் பந்தபாசம் நீங்கிய சுவையையும் அனுபவித்துப் பாபங்களிலிருந்து விடுதலை பெற்ற ஒருவன் தர்ம ஆனந்தம் பெறுவான்.

இதில் வரும் தர்ம ஆனந்தம் எப்படிப்பட்டதென்பதை விளக்குதல் மனவாசகத்தால் இயலாது. எனவே புத்தபிரான் அதை விளங்காது மெளனமாக இருந்து விட்டார். உண்மையில் நேரடியாக விளங்க இயலாத இந்தப் பேரானந்தத்தைத் திருமூலர்

எதிர்மறை இலக்கியச் சுவையுடன் விளக்கு வதைக் கவனியுங்கள்.

கரும்புங் தேனு கலந்ததோர் காயத்தில் அரும்புங் கந்தமும் ஆகிய ஆண்தம் விரும்பியே உள்ளம் வெளியுறக் கண்டபின் கரும்புங் கைத்தது தேனும் புளித்ததே

அறத்தால் வரும் ஆனந்தத்தை அனுபவியாதவர்களுக்குப் பஞ்சேந்திரியங் களாற் கிடைக்கும் இன்பமானது கரும்பும் தேனும் போல இனிக்கும். ஆனால் தியான சாதனையின் பேராகத் துரியாதீத நிலை அடைந்து பேரின்பம் அனுபவிக்கும் ஒரு வனுக்குக் கரும்புங் கைத்தது தேனும் புளிக்கும் என எவ்வளவு அழகாக விளக்குகிறார்? இதனால் நாடும் சிற்றின்பத்தை விட்டுப் பேரின்பத்தை அனுபவிக்கத் தூண்டப்படுகிறோம். கபடநரி திராட்சைப் பழுத்தைப் புளிக்கிறது என்பது போலத் தீயவர்களுக்கு மோட்சம் கிடையாத படியால் அதைப் புளிப்பதாகக் கருதுதல் இயல்பாகும்.

நிர்வாண நிலையடைந்தவர்கள் உடைந்த ஆலய மணிபோல மொனாம் அடைந்துவிடுவார்கள் என்பதைத் தம்மபதும் 134 - வது சுலோகம் விளங்குகிறது. மேலும் 276-வது சூத்திரத்தில் நிர்வாணம் என்பது உலகியலைக் கடந்தது என்றும் ஆத்மா அற்ற தென்றும் விளங்கப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. அதை அடையும் நெறி உயர்ந்த அட்டாங்க மார்க்கம் என்பதை எடுத்துக் காட்டுகிறது. எமது வாழ்க்கையின் முடிபான இலட்சியம் நிர்வாணம் அடைதலாகும்.

நிர்வாணத்தை முத்தி எனக் கூறும் திருமூலர் அதைச் சுத்தமடைந்த சன்மார்க்கம் மூலமாக அடைதல் வேண்டும் என வழிகாட்டுகிறார். மேலும் முத்தி நிலையைப் பற்றித் தனது சொந்த அனுபவமூலம் அவர் உரைப்பதை அவதானியுங்கள்:-

தானும் அழிந்து தனமும் அழிந்துந் தேனும் அழிந்து உயிரும் அழிந்ததுடன் வானும் அழிந்து மனமும் அழிந்துபின் நானும் அழிந்தமை நான்றி யேனே.

ஜீவன் முத்திநிலை பெற்ற திருமூலர் மிகவும் தெளிவாக எதிர்மறை மொழியில் மோட்சம் அல்லது நிர்வாண நிலையைப் பற்றி உணர்ந்து பாடிய பாடல் இது. இதிலும் பார்க்கத் திருமூலருக்குப் பின்பு வாழ்ந்த புத்தபிரான் நிர்வாணத்தைப் பற்றி இவ்வளவு அழுத்தம் திருத்தமாகக் கண்டு விண்டதாகப் புலப்படவில்லை. இதிலிருந்து நாம் சரிவர விசாரணை செய்து அறியும் உண்மையானென் எவன் ஒருவன் பேரின்பத்தை அதாவது மோட்சத்தில் ஏற்படும் ஆனந்தத்தை அறிவேன் எனக் கூறுகிறானோ அவன் அதை நிச்சயமாகப் பெறவில்லை என்பதாகும். இந்த வகையில் திருமந்திரமும் தம்மபதமும் சம அந்தஸ்தில் இருப்பதை நடுவு நிலையிலிருந்து தெளிந்து பரவசம் அடைகிறோம். இலக்கிய ரசனையில் திருமந்திரம் மறைமொழியாகிய நிறைமொழி மூலம் சற்று உயர்வு பெற்று விளங்குவதைக் காண்கிறோம். பொருள் ஒன்று, அதைச் சொல்லும் விதம் வேறாக இருப்பதை இருந்தல்களில் இருந்தும் உணர்கிறோம்.

வரலாறு

பெரியோர்களுடைய வாழ்க்கை வரலாற் றைப் படிப்பதனால் எமது வாழ்க்கையை மாற்றி அமைத்து உயர்வு பெறச் செய்யலாம். அதற்கு வேண்டிய அவதான ஆற்றலும் மெய்யுணர்தலும் திடசங்கற்பழும் எம்மிடம் இல்லாவிடின் முன்னேறுதல் இயலாத்தாகும். தனித்தனியே அவர்களுடைய வரலாற்றைப் படிப்பதைவிட, அவர்களுள் இருவரை ஒப்பு நோக்கிப் படித்தல் கூடிய பலனுடையதாகும்.

ஒப்பு நோக்கும் போது எமது மனத்தில் எவ்விடமும் அபிமானமோ துவேஷமோ இருத்தல் கூடாது. மதச்சார்பு இருப்பின் ஒரு வருக்கு இயற்கையாகவே தனது மதத் தலைவர் மீது அபிமானமோ அல்லது பற்றுத்தோ உண்டாகும். இதன் காரணமாகப் பிற மதத் தலைவர் மீது துவேஷம் ஏற்படுதல் சகஜீமாகும். இங்ஙனம் ஒருவர் தன்னைத்தானே தாழ்த்திக் கொள்வார். திருமந்திர ஆசிரியராகிய திருமூலரும் தம்மபத ஆசிரியரான புத்தபிரானும் சமாதி நிலை பெற்ற சீலர்களாவர். சம நோக்கு அல்லது சம திருஷ்டியே சமாதி நிலையின் சிறப்பு அம்சமாகும். எனவே நாம் திருமூலரையும் புத்தபிரானையும் சமமாக நோக்கிப் பயின்று ஒழுக்கினால் எமக்கும் சமாதி நிலை நிச்சயமாகக் கிட்டும்.

இவரும் துறவறத்தையே மேற்கொண்ட போதும் இல்லறத்தாருக்கும் நல்வழி காட்டி உள்ளனர். இருவரும் சமஸ்கிருத மொழியை நன்கு பயின்றிருந்தபோதும், தாம் வாழ்ந்த பகுதிகளில் வசித்த பொதுமக்களின் தாய் மொழி மூலமே தமது உபதேசங்களைச் செய்துள்ளனர். தெய்வீக மொழி என அக்காலத்தில் கருதப்பட்ட சமஸ்கிருதத்தை விட்டுப் பொதுமக்களுடைய தாய்மொழி யாகிய தமிழில் திருமூலரும், பாளியில் புத்தபிரானும் உபதேசிக்கத் துணிந்தமை ஒரு புரட்சியாகும். திருமூலர் வாழ்ந்த காலத்தைப் பற்றியோ அல்லது அவருடைய குடும்ப வரலாற்றைப் பற்றியோ திட்டவட்டமாகக் கூறுதல் கஷ்டமாகும். அவருடைய வரலாற்றில் அற்புதங்களும், அசாதாரண நிகழ்ச்சிகளும் ஏற்பட்டதாகப் புராண வாயிலாக அறிகிறோம். புத்தபிரான் வாழ்ந்த காலம் இன்றைக்கு 2586 ஆண்டுகள் முன் பாகும் என்பதை வரையறுத்துக் கூறுவதற்கு வரலாற்று ஆதாரங்கள் உண்டு. வரலாற்றுக்

குறிப்புகள் தானும் திருமூலர் காலத்தில் கிடைக்கவில்லை. எனவே சம காலத்தில் அவருடன் வாழ்ந்த கடைச் சங்கக் காலத்துக் குறுமூனிவர் அகத்தியர் போன்றவர்களின் காலத்தைக் கொண்டு அவருடைய காலத்தை நாலாயிரம் ஆண்டுகள் வரை சென்றதனக் கணிக்கின்றனர். எவ்வாறாயினும் அவர் புத்தபிரான் வாழ்ந்த காலத்தினும் முந்தியவர் என்பது நிச்சயமாகும்.

புராதன வேடுவர் காலத்தில் சரித்திரம் படைக்கப்படவில்லை. அவர்களுடைய காலத்தை அடுத்து வந்தது இடையர் காலமாகும். இடையர் குலத்தவரை ஆயர் எனக் குறிப்பிடுவதற்கு தமிழ் மரபாகும். ஆயர் குலத்திலேதான் மனித நாகரிகம் முதன் முதல் பிறந்ததாகும். ஆயர்களே பின்பு சிறந்த விவசாயிகளாக விளங்கினர். இடையர் குலத்துக்கும் வேளாளர் குலத்துக்கும் வேறு பாடல்லாத தொடர்பு உண்டு. ஆயர் குலச் சிறப்பு பிருந்தாவனக் காலத்தில் கொடி கட்டிப் பறந்தது. அரச குலச் சூழ்ச்சிக்கு இலக்கான பச்சைக் குழந்தையாகிய கிருஷ்ண பரமாத்மாவை யசோதையாகிய ஆயர்குல வளர்ப்புத் தாய் தான் அன்பும் பண்பும் ஊட்டி வளர்த்தாள். பின்பு ஆயர் குலத்தலைவியான இராதையின் தெய்வீகக் காதலில் கிருஷ்ண பகவான் மலர்ந்தார். இத்தகைய தெய்வீகச் சிறப்பு வாய்ந்த இடையர் குலத்திலே திருமூலர் தமிழ் நாட்டில் பிறந்தார். நாலாயிரம் வருடங்களுக்கு முன்பு உலகில் எந்த நாட்டிலும் சரித்திரம் புலப்பட வில்லை. எனவே அவருடைய வரலாற்று ஆதாரங்கள் சரிவரக் கிடைக்கவில்லை. புராண வாயிலாகத் திருமூலர் ஆயர் குலத்தைச் சேர்ந்தவர் என அறிகிறோம்.

அவரிடம் புலப்பட்ட திருவருட் சக்தி மலர்ச்சியிலும் அன்பு நெகிழ்ச்சியிலும்

யசோதனையின் தாம் உள்ளத்தையும் இராதையின் தெய்வீகக் காதற் சக்தி இதயத்தையும் காண்கிறோம். சிவமும் சக்தி யும் அன்பும் வேறல்ல என்பது திருமந்திரத் தில் ஊறியுள்ள மறைஞான ஊற்றாகும். இத்தகைய பண்புள்ள ஆயர்குல ஆசாரியாரிட மிருந்து மலர்ந்த அத் திருமந்திரப் பாடலைக் கவனித்துப் பாருங்கள்.

யாவர்க்கு மாம்இறை வற்கொரு பச்சிலை யாவர்க்கு மாம்பசு வுக்கொரு வாயுறை யாவர்க்கு மாம்உன்னும் போதொரு கைப்பிடியாவர்க்கு மாம்பிறர்க் கிள்ளுரை தானே

இப்பாடவில் வரும் பசுவுக்கொரு வாயுறை என்னும் ஈகைச் சிறப்பு ஆயர் குலத்தவருக்கே தனியாக உள்ளதாகும். அரசு குலப் புலவர் எவரும் இங்ஙனம் பாடியுள்ள தாகப் புலப்படவில்லை. பச்சிலையில் உள்ள சக்தியின் பெருமையானது பிற உதவியின்றிச் சுயமாகவே மரத்துக்கு வேண்டிய உணவைப் படைத்தலாகும். உலகில் வேறெந்த ஜீவராசி களுக்கும் இந்தச் சக்தியில்லை. மனிதனும் ஆத்மீக உணவை இங்ஙனம், சுயமாகவே படைத்தல்தான் மறை ஞானமாகும்.

அவர் பிறந்த இடம் தென் இந்தியா விலுள்ள பாண்டி நாடாகும். ஊர்ப்பெயர் சரியாகத் தெரியவில்லை. அவர் பொதிய மலைத் தமிழ்க் கடைச் சங்கத்தில் அறிவு நூல்களைக் கற்றுத் தேர்ந்து அகத்திய முனி வருடைய நட்பைப் பெற்றிருந்தார். பின்பு குறுமுனிவரின் அறிவுரைப்படி வட இந்தியா விள்ள கயிலைக் குருகுலத்தில் வடமொழி யாகிய சமஸ்கிருதத்தையும் அதிலுள்ள அறிவுமூலம் மெஞ்ஞானம் பெறுதல் இயலா தென்பதை உணர்ந்து கயிலையில் உள்ள கல்லால் நிழலிருந்து தாரணை, தியானமூலம் சமாதிநிலை அடைந்தார். அந்தச் சமாதியில் நந்தி எம்பெருமானுடைய திருவருள் தம்

உள்ளிருந்தே மலரப் பெற்றார். இதை, விளக்கும் திருமந்திரப் பாடல் இதோ:

புவினிற் கந்தம் பொருந்திய வாறுபோற் சீவனுக் குள்ளே சிவமணம் புத்தது
ஓவியம் போல உணரவல் ஸார்கட்கு
நாவி அணைந்த நடுதறி யாமே

ஞான போதமாகிய மெய்யுணர்தலைத் திருமூலர் புற உலகிலுள்ள குருவின் உதவி பின்றித் தியான சமாதி மூலம் தம்முள் இருந்தே மலரப்பெற்றார். இதை மிகவும் அழகாகச் சிவமணம் பூத்ததென வருணிக் கிறார். வாசனைத் திரவியமாகிய புனுகு நாவி என்னும் மிருகத்திடம் உண்டு. அதை அறியாத நாவி புனுகு புற உலகில் உள்ள தென் நினைக்கிறதாம். பெரும்பாலான மக்களும் நாவியைப் போன்று, தம்மிடம் மறைந்துள்ள திருவருட் சக்தியை உணராது புற உலகில் உள்ளதென நினைந்து புறப்பூசை செய்து புறத் தேயுள்ள இறைவனை நிவேதனங்கள் படைத்துத் திருப்தி செய்து வரம் எனப்படும் சலுகைகள் பெறலாம் என எத்தனிக்கின்றனர். நாலாயிரம் முன்னர் வாழ்ந்த திருமூலரிடமிருந்த விழிப்புணர்வும் தெளிவும் துணிவும் விஞ்ஞான காலத்தில் வாழும் பெரும்பான்மையான சைவ மக்களிடம் இல்லாமை குறைபாடாகும்.

புத்தபிரான் சத்தியதரிசனம் பெற்ற மூறையும் திருமூலரைப் போன்றதாகும். தியான சமாதி மூலம் அவர் பெற்ற உள்ளெளாளியே அவருக்குச் சத்தியதரிசனம் நல்கிற்று. எந்த ஒரு குருவும் அவருக்குப் புற உலகிலிருந்து போதித்து மெஞ்ஞானம் வழங்கவில்லை. விவேகப் படைப்புச் சக்தி உள்ளிருந்து மலர்ந்ததன் மூலமே நான்கு உண்மைகளையும் அட்டாங்க உயர் நெறியையும் கண்டுபிடித்தவராவார். கோசல நாட்டில் கபிலவஸ்து என்னும் தலைநகரில்

கி.மு 623 ஆம் ஆண்டு அவர்ச் சாக்கிய அரசு குலத்திற் பிறந்தார். துன்பமே தெரியாதபடி சகல அரசு போகங்களுடன் வளர்க்கப் பட்டார். கெளதமர் அல்லது சித்தார்த்தர் என்னும் இயற்பெயர் பெற்றார். அரண் மனையை முதல் முதலாக விட்டு வெளியே உலாவச் சென்ற போது, நரைத்து கூனிப் பொல்லுப் பிடித்த ஒரு வயோதிபரையும், உடல் மெலிந்த அவலட்சனமான நோயாளி யையும், அதைத் தொடர்ந்து மயானத்துக்குக் கொண்டு செல்லப்படும் ஒரு பிரேதத்தையும் அவதாளித்தார். கடைசியாக அன்று ஒரு துறவி கம்பீரமாக வீதி வழியே உலாவிச் செல்வதைக் கண்டார். இக்காட்சி அவருக்கு உலகியலைப் பற்றிப் படம் பிடித்துக் காட்டின. துன்பத்தைப் பற்றிய முழுமையான உண்மை விளக்கத்தையும் அதை நீக்க வேண்டிய நெறியையும் அறிய ஆவலுற்றார். மனம் முடித்த இளம் அரசி யசோதராவையும், குழந்தை இராகுலனையும் துறந்தார். அரசு போகமே வேண்டாம் எனத் துணிந்தார்.

ஆறு வருடங்களாகப் பல இடமும் அலைந்து எத்தனையோ ரிஷிகளிடமும் குருமார்களிடமும் உபதேசம் பெற்றார். அறிவு நூல்களைப் பயின்றார். ஞான போதம் கிடைக்கவில்லை. நோன்பு, விரதங்கள், பல விதமான சுய சித்திரவதைகள் யாவும் அனுசரித்தார். பலன் எதுவும் கிட்டவில்லை. இவற்றைக் கைவிட்டு ஓர் அரசமர நிழலில் தியான சமாதியில் தவழுயற்சி எடுத்தார். நான்கு வாரங்கள் மட்டும் தீவிரமான சிரத்தை யுடன் தியானத்தில் ஆழ்ந்தார். ஆறு வருடங்களாகப் பிறரிடமிருந்து பெற முயற்சித்த ஞான போதத்தை நான்கு வாரங்களில் தியான சமாதி மூலம் உள்ளிருந்து மலரப் பெற்றார். புத்தபிரான் அரசமர நிழலிலும், திருமூலர் ஆலமர நிழலிலும் தியான சமாதி மூலம் சுயமாகவே உள்ளிருந்து ஞானபோதம்

மலரப் பெற்றமை அவர்கள் புரிந்த சாதனையின் ஒருமைப் பாட்டை நன்கு விளக்குகிறது. புத்தபிரான் தாம் கண்டு பிடித்த தர்ம சக்கரத்தை உலகில் சமூலவிட்டார். திருமூலர் தாம் கண்டு பிடித்த சிதம்பரசக்கரத்தை உலகில் சமூலவிட்டார். இந்துக்களுக்கும் புத்த மதத்தவர்களுக்கும் இவ்விரு சக்கரங்களுக்கும் உள்ள ஒற்றுமை யும் மர்மமும் சரிவரப் புலப்படாது இருத்தல் ஆச்சிரியமாகும்.

இயற்கையாக இயங்கும் வியாபகமான சக்தியை தர்ம சக்கரம் என வட்டவடிவில் புத்தபிரான் விளக்குகிறார். அதே சக்தியை சிதம்பர சக்கரமாக எடுத்துக் காட்டுகிறார் திருமூலர். சிதம்பர சக்கரத்தையே சிவ சக்தியென இன்னொரு சொற்றொடரால் விளக்குகிறார். நிலையில்லாத உலகம் அனைத்தும் வியாபித்துள்ளது சிவசக்தி என்பதைத் திருமூலரும் தர்மசக்தி என்பதை புத்த பிரானும் ஒருமுகமாக ஏற்கின்றனர். அழியாத தர்ம சக்கரத்தை அழியவிடாது பாதுகாத்து வருகிறோம் என எவரும் கூறுதல் பேதைமை ஆகும். உலக வரலாற்றிலே அரசியலையே துறந்து ஞானபோதம் பெற்ற வர்கள் எங்கே? அரசியலைத் தழுவும் மதத்தலைவர்களும் குருமார்களும் எங்கே? மதங்கள் அழியக்கூடும். அதனால் தர்மம் அழிகிறதெனக் கூச்சலிடுதல் முறை யற்ற தாகும்.

புத்தபிரானுடைய சரித்திரத்தில் குறிப் பிடக்கூடிய ஒரு சம்பவம் அவர் பிறந்த தினமும், ஞானபோதம் பெற்ற தினமும், நிருவாணம் அடைந்த தினமும் ஒன்றாகுதல் ஆகும். அப்பொன் நாள் வைகாசிப் பெளர்ணமி தினமாகும். இவை மூன்றும் இத்தினத்திலேயே நடந்தது ஆச்சிரியமாகும். புத்தபிரான் பிறந்த தினத்தைக் கொண்டாடும் போது இதனால் ஞானம், போதம், நிரு

வாணம் பற்றிய விழிப்புணர்வு பெளத்த மக்களிடம் ஏற்பட வாய்ப்புண்டு. வைகாசிப் பெளர்னாமி தினத்தை இலங்கைளில் உள்ள புத்த மத்தவர்கள் வெசாக் பெருநாளாக மிகவும் சிறப்பாகக் கொண்டாடுகின்றார்கள். நோன்பு இருக்கின்றனர். அன்னதானம், தண்ணீர்ப் பந்தல் யாவும் தான் தர்மமாக யாத்திரீகளின் நன்மைக்காக உன்னதமாக, நடத்துகின்றனர். பெளத்த குருமார்களால் விசேட தர்ம போதனைகளும் பிரித் ஒதலும் நிகழ்த்தப்படுகின்றன. நாடு பூராவும் பெளத்த மக்கள் வாழும் பகுதிகளில் புத்த பிரானுடைய வாழ்க்கை வரலாற்றைச் சித்தரிக்கும் கண்கவர் வர்ணங்களால் தீட்டப்பட்ட அற்புதமான ஓவியப் பந்தல் கோபுரங்கள் தற்காலிகமாக நிறுவப்படுகின்றன. மின் தீப அலங்காரத்தினால் இருவு நேரத்தில் அவை இந்திரலோகம் போலக் காட்சியளிக்கும். அவற்றைத் தரிசிப்பவர் பரவசம் அடைதல் சகஜமாகும். புத்தமதம் பிறந்தது இந்தியாவிலாகும். ஆனால் அது வளாந்து பேணப்படுவது சிறிலங்காவிலாகும். இதற்கு முக்கிய காரணமாக இருந்தவர் இந்திய சக்கரவர்த்தி தர்ம அசோகனாவார். அவர் தன் மகன் மகிதவின் மூலம் புத்த சின்னமாகிய அரச மரக் கிளளையையும், மகள் சங்கமித்திரை மூலம் புத்த நந்த தாதுவையும் இலங்கைக்கு இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பு அனுப்பி வைத்தார். மகிந்த தேரோ இலங்கையில் புத்த மதத்தை முதன் முதலாகப் பரப்பி நார். அரசமரம் புராதன தலைநகராகிய அனுராதபுரத்திலும் புத்த நந்ததாது கண்டியிலுள்ள தலதா மாளிகையிலும் இன்று உலகப் பிரசித்திபெற்று விளக்குகின்றன. வருடந்தோறும் இலட்சக் கணக்கான மக்கள் இவற்றை விழா எடுத்துத் தரிசித்து வருகின்றனர்.

இலங்கையில் வாழும் பெளத்த சிங்கள மக்கள் புத்தபிரானுக்கும் தம்மபதத்துக்கும் கொடுக்கும் மதிப்பும் அனுசரணையும் போல் சைவத்தமிழ் மக்கள் திருமூலருக்கும் திருமந்திரத்திற்கும் கொடுப்பதாக இல்லை. சைவக் கோவில்களில் ஓதப்படும் பஞ்ச தோத்திரங்களிற் கூடத் திருமந்தரம் சேர்க்கப் படுவதில்லை. சைவ சித்தாந்த சாத்திர நூல் களில் முதன்மையானது திருமந்திர மாகினும் அதை அங்ஙனம் கணிப்பதில்லை. திருமூலருடைய சரித்திரத்தில் கூடு விட்டுக் கூடு பாய்வதற்கும் மூவாயிரம் ஆண்டுகள் உயிர் வாழ்வதற்கும் வேறு அசாதாரணமான அற்புத நிகழ்ச்சிகளுக்கும் இடங் கொடுத்துப் போற்றப்படுதல் பொது மக்களுக்கு நன்மை பயப்பதாக இல்லை. திருமூலர் இடையர் குலத்தைச் சேர்ந்தவரா அல்லது குரு குலத்தைச் சேர்ந்தவரா என்பதைச் சந்தேகத்திற் கிடமாகி வாதிடுதல் பேதைமையாகும். ஆனால் ஒன்று மட்டும் நிச்சயமாக உள்ளது. அதாவது அவர் புத்தபிரானுக்கு முன்பே வருணாச்சிரம மனுதர்மத்தையும் புறச் சடங்கு கேள்விகளையும் நிராகரித் துள்ளார் என்பதாகும். அவருடைய புரட்சிக் கொள்கை களையும் புறக்கணித்த வைத்தீகப் பிராமணர்கள் அவரையும் அவருடைய திரு மந்திரத்தையும் இருட்டடிப்புச் செய்தனர். சைவ வரலாற்றில் அவருக்கு இன்னும் உரிய இடங்கொடுத்து நாயன்மார்கள் நால்வரைப் போலப் போற்றப்படுவதில்லை.

புத்தபிரான் நிருவாணம் அடைந்த சொற்ப காலத்துக்குள்ளேயே முதற் புத்த சங்கம் ஸ்தாபிக்கப்பட்டுப் புத்த தர்மத்தின் புனிதத் தன்மையைப் பாதுகாக்கும் பணியில் அவருடைய சீடர்களான மஹா காசியிப்பாவும் உபாவியும் ஆண்தாவும் ஈடுபட்டு வெற்றிகண்டனர். அதன் பிற்பாடு காலத்

துக்குக் காலம் மூன்று முக்கியமான புத்த சங்கங்கள் கூட்டப்பட்டு புத்த சாசனத்தைப் பாதுகாத்துப் பேணும் முயற்சி தீவிரமாக எடுக்கப்பட்டுள்ளது. திருமந்திர வரலாற்றில் இத்தகைய முயற்சி மருந்துக்கேனும் எடுத்ததாகப் புலப்படவில்லை. திருமந்திரத் தின் புனிதத்தைப் பாதுகாப்பதற்குப் பதிலாக அதன் பாடல்களுள்ளே பல இடைச் சொரு கல்களைப் புகுத்தியுள்ளார்கள். அதுவும் போதாது என்று அதன் மூலப்பிரதியை மண்ணுள் புதைத்து ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு மேல் மறைத்து பிரதியை மண்ணுள் புதைத்து ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு மேல் மறைத்து வைத்தார்கள். தமிழ்மபதத்தைப் போலத் திரு மந்திரம் பிரசித்திபெறாததற்குக் காரணம் பிறமதத்தவர்கள் அல்லர். பல சைவ வைத்தீகத் தலைவர்களிடம் நிலவிய பிற போக்கு வாதம் திருமந்திரத்தைத் தலை தூக்கப்படவில்லை.

திருமூலருக்கு அவர் வாழ்ந்த காலத்தில் எதிர்ப்புக்கள் தோன்றவில்லை. புத்த பிரானுக்கோ எனின் அவர் வாழ்ந்த காலத்திலே பல எதிர்ப்புக்கள் நேர்ந்தன. அவற்றை எல்லாம் மிகவும் சாமர்த்தியமாக முகங்கொடுத்து வெல்லும் விவேக ஆற்றலை அவர் தியான சமாதி மூலம் பெற்றிருந்தார். ஆரம்ப காலத்தில் மாரன் என்னும் தீய தெய்வத்தினால் அவருடைய உயிருக்கே ஆட்கு உண்டாகியது. அவரைத் தவழுயற்சியிலிருந்து திசை திருப்ப முயன்ற மாரன், அவருக்குச் சுவர்க்க வாழ்க்கை பெற்றுத் தருவதாக ஆசை வார்த்தைகள் கூறி அவருடைய தவத்தைக் குலைக்க முயன்றான். அவர் சுவர்க்கத்தைக் கூட விரும்பாத துறவியாகத் திகழ்ந்தார். அவரைக் கொல்வதற்குப் பாணங்களைத் தொடுத்தான். பாணங்கள் யாவும் மலர்களாக மாறிப் புத்த பிரான் மீது வீழ்ந்தன. அவருடைய இனத்தவ

னான் தேவதத்தன் என்பவன் அவர்மீது துவேஷம் கொண்டான். அவருடைய போத ணைகளை எதிர்த்தான். தேவதத்தன் புத்த சங்கத்தில் ஒரு பிக்குவாக இருந்தும்கூட அவரைச் சதிகள் செய்து எதிர்த்தான். சதிகள் மூலம் புத்தபிரானைக் கொல்ல முயன்றான்: முடியவில்லை. எனவே புத்த சங்கத்துக்கு மாறான ஒரு சங்கத்தை ஸ்தாபித்தான். தன்னப்பம் தன்னையே கூடும்: என்பதற் கிணங்க அவனுடைய தீவினையே அவ எனச் சுட்டது. ஒரு நாள் எதிர்பாராதபடி தனது வாயினால் இரத்தம் கொட்டி அவன் மாண்டான். தமது எண்பதாவது வயதில் புத்தபிரான் சுந்தன் என்னும் இரும்புக் கொல்லன் அளித்த அன்னதான்தை உட்கொண்டு நோய்வாய்ப்பட்டார். எனினும் அவர் நோயையும் பொருட்டுத்தாது ரூசிமா நகரத்துக்குச் சமூகமளித்துத் தான் பிறந்த தொரு குழ்நிலையில் நிருவாணம் அடைந்தார்.

அவர் மோட்சம் அடையுமுன்பு தனது அந்தரங்க பரிசாரகரான ஆனந்தாவிடம் தர்மத்தையும் விநயத்தையுமே எதிர்காலத் தில் அதிகாரமாகக் கொள்ளும்படியும் வேறு தனிநபர் எவரையும் அதிகாரியாக ஏற்க வேண்டாம் எனவும் அறிவுரை வழங்கினார். அவர் மொழிந்த கடைசி உரை இதுவாகும்: பிக்குமார்களே தோன்றிய யாவும் ஆழியும் என்பதைவிட நான் இப்பொழுது உங்களுக்குக் கூற வேண்டியது ஒன்றும் இல்லை. விடுதலைக்காக ஆர்வத்துடன் முயற்சியுங்கள்.

திருமூலரும் புத்தபிரானும் தாம் பெற்ற அறநெறியால் வரும் தூய இன்பத்தை இவ்வையகமும் பெறுமாறு திருமந்திரத்தை யும் தமிழ்மபதத்தையும் உலகுக்கு அருளிச் சென்றனர். புத்தபிரானோ எனின் தீர்க்க தரிச எத்துடன் புத்த சங்கத்தையும் நிறுவி அதைச் செயற்பட வேண்டிய விநயத்தையும் (விதி

முறைகளையும்) ஆக்கிச் சென்றுள்ளார். கெளதமி விசாகா முதலிய பெண்களுக்கும் தனிச் சங்கம் வகுக்கும் உரிமையையும் நிலை நாட்டியுள்ளார். இத்துறையில் திரு மூலர் அக்கறை எடுக்காதபடியால் அறநெறி தமிழ் நாட்டில் தனி இடம்பெற வாய்ப்பு ஏற்படவில்லை.

கடவுள் நம்பிக்கை

மனத்தைக் கடந்த அற்புதமான அபார சக்தி ஒன்று நீக்கம் அற எங்கும் நிறைந்திருப்பதாக மன உறுதி கொள்கிறோம். அதைக் கடவுள் நம்பிக்கை எனக் கூறுகிறோம். சிறு வயதிலிருந்தே எத்தனையோ நம்பிக்கைக் கோட்டை களைக் கட்டுகிறோம். எமது நம்பிக்கை கட்டாயமாகக் கைகூடும் என எதிர்பாக்கி றோம். நாம் நம்பியன் எல்லாம் கைகூடுவ தில்லை. சில காரியங்களில் மட்டும் எதிர் பார்த்த வெற்றி கிடைக்கிறது. அந்தச் சில வெற்றிகளைப் பெற்றுச் சந் தோஷம் அடைகிறோம். பல தோல்விகளைக் கண்டு மனம் துவண்டு போகிறோம். நம்பிக்கையினால் ஏற்படும் இன்பத்திலும் பார்க்கத் துன்பமே கூடுதலாக இருப்பதைக் காண்கிறோம். எனினும் நாம் நம்பிக்கையைக் கை விடுவ தில்லை. நம்பிக்கை இல்லாவிடின் எம்மால் எதையும் நன்கு சாதிக்க முடியா தென்பதை உணர்ந்து கொள்கிறோம்.

நாம் நினைத்த காரியங்கள் எல்லாம் கைகூடாமை தெளிந்து அவை எம்மால் ஆகாதென எண்ணுகிறோம். சுய நம்பிக்கை போதிய பலன் அளியாது கண்டு கடவுள் நம்பிக்கைதான் சிறந்ததென நம்புகிறோம். எமது எதிர்பார்ப்புகள் வெற்றி பெறுதல் வேண்டும் என நினைந்து கடவுளிடம், நேர்த்திக் கடன்கள் செய்கிறோம். இதில் உள்ள ஆச்சரியம் என்னவாயின் கொலை

களவு கற்பழிப்பு முதலிய பஞ்சமா பாதகங்களைச் செய்பவன் கூடக் கடவுள் நம்பிக்கை யுடன் நேர்த்திக்கடன் செய்கிறான். தூக்குத் தண்டனையை நீதிமன்றத்திடம் எதிர் பார்க்கும் பெரிய கொலைக் குற்றவாளி ஒருவன் அத்தண்டனையிலிருந்து தப்பித்து விடுதலை வேண்டும் என ஊரிலுள்ள பிரசித்தி பெற்ற கோயில் கடவுளுக்கு நேர்த்திக்கடன் வைக்கிறான். அது போதாதென நினைந்து நாற்பதாயிரம் ரூபா செலவில் ஒரு சட்டத்தரணியையும் நியமிக்கிறான். வழக்கில் வெல்கிறான் அவன் நேர்ந்தபடி செடில் தூக்குக் காவடி அந்தக் கோயில் தேர்த்திருவிழாவுக்கு எடுக்கிறான். பல்லா பிரக்கணக்கான மக்கள் அதைக்கண்டு ஆச்சரியம் அடைகிறார்கள். கும்பவில் கோவிந்தா போடமுடியாத ஒரு கைம்பெண் அந்தக் கோயிலுக்கு அதே நேரத்தில் செல்கிறான். அந்தத் தூக்குக் காவடியைக் கண்டு பரவசம் அடைவதற்குப் பதிலாகப் பேத வித்து ஆத்திரம் கொள்கிறான். கடவுள் உனக்குக் கண் இல்லையா? ஏழையாகிய என்னை விதவையாக்கி என் கணவரைக் கொலை செய்த பாதகந்த் தண்டனையிலிருந்து விடுவித்தாயே நானும் என்னுடைய நான்கு பிள்ளைகளும் இப்பொழுது அனாதைகளாக நடுத்தெருவில் நிற்கிறோமே கோட்ஸ் வரைனக் காப்பாற்றுவதும், ஏழையைக் கைவிடுவதும்தான் கடவுளின் செயலா? என நினைந்து அவள் கண்ணீர் சொரிகிறாள். கடவுள் நம்பிக்கையை இழக்கும் நிலைக்குத் தள்ளப்படுகிறான். மீண்டும் சிந்திக்கிறாள். இந்த உலகில் நான் நம்பி வாழக் கூடியவர் இனிமேல் எனக்கு யார் உள்ளனர்? என் சிறு பிள்ளைகளால் என்னை இப்போ காப்பாற்ற இயலாதே நான் அவர்களைக் காப்பாற்றி நல்ல நிலையில் விடுதல் வேண்டும். ஆம். அரசன் அன்று அறுப்பான் தெய்வம் நின்று

அறுக்கும் என்னும் பழமொழி வீண போகாது. சுவாமி உனது நம்பிக்கையையும் இழந்துவிட்டால் உலகில் வேறு யார் எனக்கு உதவக்கூடும்? என்னுடைய பிள்ளைகளின் நன்மை கருதி அவர்களை உலகம் போற்றும் உத்தமர்களாக வளர்த்தெடுக்கக் கடமைப்பட்டுள்ளேன். அதற்காகவேனும் கடவுள் நம்பிக்கையை என்னாற் கைவிடமுடியாது. என்மன உறுதிகொள்கிறாள். இதில் என்ன தப்பு? இதை மூட நம்பிக்கை எனக் கூறலாமா?

அப்படியாயின் மூடநம்பிக்கை என்பது வேறு யாது? செய்த பஞ்ச பாதங்களிலிருந்து தப்பித்துக் கொள்வதற்காகச் செடில் தூக்குக்காவடி எடுக்கலாம் என நினைத்தலே மூடநம்பிக்கையாகும். தன்னைத்தானே உடற் சித்திரவதை செய்வேன் எனக் கடவுளிடம் நேர்த்திக்கடன் வைப்பவனே மூட நம்பிக்கை உடையவனாவான். மேற்குறித்த சூற்றவாளியைக் கடவுள்தான் காப்பாற்றினார் என நினைத்தலும் மூடநம்பிக்கையாகும். அவன் தண்டனையிலிருந்து தப்பியதற்கு மூலகாரணம் சட்டத்தரணியின் திறமையும் அவர் சோஷித்துவிட்ட பொய்ச் சாட்சிகளும் எனப் பகுத்தறிவு கொண்டு ஆராயும் போது புலப்படுகிறது. பூர்வ கர்ம வினையில் நம்பிக்கை உள்ளவர்கள் அக்குற்றவாளி செய்த பூர்வ புண்ணியமே அவனைக் காப்பாற்றியதெனக் கூறுவர். இதில் எது சரி? என்பதை எம்மால் வழுவறத் தீர்மானிக்க முடியவில்லை. இரண்டு கட்சி நியாயத்திலும் உண்மை இருப்பதாகப் புலப்படுகிறது. கடவுள் இதில் ஆற்றும் பங்கு யாது? கடவுள் என்று ஒருவர் இருந்தால் கண்மூடிக் கொண்டு இதைக் கண்டும் காணாதவர்போல் இருக்கலாமா? மனிதன் ஆற்றும் இரு வினைக்கு மாறான தண்டனையைக் கடவுள் கொடுக்கிறாரா? என்பது எமது விசாரணைக்கு உரிய விடயமாகும். கடவுள் மீது

நம்பிக்கை இல்லாதவர் போல இங்ஙனம் விசாரணை செய்பவனை நாஸ்திகன் என உலகம் பட்டம் சூட்டக்கூடும். அதற்கு அஞ்சி விசாரணை செய்தலை நிறுத்தினால் உண்மை விளக்கம் பெறுதல் எங்ஙனம்?

நடுவு நிலையில் இருந்து எமது விசாரணைக்கு உதவியாக இவ்விடத்தில் திருமந்திரத்தையும் தம்மபதத்தையும் ஒப்பு நோக்குடன் எடுத்துக்கொள்வோம். இந்த இரண்டு நூல்களிலும் கடவுளைப் பற்றிக் கூறப்பட்டிருப்பதைக் காண்கிறோம். ஆனால் அவற்றை மேலெழுந்தவாரியாகக் கவனிக்கும் போது ஒன்றுக்கு ஒன்று வேறுபட்ட தாகவும் முரண்பட்டதாகவும் புலப்படுகிறது. எனவே நிதானமாகவும் ஆழமாகவும் எமது விசாரணையை மேற்கொள்ள வேண்டியுள்ளது. திருமந்திரம் கடவுளைச் சுத்திய சொருபமாகக் காட்டுகிறது. அதை எம்மால் நேரடியாக மன இந்திரியங்களின் உதவியால் காணமுடியவில்லை. எனவே எமக்குத் திருமந்திரம் தியான சமாதிமூலம் சுத்திய தரிசனம் பெறலாம் என வழிகாட்டுகிறது. இதைக் கூறும் திருமந்திரம் இதோ:-

கற்பனை அற்றுக் களல்வழி யேசென்று
சிற்பனை எல்லாம் சிருட்டித்த பேரொளிப்
பொற்பினை நாடிப் புணர்மதி யோடுற்றுத்
தற்பர மாகத் தகுந்தன் சமாதியே

தம்மபதத்தை நன்கு புரட்டிப்பார்க்கும் போது அங்கேயும் சுத்தியதரிசனம் பெறுவதற்குச் சமாதி நிலை அடைதல் அவசியம் என வலியுறுத்தப்பட்டிருப்பதைக் காண்கிறோம். ஆனால் தம்மபதம் சுத்தியத்தைச் சொருப மாகவோ அல்லது வேறு எந்த உருவமாகவோ சிருஷ்டித்திருப்பதாகப் புலப்படவில்லை. திருமந்திரம் கூடச் சுத்தியத்தைக் கற்பனைக்கு எட்டாத பேரொளியென வர்ணித்திருப்பதைக் காண்கிறோம். மேலும் அதைக்

கண்டவர் விண்டிலர் எனவும் கண்டவர் கண்டிலர் என்பதையும் தெளிவுபடுத்துகின்றது. இவ்விளக்கத்தின் பிரகாரம் சத்தி யத்தை உருவாக்கப்படுத்தி எதுவும் கூறாத புத்திபிரானைச் சத்தியதரிசனம் பெறவில்லை எனக் கூறுதல் பொருத்தமற்றதாகும். அதேபோல சத்தியத்தை நேரடியாகவே உருவக்கப்படுத்தி வர்ணிக்கும் ஒரு சாதனையைச் சத்திய தரிசனம் பெற்றுவிட்டதாகக் கருதுதல் பொருத்தம் அற்றதாகும். திருமூலரைப் பொறுத்த அளவில் அவர் உடன்பாட்டு நிலையில் நேரடியாகச் சத்திய சொருபத்தை ஒரு மனித வடிவில் வர்ணித்ததாகக் காணவில்லை. அவர் சத்திய சொரு பத்தைப் பற்றிக் கூறியிருப்பதெல்லாம் எதிர்மறையாகவே இருப்பதைக் காண்கிறாம். அதற்கு ஓர் உதாரணம்:-

மாடத்து உளான்அவன் மண்டபத் தான்அலன் கூடத்து உளான்அலன் கோயிலுள் உளான்அலன் வேடத்து உளான்அலன் வேட்கைவிட்டார்

நெஞ்சில்

மூடத்த உளேநின்று முத்திதந் தானே

திருமந்திரம் உபதேசிக்கும் மெய்ப் பொருள் காணும் விவேகப் படைப்புச் சக்தி இல்லாதவர்களே தம்மபதத்தை வீண்கண்டனம் செய்ய முற்படுவர். அதனால் பொது மக்களிடையே பினவையும் பூசலையும் உண்டு பண்ணுவர். நாம் கூறுவதெல்லாம் இவ்விரு நூல்களையும் பக்கச்சார்பின்றி விழிப்புணர்வுடன் வழுவறச் சமாதி நிலையில் இருந்து ஒப்பு நோக்கினால் எவ்வித வேற்றுமையும் புலப்படாது என்பதேயாகும். கடவுளைப் பற்றி உடன்பாட்டு நிலையிலோ அல்லது எதிர்மறை நிலையிலோ எவ்வித வர்ணனையும் கூறாத புத்தபெருமானை நாஸ்திகன் என நாமம் இடுதல் விதண்டா வாதமாகும். புணர்மதியோடு தற்பரமாக ஒவ்வொருவரும் சமாதி நிலையில் இருந்து

ஒப்புநோக்கினால் எவ்வித வேற்றுமையும் புலப்படாது என்பதேயாகும். ஒவ்வொரு வரும் சமாதி நிலையில் சத்திய தரிசனம் பெறுதல் வேண்டும். எனவே திருமந்திரம் எமக்கு வழிகாட்டுகிறது. அதேபோலத் தம்மபதமும், உபசாந்தம் மூலம் போதியாகிய உபாதி விவேகம் பெற்று அதன் வாயிலாகவே சத்திய தரிசனம் பெறுதல் வேண்டும் என வழிகாட்டுகிறது. சமாதிச் சாதனை மூலம் புணர்மதி (விவேகம்) பெறலாம் என்பதைத் திருமந்திரமும், அதே போலச் சமாதிச் சாதனை மூலம் உபாதி விவேகம் பெறலாம் என்பதைத் தம்மபதமும் வலியுறுத்துவதைக் காண்கிறோம். சாதனையின் பலன் முத்தி என்கிறது திருமந்திரம். அதை நிர்வாணம் என்கிறது தம்மபதம். இதில் வேறுபாடில்லை.

தம்மபதத்தின் 75வது சுலோகம் இதை மிகவும் தெளிவாக விளக்குவதைப் பாருங்கள் :-

காமினி

அன்னாஹி வாபு உபநிஷா

சைவநாம்மணி செல்லப்பா

அன்னா நிவ்வாண

காமினி

எவம் எதாம்

அபின்னாய

பிக்கு புத்தஸ்ஸ

சக்காறும் நாபினான்

தெய்ய

விவேகம்

அனுபருஹயே.

இதன் தமிழாக்கம்:-

நிச்சயமாக உலகியல் இலாபத்துக்கு இட்டுச் செல்லும் பாதை ஒன்றும், நிர்வாண மாகிய மோட்சத்தைக் காட்டும் பாதை வேறொன்றுமாக உள்ளது. இதை உணரும் புத்தருடைய சீடரான பிக்கு உலக லாபங்களில் இன்பம் அடையாது பற்றறுக்கும்

சாதனை புரிதல் வேண்டும்:- மேலும் சத்தி யத்தைச் சுவைப்பவன் ஆனந்தமாகிய மோட்சத்தை அடைந்தவன் ஆவான் என்பதை விளக்கும் தம்மபதம் 205-வது சுலோகம் இதோ:-

தனிமையிலும் உபசாந்தத்திலும் சத்தி யத்தை ரசித்துப் பந்த பாசங்களிலிருந்து விடுதலை பெற்றவன் தர்மத்தில் ஆனந்தம் அடைவான். இங்கே உபசமா என்பது நிர்வாணத்தால் வரும் ஆனந்தத்தையாகும்.

205வது - சுலோகம்

பவிவேகரசம் பித்துவா
ரசம் உபசமஸ்ஸச
நித்தரோ ஹூதி
நிப்பாபோ
தம்ம பித்திரசம்
பிபம்.

உபசமா என்பதைத் திருமூலர் உபசாந்தி எனக் கொண்ட தலைப்பில் எட்டாந் தந்திரத் தில் ஆறு பாடல்கள் மூலம் விளக்கியுள்ளார். அதில் ஒரு பாடலை இங்குத் தருகிறோம்.
பரையின் பரவ பரத்துடன் ஏகமாய்த்
திரையின் நின்றாகிய தெண்புணல் போலவற்று(று)
உரைஉணர்ந் தாரமுத ஒக்க உணர்ந்து ஗ோன்
கரை கண்டான் உரை அற்ற கணக்கிலே.

இப்பாடலில் வரும் பரம்பொருடன் ஏகமாய்க் கலந்து ஆரமுதாகிய பேரின்பத்தை உரையற்ற நிலையிலே கீவன் முக்கள் இப்பிறவியிலேயே அனுபவிப்பான் என விளக்குகிறார். இதே கருத்தைத் திருமூலருக்குப் பின்புவந்த புத்தபிரான் வேறொரு விதமாகத் தெளிவுபடுத்துவதை ஒப்பு நோக்கிக் காணுகிறோம். புத்தபிரானுடைய முற்பிறவிகளை நம்பும் நாம் அவர் அதற்கு முன்பு என் திருமூலராகப் பிறந்திருத்தல் கூடாது? என விசாரணை செய்து பார்த்தால் பிரயோசனம் உடையதாகும்.

திருமூலரும் புத்தபிரானும் மனிதன் பூரணத்துவம் அடைதல் வேண்டும்: சத்திய தரிசனம் பெறுதல் வேண்டும். எனும் நம்பிக்கை கொண்டிருந்தனர். மனிதன் தெய்வமாகுதல் வேண்டும் என்பதே அவர்களுடைய குறிக்கோளாக இருந்தது. பரம்பொருளாகிய பூரணத்துவத்தை மனிதநிலைக்கு இறக்கிக் களியாட்டங்கள் புரிந்து உலகை ஒரு சர்க்கஸ் விளையாட்டு மேடையாக்க விரும்பவில்லை. பூரணத்துவத்தை மனிதன் அடைவதற்கு உறுதுணையாக உள்ளது முழுமையான உள்ளெளாளியேயாகும். அரைகுறையான உள்ளெளாளி பெற்ற ஆசிரியர்களாலும், மதகுருமார்களாலும் பல்லாயிரம் ஆண்டுகளாகக் கடவுளைப் பற்றிய மூட நம்பிக்கைகள் பரவி வருகின்றன.

பூரணத்துவம் மனிதனுடைய மனத்தைக் கடந்ததாகும். அதனால் அதனைக் கடவுள் என அழைக்கிறோம். மனத்தைக் கருவியாகக் கொண்டு செயற்படுபவர் கடவுள் அல்ல. மனித உடலும் உள்ளமும் பூரணத்தின் பகுதி களாகும். பகுதிகள் என்றும் பூரணமாவ தில்லை. எனவே பகுதிகள் கொண்ட உடலையும் உள்ளத்தையும் உடைய எந்தவொரு அவதாரத்தையும் கடவுள் எடுப்பதில்லை எனத் திருமூலரும் புத்தபிரானும் தெளிந்து நம்பினார்கள். அரைகுறையான உள்ளெளாளி பெற்றவர்கள் மனக்கட்டுப்பாட்டுக்குள்ளி ருந்து விடுதலை பெறுதல் அரிதாகும். மனிதன் பூரணமான உள்ளெளாளி பெறுதல் வேண்டும். அப்பொழுதுதான் அவன் தெய்வமாகலாம். இந்நிலை பெறுவதற்கு மனிதன் செய்ய வேண்டிய சாதனைகள் மூன்றேயாகும். அவற்றைப் புத்தபிரான் எந்த மதச் சார்புமற்ற நிலையில் கீலம் சமாதி பிரஞ்சு என விளக்கியுள்ளார். இதில் வரும்

பிரஞ்சு என்பதே பூரண உள்ளெளியாகும். இதை மதச்சார்புடைய நிலையில் திருமூலர் சுத்தியம் சிவம் சுந்தரம் எனத் தெளிவுபடுத்தி யுள்ளார். மதச்சார்புடன் ஆரம்பமாகிய திருமூலருடைய கடவுள் நம்பிக்கை புத்த பிரானிடம் மதச் சார்பற்ற நம்பிக்கையாக மினிர்வதனைக் காண்கிறோம்.

நம்பிக்கையின் அவசியத்தை புத்த பிரானைப் போலத் திருமூலர் வலியுறுத் தியிருப்பதாகப் புலப்படவில்லை. சுருக்க மாகக் கூறுவதாயின் நம்பிக்கை என்ற பதக்கையே திருமந்திரத்திலுள்ள மூவாயிரம் பாடல்களில் எங்கேனும் காணுதல் அரிதாக வுள்ளது. 423 சுலோகங்களைக் கொண்ட தம்மபதத்தில் அதைச் சுலபமாகப் பளிச் செனச் காணக்கூடியதாக உள்ளது. 381 ஆம் சுலோகத்தில் வரும் அப்பதத்தை இதோ தருகிறோம்:

பாமோஜ்ஜா பஹாலோ பிக்கு
பஸ்ஸனோ புத்த சாசனே

இதன் தமிழாக்கம்

பிக்குவே நீ புத்தருடைய உபதேசங்களைக் கணிந்த ஆனந்தத்துடனும் நம்பிக்கை யுடனும் அவதானித்து உணர்வாயாக

புத்த பிரான் பிக்குமாருக்கு உபதேசம் செய்தது போலத் திருமூலரும் சீடருக்கு ஹிதோபதேசம் 20 பாடல்களில் செய்கிறார். அதில் ஒரு பாடலிலேனும் நம்பிக்கை என்ற பதக்கை நேரடியாக உபயோகித்துள்ளதாகப் புலப்படவில்லை. நம்பிக்கைக்குரிய பொருளை வேறு சொற்றொடர்களால் மறைவாகவே குறிப்பிட்டிருப்பதைக் காண்கிறோம். கடவுள் நம்பிக்கை பற்றிப் பேசாத புத்த மதம் புத்தரிலும், தம்மபதத்திலும், சங்கத்திலும் நம்பிக்கை வைக்கும்படி சாதகர்களுக்கு வழி காட்டுகிறது. அதைப்

பின் பற்றியே நெறிதவறாது புத்த மக்கள் இன்றும் நம்பிக்கையுடனும் வழிபடுகின்றார்கள். திருமூலர் காட்டிய மறைஞான உபதேசத்தைச் சரிவர உணராத பெரும் பாலான சைவ மக்கள் இன்று பரம் பொருளைப் பலவிதமாக உருவகப்படுத்தி நம்பிக்கை இல்லாத இடங்களிலும் பொருள் களிலும் நம்பிக்கை வைத்து வழிபடுதலையே பரவலாகக் காண்கிறோம். எந்தப் பிராமணீயக் கொள்கைகளைப் புத்தர் மறுத்தாரோ அதை நீக்குவதில் வெற்றி கண்டார். எந்தப் பிராமணீயத்தைத் திருமூலர் மறுத்தாரோ அந்தப் பிராமணீயத்தை நீக்குவதில் அவர் அவ்வளவு வெற்றி காணவில்லை எனப் புலப்படுகிறது.

பரம்பொருளாகிய பிரமத்தைப் பற்றி ஒன்றும் கூறாது மெளனமாக இருந்த புத்த பிரான் தமது தம்ம போதனையில் தெய்வங்களைப் பற்றி மூன்ற வெவ்வேறு சுலோகங்களில் குறிப்பிட்டிருப்பதைக் காண்கிறோம். அச்சுலோகங்களாவன 30,44,200 என்பன வாகும். அவற்றில் பொதுவாகக் கூறப்பட்ட கருத்து கூடுதலான புண்ணியம் செய்து ஒருவன் தேவலோகத் துக்கே ராஜாவாகலாம் என்பதாகும். அந்தப் புண்ணிய கர்மபலன் முடிந்ததும் மீண்டும் வேறு பிறவி எடுக்க நேரிடும். ஆனால் தேவர்களாலும் மோட்சம் அல்லது நிர்வாணம் என்பதை மறுபிறவி இன்றித் தேவலோகத்திலிருந்தே பெற முடியாதென விளக்கியுள்ளார். திருமூலர் இக்கருத்தைப் புத்தபிரானுக்கு முன்பே இன்னும் சிறப்பாக விளக்கியுள்ளார். தேவர்களை விட அவர்களின் மூர்த்திகளாக விளங்கும், பிரம்மா, விஷ்ணு, உருத்திரனும் கூடத் தாம் செய்த மிகவும் உயர்ந்த புண்ணிய கர்மத்தின் பலனாகவே அனித நிலையிலிருந்து வேதலோக ஆட்சியாளர்களாக உயர்ந்தனர் என விளக்குகிறார். பரம்

பொருளாகிய பிரம்மம் மனித நிலைக்கோ அல்லது தேவர் நிலைக்கோ இறங்கிப் பிறப்பு எடுத்து அவதார புரங்கள் ஆவதில்லை எனத் திட்ட வட்டமாகப் பல பாடல்களில் விளக்கியுள்ளார். அடிமுடி தேடல் இதற்கு எடுத்துக் காட்டாகும். மற்றும் பிரளையம் என்னும் தலைப்பிலுள்ள 5 பாடல் களில் இவ்வண்மையை மறைபொருளாகக் கூறியுள்ளார்.

அதில் ஒரு பாடலை இங்கே தருகிறோம்.
தண்கடல் விட்ட தமரருந் தேவரும்
எண்கடல் சூழீம் பிரான்னன் நிறைஞ்சவர்
விண்கடல் செய்தவர் மேலெழுந் தப்புறங்
கண்கடல் செய்யுங் கருத்தறி யாரோ

நிமலன் பிறப்பிலி என்பதை நூற்றுக் கணக்கான பாடல்களில் எடுத்துக்காட்டிய திருமூலர் மேற்குறித்த பாடலில் மறை முகமாக மூவரும் தேவரும் நிலை மாறுவர் எனக் கூறப்பட்டுள்ளது. விஷ்ணு தெய் வத்தைப் பரம்பொருளாகக் கற்பனை செய்து வணங்கும் பிராமணீயக் கொள்கையுடைய மத்தவர்கள் தம் பரம்பொருள் 10 அவதாரங்கள் எடுத்துள்ளார் எனவும் அதில் ஒரு அவதாரமே புத்தபிரான் என்றும் புராணக் கதைகளைக் கட்டிவிட்டனர். திருமந்திரமும் தம்மபதமும் இத்தகைய அவதாரங்களை ஏற்பதில்லை. ஆனால் விஷ்ணு தெய்வம் பாதுகாப்புத் தொழில் புரிகிறதென்பதை ஏற்கின்றன. அதனால் விஷ்ணு வழிபாடு ஒம்பப்படுகிறது. விஷ்ணு பகவானே புத்தராக அவதரித்தது உண்மை எனின் புத்தபிரான் தம்மபதம் 114ஆம் சூத்திரத்தில் கூறியவாறு இறப்பு பிறப்பு இல்லாத - அமரம் பதம். நிலை அடைந்து விட்டதும் விஷ்ணு பகவான் இன்னும் அந்த நிர்வாண நிலை அடையாது இருப்பதும் புலப்படுகிறது. எனவே புத்தபிரான் விஷ்ணு பகவானிலும்

பார்க்கப் பூரண விடுதலை பெற்ற உயர்ந்த நிலையில் உள்ளார் எனப் பெளத்த மதத்தவர் விளக்குதல் நியாயமானதாகும். மேலும் நிருவாணமடைந்த புத்தபிரான் திரும்பவும் பிறவி எடுக்க மாட்டாராதவின் நலீன அவதார புரங்கர் எவரும் தான் புத்த பிரானின் அவதாரமெனத் தன்னை விளம்பரப்படுத்து வதைத் தம்மபதம் ஏற்காது. தில்லை வெளியில் கலந்து கொண்டால் எவரும் திரும்பி வரமாட்டார் எனத் திருமந்திரமும் வலியுறுத்துவதைக் காண்கிறோம்.

அற்புத சித்திகள் செய்து மக்களை மருட்டு பெற்களைக் கடவுள் என நம்பலாமா? எனும் வினா கடவுள் நம் பிக்கையில் எழுகின்றது. இதற்குத் திருமந்திரமும் தம்மபதமும் யாது விடை கொடுக்கின்றன. என்பதைக் கவனிப்போம். அட்டமாசித்தி களைப் பற்றிக் கூறும் திருமந்திரம் அவையாவும் மாயாமனசக்தி விருத்தியினால் ஆகக் கூடியவை என விளக்குகிறது. பரம்பொருள் மனவாக்குச் சக்திகளைக் கடந்து நிற்பதனாற்றான் அதைக் கடவுள் என வழங்குகிறோம். எனவே மனத்தைக் கடந்த கடவுள் மனித உருவும் எடுத்து மனோசக்தியாற் சித்திகள் புரிய வேண்டிய தில்லை. ஆக்கமும் கேடும் இல்லாத பரம்பொருள் எதையும் ஆக்கி அற்புதம் புரிதல் எங்ஙனமாகும். மெய்ப்பொருள் காண்பவர் அற்புதம் செய்வோரைக் கடவுள் என நம்பமாட்டார்கள். இயற்கையிலுள்ள அற்புதங்களே திருவருட் சக்தியினால் நிகழ் வனவாகும். மற்றும் செயற்கையான அற்புதங்கள் அட்டமா சித்திகளுள் அடங்கும். இவற்றை இரத்தினச் சுருக்கமாக விளக்கும் திருமந்திரம் இதோ:-

வாக்கு மனமும் மறைந்த மறைப்பொருள் நோக்குமின் நோக்கப் படும்பொருள் நுண்ணியது

போக்கொன்றும் இல்லை வரவில்லை
கேட்டில்லை
ஆக்கமும் அத்தனை ஆய்ந்துகொள் வார்க்கே

இதில் வரும் நோக்கப்படும் பொருள் நுண்ணியது என்பது தான் உண்மை விளக்க மாகும். அது அருவமானது. அது கண்முன் விளங்கித் தோன்றும். உடல் எடுத்துச் செயற்கை ஆக்கமான அற்புதங்கள் செய்வ தில்லை. இங்கே அத்தன் எனக் குறிப்பிட்டது நுண்ணிதான் சத்தியப் பரம்பொருளையாகும். இப்பொருளைத் தியான் சமாதியில் ஆய்ந்து ஓவ்வொருவரும் தம்முள்ளேயே மறைந் திருப்பதைத் தெளிந்து கொள்ளுதல் வேண்டும். அதுவன்றிப் புறப்பொருளாகக் காட்சியளிக்கும் உடல் எடுத்த அவதார புருடர் செய்யும் செயற்கையான அற்புதங்களைக் கண்டு அவர்களைக் கடவுள் என நம்புதல் மன அபிமானத்தின் விளைவாகும். இதைச் சத்திய தரிசனம் எனக்கூறுதல் மனப் பிராந்தியின் செயலாகும்.

இதே கருத்தை வேறு விதமாகச் சொல்லும் தம்மபதச் சுலோகம் 175 ஜ் படித்துப் பாருங்கள்:-

ஹம்ஸாதிக்கபதே யன்தி
ஆகாஸே யன்தி இதியா,
நியன்தி தீரா லோகம்ஹா
ஜெத்வா மாரம் சவாஹினிம்
இதன் தமிழாக்கம்:-

குரிய திசை வழியே அன்னப் பறவை கள் சிறகடித்துப் பறக்கின்றன. சித்தர்கள் வெறும் மானசீக சக்தியால் ஆகாயத்தில் பறக்கின்றனர். அன்னப் பறவைகள் போன்று இயற்கையாகப் பறந்து நிருவாணம் அடை தல்தான் புத்தபிரான் உபதேசிக்கும்.அற்புத மான விளக்கமாகும். சித்தர்கள் புரியும் செயற்கையான அற்புதங்கள் நிருவாணத்தையோ அல்லது மோட்சத்தையோ

கெடுக்கமாட்டாதென்பதே புத்தபிரானின் துணிவாகும். சத்தியத்திலும் அறத்திலுமே நம்பிக்கை வைத்து பந்தபாசங்களில் இருந்து விடுதலை பெறும் வண்ணம் இருந்தாலும் வழி காட்டுகின்றன. புறஉருவங்களைக் கடவுள் என நம்பும்படி அவை கூறவில்லை. மக்களிடம் மறைந்து உள்ளே இருக்கும் சத்திய அறச்சக்தியை ஞானபோதமாக வெளிக்கொண்டு வருவதே எமது நம்பிக்கையாக இருக்கட்டும். இந்த நம்பிக்கையே கடவுள் நம்பிக்கை எனத் திருமந்திரம் தெளிவுபடுத்துகிறது. இந்த நம்பிக்கை மூட நம்பிக்கை இல்லை.

விழிப்புணர்வு

பிராமணனைப் பற்றித் திருமூலரும் புத்தபிரானும் மிகவும் தெளிவாக விளக்கி யுள்ளனர். முதலாம் தந்திரத்தில் அந்தனர் ஒழுக்கம் என்ற தலைப்பில் திருமூலர் 14 திருமந்திர விருத்தப்பாக்களை இயற்றி எம்மை நெறிப்படுத்துகிறார். அதேபோலப் புத்தபிரானும் தம்மபதத்தின் 26வது அத்தியாயத்தில் பிராமணவாக்கு என்னும் தலைப்பில் உபதேசம் செய்து எம்மை நெறிப்படுத்துகிறார். உண்மையான பிராமணன் விழிப்புணர்வும் அருளும் உடையவனாய்ப் பந்த பாசங்களிலிருந்து விடுபட்டவனாக, சமாதிநிலை அடைந்து சாந்த சொருபியாய் விளங்குவான் என்பதை இருவரும் எவ்விதப் பேதமும் இன்றித் தெளிவுபடுத்துகின்றனர். சடங்கு அறுப்போர் பிராமணர் என்பதை இருவருமே வலியுறுத்துகின்றனர். பிராமணர் உலக விடையங்களை விட்டு ஓடும் விழிப்புணர்வுடையவரென்பதே திருமந்திரத்திலும் தம்மபதத்திலும் விளக்கப்பட்டுள்ள சிறப்பு அம்சமாகும். இவற்றைக் கூறும் திருமந்திரம் இதோ:-

சத்தியம் இன்றித் தனிஞானத் தானின்றி ஒத்த விடயம் விட டோரும் உணர்வின்றிப் பக்தியும் இன்றிப் பரன்உண்மை இன்றிப் பித்தேறு மூடர் பிராமணர் நாம்அன்றே

இங்கே பிராமணருக்குரிய குணாதிசயங்கள் எதிர்மறையாகக் கூறப்பட்டுள்ள கவனத் துக்குரியதாகும். பொய்யான அஞ்ஞான நெறியில் மன உணர்ச்சியுடன் மெய்ஞ்ஞானம் பெறாதுள்ள மூடர்களைப் போன்ற உள்ளவர்கள் பிராமணர்கள் அல்லர் என்பது இப்பாடவின் எதிர்மறை விளக்கமாகும். மன உணர்ச்சி நிலையில் உலக விடயங்களில் கவனம் செலுத்துவோர் மூடர் என்பதும், ஆன்மீக விழிப்புணர்வு நிலையில் பொய்யானவற்றைப் பொய்யெனக் கண்டு மெய்யுணர்தல் பெறுவோரே பிராமணராவர் என்பதும் புலப்படுகிறது. சமாதி கைகூடும் போதுதான் விழிப்புணர்வு உள்ளிருந்து சுயமாகவே மலரும் என்பதைத் திருமூலரும் புத்தபிரானும் ஒருமூகமாகத் தெளிவுபடுத்துகின்றனர்.

பிராமணர் யார்? என்பதிற் கூட இருவருக்குமிடையே ஒருமைப்பாட்டைக் காண்கிறோம். வேதத்துக்கு உரை எழுதிய மனுகூறிய வருண நீதிக் கொள்கைகளை இருவரும் நிராகரித்துள்ளனர். வருண நீதி நான்கு குல பேதங்களை மக்களிடையே புகுத்தி ஒவ்வொரு குலத்தினர்க்கும் வெவ்வேறு நீதியை வேதத்தின் பெயரால் ஆக்கப்பட்டுள்ளதாகும். திருமூலர் செய்த இதோபதேசத்தின் மூன்றாவது செய்யுளில் ஒன்றே குலம் ஒருவனே தேவன் என்று விளக்கியுள்ளதைக் காண்க. மேலும் பூநாலும் சிகையும் பூண்டவர்கள் எல்லோரும் பிராமணர் அல்லர் என்பதையும், நூலானது வேதாந்தத்தையும், சிகையாகிய குடுமியெய்ஞானத்தையும் எடுத்துக் காட்டும் அடையாளங்களாக

உள்ளன என்பதையும் 230-வது செய்யுளில் தெளிவுபடுத்தியுள்ளார். நூலும் சிகையும் வேடமாக கொள்ளாவிடினும் வேதாந்த நெறிநின்று மெய்ஞ்ஞானம் பெற்ற எவரும் பிராமணராவர் என்பது திருமூலர் கூற்றாகும். புத்த பிரானும் இதை வலியுறுத்தியுள்ளார்.

பிராமணர் யார்? என்பதைப் புத்தபிரானுடைய ஆச்சிரமத்தில் நிகழ்ந்த ஓர் உண்மையான சம்பவம் விளக்குகின்றது. பிராமண குலத்திற் பிறந்த ஒரு பிராமணன் புத்தபிரானிடம் உபதேசம் பெறும்பொருட்டு அவருடைய ஆச்சிரமத்திற்குச் சென்றிருந்தான். அங்கு புத்தபிரான் தமது சீடர்களாகிய பிக்குமாரைப் பிராமணர் என அழைப்பதை அவன் கவனித்தான். எனவே தான் பிராமண குலத்திற் பிறந்தபடியால் தன்னையும் பிராமணர் என அவர் அழைப்பார் என எதிர்பார்த்தான். ஏமாற்றம் அடைந்தான். அதைப்பற்றி அவரிடம் காரணம் கேட்டான். அதற்குப் புத்தபிரான் அளித்த விடை ஒருவன் பிறப்பினாலோ அல்லது வெளிவேடங்களினாலோ பிராமணன் ஆவதில்லை. அதி உன்னதமான இலட்சியத்தை அடையும் பொருட்டுப் பந்த பாசங்களை நீக்கி உயர்ந்த நான்கு உண்மைகளையும் சரிவரத் தெளிந்து செயற்படுபவனே பிராமணாவான் பிறப்பினாலும் புற வேடத்தினாலும் தன்னைப் பிராமணனென அகங்காரம் கொண்டிருந்த அந்தப் பிராமணன் அறநெறி ஒழுக்கத்தினால் மட்டுமே தான் உண்மையான பிராமணன் ஆகலாம் என்பதை உணர்ந்தான். இதிலிருந்து நாம்கிரகித்துத் தெளிய வேண்டியது யாதெனின் மோட்சமாகிய இலட்சியத்தை அடைவதற்கு நாம் எவராயிருந்தாலும் சரி பிராமண நிலை அடைதல் வேண்டும் என்பதாகும். ஆன்மீக விழிப்புணர்வே பிராமணீயத்தின் ஆணிவேராகும்.

திருமூலர் தமது குருவாக வழிபட்ட நந்தியைப் பற்றியும் மகேசனைப் பற்றியும் மற்றும் புத்தபிரான் தம்மபதத்தின் கடைசி அத்தியாயத்தில் கூறியிருக்கும் உண்மையைப் பற்றியும் ஒப்புநோக்குதல் நன்றாகும். மறைஞானம் பெற்ற பிராமணனிடம் உள்ள சிறந்த குணாதிசயங்களைப் பற்றி விளக்கும் நாற்பதாவது கலோகத்தில் தம்மபதம் கூறுவதைப் படித்துப் பாருங்கள்:-

உஷபம் பவறம் வீரம்
மகேசிம் நகாதகம் புத்தம்
தம் அகம் புறுமி பிராமணம்

ஞான போதத்தையே புத்தம் எனக்குறிப்பிட்டுள்ளார். உஷபம் நந்தியின் அடையாளமாகும். அதன் மறைபொருள் அச்சம் இன்மையாகும், மகேசனின் மறைபொருள் நன்னென்றியையும், சமாதியையும் மெய்ஞ்ஞானத்தையும் நாடுபவன் என்பதாகும். நகாதகத்தின் அகப்பொருள், பந்த பாசங்களாகிய மலங்களில் இருந்து விடுதலை பெற்றவனாவான். நந்தியை வழிபடுபவனிடம் ஆன்மீக வீரம் உண்டாகும். இத்தகைய குணாதிசயங்கள் உடையவனையே புத்தபிரான் பிராமணன் என அழைக்கிறார். இதன் பிரகாரம் திருமூலரும் புத்தபிரானும் பிராமணர்களாகத் திகழ்ந்தனர் என்பதை நாம் கிரகிக்க முடிகிறது.

மேலும் மறைஞானம் பெற்ற பிராமணன் விருப்பு வெறுப்பு அற்றவனாகவும் நன்மைத்தை அறிவு அறியாமை ஆகிய மனச்செயற்பாட்டின் இருமை வகைகளையும் சமமாக நோக்கும் நடுவு நிலைமை உடையவன் ஆகவும் திகழ்வான் என்பதைத் திருமந்திரத்திலும் தம்மபதத்திலும் தெளிவுபடுத்தப்பட்டுள்ளதைக் காண்கிறோம்; பரவசம் அடைகிறோம். நாமும் பிராமண

னாக வாழ வேண்டும் எனப் பிரார்த்திக்கிள்ளோம்.

புறப்பொருளை நிர்மாணிக்கும் சிற்பிமனமாகும். மனத்தில் எழும் காம இச்சை, பாவ இச்சை, விபாவ இச்சை ஆகிய மூன்று இச்சைகளும் சிந்தனை மூலமும் கற்பனை மூலமும் மக்களைப் பந்திக்கின்றன. அருவமான பொருள்களைப் பற்றி மனோ கற்பனை செய்தல்கூட விபாவ இச்சையாகும். இவற்றைப் பற்றிய ஆன்மீக விழிப்புணர்வுடைய வனே பிராமணன் ஆவான்.

ஆன்மீக விழிப்புணர் வென்பது கடவுளைப் பற்றியோ அல்லது ஆன்மாவைப் பற்றியோ சாதகர்களுக்கு ஏற்படும் உணர்வு எனச் சில உரை ஆசிரியர்கள் விளக்கங்கூறுகின்றனர். இத்தகைய விளக்கத்தை திருமூலரோ அல்லது புத்தபிரானோ கொடுத்துள்ளதாகப் புலப்படவில்லை. ஆன்மாவும், கடவுளும் மனத்தில் ஏற்படும் சுட்டறிவைக்கடந்தனவாகும். அவற்றைப்பற்றி மனத்தினாற் கற்பனை உணர்வுகளைப் பெருக்கும் சாதனை செய்வதால் அவற்றை முழுமையாகத் தெளிதல் இயலாத்தாகும். எனவே அவற்றைப் பற்றிய மெய்யணர்தல் பெறுவதற்கு என்ன செய்தல் வேண்டும்? என்னும் விசாரணை சாதர்களிடம் எழுதல் சகஜமாகும். வேண்டிய விடை கொடுத்தல் எமதுகடமையாகும்.

பூரணத்துவமான சத்தியத்தையோ அல்லது பரம்பொருளையோ மனத்தினாற்கண்டுபிடிக்க இயலாவிடின் பரவாயில்லை. ஆனால் பொய்யானவற்றைப் பொய்யெனக்கண்டுபிடிக்கும் ஆற்றல் மனத்துக்கு உண்டு. அதையே அவதான ஆற்றல் அல்லது விழிப்புணர்வு எனத் திருமூலரும் புத்தபிரானும் அபிப்பிராய பேதமின்றித் தெளிவுபடுத்தியுள்ளனர். தம்மபதத்தின் இரண்டாவது

அதிகாரத்தில் அபமாதவாக்கு என்னும் தலைப்பில் விழிப்புணர்வைப் பற்றிய விசேடமான தனி விளக்கம் வருகின்றது. அபிரமாதம் என்னும் சமஸ்கிருதச் சொல்லே பாளி மொழியில் அபமாத என வழங்கப் படுகிறது. இதன் அகப்பொருள் காலத்துக்கும் அதனால் ஏற்படும் தாமதத்துக்கும் கட்டுப்படாது இருத்தலாகும். இங்கே குறிக்கப்பட்ட காலம் குரியனைக் கொண்டு கணிக்கப்படும் காலம் அன்று: மனவிருத்தியினால் நிகழும் உளவியற் காலத்தையே இங்கு விசேடமாகக் கருதப்படுகிறது. மனத்தில் பதியவைத்துள்ள சிந்தனைகள் யாவும் இறந்த காலத்தனவாகும். இந்தச் சிந்தனைகளின் இயல்பு, நிகழ்காலத்தைப் புறக்கணித்துக் கற்பனையால் ஆக்கப்படும் ஒரு பொய்யான எதிர் காலத்தை நோக்கி ஓடுதலாகும். இங்ஙனம் விலகி ஓடும் சிந்தனைகளால் நிகழ்காலத்தில் உருவாகும் ஆள்மீகப் பிரச்சினைகளுக்கு முகங்கொடுத்து விசாரணை செய்து தீர்வு காண இயலுமா? எனவே பிரமாதம் என்னும் காலதாமதத்துக்கும் கட்டுப்பாட்டுக்கும் உட்படாது மனோ விகாரங்களைப் பற்றி அவதான ஆற்றலுடன் விசாரணை செய்து அவற்றின் பொய்யான செயற்பாட்டைப் பொய்யென உணர்ந்து அவற்றிலிருந்து முழுமையான விடுதலை பெறுவதற்கு ஆதாரமாக உள்ளதே அபமாத என்னும் ஆள்மீக விழிப்புணர்வாகும். அதை மனநிறைவு என்றும் வேறு சொற்றொடரால் புத்தபிரான் விளக்குகிறார். மன நிறைவு என்பது மனோ சக்தியின் நிறைவு அன்று: மனம் சாந்தி அடையும் போது அதாவது சலனம் அற்ற மெளனம் ஆகும் போது அதனிடம் நிறைவாகும் அறத்தின் சக்தியே உண்மையான மனநிறைவாகும். இத்தகைய மன நிறைவையே அபமாதம் என்னும் மரண மிலாப் பெருவாழ்வு என விளக்குகிறார்.

'பமாதத்தின்' பாதை மரணத்துக்கு இட்டுச் செல்வதாகும். இதை விளக்கும் தம்மபதம் இதோ அபமாதோ அமர்த்த பதம் பமாதோ மக்குனோ பதம். அபமாதம் மரணமிலா வாழ்வாகும். அறத்தின் சக்தி வியாபகமான தாகும். பரம்பொருளைப் போல அது நீக்கம் அற எங்கும் நிறைந்ததாகும். திருமூலர் அதைச் சுத்த சக்தி என விளக்கம் கூறுகிறார்.

சுத்த சக்தியானது ஓளிர்ச் சோதியாக மோனசமாதி நிலையில் உள்ளிருந்து பிரகாசிக்கும். இந்நிலையை அடைய வேண்டும் எனின் ஒரு சாதகன் மனத்தினுடைய மூன்று அவஸ்தைகளையும் விட்டு நீங்கி நான்காவது பரிமாணமாகிய துரியாதீத் நிலை எய்துதல் வேண்டும். துரியாதீத் நிலை என்பது மனத்தினுடைய விழிப்பு, கனவு, உறக்கம் ஆகிய மூன்று நிலைகளையும் கடந்ததாகும். அதை அனுபூதி நிலையாக விளக்கும் திருமந்திரம் இதோ:-

துரியங்கள் மூன்றும் கடந்தொளிர் சோதி
அறிய துரிய மதில்மது மூன்றாய்
விரிவு குவிவு விழுங்கி உமிழுந்தே
உரையில் அநுபுதி திகத்தி னுள்ளானே

மாயா சம்பந்தமான மனத்தின் இயல்பு விரிதலும் குவிதலுமாகும். அதனாலேயே நாம் இருவினைக்கு உட்படுகிறோம். அறிவு அறியாமைக்கு இடமாகிறோம். இறப்புப் பிறப்பு எய்துகிறோம். இவற்றிலிருந்து விடுதலை பெறுதலே மோசட்மாகும். துரிய நிலையிலிருந்து நீங்க வேண்டுமாயின், மனத்தின் அவஸ்தைகளைப் பற்றி அவதான விழிப்புணர்வுடன் கவனித்து மெய்யுணர்தல் பெறுதல் வேண்டும். அந்த நான்காவது பரிமாணத்திலுள்ள அநுபூதி நிலையைப் புத்தபிரான் போதி நிலையெனக் கூறுகிறார். இதில் இருவரும் ஒருமைப்பாடு பெறுகின்றனர்.

திருமந்திரமும் சித்தர் சிந்தனைகளும்

நா. சுப்பிரமணியன், கெளசல்யா சுப்பிரமணியன்

மேலே பொதுவாக நிறுவன சார்பாக நிகழ்ந்த சிந்தனைகளின் வரலாற்றை அவதானித்தோம். மேற்படி காலப்பகுதிகளில் எந்த நிறுவன சார்புமற்ற நிலையிலும் சில சிந்தனைகள் முன்வைக்கப்பட்டன. அவற்றைச் சித்தர் சிந்தனைகள் என்பது மரபு.

சித்தர்கள் என்போர் சில சித்திகள் (சிறப்பு ஆற்றல்கள்) கைவரப் பெற்றவர்கள் என்றும் சித்தத்தைச் சிவன்பாலே வைத்த வர்கள் என்றும் கூறுவது தொல்வழக்கு. இவர்களைப் பண்டைக்கால உலகாயதவாதிகள் எனக் கொள்வது இன்றைய பொதுவுடமைப் பார்வையாளர்களின் நோக்கு. ஆனால் உண்மையில் அவர்கள் சுயசிந்தனைக்கு முதன்மை கொடுத்தவர்கள் - சித்தம் ஒப்புக் கொள்ளும் உண்மையை மட்டும் தரிசித்தவர்கள் எனப் பொருள் கொள்வதே பொருந்தும். அவர்கள் பார்வையில் உலகாயதமும் உண்டு. ஆன் மிகமும் உண்டு. இவற்றுக்கு மேலாக அனுபவித்த உணர்வையும் அறிந்த உண்மையையும் அச்சமின்றி எடுத்துரைக்கும் மனப்பக்குவமும் உண்டு. இந்த மனப்பக்குவமே அவர்களை எந்த நிறுவனக் கட்டமைப்புக்குள்ளும் அடங்காத சுய சிந்தனையாளர்களாகக் காட்டியது.

சித்தர்கள் பல்வேறு காலகட்டங்களில் வாழ்ந்துள்ளனர். பக்தி இயக்க காலத்தில் வாழ்ந்த நாயனாரான திருமூலரும் ஒரு சித்தராகவே கருதப்படுகிறார். இருபதாம் நூற்றாண்டின் வைகறையில் விடுதலைக் குரல் எழுப்பிய மகாகவி சுப்பிரமணியபாரதியும் தன்னை ஒரு சித்தன் என அழைத்துக் கொண்டார் என்பது குறிப் பிடத்தக்கது. சிவ வாக்கியர், பட்டினத்தார், பாம்பாட்டி சித்தர், சட்டைமுனி, குதம்பை சித்தர் முதலிய பலர் ஏறத்தாழ கி.பி 13 - 17 ஆம் நூற்றாண்டுகளில் வாழ்ந்தனர் என்பது பொதுவான ஊகம். இத்தகையவர்களின் பாடல்கள் சித்தர்பாடல்கள் என தனித் தொகுதியாக - தமிழ் இலக்கியப் பரப்பில் ஒரு முக்கிய பகுதியாகப் பேணப்பட்டு வந்துள்ளன. இவற்றின் ஊடாகப் புலப்பட்டு நிற்கும் ஒரு குறிப்பிட்ட சிந்தனைப் போக்கை இங்கு சுருக்கமாக நோக்கலாம். இவ்வகையில் முதற்கண் திருமூலர் சிந்தனைகளைக் கவனத்திற் கொள்வோம்.

திருமூலரின் திருமந்திரம் சைவ சித்தாந்த சார்பான பல செய்திகளை உள்ளடக்கியது எனினும் அதற்குப் புறம்பான பல செய்தகிளையும் கொண்டுள்ளதால் சைவசித்தாந்த சாத்திரவரிசையில் அது

கொள்ளப்படவில்லை என்பதையும் முன்னர் நோக்கியுள்ளோம். திருமுறைகளின் வரிசையில் அந்நால் இடம்பெற்றிருப்பினும் பெரும் பாலான திருமுறைகளின் பொதுப்போக்கி விருந்து அது வேறுபட்டுள்ளமையும் தெளிவு. ஏனைய திருமுறைகள் பலவும் குறிப்பிட்ட ஒரு பக்திநெறியைக் கடைப்பிடித்த தோத்திரங்களாக அமைய, இந்நால் தான் எழுந்த காலப்பகுதியின் சைவ சமயச்சார்பான பல செய்திகளையும், நடைமுறைகளையும் தொகுத்துதரும் சாத்திரநூலாகவும் அறக்கருத்துக்களை முன் வைக்கும் சமூக வழிகாட்டியாகவும் திகழ்கின்றது. இந்நாலிலே தமது இறைநம்பிக்கையையும் வழிபாட்டுமுறைகளில் உள்ள ஈடுபாட்டையும் தெளிவாகப் புலப்படுத்தி நிற்கும் திருமூலர் தமது காலப்பகுதியின் பொதுவான சிந்தனையோட்டத்துக்கு மாறானவை எனக் கருத்துக்கூட சில எண்ணாங்களையும் வெளியிட்டுள்ளார். இவ்வாறான ஒரு எண்ணத்தை இங்கு நோக்குவோம்.

படமாடக் கோயிற் பகவர்க்கொன் றீயின் நடமாடங் கோயில் நம்பர்க்கங் காக நடமாடுங் கோயில் நம்பர்க் கொன் றீயில் படமாடக் கோயிற் பகவர்க்க தாமே.

இப்பாடல் மகேசவர பூசை - அடியார்க்குணவளித்தல் - பற்றிய பகுதியில் அமைவது. இப்பாடலின் பொருள் வெளிப்படை. கோயிலில் இறைவனுக்கு கொடுப்பவை அடியார்க்குப் போய்ச் சேராது. மாறாக, அடியார்க்களிப்பதோ இறைவனைச் சென்று சேரும் என்கிறார் திருமூலர். இன்றைய சமூக நோக்கினர் பலருக்கும் கருத்துவிருந்தாயமையும் சிந்தனை இது. இப்பாடலைத் திருமூலர் பாடிய காலத்தில் பக்தி இயக்கத்தின் பேராகத் தமிழகமெங்கும் கோயில்கள் கட்டப்பட்டு, முறையான வழிபாடுகள் மேற்கொண்டு நித்தமும் பூசன நிகழ்த்தப்பட்டு வந்த காலம் அது. நாயன்மார்பலர் இறைதொண்டுக்காக தம் உடல் பொருள் ஆவி மூன்றையும் ஒப்படைக்க முன்வந்த காலமுங் கூட. அதேவேளை அடியவர்க்கு உணவளித்தலும் மிகச்சிறந்த இறைபணியாக கருதப்பட்ட காலம். இவ்வாறு இறைவனும் அடியவர்களும் ஒரு சேர வழிபடப்பட்டு உபசரிக்கப்பட்டு நின்ற சூழலில், கோயிலுக்கு வழங்குவது அடியவர்க்குச் சென்று சேராது என்ற கருத்தை முன்வைக்கிறார் திருமூலர். கோயில் வழிபாட்டுச் சிந்தனையின் அடித்தளத்தையே ஆட்டங்காணச் செய்யும் எண்ணக்கரு இது என்பது தெளிவு. இந்தவகையில் அக்காலப்பகுதியின் பொதுவான போக்கினின்று வேறுபட்டுச் சிந்திப்பவராகத் திருமூலர் திகழ்ந்துள்ளமை தெளிவு. இதற்கான காரணங்களை ஊகிப்பது சிரமமல்ல.

கோயில்கள் பல கட்டப்பட்டு வழிபாட்டு முறைகள் மேற்கொள்ளப்பட்டு வந்த அன்றைய சூழலில் உண்மையான பக்தியனர்வுக்குப் புறம்பாக கிரியை முறைகள் முதன்மைபெறத் தொடங்கி யிருக்கும். அதேவேளை மன்னர்களும் குறுநிலத்தலைவர்களும் கோயில்களுக்கு நிலங்களையும் பொன்னையும் பொருள்களையும் வாரிவழங்கி அக்கிரியை முறை களை வளர்க்க முன்னின்றமையையும் அக்கால வரலாறு உணர்த்தும். இவ்வாறான போக்கு சமூகத்தின் சாதாரண மனிதனிட மிருந்து சமயத்தை வேறுபடுத்திவிடும் எனத் திருமூலர் கருதினார் எனில் தவறாகாது. எனவே கோயிலை விட மனிதன் முக்கியம் என்ற மனிதநேய சிந்தனையை அவர் அன்று முன்வைத்தார் எனலாம். இத்தொடர்பில்

திருமூலரின் வேறு இருபாடல்களையும் இங்கு சுட்டலாம்.

அன்பும் சிவமும் இரண்டென்பர் அறிவிலார்
அன்பே சிவமாவ தாரு மறிகிலார்
அன்பே சிவமாவ தாரு மறிந்தபின்
அன்பே சிவமாய் அமர்ந் திருப்பாரே.

உள்ளம் பெருங்கோயி லூஞுடம் பாலயம்
வள்ளற் பிரானார்க்கு வாய் கோபுர வாசல்
தெள்ளத் தெளிவார்க்குச் சீவன் சிவவிங்கம்
கள்ளப் புலனைந்தும் காளாமணிவிளக்கே.

இவற்றின் பொருள் வெளிப்படை.
அன்பே இறையுணர்வு, உடம்பே கோயில்.
இதுதான் திருமூலர் கருத்து. அன்புவேறு
இறையுணர்வு வேறு என்று அன்றுபலர்
சிந்தித்திருப்பார்கள். அல்லது இறை
வழிபாட்டில் ஈடுபடும் சிலரிடம் அன்
புணர்வு இல்லாதநிலையை அவர் கண்டிட
ருப்பார். கோயில்களைப் பெரிதாகக் கட்ட
டும் முயற்சிகளால் பொருஞும் மனித
உழைப்பும் பெருமளவு செலவாவதை
அவர் அவதானித்திருப்பார். அவற்றால் ஏற்
பட்ட உணர்வலைகளின் எதிரொலிகளாக
மேற்படி பாடல்கள் அமைந்தன எனக்
கருத இடமுண்டு. இவ்வாறு சிந்திக்கும்
போது பக்தி இயக்கத்தின் மனிதநேய அடித்
தளத்தைப் பாதுகாக்கும் வகையில் சிந்தித்த
முதல்வராக - முதற்சித்தராக - திருமூலரைக்
கணிக்க இடமுண்டாகிறது.

மேலும், திருமூலர் உடல்பற்றிப் புலப்
படுத்தி நிற்கும் ஒரு கருத்தும் இத்தொடர்பில்
சிந்தனைக்குரியது.

உடம்பார் அழியில் உயிரார் அழிவர்
திடம்படு மெய் ஞானஞ் சேரவு மாட்டார்
உடம்பை வளர்க்கும் உபாய மறிந்தே
உம்பை வளர்த்தேன் உயர்வளர்த் தேனே.

இப்பாடலில் உயிரின் நோக்கம்
நிறைவேற உடம்பு பேணப்படலின் அவசி

யம் சுட்டப்பட்டுள்ளது. இவர் இப்பாடல்
பாடிய காலத்தில் நாவுக்கரசர் முதலியோர்
உடம்பை இழித்தும் பழித்தும் பேசினர்
என்பது கவனத்துக்குரியது. நாவுக்கரசரின்
புழுப் பெய்த பண்டிதன்னைப் புறமொரு
தோலான் மூடி

ஓழுக் கறா ஒன்பதுவா யொற்றுமை
ஓன்றுமில்லை
சழக்குடை இதனுள் ஐவர் சங்கடம் பலவும்
செய்வர்
அழிப்பனாய் வாழுமாட்டேன் ஆரூர்
மூலட்ட ணீரே.

என்ற பாடலுடன் திருமூலரின் மேற்படி
பாடலை நோக்க இரண்டின் பார்வை
வேறுபாடும் புலனாகும். நாவுக்கரசர்
பார்வையில் அவர் முன்சார்ந்து நின்ற
சமணத்தின் தாக்கம் தெரிகின்றது. திருமூலர்
உலகியலை உடலை - பயன்பாடு கருதி ஒப்பு
கொள்பவராக அமைகிறார். அதனைப்
பயன் கொள்பவராக காட்சி தருகிறார்.

சித்தர் பாடல்கள் என்ற இலக்கியப்
பரப்பில் நாம் காணும் சித்தரிற் பெரும்
பாலோர் இறைநம்பிக்கையுடையவர்களே.
அவர்களிற் சிலர் பூசைவிதிகள் பற்றிச் சிந்தித்
தவர்கள். பட்டினத்தார் போன்ற சிலர் பாடல்
களில் உலகியலின் இழிவுகளும் பேசப்படு
கின்றன. சிலவாக்கியர், குதம்பைச் சித்தர்
ஆகியோரது பாடல்களிலே (திருமூலர் சிந்த
னை வளர்ச்சி எனக் கருத்தக்க வகையில்)
சமகால வழிபாட்டு முறைகளுக்கு எதிரான
குரல் ஒலிக்கக் காணலாம். அவற்றுட் சில
வற்றை மட்டும் இங்கே நோக்கலாம்.

கோயிலாவ தேதா குளங்களாவ தேதா
கோயிலும் குளங்களும் கும்பிடும் குலாமரே
கோயிலும் மனத்துளே குளங்களும் மனத்துளே
ஆவதும் அழிவதும் இல்லை யில்லையே.
செங்கலும் கருங்கலு சிவந்த சாதிலிங்கமும்

செம்பிலும் தராவிலும் சிவன் இருப்பன்
என்கிறீர்
உம்பதம் அறிந்து நீர் உம்மை நீர் அறிந்தபின்
அம்பலம் நிறைந்த நாகர் ஆடல்
பாடலாகுமே
பூசை பூசை என்று நீர் பூசை செய்யும்
பேதைகாள்
பூசையுள்ள தன்னிலே பூசைகொண்ட
தெவ்விடம்?
ஆதிபூசை கொண்டதோ அநாதிபூசை
கொண்டதோ
ஏதுபூசை கொண்டதோ இன்னதென்
நியம்புமே.
இருக்கு நூறு வேதமும் எழுத்தையற ஒதினும்
பெருக்க நீறு பூசினும் பிதற்றினும் பிரான்
இரான்
உருக்கி நெஞ்சை உள்கலந்திங் குண்மைகூற
வல்லிரேல்
சுருக்க மற்ற சோதியைத் தொடர்ந்து கூடல்
ஆகுமே.

இப்பாடல்கள் சமய உணர்வின் அடித்
தளத்தில் தான் எழுந்தலை. ஆனால் சமகால
கிரியை முறைகளை எள்ளி நகையாடுபவை.
இதற்கு காரணம் அக்காலப் பகுதியில்
வழிபாடு என்பது ஒரு சடங்காக - கடமை
யாக - மாறிவிட்டதாக இருக்கலாம். இன்
னொரு வகையில் நோக்கினால் சிவ

வாக்கியர் போன்றோர், உள்ளத்திலேயே
இறைவழி நடத்தத்தக்க மனப்பக்குவம்
பெற்றவர்கள் என்ற வகையில் புறநிலையான
செயற்பாடுகள் அவர்களது பார்வையில்
எள்ளுதற்குரியனவாகத் தெரிந்திருக்கலாம்.
தாவாரம் இல்லை தனக்கொரு வீடில்லை
தேவாரம் ஏதுக்கடி? - குதம்பாய்
தேவாரம் ஏதுக்கடி?

என்கிறார் குதம்பைச் சித்தர். இதிலே
தேவாரம் படிப்பதை மறுப்பது அல்ல அவ
ரது நோக்கம். அதற்கு முதல் தகுதியாக
பிறர் துன்பங்களில் பங்கு கொள்ளும் மனப்
பக்குவமும் நான் என்ற அகந்தையின் ஆழி
வும் அமைய வேண்டும் என அவர் எதிர்
பார்க்கிறார் என்பதே இங்கு கொள்ளத்தக்கது.

இவ்வாறான சிந்தனைகளைத் தொகுத்து
நோக்கும் போது, பக்தி இயக்கம் சராசரி
மனிதனிடம் இட்டு வந்த இறையுணர்வுக்கு
கிரியை முறைகளின் பெருக்கத்தினாலும்
புறநிலை ஆசாரங்களினாலும் தடைகள்
ஏற்பட்ட சூழ்நிலைகளில் அவற்றை விமர்
சித்து உண்மையைப் பற்றி நிற்க வற்புறுத்தும்
அணுகுமுறையைச் சித்தர்கள் புலப்படுத்
தினர் என்பது தெரிகிறது.

திருமந்திரமும் சிவஞானபோதமும்

சித்தாந்தச் சுட்டராளி சைவநன்மணி நா. செல்லப்பா

சைவசித்தாந்த உண்மை விளக்கம் அருளிய சந்தான குரவர்களுள் ஒருவர் தம் பெயரை மனவாசகம் கடந்தார் எனக் கொண்டுள்ளார். அதற்குக் காரணம் சைவசித்தாந்த உண்மை மனவாசகம் கடந்தது என்பதாகும். சைவ சித்தாந்தத்தை மறைஞானம் என வழங்குதல் மரபாகும். அதன் மெய்ப்பொருள் சுலப மாகத் தெளிந்து கொள்ள முடியாததாகும். சுத்தியத்தை ஒவ்வொருவரும் உரிய சாதனை செய்து கூமாகவே கண்டுபிடித்தல் வேண்டும். பிறர் மூலம் கேட்டறியும் மெய்ப்பொருள் முழுமையாக ஆவதில்லை. எனவே, திருமந்திரம் சிவஞானபோதம் ஆகிய நூல்களைப் பற்றி நாம் கற்றும் கேட்டும் அறியக் கூடியது அரைகுறையான தாகும். புராணமான மெய்யுணர்தல் பெறுதல் வேண்டின் ஒரு சாதகன் இவ்விரு நூல்களிலும் உள்ள சாதனா நெறி முறைகளைச் சர்க்குருவிடம் கேட்டறிந்து, அதன் பிரகாரம் அனுட்டானம் செய்தல் அவசியமாகும். அதன் பேராக இறைவனே உள்ளிருந்து உள்ளொளி மலர்ச்சியாகப் புலப்பட்டு மறைஞானத் தெளிவு கொடுப்பார். மானிட குருமார்களிடம் நேரடியாகவே சிவஞானபோதம் பெறலாம் என முயலுதல் வீணாகும்.

அவன் அருளே கண்ணாகக் கொண்டு காண்பது மாசறு காட்சியாகும். அதுவே

சிவஞானபோதமாகும். அதற்குப் பதிலாகத் திருவள்ளூவர், மெய்யுணர்தல் என்னும் பதத்தை உபயோகித்து, அதற்கென ஒரு தனி அதிகாரம் அறத்துப்பாலில் அமைத் துள்ளார். கல்வி, கேள்வி, அறிவுடைமை என்னும் அதிகாரங்களை அவர் அறத்துப்பாலில் அமைத்திடாது பொருட்பால் அரசியலில் அமைத்துள்ளமை ஆய்ந்து தெளிதற் குரியதாகும். கல்வி, கேள்வி, அறிவுடைமை ஆகியன பரந்த சமுத்திரம் போன்றவையாகும். உலகியல் வாழ்க்கைக்கு அவை ஆதாரமாகவும் இன்றியமையாதவையாகவும் உள்ளன. ஆனால், பொதுக்கல்வி நெறியைக் கொண்டு மறைஞானம் பெறுதல் சாத்தியமாகாது. அங்ஙனம் எத்தனிப்பவர் உமிக்குத்திக் கைசலித்தவர் போலாவர். திருமந்திரத்தில் வரும் 1817 ஆம் செய்யுளே திருமூலரின் திருவுள்ளத்தைக், கற்றன விட்டேன் கழல் பணிந்தேனே எனத் தெளிவு படுத்துகிறது. மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் தமது போற்றித் திருஅகவலில் தாம் கல்வி என்னும் பல் கடல் பிழைத்துத் தெய்வம் என்பதோர் சித்தம் பெற்றதாக விளக்குகிறார்.

கல்விகற்கும் நெறியை இன்னதெனக் கரிவர இனங்கண்டு அதைக் கைவிடாதபோது தெய்வம் என்பதோர் சித்தம் உள்ளிருந்து பூவினற் கந்தம் போல் மலர்ந்து பரிணமிக்க

மாட்டாது. கல்வி என்பது ஒரு சம்பாத்திய மாகும். அது சிந்தனைகளைச் சம்பாதித்து, மூளையில் பதியவைத்து, நினைவுத்திறனால் மீட்டு எடுக்கக் கூடியதாகும். இத்தகைய தொரு கல்வி நெறி மூலம் திருமந்திரத்தில் கூறப்பட்ட சிவஞானபோதத்தைப் பெற முற்படுதல் பகற்கனவாகும். திருமந்திரம் மெய்ப்பொருள் காண்பதற்குக் காட்டும் நெறி பாசநீக்கமாகும். அதற்குரிய சாதனை நெறிமுறைகளை அளவை இலக்கண விளக்கத்துடன் எடுத்துக்காட்டி விளக்குவது, மெய்கண்ட தேவனார் அருளிய சிவஞானபோதத்தின் சாதனை இயலில் உள்ள 7 - ஆம், 8 - ஆம், 9 - ஆம் சூத்திரங்களாகும். அவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டே இங்குள்ள சாதனை நெறிமுறை ஆக்கப்படுகின்றது.

சைவசித்தாந்தம் முப்பொருள் உண்மையை விளக்குகின்றது. அவை பதி, பசு பாசங்களாகும். இந்த முப்பொருள்களுள் எது சாதனை செய்வதற்குரியதென்பதை நன்கு விளங்குதல் அவசியமாகும். பதி பேரறிவுடையதாகும். அது சாதனை இன்றியே யாவையும் சுயமாகவே பூரணமாக உணர்வதாகும். ஆகவே, அதைப் பரம் பொருள் என மறைஞானிகள் வழங்குவர். பாசம் எனப்படும் பொருள், எவ்வித அறிவும் இல்லாததாகும். அதை அசேனப் பொருள் என்றும், அசத் என்றும் வர்ணிப்பர்.

அதற்குச் சாதனை செய்யத் தெரியாது: சாதனையைப் பற்றி விளங்கிக் கொள்ளவும் முடியாது. பசு எனப்படும் பொருள், கம்பத் தில் கயிற்றால் கட்டுண்டு நிற்கும் பசமாடு போலப் பாசத்தால் கட்டுண்டு உலகில் நடமாடுவதாகும். அது பாசத்தைச் சார்ந்து நிற்பதால் தனது வாழ்க்கைக்கு வேண்டிய கட்டறிவைப் புறக்கல்வி மூலம் பெறுகிறது. அது மெய்யுணர்தல் பெறவேண்டுமாயின்

பாசநீக்கத்துக்குரிய சாதனை செய்தல் அவசியமாகும்.

சில சிற்பங்களிலும் சித்திரங்களிலும் தட்சணாமுர்த்தி ஆலமர நிழலில் மெளன் தியான சமாதி நிலையில் வீற்றிருப்பதாகச் சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளதைக் காண்கிறோம். அதை ஓர் எடுத்துக்காட்டாகக் கொண்டு வழிபடும் வண்ணம் உரையாசிரியர்கள் வழிகாட்டுகின்றனர். மெய்ப்பொருள் உணராத அடியார்கள் அத்திரு உருவத் துக்குப் புறப்பூசையும் பால் பழ நிவேதனமும் செய்வதனால் மெய்ஞ்ஞானம் பெறலாம் என நம்புகின்றனர். பாசநீக்க சாதனை நெறி முறை விளக்கம் இன்மையால் சுலபமான குறுக்கு வழியில் நேரடியாகவே சிவஞானபோதம் பெறலாமென முயல்கின்றனர். சாதனை இல்லாது எதையும் சாதிக்க இயலாதென்பதை மறந்து, வெறும் போதனை மூலமும் புறப்பூசைகள் வாயிலாகவும் மெய்யுணர்தல் பெறப் பிரயத்தனப்படுதல் பலனற்ற செயல்களாகும்.

திருமந்திரத்தில் மூவாயிரம் அருட்பாவிருத்தங்கள் உள்ளன. அதிக ஓய்வில்லாது, நமது தொழிலைச் செய்வதற்கே நேரமில்லை யென அவதிப்படும் சமுதாயத்தில் சுலபமாக விளங்கிக்கொள்ள முடியாத மூவாயிரம் பாடல்களைக் கற்றுணர்வது எங்ஙனம் முடியும்? இத்தொகையான பாடல்களைக் கற்பதற்கு அவகாசம் உள்ளவர்கள் ஆயிரத்தில் இரண்டொருவரேயாவர். அவர்களுள்ளும் அவற்றை வழுவற விளங்கி அனுட்டிக்கக் கூடியவர்கள் எத்தனை பேர் என்பது சரிவரக் கணக்கிட இயலாது. நேரம் போதாது எனக் கடப்படுவர்களுக்குத் திருமூலரே சுலபமான வழி கூறுகிறார். மூவாயிரம் பாடல்களையும் கட்டாயமாகப் படிக்க வேண்டிய அவசியம் இல்லை. அவற்றுள் முந்நாறு மந்திரங்கள் முக்கியமானவை

யாகக் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. அவற்றைப் பயின்றாற்போதும், அதுவும் இயலாதவர் களுக்கு அவற்றின் சாரமாகப் பிழிந்து கொடுக்கப்பட்டுள்ள முப்பது உபதேச மந்திரங்களை மட்டும் கசடறக் கற்று, அவற்றுக்குத் தக நின்றாலே போதும். மூவாயிரத்தையும் படிப்பது முப்பதைப் படிப்பதும் ஒன்றேயாகும். அதாவது, அதனால் பெறப்படும் பலன் ஒன்றேயாகும் என்பது திருமூலரின் விளக்கமாகும்.

சரியான சாதனை நெறிமுறைகளைக் கிரமமாக ஒழுங்குபடுத்தி அளவை இலக்கண ரீதியில் தனி விளக்கத்துடன் சுலபமாகப் பயிற்சி செய்யக் கூடிய வகையில் திருமந்திரம் கொடுப்பதாகப் புலப்படவில்லை. அதில் அவை ஆங்காங்கே சிதறுண்ட முத்துகள் போல நிச்சயமாகக் கிடக்கின்றன. அவற்றை இனங்கண்டு ஒழுங்குபடுத்தி அளவை இலக்கண விளக்கங்களுடன் ஒரு பயிற்சி நெறி நூலாக - அழகிய சாதனா மாலையாக - யாரும் வெளியிட்டுள்ளார்களா? என விசாரணை செய்து பார்த்தோம். பெரும்பாலான உரை நூலாசிரியர்கள் திருமந்திரம் ஒரு தோத்திர நூலா அல்லது சாத்திர நூலா என்று ஆய்வு செய்துள்ளனர். நம்பியாண்டார் நம்பியும் சேக்கிழார் பெருமானும் அதை ஒரு தோத்திர நூலாகவே கருதினர். அதனால் அதற்குப் பன்னிரு திருமுறைத்திரட்டில் பத்தாவது இடம் கிடைத்தது. தேவார திருவாசகங்களுக்கு உரிய உயர்ந்த உன்னத மதிப்பு அதற்குக் கொடுக்கப்படவில்லை. எனவே சைவப் பொது மக்கள் அதை அவ்வளவு கணிக்கவில்லை.

இந்நிலையில் பதி ன் மூன்றாம் நூற்றாண்டில் தமிழ்நாட்டில் சைவசித்தாந்த சாத்திர நூல்களைப் படைத்த சந்தான குரவர்கள் அவதரித்தார்கள். அந்த நூற்றாண்டுவரைக்கும், வேதாகமங்களுக்கும்,

உபநிடத்தங்களுக்கும் உரை எழுதிய உரை ஆசிரியர்கள் உண்மை விளக்கத்தை விட்டு, பல்வேறு கோட்பாடுகளை உருவாக்கித் தம்முள் முரண்படத் தொடங்கினர். தத்தமது கொள்கைகளும், கருத்துகளுமே வேதாகம விளக்கம் என வாதப் பிரதிவாதம் செய்து உரை நூல்கள் வெளியிட்டனர். அவற்றைப் படித்த பொதுமக்கள் சரியான உண்மை விளக்கம் பெற முடியாது மலைப்படைந்தனர். மனக்குழப்பம் எதினர். மகாவாக்கியங்களின் மெய்ப்பொருளைத் தெரியாது திகைத்தனர்.

இன்றுகூட இந்து மக்களுள் அநேகர் இந்நிலையில் உள்ளனர். திருமூலர் தத்துவமசி வாக்கியம் என்னும் தலைப்பில் அருளிய திருப்பாடல் ஒன்றை இவன் தருகிறோம்.

துவந்தத் தசியே தொந்தத் தசியும்
அவைமன்னா வந்து வயத்தேக மான
தவமுறு தத்துவ மசிவே தாந்த
சிவமா மதுஞ், சித் தாந்தவே தாந்தமே

இந்த அருட்பாடலுக்கு உரை ஆசிரியர் பலர் வெவ்வேறு கருத்துக்களை இன்றும் வழங்கி வருகின்றனர். சித்தாந்தமும் வேதாந்தமும் வேறு பாடின்றித் தத்துவம் அசி எனப் படும் அத்துவைதக் கொள்கையை ஒருமைப் பாட்டுடன் ஏற்கின்றன என்பது திருமூலரின் விளக்கமாகும். வேதாந்த சித் தாந்த சமர சத்தை அவர் போதிக்கிறார். ஆனால், ஏகான் மவாதிகளும், முப்பொருள் வாதிகளும் தொடர்ந்து தமது வேறுபட்ட கொள்கைகளை இக்காலத்திலும் வாதிட்டு முரண்படுவதைக் காண்கிறோம். பரம்பொருளுக்கும் ஆத்மா வுக்கும் உள்ள உண்மையான உறவை இன்ன தெனச் சரிவர உணராத இந்து மக்கள், அகப்புசை என்றும் புறப்புசை என்றும் வெவ்வேறாகச் செய்வதில் ஈடுபடுகின்றனர்.

பெரும்பாலானோர் புறப்புசைகள் செய்வ துடன் திருப்தி அடைகின்றனர். அதனால் துவைதக் கொள்கையைத் தம்மை அறியாமலே அனுட்டிக்கின்றனர்.

அத்துவைத்தைப் பற்றித் திருமூலர் பொதுவாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார். அதைப் பற்றிய விரிவான அளவை இலக்கண ரீதியிலான உண்மை விளக்கத்தை நன்கு பெறலாம் எனத் திருமந்திரத்திலுள்ள மூவாயிரம் அரூட்பாக்களையும் புரட்டிப் பார்க்கிறோம். பலன் ஒன்றும் கிடைக்க வில்லை. அவற்றுக்கு உரை எழுதியவர் களுடைய குறிப்புக்களைக் கீர்தாக்கிப் பார்க்கிறோம். உண்மை விளக்கத்துக்குப் பதில் மனக்குழப்பம் தான் மேலோங்கு கின்றது. இலக்கியந்தான் உலகில் முதலில் ஆக்கப்பட்டது. அதற்குப் பொருள் விளக்கம் கொடுக்கும் முகமாகவே இலக்கணம் எழுந்தது. சைவ இலக்கிய நூல் திருமந்திரம். அதற்கு இலக்கணமாய் அமைந்த சைவ சித்தாந்த சாத்திர முதல் நூல் சிவஞானபோத மென ஜம்பது வருடங்களுக்கு முன்பு சைவப் பெரியார் சு.சிவபாதசுந்தரம் அவர் களிடமிருந்து கேட்டறிகிறோம். அன்றிருந்து இவ்விரு முதல் நூல்களையும் ஒப்புநோக்கித் திருவருள்கொண்டு ஆய்ந்து வருகிறோம், திருவருளாற் பெற்ற உண்மை விளக்கத்தை இந்நூல் வாயிலாக வெளியிடலாம் எனத் துணிந்தோம்.

இந்த ஒப்புநோக்கு ஆய்வு இவ்விரு முதல் நூல்களிடையேயும் உள்ள ஏற்றத் தாழ்வுகளை மதிப்பீடு செய்து, அவற்றுள் எது சிறந்ததெனத் தீர்ப்புக் கூறுவதற்கு அன்று. ஆதியும் அந்தமும் இல்லாத ஒன்றுக்கு முடிபு எடுத்தலும் தீர்ப்புக் கூறு தலும் மதியீனமாகும். திருமந்திரத்தையும் சிவஞான போதத்தையும் ஆதாரமாய்க் கொண்டு சைவ சித்தாந்தக் கொள்கைகளை

வெளியிட்டுச் சத்தியத்தின் முடிபு இதுதான் என இங்கு வரையறுக்க எழுத்தாளர் முற்பட வில்லை. சத்தியத்தைக் கண்டு பிடிப்பதற்குச் சிறந்த சாதனா நெறிமுறைகளை இந்நூல்கள் எப்படி எடுத்துக்காட்டியுள்ளன என்பதை ஆய்ந்து அவற்றைத் தெளிவுபடுத்திச் சாதகர்களுக்கு வேண்டிய அனுட்டான நுட்பங்களை அளவை ரீதியில் ஒழுங்குசெய்து கொடுப்பதே எமது குறிக்கோளாகும்.

சமயம் – சமரசம் – சமயாதிதம்

இந்து மத வேதம் படைக்கப்பட்ட காலத்தில் பலதெய்வ வழிபாடு இருந்ததைக் காண்கி றோம். அதன் பிற்பாடு ஏற்பட்ட ஆகம காலத்தில் பல தெய்வ வழிபாடு குறைந்து ஒன்றே குலமும் ஒருவனே தேவனும் என்னும் கொள்கை பரவியது. எனினும் அக்கொள்கை பொது மக்களிடையே சரிவர வேருள்ற வில்லை. இன்றுகூட இந்து மக்கள் பல தெய்வ வழிபாடு செய்து வருவதையே காண்கிறோம். இலக்கியம் பல்கலை கொண்டதாகும். சுவைகள் எட்டாகவா அல்லது ஒன்பதாகவா உள்ளன என்னும் சர்ச்சை இன்றுகூட நீங்காது நீடித்து வருகிறது. இலக்கியக் கண் கொண்டு இந்து மதத்தை நோக்குபவர்களிடையே பல தெய்வ வழி பாட்டுக் கொள்கை விலகுதல் மிகவும் கடினமாகும். ஏனெனில், பல்கலை அடிப்படையிலேதான் பல தெய்வ வழிபாடு உருவாகிய தாகப் புலப்படுகிறது. இவ்விடயம் ஆய்வுக் குரியதாகும். இவ்விடத்தில் அது பொருத்தமற்றதாதலால் அதில் ஈடுபடாது வாசகர் களைச் சிந்தித்துத் தெளியுமாறு வேண்டுகிறோம்.

திருமந்திரத்தில் சிவ வழிபாட்டுக்கே முதலிடம் கொடுக்கப்பட்டிருந்த போதும் சக்தி வழிபாடும், விஷ்ணு வழிபாடும்

ஆங்காங்கே திகழ்வதைக் காண்கிறோம். அதன் பாயிரத்துக்கு முதலாவதாகச் சம்பிர தாய முறைப்படி விநாயகர் காப்புப் பாடப் பட்டுள்ளது. இதை இடைச் செருகல் எனக் கருதிச் சில உரையாசிரியர்கள் நீக்கி இருப்பதைக் காண்கிறோம். சக்தியும் சிவமும் ஒன்றாக உள்ளதாகத் திருமூலர் வலியுறுத்துகிறார். எனினும், அந்த ஒருமைப்பாட்டை விட்டு அவர் நான்காவது தந்திரத்தில் வரும் சக்கர அரூப்பாடல்களில் திரிபுரை, இலக்குமி, சரஸ்வதி என்னும் சக்தித் தெய்வங்களை மிகவும் உயர்வாகக் கருதி வழிபடுகிறார். சமயாதீத நிலையில் உள்ள புத்தபிரானும், ஜே கிருஷ்ணமூர்த்தியும், சீனப் போகர்களும், உபநிடாங்களும் இத்தகைய பிரிவினையை ஏற்பதாகக் காணோம். சக்தியம் புராணமான தாகும். கூறுபோடுவதனால் அதைச் சிதைத்து விடுகிறார்கள் என்பது சமயாதீதிகளுடைய விளக்கமாகும்.

திருமந்திரம் சிவாகமங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டதாகும். அது ஒன்பது தந்திரங்கள் உடையதாகும். தந்திரம் என்னும் தமிழ் மருஉச் சொல். தந்திரம் என்னும் வடசொல்லில் இருந்து மருவப்பட்டதாகும். தந்திரம் சக்தி வழிபாட்டை முதன்மையாகக் கொண்டதாகும். தந்திரத்தை முதன்மையாகக் கொண்ட தனி மதம் சாக்த மதமாகும். திருமூலர் சாக்த மதக் கொள்கைகளை அனுசரிப்பதாகப் புலப்படுகிறது. சிவஞானபோத ஆசிரியர் மெய்கண்டார் அரூட்சக்தியையும் சிவத்தையும் வேறாகப் பிரித்துக் காட்டவில்லை. திருமந்திரத்தின் சாரமாக உள்ள முப்பது உபதேசங்களிலும் சிறிதேனும் சிவசக்தி வேறுபாடு இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. சிவஞானபோதத்தில் வரும் சாதனை இயல் திருமந்திரத்தில் வரும் முப்பது உபதேசங்களுடன் ஒத்துப் போவதாக உள்ளது. மெய் ண்டார் சுயானுபூதி

பெற்றவர். அவர் திருமந்திரத்தை மாதிரி யாகப் பின்பற்றிச் சிவஞானபோதத்தைப் படைத்தார் எனத் திட்டவட்மாகக் கூறுதல் இயலாது. எனினும், அது திருமந்திர அனுட்டானத்துக்குத் தெளிவு கொடுப்பதாக அமைந்துள்ளமை ஆச்சரியமாகும். சத்தியம் என்பது ஒன்றுதான். அதை மெய்ஞானிகள் வெவ்வேறு விதமாய் வர்ணிக்கின்றனர். வர்ணனை வர்ணிக்கப்படும் பொருள் ஆகாது. அதை ஒவ்வொருவரும் உரிய சாதனை செய்து சுயமாகவே கண்டுபிடித்தல் வேண்டும்.

அதை எப்படிக் கண்டுபிடித்தல் முடியும். அதற்கு வேண்டிய சாதனைகள் யாவை என்பதை இவ்விரு மறைஞானிகளும் சமய சமரச பாவளையில் சுருக்கமாய் வெளியிட இள்ளனர். உண்மையான சத்தியப் புலப்பாடு சிறந்த சாதனை மூலம் உள்ளிருந்து உதய மாகும்போது சமய சமரசம் பேசுவதில் திருப்தி அடைதல் இயலாத காரியம் ஆகிறது. நாம் சமயாதீத நிலை அடையும் வாய்ப்புப் பெறுகிறோம். சமயம் என்னும் சொல் இருபொருள்களைக் கொண்டதாகும். ஒன்று, மதத்தைக் குறிப்பதாகும்: மற்றது தருணம் அல்லது காலத்தைக் காட்டுவதாகும். புராண இதிகாசங்கள் யாவும் காலத்துள் உட்பட்ட மதத்தை எடுத்துக் காட்டுவன வாகும். உபநிடாங்களும் சிவாகமங்களும் காலத்தைக் கடந்த பரம்பொருளை மாசறு காட்சியாகக் காண்பதற்கு உரிய சாதனா நெறிமுறைகளைக் காட்டுவனவாகும். அவற்றைக் கேட்பதனாலும் ஒதுவதனாலும் எவராலும் காலத்தைக் கடந்துவிட இயலாது. அவற்றுள் கூறப்பட்ட மற்றும் சாதனைகளை வழுவறப் புரிவதனாலேயும் சரிவர அனுசரிப்பதனாலுமே காலத்தைக் கடந்த சமயாதீத நிலை அடையலாம்.

சமயாதீதம் என்பது காலத்தைக் கடந்த தாகும். அந்நிலை அடைவதற்கு ஆதாரமாய்

உள்ளது, சமய வேற்றுமையற்ற சமரச சமய சன்மார்க்கமாகும். இதைப்பற்றி அற்புதமான விளக்கம் கூறியவர் தாயுமானசுவாமி களாவர். திருமந்திரத்தின் மடைமாற்றத்தைத் தாயுமானவர் திருப்பாடல்களில் காண்கி ரோம். அவர் வழிகாட்டல் முறையை அனுசரித்து நாமும் சமய சமரசம் பெறுகிறோம். அதன் பேராக மீண்டும் தியான விசாரணையைத் தெய்வீக விழிப்புணர்வுடன் அல்லும் பகலும் அனவரதமும் மேற்கொண்டு சமயாதீத நிலை அடைகிறோம். பொய் புகலோம், புளைந்து உரையோம், சத்தியம் சொல்கிறோம். சமயாதீதம் அடையாத வரைக்கும் நாம் பூரணத்துவம் பெறுதல் அரிதாகும். சிவபுரம் பொருளை மாசறு காட்சி யாகக் காணுதல் இயலாத்தாகும்.

திருமந்திரத்திலும் பார்க்கச் சிவஞான போதும் மெய்ப்பொருள் காணும் முறையைச் சிறப்பாக விளக்குவதைக் காண்கிறோம். அதன் எட்டாஞ் சூத்திரத்தில் வரும், பொய் பொய்யா மெய்கண்டான் என்னும் சொற் றொடர் எமது தியான விசாரணை ஆய்வுக்கும் மெய்ப்பொருள் காண்பதற்கும் உரியதாகும். இதிலிருந்து நாம் நன்கு தெளியக்கூடியது யாதெனின், ஊனக் கண்காட்சி மூலமும், மனவாசக விளக்கங்கள் மூலமும் நாம் மாசறு ஞானக் கண்காட்சி பெற்று மெய்கண்டார் ஆகுதல் முடியாதென்பதாகும். மெய்கண்டான் ஆகுதல் வேண்டின், எவரும் வேடமிட வேண்டியதில்லை, பிறருக்குப் பாத பூசை செய்ய வேண்டியதில்லை, பூசை புனஸ்காரம் செய்ய வேண்டிய அவசியமில்லை. இவை யாவும் காலத்துக்கு உட்பட்ட செயல்களாகும். ஊனக் கண்காட்சியிலும், மனவாசக விளக்கத்திலும் உருவாகும் புலப்பாடும் செயற்பாடும் பொய்யானவையாகும். இத்தகைய பொய்யான யாவற்றையும் பொய்யெனக் காணுதலே நமது முக்கிய

மான சாதனையாகுதல் வேண்டும். பொய்யைப் பொய்யாகக் காணாதவன் மெய்கண்டான் ஆகுதல் எங்ஙனம்? இதையே ஜே.கிருஷ்ணமூர்த்தி, ‘To See the false as false is truth’ பொய்யானவற்றைப் பொய்யெனவே காணுதல் சத்தியமாகும் எனத்தெளிவுபடுத்துகிறார்.

காலமும் சமயமும் வேறால் என்பதை விளங்குகிறோம். மனித மனம் காலத்தின் கோலமாகும். இறந்த காலச் சிந்தனைகளின் பதிவு ஏடே மனம் ஆகும். அதன் செயற்பாடு போலியானதாகும். இறந்த காலத்துக்குப் புத்துயிர் கொடுத்து அதை நிகழ்காலமாகவும், எதிர்காலமாகவும் காட்டுதலே அதன் இயற்கையாகும். உண்மையான நிகழ்காலம் வேறு, புராண காலத்தை நிகழ்காலமாகக் காட்டும் மன சிருஷ்டிக் காலம் வேறாகும். இறந்தகாலம் இறந்ததுதான். இறந்துபோன மக்களும், மேதைகளும் இறந்துபோனவர்களாவர். அவர்களுக்குப் புத்துயிர் கொடுத்து எழுப்பி, நிகழ்காலத்தில் நடமிடவிட முடியாது. மனித மனத்தால் ஆக்கிக் காட்டப் படும் சமயங்கள் யாவும் ரொபொட் எனப் படும் செயற்கை இயந்திர மனிதன் போன்றனவாகும்.

அப்படியாயின் சமயங்கள் யாவும் பொய்யானவையா என்னும் வினா எழுகின்றது. வேத சமயம் இறைவனால் ஆக்கப்பட்டதெனக் கூறப்படுகிறதே அது பொய்யாகுமா? சிவாகமங்களும் உபநிடதங்களும் கூறும் சமயம் பூரணமான திருவருளால் மறைஞானிகள் ஆக்கியதாகும். அச்சமயம் மனசக்தியால் கற்பனை செய்யப்பட்டு, உள்வியற்காலத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு ஆக்கப்பட்டதல்ல. உள்வியற்காலத்தில் இருமை வகை உண்டு. அது ஒரு பொய்த்தோற்றமாகும். சைவ சமயம் ஒரு பொய்ப்புலப்பாட்டைக் கொடுப்பதன்று. அது காலத்

தாற்கட்டுப்பட்டதன்று. அது எடுத்துக் காட்டுவதெல்லாம் பதிக்கும் பசுவுக்கும் உள்ள இருமை வகையற்ற ஜக்கியத்தையாகும். அந்த அத்துவைத் ஜக்கியம் அநாதியாகவே உள்ளது. அது அன்றும் இன்றும் என்றும் ஒன்றாகவே உள்ளது. சைவ சமயம் சிவத்துக்கும் ஆத்மாவுக்கும் உள்ள உண்மையான சம்பந்தத்தைத் தெளிவுபடுத்துவதாகும். அதற்கு இறந்த காலம், எதிர்காலம் என இருமை வகையில்லை. என்றென்றும் சிவமும் ஆத்மாவும் அத்துவிதமாக உள்ள தருணத்தை எடுத்துக்காட்டுவதே சைவ சமயம் ஆகும்.

இவ்விடத்தில் சைவ சமயத்துக்கும் வேதாந்தத்துக்கும் உள்ள சமரசத்தை நன்கு விளங்குதல் சாதனைக்கு உதவியாகும். அவை இரண்டும் அத்துவைத் உண்மையை ஏற்பனவாகும். எனவே அவை பரமாத்மாவுக்கும் ஜீவாத்மாவுக்கும் இடையே புதி தான்தோர் ஜக்கியத்தை ஏற்படுத்த முயல்வதில்லை. இந்த ஜக்கியத்தைச் சைவசித்தர்கள் இப்போ புதிதோட எப்போ உள்ளதெடு என விகடமாய் விளக்குவார்கள். வேதாந்த சித்தாந்தச் சமரச சாதனை நெறிமுறை பாச நீக்கத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டதாகும். அதை இன்னொரு விதமாய் நிவிருத்தி மார்க்கம் எனவும் மறைஞானிகள் கூறுவர். பந்த பாசம் மக்களிடம் வலுப்பெறுவதற்கு முக்கிய காரணம் மனவிருத்தியாகும். மன விருத்தி என்பது, மக்களிடம் ஏற்படும் எண்ணங்களின் பெருக்கம் ஆகும். அதனாலே தான் மக்கள் இருவினைக்கு வித்தாகிறார்கள். நிவிருத்தி என்பது எண்ணப்பெருக்கு அற்றுப் போகுதலாகும். அதனால் இருவினை நீங்குகிறது. நீங்கவே ஆத்மா விடுதலை அடைகிறது. அதுவே சமயாதீதமான மோட்சமாகும்.

சமயாதீதமென்பது உண்மையாகவே பூரணமான அருள் நிலைந்த ஆத்மிக விடுதலை நிலையாகும். அதை இந்த உலகிலேயே இப்பிறவியிலே பெறலாம். அதற்கு மதப்பற்றும் எண்ணங்களின் விருத்தியும் நீங்குதல் அவசியமாகும். நிவிருத்தி நிலை என்பது சிந்தனைகள் அற்ற முழுமையான மொளன் நிலையாகும். தாயுமான சவாமிகள் அதைப் பற்றிச் சிதம்பர இரகசியம் என்னும் தலைப்பில் அருளிய ஒரு திருப்பாடல் இதோ: பந்தம் அறும் மெய்ஞ்ஞானம் ஆன மோனப் பண்புஞ்சை அருளி அந்தப் பண்புக் கேதான் சிந்தைஇல்லை நான்னன்னும் பான்மை

இல்லை

தேசம் இல்லை காலம் இல்லை திக்கும்

இல்லை

தொந்தம் இல்லை நீக்கம் இல்லை பிறிதும்

இல்லை

சொல்லும் இல்லை இராப்பகலாம் தோற்றம்

இல்லை

அந்தம் இல்லை ஆதிஇல்லை நடுவும் இல்லை

அகமும் இல்லை புறமும் இல்லை அனைத்தும்

இல்லை.

இந்த அருட்பாடல் புகைப்படக் கருவி போல நிவிருத்தி பெற்ற நிலையை நன்கு படம் பிடித்துக் காட்டுகிறது. சைவ நெறி நின்று, உண்மை தெளிந்து, மதாதீதமான திருவருளை மதங்கடந்து பெறும் மரபு வாழுவேண்டும் எனத் தாயுமானவர் போற்றுவதைப் பாருங்கள்.

மால் அறவும் சைவம் முதல் மதங்கள் ஆகி மதாதீதம் ஆனஅருள் மரபு வாழி

மால் என்பது மதிமயக்கமாகும். அது திருவருளால் மனம் மொளன் நிலை அடையும் போது அறுந்துபோகும். போகவே, மதாதீத நிலை சுயமாகவே உருவாகும். மத அபிமானத்தை வளர்க்கும் மதிமயக்கம்

உடையோர்கள் சமயாதீதம் அடைதல் அரி தாகும். மத அபிமானத்தை நீக்குவதற்கு ஓர் உபாயமாகவே திருமந்திரமும் சிவஞான போதமும் சாதனை நெறிமுறையை வெளி யிடுகின்றன. இதைச் சிவ அருள் மரபுக்கு மாறானதென வாசகர்கள் கருதாது பயின்று அனுட்டிப்பதே இருவினை நீக்கத்துக்கு உறுதுணையாகும்.

மெய்யனர்தல் பெறுவதற்கு மத அபிமானம் கூடாதென்பது திருமந்திரத் தெளி வாகும். இதை அறிவுறுத்தும் முகமாகத் திருமூலர்:

ஆசை அறுமின்கள் ஆசை அறுமின்கள்
ஈசை ணோடாயினும் ஆசை அறுமின்கள்

எனத் தீவிரமாக வலியுறுத்துகிறார்.
ஆசை அறுத்தல் - அதுவும் இறைவனிடம் உள்ள பற்றுதலை நீக்குதல் அடியார்களுக்குக் கூட மிகவும் கடினமாகும். அங்ஙனம் ஆயின் பற்றுவிடும்பொருட்டு எவ்விதப் பற்றும் இல்லாத இறைவனிடம் பற்றுக் கொள்ளுமாறு திருவள்ளுவர் அறிவுறுத்துகிறார். மத அபிமானம் கொள்க எதற்காக? சமயாதீதம் பெறுவதற்காக மதம் பிடித்துப் பிற சமயங்களைத் தூஷிப்பதற்கு அல்ல.

சமயக் கல்வி

சமய சம்பந்தமாகப் பாடசாலைகளில் புகட்டப்படும் கல்வி போதிய பலன் அளிப்பதில்லை என நினைக்கும் சில சமய கல்வி மான்களும் கல்வி கலாசார அமைச்சும் ஒருங்கிணைந்து, சமய ஸ்தாபனங்கள் மூலம் சமய கல்விக்கெனப் புறம்பான அறப்பாடசாலைகளை நிறுவிச் சமயக் கல்விப் பணிபுரிந்து வருகின்றனர். இங்ஙனம் எடுக்கப்படும் பணி பாராட்டுக்குரியதாகும். சமய அறிவைப் பரப்புவதிலும், சமய பிரசாரம் செய்வதிலும் அறப்பாடசாலைகள் கூடிய

கவனம் செலுத்துகின்றன. அவை கையாளும் கல்விமுறைகள் அநேகமாய் உடன்பாட்டு நிலையில் இருப்பதைக் காண்கிறோம். அப்பியாசமுறைகள் கூட அவ்வாறே உள்ளன. பாசநீக்கத்தின் பொருட்டு நிலிருத்தி மார்க்கத் தில் அனுசரிக்கப்பட வேண்டிய கல்விமுறை, கண்டிப்பாக எதிர்மறை நிலையில் இருத்தல் அவசியமாகும். இன்றேல், பாசநீக்கக்ம் நிகழ்தல் அரிதாகும். பாசநீக்கத்தைக் கொடுக்காத உடன்பாட்டுச் சமயக் கல்விமுறையால் பிரயோஜனமில்லை.

கல்வி பயில்வதிலும் அப்பியாசிப் பதிலும் கையாளும் முறைகளைப் பொதுவாக நவீன கல்வியாளர்கள், உடன்பாட்டு நிலை என்றும் எதிர்மறைநிலை என்றும் பகுத்துக் கூறுவர். உடன்பாட்டு நிலைக்கல்வி மூலம் அறிவு வழங்குதலும் தொழில்நுட்ப முறைகளைக் காட்டிக் கொடுத்தலும் நடைபெறுகின்றன. இதில் அறிவு அனுபவச் சம்பாத்தியம் முதல் இடம் பெறுகின்றது. பாடசாலைகளிலும் கல்லூரிகளிலும் இந்த உடன்பாட்டுக் நிலைக் கல்வியே பெரும்பாலும் கையாளப்படுகின்றது. எதிர்நிலைக் கல்வியைப் பற்றிப் பொதுமக்கள் போதிய விளக்கம் பெற்றில்லர். அதைப்பற்றி நன்கு அறிந்துள்ள ஆசிரியர்களுக்கும் கல்வி மான்களுக்கும் அதைக் கையாளும் வாய்ப் பும் பயிற்சியும் உபகரண ஒத்தாசைகளும் வேண்டிய திட்டங்களும் கிடைப்பதில்லை. எனினும், பல கல்லூரிகளில் இந்த இரு முறைகளையும் ஒருங்கு இணைத்து ஆசிரியர்கள் கல்வி கற்பிக் கின்றனர். அதில் குறைபாடு காண்பது எமது நோக்கம் அல்ல.

எமது கவனம் முழுவதும் இக்காலத்துச் சமயக் கல்விமீது செல்கிறது. அதன் இலட்சியம் யாது என்பதை முதலில் உணர்ந்து, அதை அடைவதற்கு வேண்டிய கல்வி முறையை அனுசரித்தல் சிறந்ததாகும்.

மக்களுடைய மூடப்பழக்க வழக்கங்களையும் மனப்பான்மையையும் மாற்றி அமைக்கவும், அவர்களைச் சூழ்நிலையுடன் பொருந்தி வாழுப் பழகவும், மன மாசுகள் நீங்கி இறைவனை உணர்ந்து அவன் அருள் பெற்று இசைபட இனிது சீவிக்கவும் சிறந்த வழிகாட்டுவதே சமயக் கல்வியாகும். இந்த இலட்சியத்தை அடைவதற்கு அறிவு அனுபவச் சம்பாத்தியம் ஆதாரமாய் இருப்பதாகப் புலப்படவில்லை. எனவே அறிவு அனுபவ ஆற்றலைக் கொடுக்கும் உடன் பாட்டு நிலைக் கல்வி இந்த இலட்சியத்துக்கு உதவாது என்பதை உணர்கிறோம்.

மனோசக்தி மூலம் கல்வி பயிலும் காலத்தில் இளைஞர்களுடைய உள்ளத்தில் இருமை வகை உணர்ச்சி உருவாகின்றது. இந்த உணர்ச்சி இருமை வகையற்ற மெய்யுணர்தல் உள்ளிருந்து சுயமாகவே மலர் வதற்குத் தடையாய் உள்ளது. இதிலிருந்து நாம் பாரிசேட அளவை இலக்கண முறைப் படி கிரகித்து உணரக் கூடியது யாதெனில், உணர்ச்சி மூலம் பெறப்படுவது சுட்டறி வென்பதும் சிந்தனைக் கலப்படமற்ற மெய்யுணர்தல் மூலம் பெறப்படுவது வியாபக அறிவாகிய விவேகப் படைப்புச் சக்தி என்பதும் ஆகும். வெளியிலிருந்து உள்ளே திணிக்கப்படுவது கட்டறிவாகும். உள்ளிருந்து வெளியே ஊற்றெழுப்பது விவேக மாகும். ஒன்று செயற்கையானது; மற்றது, பாரம்பரியமாக மக்களிடம் சொற்பம் சொற்பமாக வளர்ந்துவருவது; விவேகமும் அதனுடன் தொடர்புடைய பண்பும் ஆகும். மறைந்துள்ள விவேகப் படைப்புச் சக்தியை, அதன் தடைகளை நீக்கிச் சுயமாகவே வெளி வர ஆதாரம் அளிப்பதே எதிர்மறைக் கல்வியின் குறிக்கோள் ஆகும். அது வெளியே இருந்து உள்ளுக்குத் திணித்து வைத்து மீட்டு எடுக்கும் சுட்டறிவு போன்றதல்ல.

இந்த நுட்பத்தைச் சரிவர விளங்கிக் கொள்ளாத பல சமயவாதிகளும் கல்வியாளர்களும் உள்ளனர். அவர்கள் மேல் நாட்டுக் கல்வியாளரான ரூசோவையும், கீழ்நாட்டுத் தத்துவ மேதையான ஜே.கிருஷ்ணமூர்த்தி யையும் அங்கீரிப்பதில்லை. அவர்கள் உடன்பாட்டு நிலைக் கல்விமூலம் மக்களிடம் விவேகப் படைப்புச் சக்தியை வளர்க்கலாம் என நம்புகின்றனர். அத்தகையவர்களுடன் நாம் வீணவிவாத மிட்டுச் சர்ச்சைப்படாது, எதிர்மறைக் கல்வியின் அவசியத்தைத் தகுந்த எடுத்துக்காட்டுக்களுடன் ஆய்ந்து பார்ப்போம். அதேவேளையில் நாம் உடன் பாட்டு நிலைக்கல்வி தேவையற்ற தெனவும் அவசியம் இல்லை எனவும் சிறிதேனும் வாதாட வரவில்லை. எதிர்மறைக் கல்வியின் அவசியத்தை அவசியம் இல்லை யென வாதாடிக் குழப்பம் உண்டுபண்ணும் கொள்கையாளர்களையே கண்டிக்கிறோம். விவாதத்தை விட்டு எடுத்துக்காட்டுடன் கூடிய உண்மை விளக்கத்துக்கு வருவோம்.

மழைநீர் ஆகாயத்திலிருந்து பூமியில் வீழ்கிறது. அதன் ஒரு பகுதியை நிலம் உறிஞ்சி எடுத்துக் கீழே வைத்திருக்கின்றது. மறுபகுதி கடலுட்சென்று கலந்துவிடுகிறது. தரையிற் சுவற்றியுள்ள நீரை நாம் உள்ளிருந்து எடுக்கிறோம். கிணற்றிலிருந்து வரும் நீர் உள்ளிருந்து வந்தாலும் அது உண்மையாகவே புறத்திலிருந்து உள்ளே உறிஞ்சி எடுக்கப்பட்டதாகும். இதைப்போலவே, சுட்டறிவானது ஆசிரியர்களிடமிருந்தும், பிறரிடமிருந்தும், நூல்கள், வானொலி, தொலைக்காட்சி முதலியவற்றிடமிருந்தும் புறம்பாகப் பெறப்படுகின்றது. இங்ஙனம் பெறப்படும் உடன்பாட்டு நிலைக் கல்வி அறிவு மனித மூளையில் பதியவைக்கப்பட்டு மீட்டு எடுக்கப்படுவதாகும். இதைவிட இன்னும் ஒரு திரவப் பொருளாகிய கச்சா

என்னென்ப பூமியிலிருந்து தோண்டி எடுக்கப் படுகிறது. அங்ஙனம் தோண்டி எடுக்கப்படும் கச்சா என்னென்ப ஆகாயத்திலிருந்து மழை நீர் போல நிலத்தில் வீழ்ந்து ஊறி இருப்ப தல்ல. அது பூமியில் இருந்தே விளைகிறது. பூமியின் ஆழமான பகுதியில் - நீர் நிலை யத்துக்கு மிகவும் கீழே மறைந்துள்ளது. கிணற்றைத் தோண்டி நீரைச் சுலபமாகப் பெற்றுவிடலாம். சக்கர என்னெனையை மிகவும் கஷ்டப்பட்டு ஆழமாகத் தோண்டியே எடுக்க வேண்டியுள்ளது. இங்ஙனம் தோண்டி எடுக்கப்படும் முயற்சியாகவே எதிர்மறைக் கல்வி உள்ளது. அறிவுத் திணிப்பு என்பது எதிர்மறைக் கல்வியில் இல்லை.

இவ்விடத்தில் சத்தியத் தெளிவைக் கொடுக்கக்கூடிய உண்மையான கல்வியைப் பற்றி நாம் சரிவர விசாரணை செய்து விளைகுதல் அவசியமாகும். உண்மையான மெய்ஞ்ஞானக் கல்வியானது கல் என்னும் வினைச் சொல் அடியாகப் பிறந்ததாகும். கல் என்பதன் பொருள் தோண்டு அல்லது தொடு என்பதாகும். இக்கருத்திலேயே திருவள்ளுவர், தொட்டனைத் தூறும் மணற்கேணி, மாந்தர்க்குக் கற்றனைத் தூறும் அறிவு எனக் கூறியுள்ளார். இக் குறளில் வரும் தொடு என்னும் வினையடியால் வந்த தொட்டனைத்து என்னும் சொற்றொடர் தோண்டுதல் என்னும் கருத்தைக் கொடுக்கிறது. மணலைத் தோண்டும் போது ஊறும் நீர் போலக் கற்கின்ற அளவுக்கு அறிவு ஊறும் என்பது இதன் பொருளாகும். இது தடைநீக்கத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டதாகும். மணற் தரையில் தண்ணீரை மூடி மறைத் துள்ளது மணல் ஆகும். அதைத் தோண்டி நீக்கும் போது தண்ணீர் சுயமாகவே வருகிறது. தடையாக உள்ள மணலைத் தோண்டுவது போன்றதே எதிர்மறைக் கல்வியாகும்.

மழை எக்காலத்தும் பெய்வதில்லை. இயற்கை நெறியில் இறைவனால் ஏற்படுத்தப்பட்ட நியதி மிகவும் அற்புதமாய் உள்ளது. மழைநீர் பூமியினுள் சேர்த்து மறைத்து வைக்கப்பட்டுள்ளது. கோடைகாலத்தில் தண்ணீர் இல்லை என நாம் ஏங்கிச் சாக வேண்டியதில்லை. கிணற்றைத் தோண்டித் தண்ணீரை எடுத்துக் கொள்ளலாம். கோடைகாலத்தில் மழைபெய்யாதது போலத் திருவருள் மக்களுக்குப் பெய்யாதுவிடலாம். அதற்காக நாம் ஏங்கி வருந்த வேண்டியதில்லை, எம்மிடம் இயற்கையாக அமைந்த அருள் ஊற்று, பாசத்தால் மூடி மறைக்கப்பட்டுள்ளதை உணர்வோமாக. அந்த ஊற்றைப் பெறுதல் வேண்டின் நாம் செய்ய வேண்டியதென்ன? பாசநீக்கமேயாகும். அதைவிடுத்துக் கோடைகாலத்தில்மழையே மழையே வா வா வண்ணான் சாடியை நிரப்பி வா எனச் சிறுபிள்ளைகளைப் போலச் செப்பினால் போதுமா?

நவீன உளவியற் கல்வியாளர்கள் சிறுபிள்ளைகள் மை ஒற்றுத்தாள் போன்றவர்கள் அல்லர் எனவும், அவர்கள் மின் உற்பத்தியந்திரம் போன்றவர்கள் எனவும் விளக்குகின்றனர். இதை உணராது உரை ஆசிரியர்கள் சிலர் திருமூலரையும் மெய்கண்டாரையுமே மை ஒற்றுத்தாள் போலக்கருதி அவர்கள் ஆலமர நிழலில் அமர்ந்திருக்கும் தட்சணாமூர்த்தியுடைய உபதேசங்களைக் கேட்டு உறிஞ்சி எடுத்து மெய்ஞ்ஞானம் பெற்றதாக எழுதுகின்றனர். இங்கு துறவிச் சாமியார் ஒருவர் ஆங்கிலத்தில் எழுதியுள்ள உரையை அப்படியே தருகிறோம். ‘Thirumoolar absorbed the vibrations (agamoos) from Dhadshjane murthy and revealed it in Thirumanthiram’ இவ்வாக்கியத்தில் வரும் ‘absorbed’ என்னும் ஆங்கிலச் சொல் உறிஞ்சி எடுத்தார் என்னும் பொருளுடைய தாகும்.

அதன் பிரகாரம் அந்த உரை ஆசிரி யர் தமது உரையையும் உறிஞ்சி எடுத்தால் சீடர்கள் மெய்ஞ்ஞானம் பெறுவார்கள் என நம்புகிறார் போலும் சமயக் கல்வி நூல்கள் சிலவற்றில் இத்தகைய குளுபடிகள் இருக்கும்போது, அவற்றை அனுசரிப்போரிடம் மெய்யுணர்தல் மலர்தல் எங்ஙனம் ஆகும்?

திருமூல நாயனார் தட்சணாமூர்த்தியிடம் பெற்ற சமய பாடம் வாய் உபதேசம் அன்று, தட்சணாமூர்த்தி மெளனகுரு ஆவர். பிற குருமார்கள் போல அவர் போதனை செய்வதில்லை. சாதனைக்கு வேண்டிய நெறிமுறை களைக் கூட, அவர் எடுத்து இயம்புவதில்லை. அவர், சமாதிக்குரிய சாதனை செய்யும் ஆசனத்திற்கூட இருக்க வேண்டிய அவசியம் இல்லை. தான் ஓதாதும் பிறர் ஓதுவதைக் கேளாமலும் யாவற்றையும் தெளியும் சுயம்பு மூர்த்தியாவர். அவர் சின் முத்திரை எனப் படும் அடையாளம் மூலமே சாதனை நெறி முறையை எடுத்துக்காட்டியிருக்கின்றார். ஆதலால், அவரைச் சின்மயானந்த குரு வெனச் சைவ சித்தர்கள் வழங்குவர். அவர் காட்டும் சின்முத்திரை காட்சி அளவையால் அன்றித் தொனி அதிர்வுகளை உறிஞ்சி எடுப்பதனால் புலப்படக் கூடியதல்ல. சைவசித்தாந்தம் காட்டும் சிவக்காட்சியைக் கேட்டல், ஓதுதல் ஆகியவற்றின் மூலம் பெற முடியாது. இதை உணராத உரையாசிரியர்கள் அளிக்கும் விளக்கம் உண்மைத் தெளிவற்ற மனக் கற்பனையாகும்.

திருமூலர் தட்சணாமூர்த்தியிடைய சின் முத்திரையின் மெய்ப்பொருளை நன்கு தெளிந்து, அதன் பிரகாரம் சாதனை செய்து, மாசறு காட்சி பெற்றார் என்பதே பொருத்தம் உடையதாகும். மாசறு காட்சியை எவரும் ஊனக் கண்ணால் பெறுதல் முடியாது. அதை ஞானக் கண்பார்வையால் மட்டும் பெறுதல்

இயலும். ஊனக் கண்ணால் தட்சணாமூர்த்தியிடைய சித்திரத்தையோ சிலையையோ வெறுமனே தரிசித்தவர்கள் சிவஞானபோதும் பெற்றதாகப் புலப்படவில்லை. சுட்டிக்காட்டும் சித்திரமோ சிலையோ புலப்படுத்தும் உண்மையை வழுவறத் தெளிந்து, அவற்றை விட்டு அப்பாற் சென்று விழிப்புணர்வுடன், மன இந்திரியச் சார்பு அற்றுத் தியான சமாதி அடைந்தால் ஞானக் கண் திறக்கும். திறக்கவே சாதகனுக்குச் சுயமாகவே மாசறு காட்சிபுலப்படும். ஆம், பூரணமான சிவதரிசனம் கிடைக்கும். இக்காட்சியை எந்த ஒருமதகுருவாலோ போதகராலோ ஒரு சாதகனுக்குக் கொடுத்தல் இயலாது.

உலகாயத் நன்மைகளைப் பெறும் பொருட்டுத் தொழில் நுட்பக் கல்வி உள்ளது. அதேபோலச் சமயக் கல்வியும் அமையுமானால் மக்கள் மெய்யுணர்தல் பெறுதல் அரிதாகும். மெய்யுணர்தல் பெறுதலுக்குச் சிறந்த சாதனையாகத் திருவள்ளுவர் சார்புணர்ந்து சார்பு கெடுதல்தான் என்பதை வலியுறுத்தியுள்ளார். அதை விடுத்துப் பறப் பூசைகளும் சடங்குகளும் செய்வதனால் மெய்யுணர்தல் கிடைக்கும் என நம்பி நடத்தல் வீணாகும். உடன்பாட்டு நிலைக் கல்வி மூலம் மக்களுக்கு மெய்யுணர்தல் கொடுக்கலாம் எனச் செயற்படுதல், ஆகாய விமானம் மூலம் ஏவுகணைக் கோள் போலத் திசைவெளியில் பூமியின் ஈர்ப்பு விடுதலை பெற்றுப் பிரயாணம் செய்யலாம் எனக் கற்பனை செய்யலாம். பாச நீக்கத்தைக் கொடுக்கும் எதிர்மறைக் கல்வி முறையே வேண்டியதாகும். அதுவே நிலிருத்தி மார்க்க மாகும். அதை அனுசரித்தே திருமந்திரத்திலும் சிவஞான போதத்திலும் உள்ள சாதனை நெறிமுறை வகுக்கப்பட்டுள்ளது.

சிவமயம்

திருவிசைப்பா

திருமாளிகைத் தேவர்
அருளியவை

கோயில் - ஓளிவளர்விளக்கு   பண் : பஞ்சமம்
திருச்சிற்றம்பலம்

ஓளிவளர் விளக்கே உலப்பிலா ஒன்றே
உணர்வுகுழ் கடந்ததோர் உணர்வே
தெளிவளர் பளிங்கின் திரள்மணிக் குன்றே
சித்தத்துள் தித்திக்குந் தேனே
அளிவளர் உள்ளத் தானந்தக் கனியே
அம்பலம் ஆடரங்காக
வெளிவளர் தெய்வக் கூத்துகுந் தாயைத்
தொண்டனேன் விளம்புமா விளம்பே.

தனதன்நற் றோழா சங்கரா சூல
பாணியே தாணுவே சிவனே
கனக நற்றுனே கற்பகக் கொழுந்தே
கண்கள்மூன் றுடையதோர் கரும்பே
அனகனே குமர விநாயக சனக
அம்பலத் தமரர்சே கரரேன
நுனகழ வினையென் நெஞ்சினுள் இனிதாத்
தொண்டனேன் நுகருமா நுகரே.

கோயில் - உயர்கொடியாடை   பண் : பஞ்சமம்
பணிவு

காமனைக் காலன் தக்கன்மிக் கெச்சன்
படக்கடைக் கணித்துவன் அல்லாப்
பேய்மனம் பிறிந்த தவப்பெருந் தொண்டர்
தொண்டனேன் பெரும்பற்றப் புலியூர்ச்
சேமநற் றில்லை வட்டங்கொண் டாண்ட
செல்வச்சிற் றம்பலக் கூத்தா
பூமல ரடிக் கீழ்ப் புராண பூதங்கள்
பொறுப்பரென் புன்சொலின் பொருளே.

கோயில் - உறவாகிய யோகம்   பண் : பஞ்சமம்
திருந் றிடாவுருத் தீண்டேன் என்னுந்
திருந்று மெய்திரு முண்டத்திட்டுப்
பெருந்ல கண்டன் திறங்கொண்டிவள்
பிதற்றிப் பெருந்தெரு வேதிரியும்
வருந் ரருவி மகேந்தி ரப்பொன்
மலையின் மலைமக ஞக்கருஞங்
குருந் யென்னுங் குணுக்குன்றே யென்னும்
குலாத்தில்லை யம்பலக் கூத்தனையே.

கோயில் - இனங்கிலா ஈசன் பண் : காந்தாரம்

எச்சனைத் தலையைக் கொண்டு
செண்டடித் திடபம் ஏறி
அச்சங்கொண் டமரர் ஓட
நின்றாம் பலவற் கல்லாக்
கச்சரைக் கல்லாப் பொல்லாக்
கயவரைப் பசுநூல் கற்கும்
பிச்சரைக் காணா கண்வாய்
பேசாதப் பேய்க் கோடே.

திருச்சிற்றம்பலம்

२
சிவமயம்

திருவிசைப்பா

சேந்தனார்

அருளிச் செய்தவை
திருவீழிமிழலை

பண் : பஞ்சமம்

ஏகநா யகனை இமையவர்க் கரசை
என்னுயிர்க் கமுதினை எதிரில்
போகநா யகனைப் புயல்வணற் கருளிப்
பொன்னெடுஞ் சிவிகையா ஓர்ந்த
மேகநா யகனை மிகுதிரு வீழி
மிழலைவிண் ணிழிசெழங் கோயில்
யோகநா யகனை யன்றிமற் றொன்றும்
உண்டென உணர்கிலேன் யானே.

கற்றவர் விழுங்குங் கற்பகக் கனியைக்
கரையிலாக் கருணைமா கடலை
மற்றவர் அறியா மாணிக்க மலையை
மதிப்பவர் மனமணி விளக்கைச்

செற்றவர் புரங்கள் செற்றனம் சிவனைத்
 திருவீழி மிழலைவீற் றிருந்த
 கொற்றவன் றன்னைக் கண்டுகண் டுள்ளம்
 குளிரளன் கண்குளிர்ந் தனவே.

தன்னடி நிழற்கீழ் என்னையுந் தகைத்த
 சசிகுலா மவுவியைத் தானே
 என்னிடைக் கமலம் மூன்றினுள் தோன்றி
 எழுஞ்செழுஞ்சு சுடரினை அருள்சேர்
 மின்னெடுங் கடலுள் வெள்ளத்தை வீழி
 மிழலையுள் விளங்குவென் பளிங்கின்
 பொன்னடிக் கடிமை புக்கினிப் போக
 விடுவனோ பூண்டுகொண் டேனே.

திருவாவடுதுறை

பண் : பஞ்சமம்

திலக நுதலுமை நங்கைக்கும்
 திருவா வடுதுறை நம்பிக்கும்
 குலக அடியவர்க் கென்னையாட்
 கொடுத்தாண்டு கொண்ட குறைகடல்
 அலதொன் றறிகின்றி லேமெனும்
 அணியும் வெண்ணீரங்சு செழுத்தலால்
 வலதொன் றிலளிதற் கென்செய்கேன்
 வயலந்தன் சாந்தையர் வேந்தனே.

திருவிடைக்கழி

பண் : பஞ்சமம்

பரிந்தசெஞ் சுடரோ பரிதியோ மின்னோ
 பவளத்தின் குழவியோ பசும்பொன்
 சொரிந்தசிந் துரமோ தூமணித் திரளோ
 சுந்தரத் தரசிது வெண்ணத்
 தெரிந்தவை திகர்வாழ் திருவிடைக் கழியிற்
 றிருக்குரா நீழற்கீழ் நின்ற
 வரிந்தவெஞ் சிலைக்கை மைந்தனை யஞ்சொன்
 மையல்கொண் டையறும் வகையே.

திருச்சிற்றம்பலம்

—

சிவமயம்

திருவிசைப்பா

கருவூர்த்தேவர்

அருளிவை

கோயில்

பண் : புறநீர்மை

திருச்சிற்றம்பலம்

தாயினே ரிரங்குந் தலைவரோ என்றும்
 தமியனேன் துணைவவோ என்றும்
 நாயினே னிருந்து புலம்பினா விரங்கி
 நலம்புரி பரமர்தங் கோயில்
 வாயினே ரஞ்சு மணிமுருக் கலர
 வளரிளாஞ் சோலைமாந் தளிர்செந்
 தீயினே ரஞ்சு பெரும்பற்றப் புலியுர்த்
 திருவளர் திருச்சிற்றம் பலமே.

திருக்களந்தை - ஆதித்தேச்சரம் பண் : புறநீர்மை

கலைகடம் பொருளும் அறிவுமாய் என்னைக்
 கற்பினிற பெற்றெடுத் தெனக்கே
 முலைகடந் தருளுந் தாயினும் நல்ல
 முக்கணான் உறைவிடம் போலும்
 மலைகுடைந் தனைய நெடுநிலை மாட
 மருங்கெலாம் மறையவர் முறையோத்
 தலைகடல் முழங்கும் அந்தண்ணீர்க் களந்தை
 அணிதிகழ் ஆதித்தேச் சரமே.

பவளமே மகுடம் பவளமே திருவாய்
 பவளமே திருவுடம் பதனில்
 தவளமே களபம் தவளமே புரிநூல்
 தவளமே முறுவல் ஆடரவந்
 துவளுமே கலையும் துகிலுமே யொருபால்
 துடியிடை இடமருங் கொருத்தி

அவனுமே ஆகில் அவரிடங் களந்தை
அணி திகழ் ஆதித்தேச் சரமே.

திருக்கீழ்க்கோட்டூர் - மணியம்பலம் பண் : பஞ்சமம்
தெள்ளுநீரவன்நீரென்னுடல் விரும்பும்
செவியவன் அறிவுநால் கேட்கும்
மெள்ளவே அவன்பேர் விளம்பும்வாய் கண்கள்
விமானமே நோக்கிவெவ் வயிர்க்கும்
கிள்ளைபூம் பொதும்பிற் கொஞ்சிமாம் பொழிற்கே
கெழுவுகம்பலை செய்கீழ்க் கோட்டூர்
வள்ளலே மணியம் பலத்துள் நின்றாடும்
மைந்தனே என்னுமென் மனனே.

திருமுகத்தலை   பண் : பஞ்சமம்
அம்பரா அனலா அனிலமே புவிநீ
அம்புவே இந்துவே இரவி
உம்பரால் ஒன்றும் அறிவொணா அனுவாய்
ஒழிவற நிறைந்தனென் சுடரே
மொய்ம்பராய் நலஞ்சொல் மூதறி வாளர்
முகத்தலை யகத்தமர்ந் தெனக்கே
எம்பிரானாகி ஆண்டநீ மீண்டே
எந்தையும் தாயுமா யினையே.

திரைலோக்கிய சுந்தரம்   பண் : காந்தாரம்
நையாத மனத்தினனை நைவிப்பான் இத்தெருவே
ஜயாந் உலாப்போந்த அன்றுமுதல் இன்றுவரை
கையாரத் தொழுதருவி கண்ணாரச் சொரிந்தாலும்
செய்யாயோ அருள்கோடைத் திரைலோக்கிய சுந்தரனே.

கங்கைகொண்ட சோழேச்சரம் பண் : பஞ்சமம்
அன்னமாய் விசம்பு பறந்தயன் தேட
அங்குனே பெரியநீ சிறிய
என்னையாள் விரும்பி என்மனம் புகுந்த
எளிமையை என்றும்நான் மறக்கேன்

முன்னம்மால் அறியா ஒருவனாம் இருவா
 முக்கணா நாற்பெருந் தடந்தோட
 கன்னலே தேனே அழுதமே கங்கை
 கொண்டசோ மேச்சரத் தானே.

திருப்புவணம்   **பண் : பஞ்சமம்**
 பாம்பணைத் துயின்றோன் அயன் முதல்தேவர்
 பன்னெடுங் காலம் நிற் காண்பான்
 ஏம்பலித் திருக்க என்னுளம் புகுந்த
 எளிமையை என்றும்நான் மறக்கேன்
 தேம்புனற் பொய்கை வாளைவாய் மடுப்பத்
 தெளிதரு தேறல்பாய்ந் தொழுகும்
 பூம்பணச் சோலை ஆவண வீதிப்
 பூவணம் கோயில் கொண்டாயே.

திருச்சாட்டியக்குடி   **பண் : பஞ்சமம்**
 செங்கணா போற்றி திசைமுகா போற்றி
 சிவபுர நகருள்வீற் றிருந்த
 அங்கணா போற்றி அமரனே போற்றி
 அமரர்கள் தலைவனே போற்றி
 தங்கணான் மறைநூல் சகலமுங் கற்றோர்
 சாட்டியக் குடியிருந் தருளும்
 எங்கணாயகனே போற்றிஏ மீருக்கை
 யிறைவனே போற்றியே போற்றி.

சித்தனே அருளாய் செங்கணா அருளாய்
 சிவபுர நகருள்வீற் றிருந்த
 அத்தனே அருளாய் அமரனே அருளாய்
 அமரர்கள் அதிபனே அருளாய்
 தத்துநீர்ப் படுகர்த் தண்டலைச் சூழல்
 சாட்டியக் குடியுள்ள மீருக்கை
 முத்தனே அருளாய் முதல்வனே அருளாய்
 முன்னவா துயர்கெடுத் தெனக்கே.

தஞ்சை இராசராசேசரம் பண் : பஞ்சமம்
 பன்னெடுங்காலம் பணிசெய்து பழையோர்
 தாம்பலர் ஏம்பலித் திருக்க
 என்னெடுங் கோயில் நெஞ்சவீற் றிருந்த
 எளிமையை யென்றுநான் மறக்கேன்
 மின்னெடும் புருவத் தினமயி வனையார்
 விலங்கல்செய் நாடக சாலை
 இன்னடம் பயிலும் இஞ்சிகுழ் தஞ்சை
 இராசரா சேசரத் திவர்க்கே.

திருவிடைமருதூர் பண் : பஞ்சமம்
 இந்திர லோக முழுவதும் பணிக்கேட்
 டினையடி தொழுதெழுத் தாம்போய்
 ஐந்தலை நாக மேகலை யரையா
 அகந்தொறும் பலிதிரி யடிகள்
 தந்திரி வீணை கீதமுன் பாடச்
 சாதிகின் னரங்கலந் தொலிப்ப
 மந்திர கீதம் தீங்குழல் எங்கும்
 மருவிடந் திருவிடை மருதே.

திருச்சிற்றம்பலம்

—
சிவமயம்

திருவிசைப்பா
பூந்துருத்திநம்பி காடநம்பி அருளியவை
திருவாரூர் பண் : பஞ்சமம்

திருச்சிற்றம்பலம்
 பத்தியாய் உணர்வோர் அருளைவாய் மடுத்துப்
 பருகுதோ றமுதமோத் தவர்க்கே
 தித்தியா திருக்கும் தேவர்காள் இவர்தம்
 திருவரு இருந்தவா பாரீர்
 சத்தியாய்ச் சிவமாய் உலகெல்லாம் படைத்த
 தனிமுழு முதலுமாய் அதற்கோர்
 வித்துமாய் ஆரூர் ஆதியாய் வீதி
 விடங்கராய் நடங்குலா வினரே.

கோயில்

பண் : சாளரபாணி

கடியார் கணம்புல்லர் கண்ணப்பர் என்றுன்
 அடியார் அமர்உலகம் ஆளாநீ ஆளாதே
 முடியாழுத் தீவேள்வி மூவா யிரவரொடும்
 குடிவாழ்க்கை கொண்டுநீ குலாவிக்கூத் தாடினையே.

திருச்சிற்றம்பலம்

திருவிசைப்பா

கண்டராதித்தர் அருளியவை

கோயில்

பண் : பஞ்சமம்

திருச்சிற்றம்பலம்

கனிவான் உலகின் கங்கை நங்கை
 காதலனே அருளென்
 ரொளிமால் முன்னே வரங்கிடங்க
 உன்னடி யார்க்கருளும்
 தெளிவா ரமுதே தில்லை மல்கு
 செம்பொனின் அம்பலத்துள்
 ஒளிவான் சுடரே உன்னை நாயேன்
 உறுவதும் என்றுகொலோ.

திருச்சிற்றம்பலம்

—
சிவமயம்

திருவிசைப்பா

வேணாட்டடிகள்

அருளியவை

கோயில்

பண் : புறநீர்மை

திருச்சிற்றம்பலம்

மண்ணோடு விண்ணளவும் மனிதரொடு வானவர்க்கும்
 கண்ணாவாய் கண்ணாகா தொழிதலும்நான் மிகக்கலங்கி
 அண்ணாவோ என்றண்ணாந் தலமந்து விளித்தாலும்
 நண்ணாயால் திருத்தில்லை நடம்பயிலும் நம்பானே.

திருச்சிற்றம்பலம்

—
சிவமயம்

திருவிசைப்பா

திருவாலியழுதனார்

அருளியவை

கோயில் - பாதாதிகேசம்   **பண் : பஞ்சமம்**

திருச்சிற்றம்பலம்

செய்ய கோடுடன் கமல மலர்குழ்தரு
 தில்லை மாமறை யோர்கள் தாந்தொழி
 வையம் உய்ய நின்று மகிழ்ந்
 தாடுசிற் ரம்பலவன்
 செய்ய வாயின் முறுவலும் திகழுந்திருக்
 காதும் காதினின் மாத்தி ரைகளோ
 டைய தோடுமன் ரேஅடி
 யேனை ஆட்கொண்டனவே.

கோயில் - பவளமால்வரை   **பண் : நட்டராகம்**

உடையும் பாய்புலித் தோலும்நல் லரவழும்
 உண்பதும் பலிதேர்ந்து
 விடைய தூர்வதும் மேவிடங் கொடுவரை
 ஆகிலும் என்னெஞ்சம்
 மடைகொள் வாளைகள் குதிகொளும் வயற்றில்லை
 யம்பலத் தனலாடும்
 உடைய கோவினை யன்றிமற் றாரையும்
 உள்ளவ தறியேனே.

கோயில் - அல்லாய்ப் பகலாய்   **பண் : இந்தளம்**

சித்தர் தேவர் இயக்கர் முனிவர்
 தேனார் பொழில்தில்லை
 அத்தா அருளாய் அணியம் பலவா
 என்றென் றவர்ஏத்த
 முத்தும் மணியும் நிரந்த தலத்துள்
 முளைவெண் மதிகுடிக்
 கொத்தார் சடைகள் தாழு நட்டம்
 குழகன் ஆடுமே.

கோயில் - கோலமலர் நெடுங்கண் பண் : பஞ்சமம்
 இறைவனை என்கதியை என்னு
 வேயுயிர்ப் பாகிநின்ற
 மறைவனை மண்ணும் விண்ணும்மலி
 வான்சுட ராய் மலிந்த
 சிறையணி வண்டறையுந் தில்லை
 மாநகர்ச் சிற்றம்பலம்
 நிறையணி யாமிறை யைநினைத்
 தேனினிப் போக்குவனே.

திருச்சிற்றம்பலம்

—
சிவமயம்

திருவிசைப்பா

புருடோத்தம நம்பி

அருளியவை

கோயில் - வாரணி நறுமலர் பண் : பஞ்சமம்
 திருச்சிற்றம்பலம்
 எங்களை ஆளுடை ஈசனேயோ
 இளமுலை முகம்நெக முயங்கி நின்பொற்
 பங்கயம் புரைமுக நோக்கி நோக்கிப்
 பனிமதி நிலவதென் மேற்படரச்
 செங்கயல் புரைகண்ணி மார்கள் முன்னே
 திருச்சிற்றம் பலமுட னேபுகுந்து
 அங்குன பணிபல செய்து நாளும்
 அருள்பெறின் அகலிடத் திருக்கலாமே.

கோயில் - வானவர்கள் வேண்ட பண் : பஞ்சமம்
 வானவர்கள் வேண்ட வளர்ந்துசை உண்டார்தாம்
 ஊனமிலா என்கை ஒளிவளைகள் கொள்வாரோ
 தேனல்வரி வண்டறையும் தில்லைச்சிற் றம்பலவர்
 நானமரோ என்னாதே நாடகமே யாடுவரே.

திருச்சிற்றம்பலம்

—
சிவமயம்

திருவிசைப்பா

சேதிராயர்

அருளியவை

கோயில்

பண் : பஞ்சம்

திருச்சிற்றம்பலம்

சேலு லாம்வயல் தில்லையு ஸீர்உமைச்
சால நாளையற் சார்வதி னாவிவள்
வேலை யார்விட முண்டுகந் தீரென்று
மால தாகுமென் வானுதலே.

திருச்சிற்றம்பலம்

—
சிவமயம்

திருப்பல்லாண்டு

சேந்தனார்

அருளியவை

கோயில்

பண் : பஞ்சம்

திருச்சிற்றம்பலம்

மிண்டு மனத்தவர் போமின்கள்
மெய்யடியார்கள் விரைந்து வம்மின்
கொண்டும் கொடுத்தும் குடிகுடி யீசற்காட்
செய்மின் குழாம்புகுந்
தண்டங் கடந்தபொருள் அளவில்லதோர்
ஆனந்த வெள்ளப்பொருள்
பண்டும் இன்றும் என்றும் உள்ள பொருள்ளன்றே
பல்லாண்டு கூறுதுமே.

சிரும் திருவும் பொலியச் சிவலோக
நாயகன் சேவடிக்கீழ்

ஆரும் பெறாத அறிவுபெற் றேன்பெற்ற
 தார்பெறு வார்உலகில்
 ஊரும் உலகும் கழற உழறி
 உமைமண வாளனுக்காட்
 பாரும் விசம்பும் அறியும் பரிசுநாம்
 பல்லாண்டு கூறுதுமே.

பாலுக்குப் பாலகன் வேண்டி அழுதிடப்
 பாற்கடல் ஈந்தபிரான்
 மாலுக்குச் சக்கரம் அன்றருள் செய்தவன்
 மன்னிய தில்லைதன்னுள்
 ஆலிக்கும் அந்தணர் வாழ்கின்ற சிற்றம்
 பலமே இடமாகப்
 பாலித்து நட்டம் பயிலவல் லானுக்கே
 பல்லாண்டு கூறுதுமே.

ஆரார் வந்தார் அமரர் குழாத்தில்
 அணியடை ஆதிரைநாள்
 நாரா யணனோடு நான்முகன் அங்கி
 இரவியும் இந்திரனும்
 தேரார் வீதியில் தேவர் குழாங்கள்
 திசையனைத்தும் நிறைந்து
 பாரார் தொல்புகழ் பாடியும் ஆடியும்
 பல்லாண்டு கூறுதுமே.

திருச்சிற்றம்பலம்

—
சிவமயம்

பத்தாந் திருமுறை
திருமூல நாயனார்
அருளிச் செய்த
திருமந்திரம்

திருச்சிற்றம்பலம்

ஜந்து கரத்தனை யானை முகத்தனை
இந்தின் இளம்பிறை போலும் எயிற்றனை
நந்தி மகன்றனை ஞானக் கொழுந்தினைப்
புந்தியில் வைத்தடி போற்றுகின் ரேனே.

சிவனொடொக் குந்தெய்வந் தேடினும் இல்லை
அவனொடொப் பாரிங்கு யாவரும் இல்லை
குவனங் கடந்தன்று பொன்னொளி மின்னுந்
தவனச் சடைமுடித் தாமரை யானே.

வாழ்த்தவல் லார்மனத் துள்ளூறு சோதியைத்
தீர்த்தனை யங்கே திளைக்கின்ற தேவனை
ஏத்தியும் எம்பெரு மான்ஸன் றிறைஞ்சியும்
ஆத்தர்செய் தீசன் அருள்பெற லாமே.

அடியார் பரவும் அமரர் பிரானை
முடியால் வணங்கி முதல்வனை முன்னிப்
படியார் அருளும் பரம்பரன் எந்தை
விடியா விளக்கென்று மேவிநின் ரேனே.

குடுவன் நெஞ்சிடை வைப்பன் பிரானென்று
பாடுவன் பன்மலர் தூவிப் பணிந்துநின்
ராடுவன் ஆடி அமரர்பி ரானென்று
நாடுவன் நானின் றறிவது தானே.

குருவே சிவமெனக் கூறினன் நந்தி
குருவே சிவமென் பதுகுறித் தோரார்
குருவே சிவனுமாய்க் கோனுமாய் நிற்கும்
குருவே யுரையுணர் வற்றதோர் கோவே.

கங்காளன் பூசங் கவசத் திருநீற்றை
மங்காமற் பூச மகிழ்வரே யாமாகில்
தங்கா வினைகளுஞ் சாருஞ் சிவகதி
சிங்கார மான திருவடி சேர்வாரே.

அஞ்ச முகமுள ஜம்மூன்று கண்ணுள
அஞ்சினொ டஞ்ச கரதலந் தானுள
அஞ்சுடன் அஞ்சா யுதமுள நம்பியென்
நெஞ்ச புகுந்து நிறைந்துநின் றானே.

சிந்தையி னுள்ளே எந்தை திருவடி
சிந்தையும் எந்தை திருவடிக் கீழது
எந்தையும் என்னை யறியகி லானாகில்
எந்தையை யானும் அறியகி லேனே.

வாழ்கவே வாழ்கவென் நந்தி திருவடி
வாழ்கவே வாழ்க மலமறுத் தான்பதம்
வாழ்கவே வாழ்கமெஞ் ஞானத் தவன்தாள்
வாழ்கவே வாழ்க மலமிலான் பாதமே.

திருச்சிற்றம்பலம்

ஒம்

அழைப்பிதழ்

திருமுறை மாநாடு

திருமுறையும் சைவத்திருநெறியும்

(9, 10 கூம் திருமுறைகள்)

பொது அரங்கம்

03, 04 ஏப்ரல் 2015

இராமகிருஷ்ணமிஷன் மண்டபம்
இராமகிருஷ்ண வீதி, கொழும்பு 06

05 ஏப்ரல் 2015

கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்க சங்கரப்பிள்ளை மண்டபம்
உருத்திரா மாவத்தை, கொழும்பு 06

04.30 - 08.30 (மாலை)

இந்திகழ்ச்சிகளில் கலந்து சிறப்பிக்குமாறு அனைவரையும் அன்புடன் அழைக்கின்றோம்.

செயலாளர்

மீள்குடியேற்றம், புனர்நிர்மாணம் மற்றும் இந்துமத
அலுவல்கள் அமைச்சர்
கொழும்பு 03

பணிப்பாளர்

இந்துசமய கலாசார
அலுவல்கள் தினணக்களம்
கொழும்பு 04

ஒம்

அழைப்பிதழ்

திருமுறை மாநாடு

திருமுறையும் சைவத்திருநெறியும்

(9, 10 கூம் திருமுறைகள்)

திருமுறைமாநாடு - “திருமுறையும் சைவத்திருநெறியும்”
(9, 10 ஆம் திருமுறைகள்)

தொடக்க வைபவம்

03.04.2015 – வெள்ளிக்கிழமை மாலை 4.30 மணி
இராமகிருஷ்ணமிஷன் மண்டபம்

மன்னிலை

தவத்திரு சுந்தரமூர்த்தி தம்பிரான் சுவாமிகள்
இணை அதிபர், காசித்திருமடம், திருப்பனந்தாள்

தலைமை

திருமதி ரஞ்சினி நடராஜபிள்ளை
செயலாளர், மீன்குடியேற்றம், புனர்நிர்மாணம்
மற்றும் இந்துமத அலுவல்கள் அமைச்சு

வீரதமவிருந்தீஸர்

கெளரவ தே.ம. சுவாமிநாதன்
அமைச்சர், மீன்குடியேற்றம், புனர்நிர்மாணம்
மற்றும் இந்துமத அலுவல்கள் அமைச்சு

நிகழ்ச்சிநிரல்

- 4.30 - மங்கலவிளக்கேற்றல்
- 4.35 - திருமுறைஒதல்
திருமதி பவானி முகுந்தன்
- 4.45 - வரவேற்புரை
திருமதி. சாந்தி நாவுக்கரசன்
பணிப்பாளர், இந்துசமய கலாசார அலுவல்கள் திணைக்களம்

- 4.55 - அருங்கை
தவத்திரு சுந்தரமூர்த்தி தம்பிரான் சுவாமிகள்
இணைஅதிபர், காசித்திருமடம், திருப்பனந்தாள்
- 5.10 - தலைமையுரை
திருமதி ரஞ்சினி நடராஜபிள்ளை
செயலாளர்
மீள்குடியேற்றம், புனர்நிர்மாணம் மற்றும் இந்து மத அலுவல்கள் அமைச்சர்
- 5.20 - பிரதமவிருந்தினர் உரை
கௌரவ தே.ம. சுவாமிநாதன்
அமைச்சர்
மீள்குடியேற்றம், புனர்நிர்மாணம் மற்றும் இந்து மத அலுவல்கள் அமைச்சர்
- 5.40 - நூல்கள் வெளியீடு

'இலங்கைத் தமிழ் வழக்குச் சொற்கள்'
பேராசிரியர் எஸ். சுசீந்திராசா அவர்களது
கட்டுரைத் தொகுப்பு

'திருவாதவூரரும் சைவத்திருநெறியும்'
2014 ஆம் ஆண்டு நடைபெற்ற
ஆய்வரங்கக் கட்டுரைகளின் தொகுப்பு

'இசைப்பாவும் மந்திரமும்'
ஆய்வரங்கச் சிறப்புமலர்

- 6.05 - நூல் அறிமுகவுரை
பேராசிரியர் எஸ். சிவலிங்கராஜா
முன்னாள் தலைவர், தமிழ்த்துறை, யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்
- 6.25 - சிறப்புரை
பேராசிரியர் கி. சிவகுமார்
தமிழ்நாடு
- 7.00 - பண்ணிசைஅரங்கம்

பண்ணிசை - திருமுறைக் கலாநிதி, கலைமாமணி
திருத்தணி சுவாமிநாதன்
தமிழ்நாடு

வயலின் - பிரம்மார்ஜ் சர்வேச குருக்கள் வெங்கடேசன்

மிருதங்கம் - திருவண்ணாமலை, திரு ரி.எம். சிவகுமார்

- 8.10 - நன்றியுரை
திரு ம. சண்முகநாதன்
உதவிப் பணிப்பாளர், இந்துசமய கலாசார அலுவல்கள் தினைக்களம்

இரண்டாம்நாள் பொதுஅரங்கம்

04.04.2015 சனிக்கிழமை பி.ப 05.00 மணி

இடம்

இராமகிருஷ்ணமிஷன் மண்டபம்
இராமகிருஷ்ண வீதி, கொழும்பு 06

தலைமை

பேராசிரியர் சி. பத்மநாதன்
வேந்தர், யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்

பிரதமவிருந்தினர்கள்

கௌரவ தே.ம. சுவாமிநாதன்
அமைச்சர், மீன்குடியேற்றம், புள்ளிர்மாணம்
மற்றும் இந்துமத அலுவல்கள் அமைச்சு

கௌரவ நீதியரசர் க.வி. விக்கினேஸ்வரன்

முதலமைச்சர், வடமாகாண சபை

5.00 - தேவாரம்

5.05 - வரவேற்புரை
திரு ஏ. உமாமகேஸ்வரன்
பிரதிப்பணிப்பாளர், இந்துசமய கலாசார அலுவல்கள் தினைக்களம்

5.20 - தலைமையுரை

பேராசிரியர் சி. பத்மநாதன்
வேந்தர், யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்

5.30 - பிரதம விருந்தினர் உரை

கௌரவ நீதியரசர் க.வி. விக்கினேஸ்வரன்
முதலமைச்சர், வடமாகாண சபை

கௌரவ தே.ம. சுவாமிநாதன்

அமைச்சர், மீன்குடியேற்றம், புள்ளிர்மாணம்
மற்றும் இந்துமத அலுவல்கள் அமைச்சு

6.00 - உரையரங்கம்

முன்னிலை: தவத்திரு சுந்தரமுர்த்தி தம்பிரான் சுவாமிகள்

பேராசிரியர் அரங்க ராமலிங்கம்
சென்னைப் பல்கலைக்கழகம், தமிழ்நாடு

பேராசிரியர் கி.சிவகுமார்
தமிழ்நாடு

7.15 - பண்ணிசை அரங்கம்

பண்ணிசை	- திருமுறைக் கலாநிதி, கலைமாமணி திருத்தணி சுவாமிநாதன் தமிழ்நாடு
வயலின்	- பிரம்மஸீ சர்வேச குருக்கள் வெங்கடேசன்
மிருதங்கம்	- திருவண்ணாமலை திரு ரி.எம். சிவகுமார்

8.30 - நன்றியுரை

திருமதி தேவகுமாரி ஹரன்
ஆராய்ச்சி அலுவலர், இந்துசமய கலாசார அலுவல்கள் தினைக்களம்

முன்றாம்நாள் பொதுஅரங்கம்

05.04.2015 ஞாயிற்றுக் கிழமை பி.ப 05.00 மணி

இடம்

கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்க சங்கரப்பிள்ளை மண்டபம்
உருத்திரா மாவட்டத், கொழும்பு 06

தலைமை

திருமதி சாந்தி நாவுக்கரசன்
பணிப்பாளர், இந்துசமய கலாசார அலுவல்கள் தினைக்களம்

பிரதமவிருந்தீனர்கள்

கெளரவ தே.ம. சுவாமிநாதன்
அமைச்சர், மீன்குடியேற்றம், புனர்நிர்மாணம்
மற்றும் இந்துமத அலுவல்கள் அமைச்சு

கெளரவ கே.சி. லோகேஸ்வரன்

ஆளுநர், மேல் மாகாணசபை

- 5.00 - தேவாரம்
- 5.05 - வரவேற்புரை
திரு எம்.ஜி. காண்டபன்
கணக்காளர், இந்துசமய கலாசார அலுவல்கள் தினைக்களம்
- 5.10 - அருஞ்சூரை
தவத்திரு சுந்தரமூர்த்தி தம்பிரான் சுவாமிகள்
இணைஉதிபர், காசித்திருமடம், திருப்பணந்தாள்
- 5.20 - தலைமையுரை
திருமதி சாந்தி நாவுக்கரசன்
பணிப்பாளர், இந்துசமய கலாசார அலுவல்கள் தினைக்களம்
- 5.40 - பிரதமவிருந்தினர் உரை
கெளாரவ கே.சி. லோகேஸ்வரன்
ஆளுநர், மேல் மாகாணசபை
கெளாரவ டி.எம். சுவாமிநாதன்
அமைச்சர், மீன்குடியேற்றம், புனர்வாழ்வு
மற்றும் இந்துமத அலுவல்கள் அமைச்சு
- 6.00 - உரையரங்கம்
தலைமை பேராசிரியர் அரங்க ராமலிங்கம்
தமிழ்நாடு
வித்துவான் வசந்தா வைத்தியநாதன்
ஆன்மீகச் சொற்பொழிவாளர்
பேராசிரியர் கி. சிவகுமார்
தமிழ்நாடு
- 7.30 - பண்ணிசை அரங்கம்
- பண்ணிசை - திருமுறைக் கலாநிதி, கலைமாமணி
திருத்தணி சுவாமிநாதன்
தமிழ்நாடு
- வயலின் - பிரம்மழீ சர்வேச குருக்கள் வெங்கடேசன்
மிருதங்கம் - திருவண்ணாமலை திரு ரி.எம். சிவகுமார்
- 8.35 - நன்றியுரை
திருமதி ஹேமலோஜினி குமரன்
உதவிப் பணிப்பாளர், இந்துசமய கலாசார அலுவல்கள் தினைக்களம்

ஒம்

திருமுறைமாநாடு

“திருமுறையும் சைவத்திருநெறியும்”

(9, 10 ஆம் திருமுறைகள்)

ஆய்வரங்கு

காலம் : 04, 05 ஏப்ரல் 2015 (சனி, ஞாயிறு)

நேரம் : மு.ப 08.30 - பி.ப 4.00

இடம் : இராமகிருஷ்ணமிஷன் விரிவுரை மண்டபம்
கொழும்பு 06

செயலாளர்
மீள்குடியேற்றம், புனர்நிர்மாணம் மற்றும் இந்துமத்
அலுவல்கள் அமைச்சர்
கொழும்பு 03

பணிப்பாளர்
இந்துசமய கலாசார
அலுவல்கள் தினைக்களம்
கொழும்பு 04

ஆய்வரங்கு

04.04.2015 சனிக்கிழமை

மு.ப 08.30 - பி.ப 04.00

இராமகிருஷ்ண மிஷன் விரிவுரை மண்டபம், கொழும்பு 06

- 8.30 - தேவாரம்
- 8.35 - அருளுரை
தவத்திரு சுந்தரமூர்த்தி தம்பிரான் சுவாமிகள்
இணைஅதிபர், காசித்திருமட்டம், திருப்பனந்தாள்
- 8.40 - தலைமையுரை
பேராசிரியர் சி.பத்மநாதன்
வேந்தர், யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்
- 8.55 - தொடக்கவுரை
பேராசிரியர் அரங்க இராமலிங்கம்
சென்னைப் பல்கலைக்கழகம், தமிழ்நாடு

அமர்வு 1

- 9.10 - தலைமை
பேராசிரியர் கலைவாணி இராமநாதன்
முன்னாள் தலைவர், இந்துநாகரிகத்துறை, யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்
- 9.20 - திருமந்திரத்தில் கடவுட் கோட்பாடு
திரு சிவ.மகாலிங்கம்
முன்னாள் உதவிப்பணிப்பாளர்
இந்துசமய கலாசார அலுவல்கள் தினைக்களம்
- 9.40 - திருமந்திரத்தில் பசுக்கோட்பாடு
பேராசிரியர் மா.வேதநாதன்
தலைவர், இந்துநாகரிகத்துறை, யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்
- 10.00 - திருமந்திரத்தில் ஆணவம்
திரு நா.வாமன்
விரிவுரையாளர், இந்துநாகரிகத்துறை, கிழக்குப் பல்கலைக்கழகம்

கலந்துரையாடல்

அமர்வு 2

- 10.20 - தலைமை
திருமதி நாச்சியார் செல்வநாயகம்
முன்னாள் தலைவர், இந்துநாகரிகத்துறை
யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்

- 10.30 - திருமந்திரத்தில் கண்மம்
 திரு ந. சுபராஜ்
 விரிவுரையாளர், மொழித்துறை, தென்கிழக்குப் பல்கலைக்கழகம்
- 10.50 - திருமந்திரத்தில் மாயை
 திரு போ. சந்திரசேகரம்
 சிரேஷ்ட விரிவுரையாளர், இந்துநாகரிகத்துறை யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்
- 11.10 - திருமந்திரத்தில் முத்திக்கோட்பாடு
 சைவப்புலவர் சின்னராசா ரமணராஜா
 விரிவுரையாளர், இந்துநாகரிகத்துறை, யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்
 கலந்துரையாடல்

அமர்வு 3

- 11.30 - தலைமை
 பேராசிரியர் அம்மன்கிளி முருகதாஸ்
 தமிழ்த்துறை, கிழக்குப் பல்கலைக்கழகம்
- 11.40 - திருமந்திரத்தில் வாழ்வியல்
 கலாநிதி செல்வரஞ்சிதம் சிவசுப்பிரமணியம்
 முதுநிலை விரிவுரையாளர், தமிழ்த்துறை
 யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்
- 12.10 - கவிதையியல் நோக்கில் திருவிசைப்பா
 கவிஞர் சோ. பத்மநாதன்
 முன்னாள் அதிபர், ஆசிரியர் பயிற்சிக் கலாசாலை, பலாவி
- 12.30 - திருமந்திரத்தில் பெண்
 பேராசிரியர் எஸ்.யோகராஜா
 தலைவர், வரலாற்றுத்துறை, கிழக்குப் பல்கலைக்கழகம்
 கலந்துரையாடல்

அமர்வு 4

- 2.00 - தலைமை
 பேராசிரியர் நா.ஞானகுமாரன்
 மெய்யியல்துறை, யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்
- 2.05 - திருமந்திரத்தில் குருவழிபாடு
 திருமதி சாந்தி நாவுக்கரசன்
 பணிப்பாளர், இந்துசமய கலாசார அலுவல்கள் தினைக்களம்
- 2.25 - திருவிசைப்பா திருப்பல்லாண்டு - பக்திச்சலை
 பேராசிரியர் ஏ.என். கிருஷ்ணவேணி
 தலைவர், நுணகலைத்துறை, யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்

2.45 - திருமந்திரத்தில் சங்கமம்
 திரு நி. செல்வமணோகரன்
 விரிவுரையாளர், இந்துநாகரிகத்துறை, யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்
 கலந்துரையாடல்

அமர்வு 5

3.05 - தலைமை
 பேராசிரியர் எஸ்.சிவலிங்கராஜா
 முன்னாள் தலைவர், தமிழ்த்துறை, யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்
 3.10 - மொழியியல் நோக்கில் திருமந்திரம்
 கலாநிதி சுபதினி ரமேஸ்
 மொழியியல்துறை, யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்

3.30 - திருமந்திரப் பதிப்புக்கள்
 திருமதி சுகந்தினி முரளீதாரன்
 சிரேஷ்ட விரிவுரையாளர், இந்து நாகரிகத்துறை
 யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்

3.50 - திருமந்திரத்தில் பக்தி
 திருமதி ரூபி வலன்ரீனா
 தலைவர், தமிழ்த்துறை, கிழக்குப் பல்கலைக்கழகம்

கலந்துரையாடல்

05.04.2015 ஞாயிற்றுக்கிழமை
 மு.ப 08.30 - பி.ப 04.00

இராமகிருஷ்ண மிஷன் விரிவுரை மண்டபம், கொழும்பு 06

8.30 - தேவாரம்

அமர்வு 6

தலைமை
 பேராசிரியர் சி. தில்லைநாதன்
 தகைசார் பேராசிரியர், பேராதணைப் பல்கலைக்கழகம்

8.35 - திருமந்திரத்தில் உபதேசம்
 பேராசிரியர் அரங்க இராமலிங்கம்
 சென்னைப் பல்கலைக்கழகம், தமிழ்நாடு
 8.55 - திருமந்திரம் எடுத்தாளும் சௌவப்பிரிவுகள்
 பேராசிரியர் நா. ஞானகுமாரன்
 மெய்யியல் துறை, யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்

- 9.15 - திருமந்திரத்தின் காலம்
பேராசிரியர் வி.மகேஸ்வரன்
தமிழ்த்துறை, பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம்

கலந்துரையாடல்

அமர்வு 7

- தலைமை
பேராசிரியர் எஸ்.மெளனகுரு
முன்னாள் தலைவர், நுண்கலைத்துறை, கிழக்குப் பல்கலைக்கழகம்
- 9.40 - நவீனசிந்தனைகளின் ஒளியில் திருமந்திரம்
கலாநிதி நதீரா மரியசந்தனம்
சிரேஷ்ட விரிவுரையாளர், மொழிகள்துறை, கிழக்குப் பல்கலைக்கழகம்
- 10.00 - திருவிசைப்பாவின் இலக்கிய மரபு
திரு க. இரகுபரன்
சிரேஷ்ட விரிவுரையாளர், தென்கிழக்குப் பல்கலைக்கழகம்
- 10.20 - முருகக் கடவுள் மீதான திருவிசைப்பா பதிகங்கள்
திரு வ. குணபாலசிங்கம்
ஆசிரியர், மட்டக்களப்பு
- 10.40 - திருவிசைப்பா இசைமரபு
திரு. அருணந்தி ஆளூரன்
விரிவுரையாளர், கட்டுல அரங்காற்று கலைகள் பல்கலைக்கழகம்

கலந்துரையாடல்

அமர்வு 8

- தலைமை
பேராசிரியர் மா. வேதநாதன்
தலைவர், இந்துநாகரிகத்துறை, யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்
- 11.05 - திருமந்திரங்களும் ஆகமங்களும்
திரு பால. கைலாசநாத சர்மா
சிரேஷ்ட விரிவுரையாளர், விபுலானந்தா அழகியற் கற்கை நிறுவனம்
- 11.25 - திருமந்திரத்தில் வடமொழிச்செல்வாக்கு
திரு எஸ். பத்மநாத சர்மா
சிரேஷ்ட விரிவுரையாளர், சமஸ்கிருதத்துறை
யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்
- 11.45 - திருவிசைப்பாத் திருத்தலங்கள்
செல்வி செல்வகுமாரி சிவலிங்கம்
விரிவுரையாளர், தென்கிழக்குப் பல்கலைக்கழகம்

- 12.05 - சைவமரபில் ஒன்பதாம் திருமுறை
 கலாநிதி பூஷி. பிரசாந்தன்
 சிரேஷ்ட விரிவுரையாளர், பூஷி ஜயவர்த்தனபுர பல்கலைக்கழகம்
 கலந்துரையாடல்

அமர்வு 9

- தலைமை
 பேராசிரியர் வ.மகேஸ்வரன்
 தலைவர், தமிழ்த்துறை, பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம்
- 12.25 - திருப்பல்லாண்டின் இலக்கிய மரபு
 திருமதி சாந்தி கேசவன்
 சிரேஷ்ட விரிவுரையாளர், கிழக்குப் பல்கலைக்கழகம்
- 12.45 - திருவிசைப்பாவில் சிவன்
 பேராசிரியர் க. நாகேஸ்வரன்
 சிரேஷ்ட விரிவுரையாளர், சப்பிரகமுவ பல்கலைக்கழகம்
- 1.05 - திருமந்திரத்தில் உயிரியல்
 திரு எஸ். முகுந்தன்
 சிரேஷ்ட விரிவுரையாளர், இந்துநாகரிகத்துறை
 கிழக்குப் பல்கலைக்கழகம்
 கலந்துரையாடல்

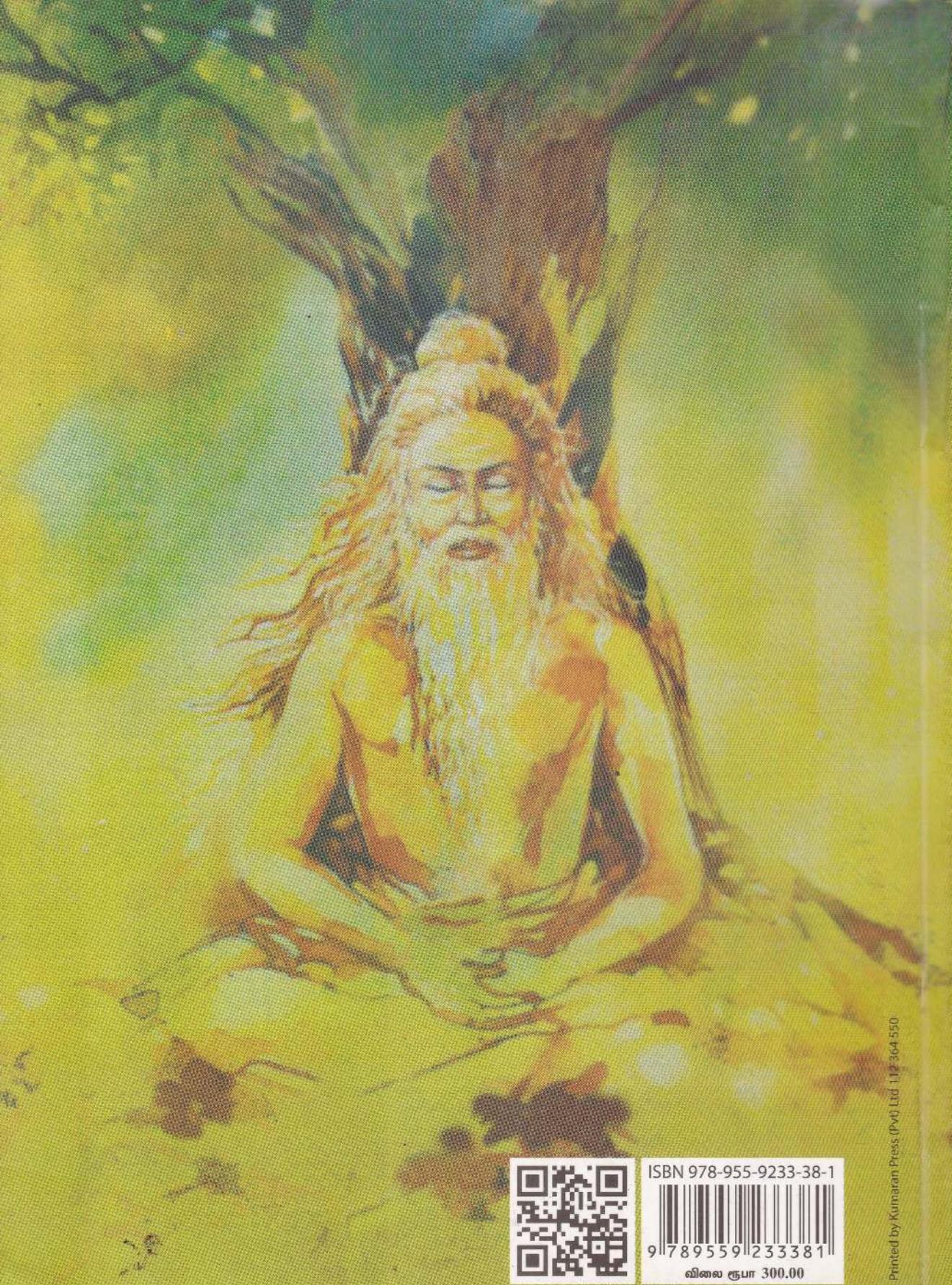
அமர்வு 10

- தலைமை
 பேராசிரியர் அரங்க ராமலிங்கம்
 தமிழ்மொழித்துறை, சென்னைப் பல்கலைக்கழகம்
- 1.45 - திருமந்திரமும் தம்மபதமும்
 திரு. தம்மிக்க ஜயசிங்க
 சிரேஷ்ட விரிவுரையாளர், றகுனு பல்கலைக்கழகம்
- 2.05 - திருமந்திரத்தில் ஆலயவழிபாடு
 திருமதி விக்னேஸ்வரி பவநேசன்
 சிரேஷ்ட விரிவுரையாளர், இந்துநாகரிகத்துறை
 யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்
- 2.25 - அறவியல் நோக்கில் திருமந்திரம்
 திரு எஸ்வரநாதபிள்ளை குமரன்
 சிரேஷ்ட விரிவுரையாளர், தமிழ்த்துறை
 யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்
 கலந்துரையாடல்

"KALAA POOSHAM"
K.S.SIVAGNANARAJAH
RETIRED VICE PRINCIPAL
ADIYAPATHAM ROAD
KOKUVIL WEST

ISBN 978-955-9233-38-1

9 789559 233381

விலை ரூபா 300.00